RAMA SE ÎNTOARCE...

ARTHUR C. CLARKE
& GENTRY LEE

RAMA II

Editura LUCMAN

ARTHUR C. CLARKE & GENTRY LEE

RAMA II

01. RAMA SE ÎNTOARCE

Uriaşul generator de impulsuri radar *Excalibur,* alimentat cu energie nucleară, era nefolosit de aproape jumătate de secol. Fusese proiectat şi construit cu eforturile frenetice ce urmaseră trecerii lui Rama prin sistemul solar. Când devenise prima dată operaţional, în 2132, scopul său declarat fusese să prevină din timp Pământul asupra oricăror viitori oaspeţi străini, astfel încât un vizitator cu dimensiunile gigantice ale lui Rama să poată fi detectat – cel puţin aşa se spera – de la distanţe interstelare, cu ani înainte de a avea vreun impact asupra omenirii.

Decizia construirii lui *Excalibur* fusese luată încă înainte ca Rama să-şi depăşească periheliul[1]. În vreme ce primul vizitator extraterestru ocolea Soarele, îndreptându-se spre stele, armate de savanţi studiau datele furnizate de singura misiune prezentă la întâlnirea cu intrusul.

Rama, sunase anunţul lor, era un robot inteligent, deloc interesat de sistemul solar sau de locuitorii acestuia. Raportul oficial nu oferea nicio explicaţie numeroaselor mistere întâlnite de exploratori, totuşi experţii se convinseseră că înţeleseseră un principiu de bază al ingineriei ramane. Întrucât majoritatea sistemelor şi subsistemelor întâlnite în Rama de către exploratori dispuneau de două replici de rezervă, se părea că străinii executau totul „în triplet”. Şi deoarece se presupunea că vehiculul gigantic era o maşină, se bănuise ca foarte posibilă apariţia a încă două nave în urma primeia.

Nicio altă navă spaţială nu pătrunsese însă în vecinătatea Soarelui, dinspre hăurile spaţiului interstelar. O dată cu trecerea anilor, pământenii se confruntară cu probleme tot mai presante şi interesul pentru ramani, sau pentru oricine crease cilindrul gri-deschis, lung de cincizeci de kilometri, se diminuă, simultan cu trecerea în istorie a singularei incursiuni extraterestre. Vizita lui Rama continuase să-i intrige pe savanţi, dar majoritatea membrilor speciei umane fusese nevoită să-şi vadă de treburile cotidiene. La începutul anilor 2140, lumea intrase într-o criză economică accentuată. Pentru întreţinerea lui *Excalibur* nu se

---

[1] Punctul cel mai apropiat de soare al orbitei unei planete, comete etc. (n. trad.).

găseau bani. Puţinele descoperiri făcute cu ajutorul său nu justificau cheltuielile enorme necesare funcţionării. Generatorul de impulsuri fusese abandonat.

După patruzeci şi cinci de ani, au fost necesare treizeci şi trei de luni pentru a-l readuce pe *Excalibur* la parametrii operaţionali. Principala motivaţie pentru reactivare fusese de natură ştiinţifică. În perioada scursă, ştiinţa radar se dezvoltase şi oferise metode noi de interpretare a datelor, sporind astfel substanţial valoarea observaţiilor făcute de *Excalibur,* totuşi, pe măsură ce acesta fotografia din nou cerurile îndepărtate, nimeni de pe Pământ nu mai aştepta sosirea altei nave spaţiale Rama.

Operatorul staţiei *Excalibur* nici măcar nu-şi informă superiorul când un spot ciudat apăru pe ecranul de procesare a datelor. Crezu că era un semnal fals, cauzat probabil de un algoritm anormal de procesare. Însă după ce semnalul se repetă de câteva ori, îl trată cu atenţie sporită... şi-l chemă pe şeful staţiei. Acesta analiză datele şi decise că imaginea aparţinea unei comete. Mai trecură două luni până când un licenţiat care-şi pregătea teza de doctorat demonstră că semnalul provenea de la un corp neted, lung de cel puţin patruzeci de kilometri.

În 2197, omenirea ştia deja că obiectul care străbătea sistemul solar şi se apropia de planetele centrale era a doua navă spaţială extraterestră. Agenţia Spaţială Internaţională (ASI) îşi concentră resursele în vederea pregătirii unei misiuni, capabilă să intercepteze intrusul în interiorul orbitei venusiene, la sfârşitul lui februarie 2200. Umanitatea privi iarăşi spre stele, iar problemele filosofice profunde ridicate de prima navă Rama îşi reluară locul în dezbaterile pământenilor. Când noul vizitator se apropie şi caracteristicile sale fizice fură stabilite mai precis de senzorii îndreptaţi în direcţia lui, se confirmă faptul că nava era identică predecesoarei – cel puţin în privinţa exteriorului. Rama revenise. Omenirea se afla la a doua întâlnire cu destinul.

02. TESTE ŞI ANTRENAMENTE

Bizara creatură metalică înainta puţin câte puţin de-a lungul zidului, târându-se spre adăpost. Semăna cu un armadillo[2] slăbănog, cu trup articulat ca de melc, protejat de o carapace subţire spiralată, situată deasupra şi în jurul masei compacte de

---

[2] Mamifer american nocturn, acoperit cu plăci solzoase (n. trad.).

gadgeturi electronice dispuse de-a curmezişul celor trei secţiuni longitudinale. Elicopterul plana cam la doi metri de zid. Un braţ flexibil, lung, cu cleşti la capăt, ieşi din botul elicopterului şi rată de puţin înhăţarea ciudatei creaturi.

— Drace, mormăi Janos Tabori, este aproape imposibil cu aparatul ăsta bâţâindu-se încoace şi-ncolo. Chiar şi în condiţii perfecte, e greu să faci o treabă de precizie cu cleştii în extensie totală. Se uită spre pilot. Şi, mă rog, de ce nu poate această fantastică maşină de zbor să-şi menţină constante altitudinea şi poziţia?

— Apropie elicopterul de zid, ordonă dr. David Brown.

Hiro Yamanaka îi aruncă o privire inexpresivă şi introduse o comandă în consolă. Ecranul din faţa sa clipi roşu şi afişă COMANDĂ INACCEPTABILĂ. TOLERANŢĂ INSUFICIENTĂ. Yamanaka nu spuse nimic. Elicopterul continuă să plutească deasupra aceluiaşi punct.

— Cincizeci de centimetri, poate şaptezeci şi cinci între rotor şi zid, socoti Brown cu glas tare. Încă două-trei minute şi biotul va fi în siguranţă. Trecem pe manual. Acum! Şi fără greşeli de data asta, Tabori.

Pentru o clipă, Yamanaka privi sceptic spre savantul chel şi cu ochelari, aşezat pe scaunul din spatele său. Apoi pilotul se răsuci, introduse altă comandă în consolă şi împinse spre stânga maneta mare şi neagră. Pe monitor apăru clipind ACŢIONARE MANUALĂ. PROTECŢIA AUTOMATĂ DECUPLATĂ. Yamanaka apropie uşor elicopterul de zid.

Inginerul Tabori stătea gata de acţiune. Introduse mâinile în mănuşile de comandă şi exersă deschiderea şi închiderea cleştilor din capătul braţului flexibil. Braţul se întinse din nou şi cele două mandibule mecanice cuprinseră cu abilitate corpul multiarticulat şi cochilia sa. Circuitele feedback ale senzorilor de pe cleşti îi transmiseră lui Tabori, prin mănuşi, că-şi capturase prada.

— L-am prins! strigă el jubilând şi începu operaţiunea lentă de aducere la bord.

O pală bruscă de vânt răsuci elicopterul spre stânga şi braţul se lovi de zid. Tabori simţi cum strânsoarea slăbeşte.

— Îndreaptă-l! ţipă el, continuând să retragă braţul.

Luptându-se să anihileze mişcarea de legănare a elicopterului, Yamanaka coborî necugetat botul aparatului, doar

extrem de puţin. Cei trei membri ai echipajului auziră sunetul cumplit al elicei zdrobindu-se de zid.

Pilotul japonez apăsă imediat butonul de alarmă, trecând pe control automat. În mai puţin de o secundă, o sirenă ţiui, iar monitorul afişă pe roşu AVARIE MASIVĂ, PROBABILITATE MAXIMĂ DE PRĂBUŞIRE. CATAPULTAŢI ECHIPAJUL. Yamanaka nu ezită. În câteva clipe, fu afară din cabină, cu paraşuta deschisă. Tabori şi Brown îl urmară. Îndată ce inginerul ungur îşi scoase mâinile din mănuşi, cleştii de la capătul braţului mecanic se desfăcură şi creatura armadillo căzu de la o sută de metri pe câmpia de dedesubt, sfărâmându-se în sute de bucăţi.

Elicopterul nepilotat cobora în vrie spre sol. Deşi algoritmul automat de aterizare fusese activat şi preluase controlul, aparatul se clătină pe tălpice când atinse pământul, răsturnându-se apoi pe o parte. Nu departe de locul aterizării, un bărbat cu prestanţă, într-o uniformă militară plină de decoraţii, sări dintr-un lift deschis. Tocmai coborâse din centrul de control al misiunii şi se îndrepta vizibil agitat spre o camionetă. Îl urma o blondă mlădioasă în salopetă ASI, cu echipament de filmare fixat pe umeri. Militarul era generalul Valeri Borzov, comandant suprem al Proiectului Newton.

— E cineva rănit? îl întrebă pe ocupantul camionetei, inginerul electronist Wakefield.

— Se pare că Janos s-a lovit destul de rău la umăr când s-a catapultat. Nicole ne-a transmis însă că n-are fracturi sau luxaţii, ci doar o mulţime de vânătăi.

Borzov urcă în faţă lângă Wakefield, aflat la comenzile vehiculului. Femeia blondă, reportera Francesca Sabatini, opri înregistrarea şi dădu să deschidă portiera din spate a maşinii, dar Borzov îi făcu brusc semn să se îndepărteze.

— Du-te şi vezi ce-i cu des Jardins şi Tabori, spuse el arătând peste câmpia netedă. Probabil că Wilson se găseşte deja acolo.

Borzov şi Wakefield se îndreptară cu camioneta în direcţia opusă. Parcurseră cam patru sute de metri până la Brown, un bărbat zvelt, de cincizeci de ani, îmbrăcat în costum nou de zbor, care îşi plia paraşuta. Generalul ieşi din camionetă şi se apropie de savantul american.

— Eşti teafăr, dr. Brown? întrebă el, evident nerăbdător să termine cât mai repede cu preliminariile de complezenţă.

Brown încuviinţă din cap fără un cuvânt.

— În acest caz, continuă Borzov pe un ton măsurat, îmi poţi explica la ce te-ai gândit când i-ai ordonat lui Yamanaka să treacă pe comandă manuală? Ar fi mai bine să discutăm despre asta aici, departe de restul echipajului.

Celălalt rămase tăcut.

— N-ai văzut nici luminile de avertizare? urmă Borzov după o scurtă pauză. Ai luat în consideraţie, măcar o secundă, că manevra ar putea periclita securitatea celorlalţi?

În cele din urmă, Brown îi aruncă generalului o privire tristă şi posacă. Când deschise în sfârşit gura, vocea îi era sacadată şi încordată, trădând o emoţie înăbuşită.

— Părea rezonabil să apropiem elicopterul de ţintă. Mai aveam spaţiu şi era singura posibilitate de a captura biotul. La urma urmelor, misiunea ne cerea să-l aducem acasă…

— Nu-i nevoie să-mi spui care era misiunea, îl întrerupse Borzov aprins. Aminteşte-ţi că eu însumi am contribuit la stabilirea regulamentului. Îţi atrag din nou atenţia că prioritatea numărul unu este întotdeauna securitatea echipajului. Mai ales în timpul simulărilor… Mărturisesc că sunt total surprins de impulsul dumitale nebunesc. Elicopterul este avariat, Tabori rănit, noroc că n-a murit nimeni!

Brown nu-i mai acorda atenţie. Se răsucise pentru a termina de introdus paraşuta în ambalajul transparent. După poziţia umerilor şi energia consumată cu operaţia aceea de rutină, era evident foarte nervos.

Borzov reveni la camionetă. După ce aşteptă puţin, se oferi să-l ducă pe Brown înapoi la bază. Americanul clătină din cap fără a răspunde, îşi săltă raniţa în spate şi porni pe jos în direcţia elicopterului şi a liftului.

03. CONFERINŢA ECHIPAJULUI

Lângă sala de şedinţe din clădirea auxiliară, Tabori şedea pe un scaun confortabil, scăldat în lumina unor reflectoare portabile mici, dar puternice.

— Biotul simulat se afla la distanţa limită de acţiune a braţului mecanic, explica el către minuscula cameră video a lui Francesca. De două ori am încercat să-l apuc şi am eşuat. Dr. Brown a hotărât să trecem elicopterul pe comandă manuală şi să-l apropiem mai mult de zid. Am fost surprinşi de o pală de vânt…

Uşa sălii se deschise şi în cadrul ei apăru o faţă roşcovană.

— Vă aşteptăm, spuse zâmbind generalul O'Toole. Cred că Borzov a devenit niţel nerăbdător.

Francesca stinse reflectoarele şi puse camera video în buzunarul costumului.

— Foarte bine, eroul meu, râse ea, să ne oprim deocamdată. Ştiu că şefului nu-i place să aştepte. (Se apropie de bărbatul scund şi-l cuprinse cu braţele, apoi îl bătu uşor pe umărul bandajat.) Dar suntem bucuroşi că eşti teafăr.

Un negru de vreo patruzeci de ani, bine făcut, care pe durata interviului aşteptase în afara cadrului camerei video, stenografiind pe o tastatură plată, portabilă, îi urmă pe Francesca şi pe Janos în sala de şedinţe.

— Aş vrea să fac săptămâna asta o emisiune despre noile concepte în proiectarea braţului şi mănuşii de comandă, şopti Reggie Wilson spre Tabori în timp ce se aşezau. Mulţi dintre cititorii mei găsesc absolut fantastică aiureala asta tehnică.

— Mă bucur că v-aţi făcut disponibili, bubui în sală vocea sarcastică a lui Borzov. Începusem să cred că adunarea echipajului reprezintă o corvoadă pentru voi, o activitate menită doar să întrerupă treburi mai importante, cum ar fi ştirile referitoare la accidente sau elaborarea de erudite lucrări ştiinţifice.

Arătă cu degetul spre Wilson, în faţa căruia se afla omniprezenta tastatură plată.

— Wilson, mă crezi sau nu, dar se presupune că eşti în primul rând membru al echipajului şi abia după aceea ziarist. Ce-ar fi să laşi naibii obiectul ăla blestemat şi să asculţi – măcar o singură dată? Am câteva lucruri de comunicat şi vreau să fie menţionate în darea de seamă.

Wilson strânse tastatura şi o puse în geantă. Borzov se ridică şi începu să plimbe, vorbind. Masa lungă şi ovală din sala de conferinţă avea lăţimea maximă de doi metri. Fiecare dintre cele douăsprezece locuri era prevăzut cu calculator şi monitor pe jumătate încastrat în tăblie, acoperit – în caz de neutilizare – cu un capac lustruit, care se potrivea perfect cu imitaţia de lemn de bună calitate a mesei. Ca întotdeauna, cei doi militari ai expediţiei – amiralul european Otto Heilmann (eroul demersului întreprins de Consiliul Guvernelor în criza din Caracas) şi generalul american de aviaţie Michael Ryan O'Toole – îl flancau

pe Borzov la unul dintre capetele mesei ovale. Ceilalţi nouă membri ai misiunii Newton nu aveau locuri fixe, fapt care-l nemulţumea în primul rând pe rigidul Heilmann şi, într-o mai mică măsură, pe superiorul său, Borzov.

Uneori „neprofesioniştii” din echipaj obişnuiau să se grupeze la un capăt al mesei, lăsându-i pe „cadeţii spaţiului” – absolvenţii Academiei Spaţiale – să creeze o zonă tampon spre centru. După aproximativ un an de atenţie constantă din partea mass-media, opinia publică îi împărţise pe cei doisprezece în trei subgrupe: neprofesioniştii (doi oameni de ştiinţă şi doi ziarişti), troica militară şi cei cinci astronauţi, care, de fapt, îndeplineau cele mai multe activităţi de înaltă calificare pe parcursul misiunii.

Totuşi, în ziua aceea, cele două grupe de civili se amestecaseră complet. Savantul pluridisciplinar Shigeru Takagishi – considerat expertul mondial în expediţia ramană de acum şaptezeci de ani şi autor al Atlasului Rama, lectură obligatorie pentru toţi membrii echipajului – şedea la mijlocul ovalului, între pilotul rus Irina Turgheniev şi astronomul inginer electronist Richard Wakefield. În faţa lor se aflau ofiţerul biolog şi medicul Nicole des Jardins, o franco-africană brun-roşcată cu corp statuar, pilotul Yamanaka, liniştit, cu gesturi aproape mecanice şi splendida signora Sabatini. Ultimele trei locuri dinspre capătul din „stânga” al ovalului – exact în faţa enormelor hărţi şi diagrame ale lui Rama de pe peretele opus – erau ocupate de ziaristul american Wilson, vorbăreţul Tabori (un astronaut rus originar din Budapesta) şi dr. David Brown. Ultimul, cu un aer serios şi pragmatic, tocmai desfăşura un vraf de hârtii când începu şedinţa.

— Mi se pare de neconceput, declară Borzov păşind apăsat prin sală, ca oricare dintre voi să uite – chiar şi pentru o clipă – că a fost selectat pentru a participa la ceea ce s-ar putea dovedi cea mai importantă misiune a tuturor timpurilor. Bazându-mă însă pe ultimele rezultate de la antrenamente, trebuie să admit că încep să am dubii asupra câtorva dintre voi. Unii cred că actuala navă Rama este copia identică a predecesoarei sale, fiind la fel de indiferentă faţă de creaturile care ar intenţiona s-o cerceteze. Recunosc că, bazându-ne pe datele furnizate de radar în ultimii trei ani, pare să aibă într-adevăr aceeaşi mărime şi configuraţie. Dar, chiar dacă se dovedeşte tot o navă

abandonată, construită de fiinţe necunoscute care au dispărut cu mii de ani în urmă, misiunea aceasta rămâne în continuare cea mai importantă la care vom participa vreodată. Şi cred că ea merită efort maxim din partea fiecăruia.

Generalul rus făcu o pauză pentru a-şi aduna gândurile. Tabori încercă să pună o întrebare, dar Borzov îl întrerupse, lansându-se iarăşi într-un monolog lung.

— Comportarea noastră la ultimele exerciţii de antrenament a fost pur şi simplu execrabilă. Câţiva dintre voi – ştiţi bine cine anume – s-au remarcat, în schimb ceilalţi, la fel de numeroşi, s-au comportat ca şi cum habar n-ar fi avut de scopurile misiunii. Sunt convins că doi-trei nici măcar nu s-au obosit să citească procedurile înainte de începerea exerciţiilor. Admit că de obicei sunt plicticoase, dar aţi fost cu toţii de acord – când aţi acceptat posturile, acum zece luni – să le învăţaţi şi să urmaţi întru totul regulamentele. Chiar şi aceia fără niciun fel de experienţă anterioară de zbor.

Borzov se opri în faţa uneia dintre enormele hărţi de pe perete, reprezentând o vedere interioară a unui colţ al oraşului New York din interiorul primei nave Rama. Zona clădirilor înalte şi zvelte, asemănătoare zgârie-norilor din Manhattan, construite de-a valma pe o insulă din mijlocul Oceanului Cilindric, fusese parţial cartografiată în timpul precedentei întâlniri.

— Peste şase săptămâni avem rendez-vous cu un vehicul spaţial cunoscut, care poate să conţină un oraş ca acesta, iar omenirea se bizuie pe noi pentru a o reprezenta cu cinste. Nu avem nicio modalitate de a şti ce vom găsi acolo. S-ar putea ca orice pregătiri vom fi făcut până atunci să nu fie de ajuns. De aceea cunoaşterea procedurilor preelaborate trebuie să fie perfectă şi reflexă, aşa încât mintea noastră să fie liberă să facă faţă oricăror condiţii neobişnuite.

Comandantul se aşeză în capul mesei.

— Exerciţiul de astăzi s-a dovedit aproape un dezastru. Puteam foarte uşor să pierdem trei valoroşi coechipieri şi unul din cele mai costisitoare elicoptere construite vreodată. O dată în plus vreau să vă reamintesc tuturor priorităţile misiunii, aşa cum au fost ele stabilite de Agenţia Spaţială Internaţională şi de Consiliul Guvernelor. Prioritatea supremă este siguranţa echipajului. A doua prioritate o constituie analiza şi/sau determinarea oricărei ameninţări îndreptate asupra Terrei.

Se uită ţintă la Brown, care-i răspunse la provocare cu o privire ca de piatră.

— Numai după ce aceste două priorităţi sunt satisfăcute şi nava ramană este considerată inofensivă, capturarea unuia sau a mai multor bioţi capătă vreo semnificaţie aparte.

— Aş dori să-i amintesc generalului Borzov, interveni aproape imediat cu voce sonoră Brown, că unii dintre noi nu consideră că priorităţile trebuie aplicate orbeşte într-o ordine anume. Importanţa bioţilor pentru comunitatea ştiinţifică nu poate fi subliniată îndeajuns. Cum am afirmat de multe ori, atât în întâlnirile cu astronauţii, cât şi într-o serie de apariţii televizate, dacă această navă Rama se aseamănă cu prima – ceea ce înseamnă că ne va ignora complet existenţa – iar noi vom proceda cu mănuşi, nereuşind să capturăm nici măcar un singur biot înainte de abandonarea navei şi de întoarcerea pe Pământ, atunci o ocazie absolut unică pentru ştiinţă va fi sacrificată doar în scopul calmării politicienilor.

Borzov încercă să răspundă, dar Brown se ridică şi începu să gesticuleze emfatic cu ambele mâini.

— Nu, te rog să mă asculţi până la capăt. M-ai acuzat în special de incompetenţă şi am dreptul la replică. Ridică o hârtie şi o flutură în faţa lui Borzov. Iată condiţiile iniţiale ale exerciţiului de simulare de astăzi, definite de inginerii dumitale. În caz că le-ai uitat, îţi voi reîmprospăta memoria în câteva puncte esenţiale. Premisa de bază nr. 1: Ne apropiem de sfârşitul misiunii şi s-a stabilit deja cu certitudine că Rama II este complet pasivă şi nu reprezintă o ameninţare pentru Pământ. Premisa de bază nr. 2: în decursul expediţiei, bioţii au fost văzuţi sporadic şi niciodată în grup.

Din expresiile celorlalţi, Brown îşi dădu seama că prezentarea sa se bucură de succes. Inspiră adânc şi continuă:

— După citirea premiselor date, am presupus că acest exerciţiu special constituie ultima noastră şansă de a captura un biot. În timpul testului, m-am tot întrebat ce ar însemna dacă am aduce unul sau chiar mai mulţi înapoi pe Pământ. De-a lungul istoriei, singurul contact absolut sigur cu o cultură extraterestră a avut loc în anul 2130, când astronauţii noştri au intrat în prima navă spaţială Rama.

Cu toate acestea, beneficiul ştiinţific pe termen lung al întâlnirii este mai mic decât cel pe care am putut sconta. Este

adevărat, avem maldăre de date obţinute de la senzori îndepărtaţi, inclusiv informaţii rezultate din disecţia biotului păianjen efectuată de medicul Laura Ernst. Astronauţii au adus însă acasă un singur artefact, o piesă mică dintr-un soi de floare biomecanică ale cărei caracteristici fizice s-au schimbat ireversibil, înainte să-i fi înţeles cineva misterele. Din acea primă excursie nu mai avem nicio altă amintire. Nicio scrumieră, niciun pahar, nici măcar vreun tranzistor de la un dispozitiv care să ne dea o idee despre ingineria ramanilor. Acum avem a doua şansă.

Brown privi tavanul circular de deasupra. Vocea îi era fermă.

— Dacă am găsi, cumva, şi am transporta doi sau trei bioţi diferiţi pe Pământ, şi dacă i-am putea analiza, ca să le aflăm secretele, atunci misiunea noastră va însemna fără îndoială cel mai important eveniment istoric al tuturor timpurilor. Pentru că înţelegând profunzimea minţilor inginerilor ramani, vom obţine – într-un sens real – un prim contact.

Chiar şi Borzov era impresionat. Aşa cum făcuse adesea, Brown îşi folosise elocinţa pentru a transforma o înfrângere într-o victorie parţială. Generalul rus decise să schimbe tactica.

— Totuşi, declară el, să nu uităm niciodată că în joc sunt vieţi omeneşti şi că nu trebuie întreprins nimic care să le afecteze securitatea. Aruncă o privire echipajului. Vreau să aduc atât bioţi, cât şi eşantioane din Rama, la fel de mult cum doriţi şi voi, dar trebuie să recunosc că această ipoteză hazlie conform căreia a doua navă va fi absolut la fel cu prima mă deranjează foarte mult. Ce dovezi avem noi că ramanii – sau oricine ar fi ei – sunt binevoitori? Niciuna. Ar putea fi periculos să capturăm prea devreme un biot.

— Domnule comandant, interveni Wakefield de la locul său, între Borzov şi Brown, oricum am proceda, nu există nicio modalitate de a fi siguri. Chiar dacă verificăm şi constatăm că nava aceasta e la fel cu prima, tot nu avem informaţii despre ce s-ar întâmpla de îndată ce vom depune un efort concertat pentru a captura un biot. Să presupunem pentru o clipă că dr. Brown are dreptate şi că cele două nave sunt doar roboţi foarte sofisticaţi, concepuţi cu milioane de ani în urmă de o rasă, acum dispărută, din cealaltă parte a galaxiei. Cum să ghicim ce tipuri de programe se vor introduce în bioţi în cazul unor acţiuni ostile? Ce se întâmplă dacă bioţii fac parte integrantă, într-un

mod pe care nu suntem deocamdată capabili să-l discernem, în funcţionarea navei? Atunci ar fi firesc, chiar dacă sunt maşini, să fi fost programaţi pentru autoapărare. Şi e uşor de înţeles că orice acţiune aparent ostilă din partea noastră va declanşa schimbări în toate funcţiunile navei. Îmi amintesc că am citit cândva despre naveta-robot prăbuşită în marea de etan de pe Titan în 2012 – avea înmagazinate în memorie secvenţe total diferite, în funcţie de…

— Opreşte-te, îl întrerupse Tabori cu un zâmbet prietenesc. Misterul primelor explorări robotice ale sistemului solar nu se află pe agenda autopsiei de astăzi. Îl privi pe Borzov. Comandante, umărul mă doare, stomacul mi-e gol iar emoţiile exerciţiului de astăzi m-au epuizat. Această discuţie e minunată, dar dacă nu există un subiect mai concret, ar fi oare deplasată sugestia mea de a o termina cât mai repede, ca să avem timp, măcar o dată, pentru bagaje?

Amiralul Heilmann se apleacă peste masă.

— Astronaut Tabori, generalul Borzov conduce întâlnirile echipajului. Este de datoria lui să stabilească…

Comandantul îl opri pe Heilmann cu o mişcare a mâinii.

— Destul, Otto. Cred că Janos are dreptate. A fost o zi lungă, la sfârşitul unei perioade de şaptesprezece zile de activitate intensă. Discuţia va fi mai fructuoasă dacă vom fi cu toţii odihniţi. Borzov se ridică. În regulă, facem pauză. Navetele vor pleca spre aeroport imediat după masă.

Echipajul începu să se pregătească de plecare.

— Pe durata scurtei perioade de odihnă, hotărî Borzov de parcă ideea i-ar fi venit în clipa aceea, vreau să vă gândiţi la etapele pe care le mai avem de parcurs. Ne rămân doar două săptămâni de exerciţii simulate în acest centru de pregătire, înaintea vacanţei de Anul Nou. Imediat după aceea vom începe activităţile intense dinaintea lansării. Următorul grup de exerciţii va reprezenta ultima noastră şansă pentru a ni le însuşi perfect. Aştept ca fiecare dintre voi să se întoarcă refăcut pe deplin… şi să fi reconsiderat între timp importanţa misiunii.

04. MARELE HAOS

Pătrunderea primei nave ramane în interiorul sistemului solar la începutul anului 2130 avusese un impact puternic asupra omenirii. Deşi în viaţa cotidiană nu se înregistraseră schimbări

imediate după întoarcerea echipajului comandantului Norton, dovada de netăgăduit că în altă parte a Universului exista (sau existase) o inteligenţă mult superioară pământenilor impusese o reevaluare a locului deţinut de homo sapiens în orânduirea Cosmosului. Devenise evident că din alte elemente chimice, neîndoielnic produse de marile cataclisme stelare, se întrupaseră fiinţe raţionale, în alte locuri şi timpuri. Cine erau ramanii? De ce construiseră nava aceea uriaşă şi sofisticată, trimisă într-o expediţie către sistemul solar? Vreme de luni de zile, ramanii constituiseră subiectul principal de discuţie, atât în public cât şi în particular.

Mai bine de un an, omenirea aşteptase răbdător un alt semn al prezenţei ramanilor în Univers. Observaţii intense se desfăşuraseră pe toate lungimile de undă pentru a obţine informaţii suplimentare legate de îndepărtata navă străină. Nu se descoperise însă nimic. Adâncurile spaţiului erau pustii. Ramanii plecaseră la fel de repede şi inexplicabil precum veniseră.

De îndată ce *Excalibur* deveni operaţional şi primele sale cercetări asupra spaţiilor nesfârşite nu aduseră nimic nou, se produse o schimbare perceptibilă de atitudine. Întâlnirea cu Rama ajunsese peste noapte un fapt istoric, ceva ce se petrecuse odată, în trecut. Articolele din ziare şi reviste care începuseră până nu demult cu fraze precum „când se vor întoarce ramanii”, se întrebau în prezent „va mai fi vreodată o întâlnire cu fiinţele care construiseră nava uriaşă descoperită în 2130?”. Ceea ce fusese perceput ca o ameninţare palpabilă se transformase rapid în curiozitate. Dispăruse urgenţa unor probleme fundamentale, ca întoarcerea ramanilor sau destinul rasei umane într-un Univers populat de creaturi inteligente. Omenirea se relaxă, cel puţin pentru moment, apoi explodă într-un paroxism de comportare narcisistă, care umbrea complet perioadele anterioare de egoism individual.

Creşterea făţişă a indolenţei la scară globală era lesne de înţeles. Ca rezultat al întâlnirii cu Rama I, ceva fundamental se modificase în sufletul uman. Înainte de contact, omenirea constituise singura inteligenţă avansată cunoscută în Univers. Ideea că fiinţele umane – ca grup – îşi puteau controla destinul fusese întotdeauna punctul forte al aproape tuturor filosofiilor. Existenţa ramanilor schimba însă (sau schimbase, deoarece

trecerea timpului nu modifica logica filosofică) totul. Omul nu era unic… şi nici măcar special. Rămăsese doar o chestiune de timp până ce percepţia esenţial homocentrică a universului urma să fie zguduită irevocabil de prezenţa Celorlalţi. De aceea e uşor de înţeles de ce modelele de viaţă ale celor mai mulţi oameni se îndreptară brusc spre satisfacţia de sine, reamintindu-le exegeţilor literari de epoci similare, vechi de cinci sute de ani, când Robert Herrick[3] povăţuia fecioarele să-şi petreacă cât mai bine fugarul timp, într-un poem începând cu „Trăiţi din plin, o voi boboci de fete/Căci Timpul zboară trecător…”.

Tendinţa de nestăvilit spre un consum exagerat şi o lăcomie globală ţinu mai puţin de doi ani. Achiziţia frenetică a tot ceea ce crease nuntea umană se suprapuse unei infrastructuri economice slabe, al cărei declin era deja vizibil în 2130, în momentul trecerii lui Rama I prin sistemul solar. Recesiunea inevitabilă fusese amânată în 2130 şi 2131, prin eforturile combinate ale guvernelor şi instituţiilor financiare, deşi slăbiciunile economice fundamentale nu fuseseră niciodată făcute publice. Creşterea bruscă a vânzărilor la începutul anului 2132 determinase apoi o dezvoltare economică rapidă. Capacităţile de producţie se măriseră, bursele de valori explodaseră, iar atât încrederea consumatorilor cât şi gradul de utilizare al mâinii de lucru atinseseră valori maxime. Se asista la o prosperitate fără precedent, având ca rezultat o îmbunătăţire semnificativă – deşi de scurtă durată – a condiţiilor de trai pentru aproape toate fiinţele umane.

Spre sfârşitul lui 2133, pentru cei mai experimentaţi observatori deveni evident că „boom-ul raman” ducea omenirea în prăpastie.

Avertismente cumplite referitoare la un apropiat şi tragic declin economic începură a se face auzite, acoperind strigătele euforice ale milioanelor de oameni care tocmai pătrunseseră în clasele mijlocii şi în înalta societate. Sugestiile de echilibrare a bugetelor şi de limitare a creditelor la toate nivelurile economiei fură ignorate. În schimb, se depuneau eforturi susţinute pentru a găsi tot soiul de metode de creştere a puterii de cumpărare a unei populaţii ce uitase complet semnificaţia verbului „a

[3] Robert Herrick (1591-1674), unul dintre cei mai mari poeţi lirici ai Angliei secolului al XVII-lea (n. trad.).

aştepta”, ca să nu mai vorbim de aceea a cuvântului „nu”.

În ianuarie 2134, bursele globale de valori începuseră să fie cuprinse de agitaţia prevestitoare unui faliment apropiat, lucru de neconceput pentru majoritatea locuitorilor Pământului şi ai coloniilor împrăştiate în sistemul solar. La urma urmelor, economia se afla în continuă dezvoltare de nouă ani, cu o rată de neegalat. Conducătorii lumii insistaseră că descoperiseră mecanismele definitive, capabile să oprească cu adevărat declinul. Şi oamenii îi crezuseră… până la începutul lunii mai a anului 2134.

În primele trei luni, bursele de valori manifestaseră o cădere inexorabilă, la început moderată, apoi tot mai abruptă. Numeroşi cetăţeni, reflectând superstiţiile legate de comete, care rămăseseră la modă de două mii de ani, asociară dificultăţile existente la bursele de valori cu reîntoarcerea cometei Halley, a cărei strălucire se intensificase încă din martie, cu mult peste aşteptările specialiştilor. Savanţi din lumea întreagă încercau de săptămâni să explice motivul pentru care cometa devenise mai strălucitoare decât se prevăzuse iniţial. După ce la sfârşitul lunii trecu de periheliu şi pe la mijlocul lui aprilie deveni vizibilă pe cerul serii, coada ei enormă domina acum bolta cerească.

În contrast, pe afacerile terestre îşi punea amprenta o criză economică în continuă evoluţie. Pe 1 mai 2134, trei din cele mai importante bănci internaţionale se declarară în stare de faliment, din cauza unor împrumuturi dezastruoase. În numai două zile panica se răspândi pretutindeni în lume. Peste un miliard de terminale personale cu acces la pieţele financiare fură utilizate pentru a vinde pachete de acţiuni şi bonuri. Sarcina suportată de Sistemul Global de Comunicaţii era imensă. Maşinile de transfer de date ale SGC erau utilizate mult peste capacităţile şi specificaţiile tehnice. Blocajul de date întârzie tranzacţiile, la început pentru câteva minute, apoi ore întregi, sporind panica deja creată.

Spre sfârşitul săptămânii, două lucruri se conturaseră cu limpezime: mai mult de jumătate din valoarea acţiunilor mondiale fusese anulată, iar o mulţime de persoane, investitori mari şi mici care-şi folosiseră la maximum opţiunile de credit, se treziseră peste noapte săraci lipiţi pământului. Calculatoarele ce supravegheau conturile personale şi transferau automat bani

pentru acoperirea plăţilor trimiteau semnale de alarmă în aproape douăzeci la sută dintre locuinţele planetei.

Din păcate, situaţia era mult mai disperată. Doar o mică parte a tranzacţiilor treceau prin calculatoare, căci ritmul de operare, indiferent de direcţie, depăşise orice valoare anticipată vreodată. În limbajul calculatoarelor, întregul sistem financiar mondial intrase într-o „buclă de eroare”. Miliarde şi miliarde de transferuri de informaţii cu prioritate scăzută erau amânate de reţelele de calculatoare, care le procesau în primul rând pe cele cu nivel înalt de prioritate.

Rezultatul net al acestor întârzieri de transmitere a datelor consta în faptul că, în cele mai numeroase cazuri, conturile electronice individuale nu se debitau corect timp de ore, chiar zile, pentru a acoperi pierderile crescătoare de capital. De îndată ce investitorii particulari îşi dădură seama ce se întâmpla, se repeziră să cheltuie tot ce le mai rămăsese în conturi, înainte ca tranzacţiile să fi fost încheiate de calculatoare. În clipa când guvernele şi instituţiile financiare au înţeles pe deplin situaţia şi au încercat să pună stavilă freneticei activităţi, era deja prea târziu. Sistemul se prăbuşise. Pentru a repara urmările, trebuiau verificate şi interpolate atent fişiere şi programe înmagazinate în aproximativ o sută de centre răspândite peste tot în lume.

Sistemul financiar-electronic de control al tranzacţiilor monetare fu complet inaccesibil vreme de peste trei săptămâni. Nimeni nu mai ştia câţi bani avea în cont. Banii gheaţă deveniseră de mult un lucru al trecutului, aşa încât doar excentricii şi colecţionarii posedau destule bancnote ca să-şi cumpere alimente necesare pentru o săptămână. Oamenii începură să facă troc cu produse strict necesare traiului. Gajuri primite pe baza unor relaţii de prietenie sau de simplă cunoştinţă permiseră multora să supravieţuiască temporar. Dar necazurile abia începeau. De fiecare dată când organizaţiile internaţionale care supravegheau sistemul financiar mondial anunţau încercarea de a relua lucrul pe reţele, cerând populaţiei să nu apeleze la terminale decât în cazuri de forţă majoră, rugăminţile erau ignorate, cererile de procesare a datelor inundau sistemul şi calculatoarele se blocau din nou.

Se scurseră încă două săptămâni până când savanţii căzură de acord asupra explicaţiei referitoare la strălucirea prea puternică a cometei Halley. În schimb dură mai mult de patru

luni până ce oamenii reuşiră să folosească iarăşi informaţii sigure provenite de la SGC. Pierderile pe care haosul prelungit le produsese societăţii umane erau incalculabile. Până la revenirea la o activitate economică normală, lumea se găsi într-un declin financiar cumplit, care urma să se termine abia peste doisprezece ani. Alţi cincizeci de ani aveau să mai treacă până ce produsul mondial brut să atingă valoarea maximă anterioară Crahului din 2134.

05. DUPĂ CRAH

Concluzia unanimă fusese că Marele Haos schimbase complet şi în toate privinţele civilizaţia umană. Nimeni şi nimic nu se mai considera imun. Catalizatorul colapsului infrastructurii instituţionale existente fusese crahul pieţelor de desfacere, urmat implicit de prăbuşirea sistemului financiar mondial, totuşi aceste evenimente n-ar fi fost suficiente în sine pentru a arunca lumea într-o perioadă de regresiune economică fără precedent. Ceea ce urmase crahului iniţial ar fi fost considerat o comedie a erorilor, dacă nu s-ar fi pierdut atâtea vieţi omeneşti ca rezultat al proastei planificări. Incompetenţii lideri politici ai lumii tăgăduiseră ori ignoraseră problemele economice, apoi reacţionaseră excesiv printr-o serie de măsuri zadarnice şi/sau inconsistente, pentru ca, în cele din urmă, să ridice neputincioşi braţele, pe măsură ce criza mondială se adâncea şi se răspândea. Unele încercări de a coordona soluţii internaţionale fuseseră sortite eşecului din cauza necesităţii sporite a fiecărei naţiuni suverane de a satisface cererile propriei populaţiei.

Cu o înţelepciune dobândită prea târziu, se considera că globalizarea mondială din secolul XXI constituise o greşeală, cel puţin într-o privinţă semnificativă. Deşi multe activităţi – comunicaţiile, comerţul, transportul (inclusiv cel spaţial), circulaţia monetară, menţinerea păcii, schimbul de informaţii şi protecţia mediului, pentru a le numi pe cele mai importante – deveniseră realmente internaţionale (chiar interplanetare, dacă se luau în consideraţie coloniile spaţiale), multe dintre acordurile care stăteau la baza acestor instituţii aveau codicile, permiţând naţiunilor individuale să se retragă după un interval relativ scurt, dacă tendinţele politice curente stipulate în acorduri „nu mai serveau interesele” ţărilor respective. Pe scurt, fiecare dintre semnatari avea dreptul să abroge unilateral

acordul încheiat, dacă acţiunile grupului nu-l mai satisfăceau.

Anii de dinaintea întâlnirii cu prima navă spaţială ramană fuseseră extraordinar de buni şi de stabili. După ce omenirea îşi revenise de pe urma devastatorului impact al cometei de lângă localitatea italiană Padova, în 2077, se scursese aproape o jumătate de secol de progres moderat. Cu excepţia unei recesiuni economice destul de scurte şi nu prea severe, condiţiile de viaţă se îmbunătăţiseră într-un număr mare de state. Din când în când, în special în ţările slab dezvoltate, mai izbucneau războaie izolate şi tulburări civile, dar ele erau rezolvate prin eforturile concertate ale forţelor mondiale de menţinere a păcii. Astfel, nicio criză majoră nu testase stabilitatea noilor mecanisme.

Cu toate acestea, imediat după rendez-vousul cu Rama I se produseră schimbări rapide în aparatul guvernamental de bază. În primul rând, măsurile de urgenţă luate pentru a sprijini atât proiectul *Excalibur,* cât şi celelalte proiecte referitoare la Rama, secătuiseră fondurile bugetare. Apoi, începând cu anul 2132, proteste zgomotoase pentru reducerea impozitelor şi creşterea puterii de cumpărare a populaţiei, reduseseră şi mai mult alocaţiile serviciilor interguvernamentale. Spre sfârşitul lui 2133, cele mai multe instituţii internaţionale se confruntau cu o acută lipsă de personal, iar activitatea lor devenise ineficientă. Crahul mondial avusese aşadar loc într-un moment propice, când îndoielile cetăţenilor cu privire la eficacitatea reţelei de organizaţii internaţionale sporeau continuu. Pe măsură ce haosul financiar se adâncea, era uşor ca naţiunile individuale să-şi suspende contribuţiile, care, dacă ar fi fost folosite corect de politicieni integri, poate ar fi stopat dezastrul.

Ororile Marelui Haos au fost zugrăvite în mii de pagini de istorie. În primii doi ani, problemele majore le reprezentaseră şomajul şi falimentul – personal sau colectiv aflate într-o spirală ascendentă, însă aceste dificultăţi financiare păruseră lipsite de importanţă prin comparaţie cu creşterea necontenită a numărului celor flămânzi şi fără locuinţe. Comunităţi ce trăiau în corturi şi „bidonviluri” începuseră să apară în parcurile publice ale marilor oraşe în iarna anului 2136, fapt ce motivase municipalităţile să acţioneze curajos şi eficient pentru a pune la dispoziţie tot felul de servicii, limitând dificultăţile create de prezenţa temporară a hoardelor de şomeri înfometaţi. Dar

economia nu se restabilise, iar oraşele de corturi mizere nu dispăruseră, ci deveniseră prezenţe permanente ale vieţii urbane – lumi de sine stătătoare, cu activităţi şi interese fundamental diferite de ale oraşelor ce le adăposteau. Cu cât trecuse timpul şi bidonvilurile se transformaseră în focare neliniştite şi fără speranţă ale disperării, noile enclave din mijlocul zonelor metropolitane ameninţaseră să distrugă înseşi entităţile gazdă. În ciuda îngrijorării provocate de ameninţarea constantă a anarhiei urbane, omenirea ieşise din cumplita iarnă din 2137 fără ca instituţiile fundamentale ale civilizaţiei să fi fost afectate substanţial.

La începutul anului 2138, o serie de evenimente remarcabile se desfăşurase în Italia. Concentrate în jurul lui Michael Balatresi, un tânăr novice franciscan, ulterior cunoscut pretutindeni ca Sfântul Michael din Siena, ele atraseră atenţia întregii lumi şi anticipaseră pentru o vreme dezintegrarea societăţii. Michael era o combinaţie strălucită de geniu, spiritualitate şi abilitate politică, un poliglot cu o aură legendară, dotat cu un simţ infailibil al finalităţii şi sincronizării. Apăruse brusc pe scena Toscanei – sosind parcă de nicăieri – cu un pătimaş mesaj religios adresat inimilor şi minţilor celor înfricoşaţi şi/sau lipsiţi de drepturi. Numărul adepţilor săi crescuse rapid şi spontan, ignorând graniţele internaţionale. Prin cererile sale ferme pentru o implicare colectivă în problemele chinuitoare ale omenirii, Michael se transformase într-un pericol potenţial pentru aproape toţi liderii planetei. O dată cu martirizarea lui în condiţii înfricoşătoare în iunie 2138, ultima scânteie de optimism a lumii păruse să se stângă. Lumea civilizată, al cărei liant fusese, timp de câteva luni, o licărire de speranţă şi un fir subţire de tradiţie, se prefăcuse brusc în praf şi pulbere.

Cei patru ani dintre 2138-2142 marcaseră o perioadă când nu merita să trăieşti. Lista nenorocirilor nu se mai sfârşea. Foametea, bolile şi anarhia domneau pretutindeni. Războaiele şi revoluţiile locale erau prea numeroase ca să mai fie numărate. Se produsese o prăbuşire cvasi-totală a civilizaţiei moderne, fapt care crease o viaţă fantasmagorică pentru toţi cetăţenii, exceptând câţiva privilegiaţi retraşi în zone bine protejate. Era o lume întoarsă pe dos, o manifestare finală de entropie. Încercările unor grupuri bine intenţionate de a rezolva situaţia

nu avuseseră sorţi de izbândă, deoarece soluţiile propuse aveau caracter local, în vreme ce problemele erau globale.

Marele Haos se extinsese de asemenea în coloniile spaţiale, punând punct final unui capitol glorios din istoria explorărilor. Pe măsură ce dezastrul economic se răspândise pe planeta mamă, coloniile împrăştiate în sistemul solar deveniseră rapid copii vitregi şi părăsiţi ai Pământului, nefiind capabile să reziste fără o injecţie susţinută de bani, alimente şi personal. Drept rezultat, în jurul anului 2140, aproape jumătate din locuitorii coloniilor le părăsiseră pentru a reveni acasă, condiţiile de viaţă din căminele de adopţiune deteriorându-se în asemenea măsură, încât erau de preferat până şi dificultăţile generate de readaptarea la gravitaţia Terrei, combinate cu sărăcia. Procesul de migrare se accelerase în 2141 şi 2142, ani caracterizaţi atât printr-o distrugere sistematică a ecosistemelor artificiale, cât şi prin declanşarea unei lipse acute de piese de schimb pentru întreaga flotă de vehicule-robot, folosite pentru susţinerea coloniilor.

În 2143, pe Lună şi pe Marte rămăsese doar o mână de pionieri hotărâţi. Comunicaţiile cu Pământul ajunseseră intermitente şi neregulate. Nu se mai găseau bani pentru menţinerea legăturilor radio cu aşezările de frontieră. Uniunea Planetară încetase să fiinţeze cu mulţi ani înainte. Nu mai exista niciun forum interesat de problemele speciei; Consiliul Guvernelor avea să fie format de-abia peste cinci ani. Cele două colonii rămase se străduiau zadarnic să evite moartea.

În următorul an, 2144, avusese loc ultima misiune spaţială importantă – o misiune de salvare pilotată de mexicana Benita Garcia. Folosind o navă construită din piese vechi, Garcia şi echipajul ei de trei persoane reuşiseră, într-un fel sau altul, să atingă orbita geosincronă a crucişătorului de croazieră avariat *James Martin,* ultimul vehicul interplanetar de transport în funcţiune, salvând astfel douăzeci şi patru dintre cei o sută de copii şi femei care se repatriau de pe Marte. În memoria oricărui istoric al spaţiului, salvarea pasagerilor de pe *James Martin* marcase sfârşitul unei ere. În următoarele şase luni, ultimele staţii spaţiale fuseseră abandonate şi, timp de aproape patruzeci de ani, nicio fiinţă umană nu se mai ridicase de pe Pământ cu o destinaţie orbitală.

În jurul anului 2145, lumea aflată în convulsii reuşise să-şi dea

seama de importanţa organizaţiilor internaţionale neglijate şi calomniate la începutul Marelui Haos. După ce se abţinuseră de la o implicare politică personală pe parcursul primelor decenii favorabile ale secolului, cei mai talentaţi reprezentanţi ai omenirii începură să înţeleagă că numai prin unirea eforturilor se putea restaura o viaţă civilizată. La început, cooperarea avu un succes moderat, dar ea revigoră optimismul fundamental al spiritului uman, lansând procesul de reînnoire. Încet, cumplit de încet, elementele civilizaţiei umane şi-au recăpătat locul.

Aveau să mai treacă însă doi ani până ce restabilirea generală să fie evidenţiată de statisticile economice. În 2147, produsul mondial brut atinsese 7 din nivelul înregistrat cu şase ani înainte. Şomajul în ţările dezvoltate se ridicase la media de 35; în unele ţări subdezvoltate, numărul şomerilor şi al celor ce lucrau doar câteva zile pe săptămână se cifra la 90 din totalul populaţiei. Se estimase că numai pe durata cumplitului an 2142, când o secetă teribilă se abătuse asupra zonelor tropicale, muriseră de inaniţie aproximativ o sută de milioane de persoane. Combinaţia dintre rata astronomică a mortalităţii – datorată unor cauze multiple – şi rata extrem de mică a natalităţii (cine dorea să aibă copii pe o lume fără speranţă?) condusese la reducerea drastică a populaţiei, apreciată la circa un miliard spre sfârşitul lui 2150.

Experienţa Marelui Haos marcase profund o întreagă generaţie. Pe măsură ce anii se scurgeau şi copiii născuţi în perioada aceea ajungeau la adolescenţă, se confruntau cu părinţi a căror precauţie atinsese limita fobiei. Viaţa unui adolescent în anii 2160, chiar şi prin 2170, fusese de aceea foarte strictă. Amintirile teribilelor traume ale tinereţii petrecute în Haos continuaseră să-i obsedeze pe adulţi, făcându-i extrem de rigizi în aplicarea disciplinei parentale. Pentru ei viaţa nu constituia o călătorie de plăcere într-un parc de distracţii, ci o afacere extrem de serioasă, unde singura şansă de fericire o reprezenta o combinaţie de valori solide, autocontrol şi angajament constant în slujba unei cauze care să merite osteneala.

De aceea, societatea anilor 2170 diferise esenţial de cea complet neconformistă, existentă cu cincizeci de ani în urmă. Multe instituţii precum statul-naţiune, biserica romano-catolică sau monarhia engleză se bucuraseră de o renaştere în ultima

jumătate de secol. Aceste instituţii prosperaseră fiindcă se adaptaseră rapid, ocupând poziţii de conducere în perioada de restructurare ulterioară Marelui Haos.

Spre sfârşitul lui 2170, când pe planetă se reinstaurase o oarecare stabilitate, interesul pentru călătoriile spaţiale se redeşteptase. O nouă generaţie de sateliţi de observare şi comunicaţii fusese lansată de reînfiinţata Agenţie Spaţială Internaţională, unul dintre braţele administrative ale Consiliului Guvernelor. La început activitatea spaţială se desfăşurase prudent, pe măsura bugetului ASI redus, la ea participând doar naţiunile dezvoltate. După reluarea cu succes a zborurilor pilotate, un plan modest de misiuni fusese pregătit pentru deceniul 2190. În 2188, se înfiinţase o nouă Academie Spaţială, de unde primii astronauţi absolviseră patru ani mai târziu.

Pe Pământ se progresa extrem de lent, însă gradat şi previzibil, în cea mai mare parte a celor douăzeci de ani care precedaseră descoperirea celei de-a doua nave Rama, în 2196. Din punct de vedere tehnologic, omenirea se afla la aproximativ acelaşi nivel general de dezvoltare ca şi cu şaptezeci de ani în urmă, la apariţia primei nave extraterestre. Deşi experienţa zborurilor spaţiale era fără discuţie mult mai redusă în momentul celei de-a doua întâlniri, în anumite domenii critice, precum medicina şi managementul informaţional, societatea umană a ultimului deceniu din secolul XXI avansase considerabil. Civilizaţiile întâlnite de cele două nave ramane se deosebeau total dintr-un singur punct de vedere; mulţi din contemporanii anului 2196, în special cei în vârstă şi care deţinuseră poziţii cheie în structurile guvernamentale, trăiseră în anii extrem de dureroşi ai Marelui Haos. Cu toţii cunoşteau sensul cuvântului „frică”. Şi acest cuvânt cu greutate le-a influenţat deliberările referitoare la priorităţile de rendez-vous cu Rama II.

06. SIGNORA SABATINI

— Aşadar, lucrai la teza de doctorat, în momentul în care soţul dumitale a făcut faimoasa previziune asupra supernovei 2191a?

Elaine Brown şedea pe un fotoliu moale şi încăpător din salon. Purta un taior cafeniu, lipsit de feminitate, şi o bluză cu guler înalt. Părea rigidă şi neliniştită, aşteptând sfârşitul interviului.

— Studiam în anul doi, iar David era conducătorul meu ştiinţific, declară ea precaut, în vreme ce ochii îi fugeau pe furiş în direcţia soţului, care urmărea întreaga discuţie din cealaltă parte a încăperii, în spatele camerelor de luat vederi. David era foarte apropiat de doctoranzii săi, fapt ştiut de toată lumea. De altfel, a constituit unul din motivele pentru care am şi ales disciplina lui pentru teza de doctorat.

Francesca Sabatini arăta grozav. Părul blond şi lung îi flutura pe umeri. Purta o bluză scumpă de mătase albă, asortată cu eşarfa albastru-închis înnodată în jurul gâtului. Pantalonii aveau aceeaşi culoare cu eşarfa. Şedea pe un scaun, alături de Elaine. Pe măsuţa scundă dintre ele se aflau două ceşti de cafea.

— Dr. Brown era căsătorit pe atunci, nu-i aşa? Vreau să spun, în perioada în care ţi-a fost îndrumător.

Elaine se înroşi perceptibil. Reportera continuă însă să zâmbească dezarmant şi nevinovat, ca şi cum întrebarea pusă ar fi fost la fel de normală şi simplă ca adunarea lui doi cu doi.

Doamna Brown ezită, expiră adânc şi răspunse bâlbâindu-se uşor:

— Ei bine, cred că era la început, dar divorţul a devenit definitiv înainte ca eu să-mi termin teza. (Se opri şi se aprinse la faţă.) Inelul de logodnă a fost cadoul lui pentru succesul meu, adăugă stângaci.

Francesca o studie cu atenţie. „Te-aş putea face aşchii pentru răspunsul ăsta, din numai câteva întrebări. Dar nu aşa mi-aş atinge scopul”, socoti ea rapid.

— OK, tăiaţi, hotărî brusc. Rămâne aşa. Să vedem ce-a ieşit, apoi puteţi duce echipamentul la maşină.

Operatorul-şef se îndreptă spre o latură a camerei automate nr. 1, programată să ia prim-planuri numai cu Francesca şi introduse trei comenzi în miniconsola de pe carcasă. Între timp, Elaine se ridică, iar camera nr. 2 se retrase automat pe picioarele trepied, ascunzându-şi în acelaşi timp transfocatorul. Alt operator îi făcu semn lui Elaine să rămână nemişcată până la deconectarea aparatului.

Regizorul avu nevoie de câteva secunde ca să programeze echipamentul automat de înregistrare, reluând ultimele cinci minute ale interviului. Materialul filmat de cele trei camere fu prezentat simultan pe porţiuni distincte ale monitorului, în centrul căruia se vedea imaginea de ansamblu a celor două

femei, încadrată de prim-planuri. Francesca era o profesionistă desăvârşită, aşa încât înţelese rapid că obţinuse materialul pentru show. Soţia lui David Brown era o tânără inteligentă, serioasă şi modestă; nu se simţea bine în centrul atenţiei şi totul se observa extrem de clar pe bandă. În vreme ce Francesca discuta detaliile cu echipa tehnică, punând la punct expedierea materialului, gata comentat, la hotelul ei din Complexul de Transport Dallas, înainte de zborul fixat pentru dimineaţa următoare, Elaine reveni în salon însoţită de un robot standard de serviciu, aducând două feluri diferite de brânzeturi, sticle de vin şi pahare pentru toată lumea. Francesca surprinse expresia contrariată a lui David Brown când soţia sa anunţă o „mică petrecere”, pentru a marca sfârşitul interviului. Echipa şi Elaine se strânseră în jurul robotului şi a vinului. David se scuză, îndreptându-se spre holul lung care făcea legătura cu partea din spate a reşedinţei, acolo unde se aflau dormitoarele, iar Francesca îl urmă.

— Scuză-mă, David, rosti femeia şi el se întoarse, vizibil contrariat. Nu uita că mai avem ceva de terminat. Le-am promis lui Schmidt Hagenest un răspuns la întoarcerea mea în Europa. Sunt nerăbdători să continue proiectul.

— N-am uitat, replică bărbatul. Voiam doar să mă asigur că amicul tău, Reggie, a terminat să-mi intervieveze copiii. Oftă. Sunt momente când îmi doresc să fiu cel mai obscur cetăţean al acestei lumi.

Francesca se apropie de el.

— Nu te cred câtuşi de puţin, declară ea fixându-l în ochi. Astăzi eşti nervos fiindcă nu poţi controla ceea ce soţia şi copiii tăi ne spun mie şi lui Reggie. Şi nimic nu-i mai important pentru tine decât să fii stăpân pe situaţie.

Brown se pregăti să-i răspundă, când un strigăt ascuţit – „mămicăăă” – se reverberă în hol, provenind dintr-un dormitor. Câteva secunde mai târziu, un băieţel de şase-şapte ani trecu ca din puşcă pe lângă David şi Francesca, pentru a se arunca direct în braţele mamei sale, aflată acum în cadrul uşii dintre hol şi salon. Forţa coliziunii făcu ca o parte din vinul din pahar să i se verse femeii pe mână, iar ea îl linse cu un gest reflex, în vreme ce-şi alina copilul.

— Ce s-a-ntâmplat, Justin?

— Negrul mi-a stricat câinele, îngăimă Justin printre suspine.

I-a tras un şut în fund şi-acuma nu mai reuşesc să-l fac să meargă.

Arătă cu degetul spre capătul holului, de unde se apropiau Wilson şi o adolescentă înaltă, zveltă şi foarte serioasă.

— Tăticule, spuse fetiţa, implorând din ochi ajutorul lui Brown, domnul Wilson şi cu mine vorbeam despre colecţia mea de pioni, iar afurisitul ăla de câine-robot a intrat şi l-a muşcat de picior. După ce mai întâi a făcut pipi pe el. Justin l-a programat aşa…

— Minte, o întrerupse cu un urlet băieţelul. Ea nu-l place pe Wally. Niciodată nu l-a plăcut.

Elaine îşi sprijinea cu o mână fiul zguduit de hohote de plâns, în timp ce în cealaltă strângea paharul. Nu ar fi fost tulburată de scenă, dacă n-ar fi remarcat privirea dezaprobatoare a soţului. Sorbi vinul dintr-o singură înghiţitură şi puse paharul pe o etajeră din apropiere.

— Ei, gata, gata, Justin, spuse ea privind stânjenită în jur, nu mai plânge şi spune-i mamei ce s-a întâmplat.

— Negrul nu mă place. Şi nici eu nu-l plac. Wally ştia asta, aşa că l-a muşcat. Wally are întotdeauna grijă de mine.

Angela, fiica, deveni şi mai agitată.

— Ştiam c-o să se întâmple aşa. Cât timp domnul Wilson a stat de vorbă cu mine, Justin a tot intrat în cameră, întrerupându-ne ca să-i arate domnului jocurile, animalele, trofeele şi chiar hainele sale. În cele din urmă, domnul Wilson a trebuit să se răţoiască la el. Apoi Wally a înnebunit, iar domnul Wilson a trebuit să se apere.

— E-o mincinoasă, mamă. O mare mincinoasă. Spune-i să tacă…

Brown îl întrerupse mânios.

— Elaine, urlă el ca să acopere hărmălaia creată, scoate-l… de aici. Se răsuci spre fiica lui, în vreme ce soţia sa îl trăgea pe băieţel în salon. Angela, continuă el fără a-şi mai stăpâni şi ascunde furia, cred că ţi-am spus că sub niciun motiv nu trebuie să te cerţi astăzi cu Justin.

Fata dădu înapoi în faţa reproşului. Ochii i se umplură de lacrimi şi încercă să spună ceva, dar Wilson se interpuse între cei doi.

— Scuză-mă, dr. Brown, zău că Angela n-a făcut nimic rău, interveni el. Relatarea ei este corectă. Ea…

— Ascultă, Wilson, replică aspru Brown, dacă nu te superi, îmi rezolv singur problemele de familie. (Făcu o pauză să se calmeze.) îmi pare foarte rău pentru această neînţelegere, dar totul va reintra în normal în câteva minute. Îşi privi fiica rece şi lipsit de bunăvoinţă. Du-te-n camera ta, Angela. Discutăm mai târziu. Spune-i mamei că vreau să te ia de acolo înainte de cină.

Francesca urmări cu interes întreaga scenă. Observă frustrarea lui Brown şi lipsa de aplomb a lui Elaine. Perfect, gândi reportera. Chiar mai bine decât aş fi sperat. Brown va fi o pradă uşoară.

Trenul argintiu şi lucios străbătea nordul Texasului cu două sute cincizeci de kilometri pe oră. Luminile Complexului de Transport Dallas apărură la orizont în câteva minute. CTD acoperea o arie uriaşă, de aproape douăzeci şi cinci de kilometri pătraţi, fiind în acelaşi timp aeroport, staţie feroviară şi orăşel. Construit iniţial în 2185, pentru a face faţă traficului aerian în continuă dezvoltare, cât şi pentru a asigura o transbordam uşoară a pasagerilor în sistemul trenurilor de mare viteză, Complexul se transformase treptat – ca şi alte centre similare din lume – într-o veritabilă comunitate. Mai bine de o mie de oameni – cei mai mulţi lucrând în CTD şi displăcându-le să efectueze zilnic naveta – locuiau în apartamentele dispuse în semicerc în jurul centrului comercial, situat în partea de sud a principalei gări, în al cărei perimetru se aflau patru hoteluri importante, şaptesprezece restaurante şi peste o sută de magazine diverse – printre care unele de modă ale cunoscutei companii Donatelli.

— Pe atunci aveam nouăsprezece ani, îi spunea tânărul Francescăi, în vreme ce trenul se apropia de gară. Am avut parte de o educaţie foarte rigidă, aşa că, urmărindu-ţi emisiunile la televizor, am învăţat despre dragoste şi sex, în numai zece săptămâni, mai multe decât în toată viaţa mea de până atunci. Voiam să-ţi mulţumesc pentru asta.

Francesca acceptă cu graţie complimentul; era obişnuită să fie recunoscută în public. Când trenul opri şi ea coborî pe peron, îi zâmbi încă o dată tânărului. Wilson se oferi să-i ia de pe umăr camera, şi se îndreptară spre transportorul ce urma să-i ducă la hotel.

— Nu te deranjează niciodată? întrebă el şi reportera îl privi

întrebătoare. Toate aceste atenţii... faptul că eşti o persoană publică?

— Nu, bineînţeles că nu.

Zâmbi în sinea ei. Individul ăsta nu mă-nţelege nici după şase luni. Poate că-i prea plin de sine pentru a-şi da seama că unele femei sunt la fel de ambiţioase ca bărbaţii.

— Ştiam că cele două emisiuni ale tale sunt populare încă dinainte să te întâlnesc. Dar habar n-aveam că va fi imposibil să intrăm într-un restaurant sau să fim văzuţi în public fără a da peste unul dintre admiratorii săi.

Reggie continuă să trăncănească, pe măsură ce transportorul ieşi din staţie şi se apropie de centrul comercial. Spre capătul unei promenade închise, un grup mare de oameni se vânzoleau în faţa unui teatru, pe al cărui frontispiciu se menţiona titlul piesei *In Any Weather* a dramaturgului american Linzey Olsen.

— O ştii? întrebă într-o doară Reggie şi continuă fără a-i lăsa timp să răspundă. Eu am văzut filmul, atunci când a rulat prima dată pe ecrane, acum vreo cinci ani. Jucau Helen Caudill şi Jeremy Temple, înainte ca ea să devină mare star. O poveste stranie despre doi oameni care sunt nevoiţi să împartă aceeaşi cameră de hotel pe durata unui viscol, în Chicago. Ambii sunt căsătoriţi. Se îndrăgostesc unul de celălalt, discutând despre aşteptările lor neîmplinite. Aşa cum am spus, o piesă stranie.

Francesca nu-l asculta. Un băiat care-i amintea de vărul ei Roberto se urcase în cabină chiar în faţa lor, la prima staţie din complexul comercial. Pielea şi părul îi erau întunecate, trăsăturile frumos conturate. „Cât timp a trecut de când nu l-am văzut pe Roberto?”, medită ea. Deja s-au împlinit trei ani. Era în Positano împreună cu soţia lui, Maria. Oftă, amintindu-şi zilele de demult. Se revedea pe sine râzând şi alergând pe străzile din Orvieto. Avea nouă-zece ani, era încă inocentă şi nerăsfăţată. Jucau fotbal în piaţa din faţa Domului. Îi plăcea teribil să-şi sâcâie vărul cel atât de politicos şi impasibil. Roberto constituise singurul lucru bun din copilăria ei.

Transportorul se opri lângă hotel. Reggie o privea fix şi Francesca intui că tocmai îi pusese o întrebare.

— Ei bine? făcu el în timp ce coborau din cabină.

— Îmi pare rău, scumpule, visam iarăşi cu ochii larg deschişi. Ce-ai spus?

— Nu mi-am dat seama că sunt plictisitor, replică fără umor

Reggie şi execută o piruetă dramatică pentru a se asigura că este ascultat. Ce alegi pentru deseară? Am redus opţiunile la două: bucătăria chinezească sau cajun.

În acel moment, gândul de a lua masa cu Reggie nu-i surâdea câtuşi de puţin femeii.

— Sunt foarte obosită, spuse ea. Cred că voi mânca de una singură în cameră, apoi voi lucra niţel. Intuise perfect mâhnirea ce se aşternu pe chipul bărbatului, aşa încât se întinse şi-l sărută uşor pe buze. Dar poţi veni la mine ca să bei ceva, în jurul orei 22.

De îndată ce intră în apartament, prima grijă a Francescăi fu să activeze terminalul calculatorului, pentru a-şi verifica mesajele primite. Erau patru. Meniul îi indică expeditorul fiecăruia, ora transmiterii, durata şi nivelul de prioritate. Sistemul Priorităţii de Urgenţă (SPU) reprezenta o inovaţie a concernului Internaţional Communications, una dintre cele trei companii de comunicaţii supravieţuitoare, care se dezvoltau din nou după consolidarea masivă de la mijlocul secolului. Beneficiarul unui SPU introducea în calculator tipul de mesaj prioritar admis să-i întrerupă orice activitate. Francesca menţionase doar mesajele de prioritate 1 (urgenţă extremă), programând să-i fie retransmise pe terminalul din reşedinţa Brown; înregistrarea cu familia trebuia terminată într-o singură zi şi dorise să reducă posibilitatea unei întârzieri.

Exista un singur mesaj de prioritate 2, lung de trei minute, de la Carlo Bianchi. Francesca se încruntă, introduse codurile adecvate în terminal şi activă monitorul. Pe ecran apăru un italian agreabil, de vârstă mijlocie, îmbrăcat în costum de schi, care stătea pe o canapea, în faţa unui şemineu în care ardea un foc viu.

— Buon giorno, cara, o salută el.

După ce lăsă timp videocamerei să panorameze salonul noii sale vile din Cortina d’Ampezzo, signor Bianchi trecu direct la subiect. De ce refuza Francesca să apară în reclamele noii sale colecţii de îmbrăcăminte sportivă de vară? Firma lui îi oferise o sumă incredibil de mare şi programase în aşa fel campania, încât spoturile publicitare să fie prezentate de-abia după terminarea misiunii Newton, ca să n-o pună astfel într-o situaţie delicată vizavi de contractele cu ASI. Carlo admise că în trecut

avuseseră nişte neînţelegeri dar, după părerea sa, aceasta se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Avea nevoie de răspunsul ei într-o săptămână.

Lua-te-ar dracu', Carlo, îi zise Francesca în gând, surprinsă ea însăşi de intensitatea reacţiei. Puţine persoane erau în stare s-o indispună, dar Carlo Bianchi se număra printre ele. Introduse în terminal comenzile necesare pentru a înregistra un mesaj pentru agentul ei din Londra, Darrell Bowman.

— Salut, Darrell. Sunt Francesca, din Dallas. Spune-i gurii ăleia sparte de Bianchi că nu i-aş face reclamele nici dacă mi-ar oferi zece milioane de mărci. Şi, apropo, întrucât am înţeles că principalul lui rival e Donatelli, ce-ar fi să iei legătura cu directorul lor de publicitate, Gabriela nu-ştiu-cum, am întâlnit-o cândva la Milano, şi să-i comunici c-aş fi încântată să lucrez pentru ei, după terminarea Proiectului Newton? în aprilie sau mai. Făcu o pauză de câteva clipe. Cam atât. Revin la Roma mâine noapte. Salutări lui Heather.

Cel mai lung mesaj provenea de la soţul ei, Alberto, un bărbat înalt şi cărunt de vreo şaizeci de ani. Ca director executiv, Alberto conducea divizia italiană a lui Schmidt Hagenest, conglomeratul multimedia german care deţinea, printre altele, mai bine de o treime din ziarele şi revistele europene, plus o serie de importante reţele comerciale de televiziune din Germania şi Italia. În transmisiunea sa, Alberto şedea în cabinetul de lucru de acasă, îmbrăcat într-un costum scump gri-închis, sorbindu-şi liniştit coniacul. Tonul său era cald, familiar – mai degrabă al unui părinte decât al unui soţ. Îi spuse lui Francesca despre interviul ei cu amiralul Otto Heilmann, care fusese difuzat în ziua aceea în toată Europa; îi plăcuseră, ca întotdeauna, comentariile, dar îl considera pe Otto un egocentric. Nimic surprinzător în asta, cugetă Francesca ascultându-i spusele, având în vedere că aşa şi este. Însă individul îmi este adesea folositor.

Alberto îi dădu veşti bune în legătură cu unul dintre fiii lui (Francesca avea trei copii vitregi, toţi mai în vârstă decât ea), înainte de a-i spune că-i era dor şi c-o aştepta cu nerăbdare acasă în seara următoare. Şi mie mi-e dor, gândi Francesca înainte de a răspunde la mesaj. E plăcut să trăiesc cu tine. Mă bucur atât de libertate, cât şi de siguranţă.

Patru ore mai târziu, Francesca stătea pe balconul camerei, fumând o ţigară în aerul rece de decembrie al Texasului. Era îmbrăcată cu halatul gros, oferit fiecărui oaspete de administraţia hotelului. Cel puţin nu-i ca în California, îşi zise trăgând fumul adânc în piept. Măcar în Texas unele hoteluri au balcoane pentru fumători. Dacă le-ar sta în putinţă, habotnicii ăia de pe coasta de vest ar declara şi fumatul o crimă.

Se apropie de balustradă să vadă mai bine un supersonic care se apropia de aeroport dinspre vest. Cu ochii minţii se afla în interiorul avionului, aşa cum urma să fie a doua zi, în timpul zborului spre Roma. Îşi imagină că avionul venea de la Tokyo, incontestabila capitală economică mondială înainte de Marele Haos. Ruinaţi de lipsa de materii prime pe durata nerodicilor ani de la mijlocul secolului, japonezii prosperau din nou astăzi, când lumea revenise la economia de piaţă. Femeia urmări aterizarea aparatului, apoi se uită în sus, la cerul presărat cu stele; trase din ţigară şi privi fumul care se risipea alene în văzduh.

Şi iată că acum te aşteaptă ceea ce ar putea fi realizarea vieţii tale, îşi zise ea. O şansă de a deveni nemuritoare? Cel puţin multă vreme voi fi amintită ca un membru al echipajului Newton. Gândurile îi zburară spre misiune, evocând pe scurt imagini ale unor fiinţe fantastice, capabile să construiască enorme nave spaţiale pe care să le trimită după aceea în vizită către sistemul solar. Brusc, gândurile i se întoarseră la realitate – la contractele pe care David Brown tocmai le semnase înainte ca ea să-i părăsească reşedinţa.

„Acum suntem parteneri, stimate dr. Brown. Prima fază a planului meu s-a terminat. Şi dacă nu greşesc cumva, am citit azi în ochii tăi o licărire de interes.” Francesca îl sărutase în grabă după ce terminaseră de discutat şi semnat contractele. Erau singuri în birou şi, pentru o clipă, crezuse că el avea să-i întoarcă sărutul cu şi mai multă pasiune.

Termină ţigara, o strivi în scrumieră şi reveni în cameră. De îndată ce deschise uşa, auzi o respiraţie greoaie. Patul era într-o cumplită dezordine şi de-a curmezişul lui zăcea Reggie Wilson gol puşcă, sforăind cumplit. Eşti foarte bine dotat, amice, atât pentru viaţă cât şi pentru amor, comentă ea în gând. Dar niciuna, nici cealaltă nu-i o competiţie atletică. Ai fi mai interesant dacă ai avea şi ceva subtilitate, poate chiar puţină fineţe…

07. RELAŢII CU PUBLICUL

Scăldat în primele raze de lumină ale dimineţii, vulturul solitar se ridica sus deasupra mlaştinilor. O rafală de vânt dinspre ocean îl determină să facă un viraj, întorcându-se spre nord de-a lungul coastei. Undeva jos sub el, începând de la dunele albe şi cafeniu-deschis de lângă ocean şi întinzându-se printre nenumăratele insule, râuri şi golfuleţe, acoperind kilometri întregi spre vest până la orizont, păşunile şi mlaştinile erau acoperite de un complex de construcţii, întrerupt la rândul său de drumuri pavate. Cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă, Complexul Spaţial Kennedy fusese unul dintre cele aproximativ zece asemenea locuri de pe Pământ, unde călătorii coborau din trenurile de mare viteză sau din avioane, ca să urce într-o navetă a cărei destinaţie o reprezenta o staţie spaţială OTJ (orbită terestră joasă). Dar Marele Haos transformase astrodromul într-un memento fantomatic al unei culturi odinioară înfloritoare. Intrările şi pasajele de legătură fuseseră abandonate de ani de zile ierbii, păsărilor de apă, aligatorilor şi omniprezentelor insecte din zona centrală a Floridei.

După douăzeci de ani de părăsire totală, astrodromul începuse să fie treptat repus în funcţiune prin anii 2160. Întâi fusese utilizat ca aeroport, redevenind apoi un centru general de transport care deservea coasta atlantică a Floridei. Când lansările spaţiale reîncepuseră la mijlocul anilor 2170, fusese normal să i se redea statutul anterior. În decembrie 2199, aproape jumătate din vechiul astrodrom redevenise operaţional, deservind traficul într-o continuă creştere dintre Pământ şi spaţiul cosmic.

De la o fereastră a biroului său temporar, Valeri Borzov urmărea magnificul vultur, care se întorcea, planând, la cuibul său din unul dintre cei mai înalţi copaci de lângă clădiri. Generalul iubea păsările; îl fascinau de ani de zile, încă din copilăria petrecută în China. Într-un vis ce se repeta mereu, Borzov trăia pe o uimitoare planetă pe al cărei cer roiau creaturi înaripate. Îşi aducea încă aminte cum îşi întreba tatăl dacă în interiorul primei nave ramane existase vreun biot zburător şi cât de dezamăgit fusese de răspunsul negativ primit.

Auzind zgomotul scos de un vehicul masiv, generalul privi pe fereastra vestică. De cealaltă parte a drumului, în faţa clădirii ce adăpostea laboratoarele de testări, modulul care avea să fie

folosit de misiunea Newton ieşea încet din complex, transportat pe o uriaşă platformă pe şine multiple. Modulul – retrimis la testări din cauza unor probleme apărute la controlerul ionic – urma să fie plasat în după-amiaza aceea la bordul unei navete, pentru a fi expediat la staţia spaţială OTJ-2, unde trebuia pregătit pentru testul final de dinaintea Crăciunului. Ambele nave ale misiunii Newton erau supuse unor verificări finale în OTJ-2, dar exerciţiile simulate ale astronauţilor se desfăşurau pe echipamentele de rezervă ale staţiei OTJ-3. Sistemele reale de zbor aveau să fie utilizate doar cu o săptămână înainte de lansare.

Câţiva pasageri coborâră dintr-un autobuz electric oprit în faţa birourilor, pe latura sudică a clădirii. Printre aceştia se număra o blondă într-o bluză galbenă cu mâneci lungi şi dungi verticale, cu pantaloni din mătase neagră, care se îndreptă spre intrarea clădirii cu o graţie înnăscută. Borzov o admiră de la distanţă, amintindu-şi că Francesca fusese un model faimos înainte de a deveni reporter TV. Se întrebă ce anume dorea şi de ce insistase să-l vadă între patru ochi înainte de informarea medicală din dimineaţa respectivă.

După numai un minut, o întâmpina în uşa biroului.

— Bună dimineaţa, signora Sabatini, spuse el.

— Tot oficial, generale? replică ea râzând. Chiar şi atunci când suntem numai noi doi? Dumneata şi japonezii sunteţi singurii din echipaj care refuză să-mi spună Francesca.

Realiză că bărbatul o privea ciudat şi se uită în jos, cercetându-şi hainele să vadă dacă era ceva în neregulă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă după o scurtă ezitare.

— Probabil bluza dumitale, răspunse tresărind Borzov.

Pentru o clipă, am avut impresia certă că eşti o tigroaică, gata să sară asupra unei nenorocite de antilope sau gazele. Poate c-am îmbătrânit. Sau poate că mintea îmi joacă feste.

O invită să între în birou.

— Bărbaţii mi-au mai spus că semăn cu o pisică, însă niciodată cu o tigroaică. Francesca se aşeză pe scaunul de lângă biroul generalului, zâmbi ştrengar şi continuă cu o voce miorlăită: Sunt doar o pisicuţă tărcată de casă, complet lipsită de ajutor.

— Nu te cred niciun moment, surâse Borzov. Multe adjective te pot descrie, dar „neajutorată” nu va fi niciodată unul dintre

ele. Brusc, deveni practic: Şi acum, ce pot face pentru dumneata? Ai spus că ai de discutat ceva foarte important – ceva ce nu suportă amânare.

Francesca extrase din servietă o foaie mare de hârtie şi i-o întinse.

— Graficul de presă pentru proiect. L-am revizuit în detaliu ieri, împreună cu biroul de relaţii cu publicul şi cu reţelele TV mondiale. Este de notat că din interviurile personale cu astronauţii s-au realizat până acum doar cinci. Iniţial, pentru luna asta fuseseră programate patru. Dar când ai adăugat cele trei zile de simulări exerciţiilor deja planificate, ai tăiat timpul prevăzut interviurilor cu Wakefield şi Turgheniev.

Făcu o pauză, asigurându-se că este urmărită.

— Putem să-l programăm pe Takagishi sâmbăta viitoare şi pe O'Toole de Crăciun, în Boston. În schimb, atât Richard, cât şi Irina declară acum că n-au timp de interviuri. În plus, rămâne vechea problemă: nici dumneata şi nici Nicole nu sunteţi programaţi…

— Ai insistat pentru această întâlnire la ora 7:30, ca să discuţi graficul de presă? o întrerupse Borzov cu o voce care îi exprima extrem de clar opinia asupra unor astfel de activităţi.

— Printre altele, răspunse impasibilă Francesca, ignorând evidenta nuanţă critică din glasul interlocutorului. Dintre toţi cei implicaţi în misiune, sondajele arată că publicul se interesează în cel mai înalt grad de dumneata, de mine, de Nicole des Jardins şi de David Brown. Până în prezent am fost incapabilă să fixez o dată pentru interviul dumitale exclusiv, iar madame des Jardins declară că nici n-are intenţia să-mi acorde vreodată unul. Reţelele TV sunt nemulţumite. Reportajul premergător lansării va fi deci incomplet. Am nevoie de ajutorul dumitale.

Îl privi deschis pe general.

— Vreau să amâni exerciţiile suplimentare, să stabileşti o dată pentru interviul personal şi să vorbeşti cu Nicole în numele meu.

Generalul se încruntă. Era mânios, dar şi deranjat de impertinenţa femeii. Tocmai voia să-i spună că programarea interviurilor personale nu se afla pe lista sa de priorităţi, când ceva îl determină să se oprească. Al şaselea simţ al său, cât şi experienţa de o viaţă în relaţiile cu oamenii îl determinară să ezite; simţi că în întrevederea aceea mai exista ceva care încă

nu fusese spus. Căută să câştige timp, schimbând subiectul.

— În altă ordine de idei, trebuie să-ţi spun că mă preocupă tot mai mult anvergura petrecerii de revelion organizată de prietenii dumitale din guvernul italian şi de coaliţia oamenilor de afaceri. Ştiu că la începutul pregătirii noastre am fost de acord să participăm – ca grup însă habar n-aveam că va fi etichetată drept „petrecerea secolului”, aşa cum a fost numită săptămâna trecută de o revistă americană. Dumneata îi cunoşti pe indivizii ăştia – nu poţi face ceva să temperezi puţin lucrurile?

— Gala constituia alt punct de pe agenda mea de lucru, replică Francesca, parând cu grijă lovitura. Şi acolo am nevoie de sprijinul dumitale. Patru dintre membrii misiunii Newton afirmă că nu intenţionează să participe, în timp ce alţi doi sau trei insinuează că au deja alte angajamente – deşi, în martie trecut, toţi am fost de acord să participăm. Takagishi şi Yamanaka doresc să petreacă sărbătorile cu familiile în Japonia, în timp ce Wakefield îmi transmite că şi-a făcut deja rezervarea pentru câteva zile de scufundări la adâncime în Insulele Cayman. Şi din nou franţuzoaica asta care pur şi simplu spune că nu merge, fără a-mi da vreo explicaţie.

Borzov nu se putu abţine să nu rânjească.

— De ce ai asemenea dificultăţi cu Nicole des Jardins? Bănuiesc că, de vreme ce sunteţi amândouă femei, ar trebui să-ţi fie mai uşor să tratezi cu ea.

— E total refractară la rolul presei în această misiune. Mi-a şi spus-o de câteva ori. Şi devine foarte încăpăţânată când se pune chestiunea vieţii ei particulare. Francesca ridică din umeri. Publicul în schimb e absolut fascinat de ea. La urma urmelor, nu numai că-i medic, lingvistă şi fostă campioană olimpică, ci şi fiica unui romancier celebru, şi mama unei fete de paisprezece ani, cu toate că n-a fost niciodată măritată…

Bărbatul îşi privi ceasul.

— Pentru cultura mea generală, o întrerupse el, câte puncte mai ai pe agenda dumitale de lucru – parcă aşa ai numit-o, nu? Suntem aşteptaţi în sala de conferinţe peste zece minute, îi zâmbi, şi sunt constrâns să-ţi reamintesc că madame des Jardins s-a întrecut pe sine astăzi, acceptându-ţi cererea de a relata în presă desfăşurarea informării medicale.

Francesca îl studie câteva secunde. Cred că-i îndeajuns de pregătit, reflectă ea. Şi dacă nu cumva l-am judecat greşit, va

înţelege imediat. Scoase din servietă un obiect mic de formă cubică şi i-l întinse peste birou.

— Iată şi ultimul punct de pe agenda mea.

Comandantul-şef al misiunii Newton păru uluit. Răsuci în mână cubul.

— Ne-a fost vândut de un jurnalist independent. Tonul femeii deveni serios. Am fost asiguraţi că e singura copie existentă.

Făcu o pauză, în vreme ce Borzov introducea cubul în calculatorul de pe birou. Când prima imagine apăru pe monitor, bărbatul păli vizibil. Urmări vreo cincisprezece secunde delirările teribile ale Nataşei, fiica sa.

— N-am vrut să cadă în mâinile presei de scandal, adăugă cu o voce moale Francesca.

— Cât durează înregistrarea? întrebă calm generalul.

— Aproape jumătate de oră, răspunse ea. Sunt singura care am văzut-o în întregime.

Borzov oftă adânc. Sosise clipa pe care soţia sa, Petra, o aşteptase cu groază din momentul când fusese anunţată oficial numirea lui în postul de comandant al misiunii Newton. Directorul institutului din Sverdlovsk promisese că niciun reporter nu va avea acces la fiica lor. Iată că acum apăruse înregistrarea video a unui interviu de o jumătate de oră cu ea. Petra avea să fie complet dărâmată.

Privi pe fereastră şi evaluă în minte ce s-ar fi întâmplat cu misiunea dacă schizofrenia acută a fiicei sale avea să fie adusă la cunoştinţa publicului. Admise că situaţia ar fi fost jenantă, dar misiunea nu va fi periclitată în mod serios… O privi apoi pe Francesca. Ura tranzacţiile. Şi nici nu era sigur dacă nu cumva reportera însăşi pusese la cale interviul cu Nataşa. Cu toate astea…

Borzov se relaxă şi izbuti să zâmbească.

— Probabil că trebuie să-ţi mulţumesc, deşi nu mi se pare lucrul cel mai potrivit. Făcu o pauză. Presupun că se cade să-mi exprim recunoştinţa într-un fel anume.

„Până acum, toate bune”, socoti Francesca. Ştia că deocamdată nu trebuia să spună nimic.

— În regulă, continuă generalul după o tăcere prelungă. Voi anula simulările suplimentare. S-au plâns şi alţii de ele. (Răsuci în mână cubul.) Iar eu şi Petra vom veni cât mai curând la Roma pentru interviu, aşa cum ai sugerat cândva. Mâine voi reaminti

tuturor despre petrecerea de Anul Nou şi voi adăuga că este de datoria lor să participe. Dar nici eu şi nici altcineva nu-i poate cere lui Nicole des Jardins să-ţi vorbească despre altceva decât propria-i muncă.

Se ridică brusc în picioare.

— E timpul să mergem la consfătuirea de biometrie.

Francesca se apleacă şi-l sărută pe obraz.

— Mulţumesc, Valeri, rosti ea.

08. BIOMETRIE

Informarea medicală începuse înainte de sosirea lui Francesca şi Borzov. Erau prezenţi restul astronauţilor şi vreo 25-30 de ingineri şi savanţi implicaţi în misiune. Patru reporteri şi o echipă de televiziune completau audienţa. În faţa tuturor, purtând ca de obicei salopeta gri de zbor, Nicole des Jardins ţinea în mână un indicator laser. Lângă ea se afla un japonez înalt, în costum albastru, care asculta cu atenţie o întrebare pusă din sală. Nicole îl întrerupse pentru a-i saluta pe noii sosiţi.

— Sumimasen, Hakamatsu-san, spuse ea. Permite-mi să ţi-i prezint pe generalul Valeri Borzov din Uniunea Rusă – comandantul misiunii noastre – şi pe reportera Francesca Sabatini.

Se întoarse spre cei doi întârziaţi.

— *Dobrii utra*[4]*,* se adresă Nicole generalului, apoi o salută din cap pe Francesca. Dumnealui este dr. Toshiro Hakamatsu, cel care a proiectat şi pus la punct sistemul de biometrie pe care-l vom utiliza în misiunea noastră – inclusiv sondele minuscule ce ne vor fi implantate în trupuri.

Generalul întinse mâna.

— Îmi pare bine, Hakamatsu-san. Madame des Jardins ne-a informat în detaliu despre remarcabila dumitale activitate.

— Mulţumesc, replică bărbatul, înclinându-se în direcţia lui Borzov după ce-i strânse mâna. E o onoare pentru mine să particip la acest proiect.

Francesca şi generalul se aşezară pe cele două scaune libere din primul rând şi informarea continuă. Nicole îndreptă indicatorul spre o tastatură amplasată pe o latură a unui podium mic şi în faţa celor prezenţi apăru – sub forma unei imagini

---

[4] Bună dimineaţa (lb. rusă, orig., n. red.).

holografice tridimensionale – un model multicolor în mărime naturală a sistemului cardiovascular uman, cu venele indicate în albastru şi arterele în roşu. Minusculi marcatori albi circulau în interiorul vaselor de sânge, indicând direcţia şi viteza de curgere.

— Comisia de Ştiinţe Biologice ASI a aprobat săptămâna trecută noile sonde Hakamatsu ca principal sistem de monitorizare a sănătăţii echipajului pe parcursul misiunii, începu Nicole. S-a aşteptat până în ultimul moment, pentru o evaluare corectă a rezultatelor testului de solicitare la care au fost supuse sondele, într-o mare varietate de circumstanţe. Chiar şi în aceste condiţii, nu a apărut nicio indicaţie a existenţei unor mecanisme de respingere, la niciunul dintre subiecţii testaţi. Suntem norocoşi că putem utiliza acest sistem, menit să ne facă viaţa mai uşoară atât mie – ca ofiţer biolog – cât şi vouă. În timpul misiunii nu veţi fi supuşi la obişnuitele tehnici de injectare/scanare folosite până acum. Sondele sunt introduse o singură dată – de două ori în cel mai rău caz – în decursul misiunii de o sută de zile şi nu necesită înlocuire.

— Cum s-a rezolvat problema respingerii pe termen lung? o întrerupse un medic din sală.

— Voi răspunde detaliat în cadrul discuţiilor pe secţii din această după-amiază, replică Nicole. Momentan este suficient să menţionez doar faptul că, din moment ce factorii chimici cheie care guvernează respingerea se concentrează asupra a patru-cinci parametri, incluzând pH-ul, sondele sunt acoperite cu substanţe adaptabile la condiţiile locale din zona de implant. Cu alte cuvinte, o dată ce ajung la destinaţie, ele sondează imperceptibil mediul chimic înconjurător, apoi se acoperă cu un înveliş conceput să fie compatibil cu natura gazdei, evitând astfel orice respingere.

Întorcându-se cu faţa spre modelul circulaţiei sanguine umane, continuă:

— Sondele vor fi introduse aici, în braţul stâng, şi se vor dispersa, conform programelor prestabilite, în treizeci şi două de puncte distincte ale corpului. Se vor insera singure în ţesutul primitorului.

Pe măsură ce vorbea, interiorul modelului holografic se animă şi audienţa putu să urmărească apariţia a treizeci şi două de semnale luminoase intermitente, începând din braţul stâng şi

răspândindu-se în tot corpul. Patru se localizară în creier, trei în inimă, patru în glandele primare ale sistemului endocrin, celelalte douăzeci şi unu împrăştiindu-se în diferite părţi şi organe, începând de la ochi până la degetele de la mâini şi de la picioare.

— Fiecare sondă conţine atât o multitudine de senzori microscopici pentru determinarea parametrilor importanţi pentru sănătate, cât şi un sistem sofisticat de înregistrare a datelor, care transmite apoi informaţiile la o simplă comandă dată de scaner. În practică, intenţionez să vă scanez pe fiecare şi să vă centralizez toate informaţiile referitoare la starea fizică o dată pe zi, deşi aparatele sunt în stare să înregistreze continuu timp de patru zile. Nicole se opri şi privi în sală. Sunt întrebări până aici?

— Da, vorbi Wakefield din primul rând. Înţeleg cum sistemul înmagazinează miliarde de biţi de informaţie, dar asta e partea cea mai uşoară a întregii operaţii. Nu există nicio posibilitate ca dumneata sau oricare altul să le studieze în totalitate. Cum se sintetizează informaţiile, aşa încât să descoperiţi dacă ceva nu-i în regulă?

— Nimereşti întotdeauna drept la ţintă, nu-i aşa, Richard? zâmbi Nicole. Tocmai intenţionam să abordez problema.

Ridică un obiect mic, subţire şi plat, având o tastatură. Iată un scaner standard programabil, care permite gruparea în diverse feluri a informaţiilor stocate. Poţi solicita datele complete de pe fiecare şi/sau de pe toate canalele, ori să le obţii numai pe cele de avertizare…

Femeia observă în sală multe priviri derutate.

— Voi repeta, rosti Nicole. Determinările făcute de orice instrument au limite de siguranţă prevăzute – variind, fireşte, de la individ la individ – dar şi o plajă mai largă, de toleranţă, folosită pentru a identifica o urgenţă reală. Dacă o măsurătoare anume depăşeşte doar limita prevăzută, ea este introdusă în fişierul de avertizare, marcat printr-un identificator de alarmă. Una dintre opţiunile de utilizare a scanerului e de a citi numai aceste liste. Dacă un astronaut se simte bine, procedura normală constă exclusiv în verificarea datelor introduse în fişierul de avertizare.

— Dar dacă obţii o măsurătoare peste limita de toleranţă, interveni Tabori, atunci trebuie să fii atent. Aparatul de control

activează transmiţătorul de urgenţă şi-şi foloseşte întreaga energie pentru a emite un bip-bip de-a dreptul înfricoşător. Vorbesc din propria mea experienţă. Mi s-a întâmplat în timpul unui test scurt, cu ceea ce s-au dovedit a fi valori false de toleranţă. Pe moment am crezut că sunt terminat.

Comentariul ofiţerului biolog secund produse un hohot general de râs. Imaginea micului Janos plimbându-se şi emiţând bip-uri stridente era într-adevăr amuzantă.

— Niciun sistem nu-i infailibil, iar acesta e la fel de bun ca şi setul de valori introduse pentru declanşarea semnalului de avertizare şi a celui de urgenţă, continuă Nicole. Vedeţi aşadar de ce sunt esenţiale datele etalon. V-am cercetat cu mare atenţie antecedentele medicale, introducând în calculator valorile iniţiale, dar trebuie să vedem şi rezultatele concrete, transmise de sondele introduse în corpurile voastre. Acesta este obiectivul activităţilor zilei de astăzi. Vom introduce sondele şi vom înregistra datele pe durata celor patru exerciţii finale de simulare care încep joi. Apoi, dacă va fi nevoie, vom reactualiza valorile de alarmă înaintea lansării.

În sală se produse o agitaţie involuntară, pe măsură ce fiecare se gândea la perspectiva introducerii în propriul său trup, pe un timp nedefinit, a unor mici laboratoare medicale. Erau obişnuiţi cu sondele normale, inserate pentru a se obţine informaţii specifice – de exemplu, gradul de arterioscleroză – dar acestea erau întotdeauna temporare. Gândul unei invazii electronice permanente era cel puţin tulburător. Generalul O'Toole puse două întrebări ce frământau cea mai mare parte a echipajului.

— Nicole, se interesă el cu gravitatea-i caracteristică, poţi să ne spui cum te asiguri că sondele se îndreaptă spre locurile dorite? Şi mai ales, ce se întâmplă dacă una funcţionează nesatisfăcător?

— Desigur, Michael. Ţine minte, chestiile astea vor fi introduse şi în corpul meu, aşa încât mi-am pus aceleaşi întrebări.

Nicole des Jardins avea treizeci şi cinci de ani, pielea de un arămiu-strălucitor, ochii negri migdalaţi, părul bogat şi negru ca tăciunele. Radia o aură clară de încredere în sine, interpretată uneori drept aroganţă.

— Nu veţi părăsi astăzi clinica, până nu ne vom convinge că sondele sunt corect poziţionate, continuă ea. Bazându-ne pe

experienţe recente, sunt în măsură să vă spun că la unul sau doi dintre voi ar putea să apară pe monitor deviaţii de traiectorie, uşor de corectat cu echipamentul de care dispunem, aşa încât le vom deplasa fără probleme spre locul prestabilit. În ceea ce priveşte funcţionarea necorespunzătoare, există câteva niveluri de protecţie. În primul rând, fiecare monitor îşi testează propria baterie de senzori de peste douăzeci de ori zilnic. Orice instrument care nu reacţionează la test este imediat decuplat de programul propriului său monitor. În plus, fiecare grup de sonde este supus unei autotestări complete şi riguroase de două ori pe zi. Ratarea acesteia constituie unul dintre multiplele cazuri când monitorul comandă secreţia unor chimicale ce vor distruge sonda, care după aceea va fi absorbită de corp. Ca să nu aveţi niciun fel de necazuri, am verificat toate variantele în decursul unor teste, anul trecut.

Nicole rămase câteva clipe tăcută în faţa colegilor săi.

— Alte întrebări? Dacă nu aveţi niciuna, aş ruga un voluntar să ia loc lângă infirmierul-robot, pentru a fi inoculat. Setul meu de sonde a fost injectat şi testat săptămâna trecută. Cine vrea să fie următorul?

Francesca se ridică în picioare.

— În regulă, începem cu la bella signora Sabatini, declară Nicole şi făcu semn echipei de televiziune. Reglaţi-vă camerele pe simulatorul cu atomi marcaţi. E un spectacol de-a dreptul fascinant să vezi sistemul sanguin năpădit de lăcuste electronice.

09. NEREGULARITATE DIASTOLICĂ

În lumina slabă de decembrie, Nicole distingea cu greutate prin hublou câmpurile acoperite de zăpadă ale Siberiei, aflate la peste cincisprezece kilometri dedesubt. Supersonicul încetinea îndreptându-se spre sud, spre Vladivostok şi insulele Japoniei. Nicole căscă. După numai trei ore de somn, va fi un adevărat chin să rămână trează întreaga zi. Era aproape ora 10 în Japonia, însă la ea acasă, în Beauvois, pe Valea Loarei nu departe de Tours, fiica ei, Geneviève, mai avea încă patru ore de somn înainte ca deşteptătorul să-i anunţe ora 7.

Monitorul video din spătarul scaunului din faţă se declanşă automat, amintindu-i că mai erau doar cincisprezece minute până la aterizarea la Centrul de Transport Kansai. De pe ecran,

drăgălaşa japoneză îi sugeră că sosise momentul să facă sau să confirme rezervările de transport şi cazare de la sol. Nicole activă sistemul de comunicaţii din fotoliu şi un suport subţire, dreptunghiular, pe care se aflau o claviatură şi un display îi alunecă înainte. În mai puţin de un minut îşi aranjă atât călătoria cu trenul la Kyoto, cât şi transportul cu troleibuzul de la gară la hotel. Pentru toate tranzacţiile folosi Cartea Universală de Credit, după ce în prealabil se identifică corect, menţionând că numele de fată al mamei sale era Anawi Tiasso. Apoi, dintr-o latură a suportului căzu un bilet cu datele de identificare ale trenului şi troleibuzului, orele de sosire şi cele de tranzit (sosirea la hotel era programată pentru 11:14, ora Japoniei).

În vreme ce avionul se pregătea de aterizare, Nicole se gândea la motivul neaşteptatei călătorii efectuate în celălalt capăt al lumii. Cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă, hotărâse să-şi petreacă ziua în preajma casei, după o dimineaţă de lucru la birou şi în aşteptarea exerciţiilor de limbi străine cu Geneviève, din cursul după-amiezii. Era începutul perioadei de vacanţă a astronauţilor şi, exceptând petrecerea stupidă de revelion din Roma, Nicole putea să se considere în principiu liberă până pe 8 ianuarie, când trebuia să se prezinte la OTJ-3. Însă în dimineaţa următoare, pe când se afla în biroul ei studiind înregistrările de rutină din timpul simulărilor finale, descoperise un fenomen curios. Cerceta datele referitoare la tensiunea arterială şi la funcţionarea inimii lui Wakefield la un test de gravitaţie variabilă şi nu înţelegea motivul creşterii pulsului acestuia. Hotărâse atunci să compare datele cu cele conţinute în fişa corespunzătoare a lui Takagishi, care efectuase aceeaşi activitate fizică susţinută de Richard.

Ceea ce descoperise, examinând o mulţime de informaţii referitoare la activitatea cardiacă a lui Takagishi constituise o surpriză mult mai mare. Expansiunile diastolice ale japonezului erau vădit anormale, chiar patologice. Totuşi sonda nu-i avertizase şi nu declanşase sistemul de alarmă. Ce se petrecea? Detectase oare un defect în sistemul Hakamatsu?

O oră de activitate detectivistică dusese la identificarea altor ciudăţenii. În timpul simulărilor, întâmplarea se repetase în patru momente distincte. Comportarea anormală era rară şi intermitentă. Uneori, diastola extrem de lungă, amintind de o problemă a valvulei la alimentarea inimii cu sânge, nu apărea

decât după treizeci şi opt de ore. Totuşi, faptul că fusese înregistrată de patru ori indica fără dubiu o anomalie.

Nu datele în sine o deranjaseră însă pe Nicole, ci eşecul sistemului de monitorizare, care ar fi trebuit să declanşeze alarma în cazul extrem de clar al unei disfuncţii evidente. Continuase să aprofundeze problema şi studiase cu râvnă dosarul medical al lui Takagishi – în special rapoartele cardiologice. Nu găsise nici urmă de referire la o anormalitate, aşa că încercase să se convingă singură că la mijloc intervenise doar o greşeală a senzorului, nu o problemă medicală.

Dacă sistemul ar fi funcţionat corect, socotise ea, începutul diastolei lungi ar fi trebuit să declanşeze imediat alarma, valoarea înscriindu-se în afara limitei tolerabile. Dar asta nu s-a întâmplat. Nici prima dată, nici ulterior. Să fie vorba de o dublă eroare? Şi dacă da, atunci cum de reuşeşte dispozitivul să treacă peste autotestare?

La început, se gândise să-i telefoneze unuia dintre asistenţii ei din direcţia ştiinţe biologice a Agenţiei, însă amintindu-şi că ASI se afla de asemenea în vacanţă, decisese să-l sune chiar pe dr. Hakamatsu în Japonia. Convorbirea o uluise complet. Specialistul îi replicase răspicat că fenomenul observat trebuia să fie caracteristic pacientului, întrucât nicio combinaţie de erori sau avarii ale componentelor n-ar fi putut să producă rezultate atât de stranii.

— De ce atunci n-a apărut nimic în fişierul de avertizare? îl întrebase ea.

— Deoarece n-au fost depăşite limitele prevăzute, răspunsese proiectantul sigur pe sine. Dintr-un motiv sau altul, pentru acest astronaut s-au stabilit nişte plaje de toleranţă foarte largi. I-ai cercetat dosarul medical?

Mai târziu pe parcursul conversaţiei, când Nicole îi spusese lui Hakamatsu că datele proveniseră de fapt de la sondele implantate în trupul unui compatriot de-al său, astronautul şi savantul Takagishi, inginerul de obicei atât de reţinut aproape că strigase în telefon.

— Minunat, atunci voi rezolva misterul într-o clipă! O să iau legătura cu Takagishi-san la Universitatea Kyoto şi o să-ţi comunic ce-am aflat.

După trei ore, pe monitorul lui Nicole apăruse faţa sumbră a lui Shigeru Takagishi.

— Madame des Jardins, începuse el politicos, înţeleg că ai discutat cu Hakamatsu-san despre datele mele biometrice din timpul simulărilor. Vrei să fii atât de amabilă să-mi spui ce ai descoperit?

Nicole îi oferise toate informaţiile, neascunzându-i nimic şi exprimându-şi convingerea personală că sursa ciudatelor înregistrări trebuia să fi fost fără îndoială o defecţiune a sondei.

O lungă tăcere urmase explicaţiilor. În cele din urmă, vocea îngrijorată a savantului japonez se auzise iarăşi:

— Hakamatsu-san m-a vizitat aici, la Universitate, şi a verificat sonda din corpul meu. Va declara că n-a găsit nimic în neregulă cu echipamentul electronic.

Takagishi făcuse o pauză, părând adâncit în gânduri.

— Madame des Jardins, reluase după câteva secunde, doresc să îţi solicit o mare favoare. O problemă de importanţă extremă pentru mine. Ai vreo posibilitate să vii în Japonia, în viitorul apropiat? Aş dori să discut cu dumneata şi să-ţi explic ceva care ar putea fi legat de aceste date biometrice anormale.

Gravitatea chipului său o determinase pe Nicole să nu-i interpreteze greşit cererea şi nici să i-o ignore. Era evident că omul îi implora ajutorul. Fără a mai pune alte întrebări, acceptase imediat. Câteva minute mai târziu rezervase un loc la zborul de noapte, pe ruta Paris-Osaka.

— N-a fost bombardat niciodată în timpul marelui război cu America, spuse Takagishi arătând cu mâinile spre oraşul Kyoto desfăşurat sub ei, şi aproape că n-a suferit nicio stricăciune în timpul celor şapte luni cât l-au ţinut sub ocupaţie răzvrătiţii, în 2141. Recunosc că sunt subiectiv, dar pentru mine Kyoto este cel mai frumos oraş din lume, zâmbi el.

— Mulţi dintre compatrioţii mei cred la fel despre Paris, răspunse Nicole.

Îşi strânse mai bine haina în jurul corpului. Aerul era rece şi umed de parcă urma să ningă din clipă-n clipă. Se întreba când se va hotărî colegul ei să abordeze problema care o adusese aici. Nu zburase opt mii de kilometri ca să admire panorama oraşului, chiar dacă trebuia să admită că templul Kiyomizu, plasat între copaci pe o colină ce domina oraşul, reprezenta cu siguranţă o privelişte magnifică.

— Ce-ar fi să servim un ceai? zise Takagishi conducând-o spre

una din numeroasele ceainării amplasate lângă partea centrală a vechiului templu budist.

„Acum îmi va spune despre ce-i vorba”, opină Nicole înăbuşindu-şi un căscat. Takagishi o întâmpinase la hotel şi-i sugerase să ia masa şi să tragă un pui de somn. Bărbatul revenise la ora 15 şi o condusese la templu.

Turnă un ceai japonez vâscos în două ceşti şi aşteptă ca Nicole să ia o înghiţitură. Lichidul fierbinte încălzi gura femeii, deşi gustul amărui nu-i plăcu deloc.

— Madame, începu Takagishi, te întrebi fără îndoială de ce ţi-am cerut să vii până în Japonia, într-un răstimp atât de scurt. Vezi dumneata… continuă el apăsat, cu o voce vibrantă, de când mă ştiu am visat că o altă navă ramană se va întoarce cât sunt încă în viaţă. Pe toată durata studiilor universitare şi în mulţii ani de cercetări care i-au urmat, m-am pregătit pentru un singur eveniment: întoarcerea ramanilor. În dimineaţa lui martie 2197, când Alastair Moore mi-a telefonat să-mi spună că ultimele imagini ale lui *Excalibur* indicau sosirea unui vizitator extraterestru, aproape că am sărit în sus de bucurie. Mi-am dat seama imediat că ASI va pregăti o misiune în scopul vizitării navei. Am hotărât să devin membru al acelui echipaj.

Luă o gură de ceai şi privi spre stânga, peste copacii îngrijit tăiaţi şi spre colinele care dominau oraşul.

— Copil fiind, continuă el în şoaptă, obişnuiam să escaladez dealurile acelea în nopţile senine şi să privesc cerul, în căutarea locului de baştină al inteligenţelor care realizaseră maşinăria aceea incomparabilă şi gigantică. Odată am urcat împreună cu tata şi ne-am ghemuit unul în celălalt în răcoarea nopţii, privind stelele, în vreme ce el îmi povestea cum decurseseră lucrurile în satul său în zilele primei întâlniri cu Rama, cu doisprezece ani înainte de naşterea mea. În noaptea aceea, am crezut – se întorsese s-o privească pe Nicole şi ea îi observă pasiunea din privire – şi încă mai cred şi acum, că există un motiv pentru vizita făcută de Rama, un scop anume pentru apariţia sa. Am studiat absolut toate datele referitoare la prima întâlnire, sperând să descopăr vreun indiciu care să-mi explice de ce a venit până aici. Nimic concludent. Am elaborat câteva ipoteze, dar nu am destul material faptic pe care să mă bazez.

Făcu o nouă pauză pentru a mai sorbi din ceai. Nicole fusese

surprinsă, dar şi impresionată de profunzimea sentimentelor sale. Răbdătoare, îl aşteptă să continue fără a scoate o vorbă.

— Am ştiut că aveam o şansă reală de a fi selecţionat pentru misiune, nu numai datorită lucrărilor mele – inclusiv Atlasul – dar şi din cauză că unul dintre colaboratorii mei cei mai apropiaţi, Hisanori Akita, era reprezentantul Japoniei în comisia de selecţie. Când numărul savanţilor rămaşi în competiţie s-a redus la opt – şi eu mă aflam printre aceştia Akita-san mi-a sugerat că probabil principalii doi candidaţi vor rămâne dr. Brown şi cu mine. Până în acel moment nu se efectuase nicio examinare fizică.

Adevărat, îşi aminti Nicole. Echipajul potenţial a fost redus mai întâi la patruzeci şi opt de candidaţi, care au fost apoi trimişi la Heidelberg pentru controlul fizic. Medicii germani au insistat ca fiecare concurent să treacă toate haremurile. Primul grup a fost format din absolvenţii Academiei, iar cinci din douăzeci au fost eliminaţi. Inclusiv Alain Blamont.

— Când compatriotul dumitale, Blamont, care avea deja la activ şase misiuni majore pentru ASI, a fost descalificat din cauza unui suflu cardiac minor – iar Comisia de Selecţie a Astronauţilor a susţinut punctul de vedere al medicilor, anulându-i apelul –, am intrat în panică. (Mândrul fizician japonez privea acum ţintă în ochii lui Nicole, implorând-o să-l înţeleagă.) M-am temut că urma să ratez cea mai mare ocazie din cariera mea din cauza unei afecţiuni fizice minore, care nu-mi pusese niciodată probleme.

Tăcu pentru a-şi alege cu grijă cuvintele.

— Ştiu că ceea ce am făcut este urât şi dezonorant, dar în clipele acelea încercam să mă autoconving că şansa mea de a descifra cea mai mare enigmă a umanităţii nu trebuia să fie anihilată de un grup de medici înguşti la minte, incapabili să definească sănătatea omului altfel decât în valori numerice.

Takagishi îşi continuă relatarea fără înflorituri sau emoţie vizibilă. Pasiunea încercată în timpul discuţiei despre ramani dispăruse; acum, frazele sunau monoton, clar şi concis. Explică modul în care îl convinsese pe medicul de familie să-i falsifice dosarul şi să-i administreze un medicament, menit să împiedice apariţia neregularităţilor diastolice pe durata zilelor de examinări fizice de la Heidelberg. Totul se desfăşurase perfect, deşi existase un oarecare risc, datorită efectelor secundare

periculoase ale medicamentului. Takagishi trecuse riguroșul examen medical şi, în cele din urmă, fusese selecţionat ca unul dintre cei doi savanţi ai misiunii; celălalt era dr. David Brown. Nu se mai gândise la această chestiune medicală până cu trei luni în urmă, când Nicole le explicase prima dată despre hotărârea ei de a recomanda folosirea pe parcursul misiunii a sistemului Hakamatsu, în locul obişnuitei scanări săptămânale.

— Vezi dumneata, explică Takagishi încruntând sprâncenele, dacă s-ar fi folosit vechea metodă, aş fi putut să utilizez acelaşi medicament o dată pe săptămână şi nici dumneata şi niciun alt ofiţer biolog nu v-aţi fi dat vreodată seama de anomalia mea. Dar un sistem permanent de monitorizare nu poate fi păcălit – medicamentul devine prea periculos când este administrat în mod constant.

„Aşadar, într-un fel sau altul, ai ajuns la o înţelegere cu Hakamatsu”, gândi rapid Nicole. „Cu, ori fără ştiinţa lui. Ai trecut în dosar valori care să nu declanşeze alarma în momentul manifestării anormalităţii tale. Ai sperat că nimeni dintre cei care vor analiza testele nu va cere un examen biometric complet.” Acum înţelegea de ce fusese chemată atât de urgent în Japonia. „Şi vrei ca eu să-ţi păstrez secretul.”

— *Wakatuski no doryo wa, wakarimas,* spuse ea blând în japoneză, pentru a-şi exprima simpatia. Îmi dau seama câtă nelinişte trebuie să-ţi provoace. Nu-i necesar să-mi explici în detaliu cum ai falsificat datele sistemului. Făcu o pauză şi urmări cum relaxarea se oglindea pe faţa interlocutorului. Dar dacă te-am înţeles corect, ceea ce doreşti de la mine este să devin complice al falsului dumitale. Admiţi însă, fără îndoială, că nu pot lua în consideraţie aşa ceva, dacă nu mă conving de faptul că „minora dumitale problemă” nu reprezintă o potenţială primejdie pentru misiune. În caz contrar voi fi obligată să…

— Madame des Jardins, o întrerupse Takagishi, am cel mai mare respect pentru integritatea dumitale. Niciodată, dar niciodată nu ţi-aş cere să-mi ignori anomalia cardiacă dacă nu ai fi convinsă că, de fapt, e o problemă fără importanţă. O privi în tăcere câteva secunde. Când mi-a telefonat Hakamatsu, prima reacţie a fost să convoc o conferinţă de presă şi să-mi anunţ retragerea din misiune. Însă tot gândindu-mă ce voi menţiona în declaraţie, în minte mi-a apărut mereu imaginea doctorului Brown. Un eminent specialist, însă, după părerea mea, un

individ prea sigur de propria lui infailibilitate. Cel mai probabil înlocuitor al meu ar urma să fie profesorul Wolfgang Heinrich din Bonn. A publicat mai multe lucrări excepţionale despre Rama, dar el, ca şi Brown, crede că aceste vizite sunt pur întâmplătoare, fără să aibă vreo legătură cu noi şi cu planeta noastră. (Pasiunea îi revenise din nou în ochi.) Nu pot renunţa în acest moment, doar dacă nu mai am alternativă. Atât lui Brown cât şi lui Heinrich le-ar putea scăpa dovada de care avem nevoie.

În spatele lui, pe cărarea care ducea spre principala clădire din lemn a templului, treceau în pas vioi trei călugări budişti. În ciuda frigului, erau îmbrăcaţi subţire în obişnuitele lor sutane negre-cenuşii; în picioarele goale purtau sandale. Savantul japonez îi sugeră lui Nicole să-şi petreacă restul zilei în biroul medicului său, unde putea să studieze dosarul complet şi nefalsificat. Dacă ea era dispusă să coopereze, adăugă Takagishi, îi va pune la dispoziţie toate informaţiile într-un cub de date, pentru a le lua în Franţa şi a le cerceta pe îndelete.

Nicole, care-l ascultase cu atenţie aproape o oră, îşi concentră pe moment atenţia asupra celor trei călugări care urcau scările cu hotărâre. Ochii lor sunt atât de senini, medită ea. Vieţile lor sunt libere de orice contradicţie. O idee fixă poate constitui o virtute, poate uşura răspunsurile. O clipă fu invidioasă pe călugări şi pe existenţa lor bine ordonată. Se întrebă cum ar fi rezolvat ei dilema pusă de Takagishi. Nu este unul dintre ofiţerii spaţiali, care să aibă un rol absolut critic pentru succesul misiunii. Şi într-un anume fel are dreptate. Medicii comisiei au fost prea stricţi. N-ar fi trebuit niciodată să-l descalifice pe Alain. Ar fi o ruşine dacă…

— *Daijobu,* vorbi ea înainte ca bărbatul să termine ce avea de spus. Merg cu dumneata să-l văd pe medic şi, dacă nu găsesc nimic care să mă deranjeze, iau dosarul acasă să-l citesc. (Faţa lui Takagishi se lumină.) Dar, te avertizez, dacă descopăr în dosar cel mai mic lucru îndoielnic, ori dacă am indicii că ai ascuns vreo informaţie, atunci îţi voi cere să demisionezi numaidecât.

— Mulţumesc, îţi mulţumesc foarte mult, replică Takagishi, ridicându-se şi aplecându-se în faţa colegei sale. Mulţumesc foarte mult, repetă el.

10. ASTRONAUTUL ŞI PAPA

Generalul O'Toole nu reuşise să doarmă mai mult de două ore; emoţia şi modificarea fusului orar îi ţinuseră mintea trează întreaga noapte. Studiase frumoasele şi bucolicele picturi murale de pe peretele opus patului din camera de hotel şi numărase toate animalele de două ori. Din păcate, rămăsese la fel de treaz şi după terminarea ambelor numărători.

Respiră adânc, sperând să se relaxeze. „De ce sunt atât de nervos? Sunt doar un om ca toţi ceilalţi de pe Pământ. Ei bine, nu-i chiar aşa." O'Toole se aşeză în scaun şi zâmbi. Era 10 dimineaţa şi se afla într-o anticameră mică a Vaticanului. Urma să aibă o audienţă privată cu Locţiitorul lui Hristos pe Pământ, Papa Ioan-Paul al V-lea.

În copilărie, Michael O'Toole visase adeseori să devină într-o bună zi primul Papă nord-american. „Papa Michael" – aşa se autointitulase el în lungile după-amiezi de duminică, pe când îşi studia catehismul. Pe măsură ce repeta iarăşi şi iarăşi cuvintele lecţiilor, se şi închipuia – după vreo cincizeci de ani – purtând veşmintele şi inelul papal, celebrând mese pentru mii de oameni adunaţi în marile biserici şi stadioane ale lumii, redând speranţa celor săraci, năpăstuiţi şi deznădăjduiţi, arătându-le felul în care Dumnezeu îi poate călăuzi spre o viaţă mai bună.

În tinereţe, lui O'Toole îi plăcuse să înveţe şi trei domenii îl intrigaseră în mod special. Nu se sătura niciodată să citească despre religie, istorie şi fizică. Mintea sa isteaţă găsea întotdeauna un mijloc de a face legătura între cele trei discipline. Nu-i păsa defel că epistemologia religiei şi fizicii erau diametral opuse. O'Toole nu avea nicio dificultate în a recunoaşte care întrebări ale vieţii trebuiau explicate prin legile fizicii şi care prin canoanele religiei.

Toate acele subiecte scolastice se contopeau în studiul creaţiei. La urma urmelor, creaţia constituia începutul tuturor lucrurilor – inclusiv al religiei, istoriei şi fizicii. Cum a pornit totul? A fost Dumnezeu prezent, asemeni poate unui arbitru, în momentul formării Universului, cu optsprezece miliarde de ani în urmă? Nu a fost El cel care a furnizat impulsul primordial pentru explozia cunoscută sub numele de Big Bang, generând materia din energie? Nu. El a prevăzut că atomii originari şi primordiali de hidrogen se vor contopi în nori uriaşi de gaz, comprimându-se apoi sub efectul gravitaţiei, pentru a deveni

stele, unde se vor naşte elementele chimice de bază ale vieţii?

Iar pe mine nu m-a părăsit niciodată fascinaţia creaţiei, îşi spuse în gând O'Toole în vreme ce aştepta audienţa papală. Cum s-a întâmplat totul? Care-i semnificaţia acelei succesiuni particulare a evenimentelor? îşi aduse aminte de întrebările puse preoţilor, în adolescenţă. „Probabil că am decis să nu devin preot, pentru că astfel mi s-ar fi limitat accesul la adevărul ştiinţific. Biserica n-a fost niciodată atât de îngăduitoare precum sunt eu cu aparentele incompatibilităţi dintre Dumnezeu şi Einstein.”

Cu o seară înainte, un prelat american de la Departamentul de Afaceri Externe al Vaticanului îl aşteptase la hotel. După prezentare, se scuzase că nu-i răspunsese la scrisoarea expediată în noiembrie, din Boston. Fără îndoială, remarcase în treacăt prelatul, întregul proces ar fi fost mult uşurat dacă ar fi menţionat atunci că era vorba despre astronautul O'Toole, din misiunea Newton. Totul se aranjase însă, continuase el, şi Sfântul Părinte se arătase încântat să-l primească în dimineaţa următoare.

Generalul se ridică instinctiv în momentul deschiderii uşii cabinetului papal. Preotul care-l vizitase cu o seară înainte pe O'Toole păşi grăbit în anticameră, părând nervos, şi-i strânse repede mâna. Amândoi aruncară o privire spre cadrul uşii unde Papa, în obişnuitele sale veşminte albe, tocmai termina o conversaţie cu un colaborator apropiat. Cu un zâmbet plăcut întipărit pe faţă, Ioan Paul al V-lea intră în anticameră şi-i întinse mâna lui O'Toole. Automat, astronautul se lăsă într-un genunchi şi sărută inelul papal.

— Sfinte Părinte, murmură el, uluit de bătaia nebunească a propriei sale inimi, mulţumesc că m-aţi primit. Este cu adevărat o mare onoare pentru mine.

— Şi pentru mine, replică Papa în engleză. Am urmărit cu mare interes activitatea dumitale şi a colegilor.

Făcu un gest şi generalul îl urmă pe conducătorul Bisericii într-o încăpere largă, cu tavan înalt. Un birou masiv din lemn negru se întindea pe o latură a odăii sub un portret în mărime naturală al lui Ioan Paul al V-lea, omul care devenise Papă în zilele întunecate ale Marelui Haos şi care asigurase lumii şi Bisericii douăzeci de ani de conducere inspirată şi energică. Talentatul venezuelan, poet şi istoric, demonstrase lumii între

2139 şi 2158 forţa pozitivă pe care o poate reprezenta o biserică bine organizată, într-un moment în care practic toate instituţiile se prăbuşeau, nefiind capabile să ajute masele rătăcite de oameni.

Pontiful se aşeză pe o sofa, invitându-l cu un gest pe O'Toole să ia loc alături. Preotul american părăsise încăperea. În faţa generalului şi a Papei se aflau uriaşele ferestre deschise spre balconul aflat la şapte metri deasupra grădinilor Vaticanului. În depărtare se vedea Muzeul Vaticanului, unde O'Toole îşi petrecuse după-amiaza precedentă.

— Ai menţionat în scrisoare, începu Sfântul Părinte fără a se folosi de niciun fel de notiţe, că există o serie de „probleme teologice" pe care doreşti să le discutaţi cu mine. Bănuiesc că sunt legate de misiunea dumitale.

O'Toole îl privi pe hispanicul de şaptezeci de ani, conducătorul spiritual al unui miliard de catolici. Pielea Papei era măslinie şi trăsăturile ascuţite, iar părul des şi negru de odinioară devenise în cea mai mare parte sur. Ochii castanii priveau blând şi limpede. Cu siguranţă că nu iroseşte nicio clipă din timpul său, gândi generalul, aducându-şi aminte de un articol dintr-o revistă catolică, în care unul dintre cei mai importanţi cardinali ai Vaticanului îl lăuda pe Ioan Paul al V-lea pentru eficienţa sa managerială.

— Da, Sfinte Părinte, răspunse el. După cum ştiţi, sunt pe punctul de a pleca într-o călătorie de cea mai mare importanţă pentru omenire. Ca bun catolic, am câteva întrebări pe care m-am gândit că ar fi folositor să le discut cu Eminenţa Voastră.

Făcu o pauză.

— Desigur, nu mă aştept să-mi oferiţi toate răspunsurile, dar poate că mă veţi ajuta cu înţelepciunea voastră, acumulată de-a lungul timpului.

Papa aprobă din cap şi aşteptă ca O'Toole să continue. Astronautul inspiră adânc.

— Problema care nu-mi dă pace e cea a mântuirii, chiar dacă ea nu-i decât o parte, cred, a chestiunii mai cuprinzătoare de împăcare a ramanilor cu credinţa noastră.

Sprâncenele Papei se ridicară şi O'Toole îşi dădu seama că nu începuse prea bine.

— Nu am dificultăţi legate de conceptul lui Dumnezeu care i-a creat pe ramani – acesta e uşor de înţeles. Dar au urmat oare

ramanii un model similar de evoluţie spirituală, trebuind să fie mântuiţi – la un moment oarecare al istoriei lor – la fel ca oamenii? Şi dacă este aşa, l-a trimis Dumnezeu pe Iisus, sau pe echivalentul său raman, să-i salveze de păcate? Reprezintă atunci oamenii o paradigmă evolutivă ce se repetă de-a lungul şi de-a latul Universului?

Zâmbetul papei se lărgi încântat.

— Dumnezeule, generale, exclamă el cu umor, ai parcurs rapid un vast teritoriu intelectual. Ştii, probabil, că nu am răspunsuri imediate la întrebări atât de profunde. Specialiştii Bisericii discută problemele ridicate de Rama de aproape şaptezeci de ani, iar în ultimul timp cercetările s-au intensificat tocmai datorită descoperirii celei de-a doua nave.

— Dar ce credeţi dumneavoastră personal, Sanctitatea Voastră? insistă O'Toole. Creaturile responsabile de construcţia acestor incredibile nave spaţiale au comis păcate originare, având astfel nevoie de un mântuitor? Istoria lui Iisus este unică aici pe Terra, sau ea constituie doar un capitol mic într-o carte de o lungime aproape infinită, conţinând toate fiinţele raţionale şi constituind o cerinţă a mântuirii, în scopul de a obţine eterna salvare?

— Nu sunt sigur, replică după câteva secunde Sfântul Părinte. Uneori îmi este aproape imposibil să-mi închipui existenţa altor forme inteligente de viaţă în Univers. Apoi, de îndată ce-mi dau seama că în mod sigur ele nu ne sunt asemănătoare, mă invadează imagini şi figuri ce mă fac să-mi amân judecata referitoare la întrebările teologice tocmai puse. Tăcu un moment, reflectând. Dar cea mai mare parte a timpului, îmi imaginez că şi ramanii au avut anumite lecţii de învăţat la început, că Dumnezeu nu i-a creat nici pe ei perfecţi şi că, într-o anumită clipă a dezvoltării lor, El trebuie să le fi trimis pe Iisus…

Îşi întrerupse discursul şi-l privi atent pe O'Toole.

— Da, continuă el cu o voce blândă, am spus Iisus. M-ai întrebat ce cred eu personal. Pentru mine, Iisus este atât adevăratul mântuitor, dar şi singurul fiu al lui Dumnezeu. El trebuie să fi fost acela trimis ramanilor, chiar dacă sub altă înfăţişare.

Faţa lui O'Toole se însenină la remarca pontifului.

— Sunt de acord cu Eminenţa Voastră, declară emoţionat. Prin urmare fiinţele inteligente sunt unite, peste tot în Univers,

prin aceeaşi experienţă spirituală. Într-un sens foarte, foarte real, presupunând că atât ramanii cât şi Ceilalţi au fost mântuiţi, suntem cu toţii fraţi. În definitiv, suntem plămădiţi din aceleaşi elemente chimice de bază. Înseamnă că Raiul nu se limitează doar la oameni, ci include toate fiinţele care au înţeles mesajul Lui.

— Îmi dau seama unde vei ajunge cu această concluzie. Replică Ioan Paul. Cu siguranţă însă ea nu e universal acceptată. Chiar în interiorul Bisericii există persoane cu o concepţie complet diferită despre ramani.

— Vă referiţi la grupul care se bizuie pe cuvintele Sfântului Michael din Siena?

Papa încuviinţă din cap.

— Părerea mea, declară O'Toole, este că interpretarea homocentrică îngustă a predicii Sfântului Michael despre ramani e incorectă. Considerând că nava extraterestră ar fi un vestitor, precum profeţii Ilie sau Isaia care au proorocit a doua naştere a lui Hristos, Michael nu limita ramanii la un rol îngust în istoria noastră şi nici la un alt rol existenţial. Pur şi simplu el explica un punct de vedere posibil, dintr-o perspectivă spirituală omenească.

Pontiful zâmbea din nou.

— Văd că ai cheltuit mult timp şi energie gândindu-te la această problemă. Informaţiile mele despre dumneata erau doar parţial corecte. Credinţa în Dumnezeu, Biserică şi familie sunt menţionate în dosar, însă există doar o mică referire la interesul activ pe care-l ai pentru teologie.

— Consider că Newton este de departe cea mai importantă misiune din întreaga mea viaţă. Vreau să fiu sigur că voi servi cu credinţă atât omenirea, cât şi pe Dumnezeu. De aceea încerc să mă pregătesc în toate felurile posibile, inclusiv încercând să descopăr dacă ramanii au sau nu o viaţă spirituală. Faptul mi-ar putea afecta acţiunile viitoare.

O'Toole făcu o pauză de câteva secunde, apoi continuă:

— Eminenţa Voastră, au găsit cercetătorii dumneavoastră dovada unei posibile spiritualităţi ramane, bazându-se pe analiza datelor primei întâlniri?

Ioan Paul al V-lea clătină din cap.

— Nu chiar. Totuşi, unul dintre cei mai devotaţi arhiepiscopi, un bărbat al cărui zel religios aproape că-i orbeşte logica, insistă

că ordinea structurală din interiorul primei nave ramane – simetriile, modelele geometrice, proiectul repetat excesiv şi bazat pe numărul trei – sugerează un templu. Ar putea să aibă dreptate. Pur şi simplu nu ştim. Nu avem nicio mărturie în sprijinul naturii spirituale a fiinţelor care au creat acea primă navă spaţială.

— Uluitor! făcu O'Toole. Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva. Un templu! David Brown ar fi şocat. Generalul râse şi explică: Dr. Brown insistă că noi, oamenii ignoranţi, nu vom avea niciodată şansa să determinăm scopul unei astfel de nave, întrucât tehnologia constructorilor e atât de avansată – mult peste puterea noastră de înţelegere – încât ne-ar fi imposibil să-l pricepem, fie şi numai parţial. Bineînţeles că după el nici nu poate fi vorba de o religie ramană. Ramanii ar fi lăsat gogoriţele superstiţioase undeva în trecut, înainte de a dezvolta capacităţi de construcţie pentru o asemenea navă interstelară.

— Dr. Brown e ateu, nu-i aşa? întrebă papa.

O'Toole aprobă din cap.

— Unul înverşunat. Consideră că gândirea religioasă diminuează funcţionarea creierului. Cine nu-i de acord cu punctul său de vedere e socotit un veritabil idiot.

— Şi restul membrilor echipajului? Au opinii la fel de puternice în această privinţă ca dr. Brown?

— El este cel mai gălăgios, deşi am impresia că Wakefield, Tabori şi Turgheniev îi împărtăşesc concepţiile de bază. Mai straniu e că intuiţia îmi spune despre Borzov, comandantul nostru, că are o slăbiciune pentru religie. Acest lucru se întâmplă cu mulţi dintre supravieţuitorii Haosului.

Oricum ar fi, lui Valeri îi face plăcere să mă descoase despre credinţa mea.

Generalul se opri o clipă, în vreme ce recapitula în gând convingerile religioase ale echipajului Newton.

— Europencele, des Jardins şi Sabatini, sunt catolice, dar nici chiar printr-un efort de imaginaţie n-ar putea fi considerate evlavioase. Amiralul Heilmann este luteran în ceea ce priveşte Paştele şi Crăciunul, iar Takagishi e adept al budismului Zen. Nu ştiu nimic despre ceilalţi doi.

Pontiful se ridică şi se apropie de fereastră.

— Undeva, acolo, există un vehicul spaţial straniu şi minunat, creat de fiinţe din vecinătatea altei stele, un vehicul ce se

îndreaptă către noi. Trimitem un echipaj de doisprezece oameni în întâmpinarea lui. Se întoarse spre O'Toole. Această navă poate fi un mesager al Domnului, dar probabil că numai dumneata veţi fi capabil să-l recunoşti ca atare.

Generalul nu răspunse. Papa privi din nou fix pe fereastră şi rămase tăcut aproape un minut.

— Nu, fiule, zise el în cele din urmă cu blândeţe, atât pentru sine cât şi pentru interlocutorul său. Nu am răspunsuri la întrebările tale. Doar Dumnezeu le are. Trebuie să te rogi ca El să ofere răspunsurile, atunci când vei avea nevoie de ele. Trebuie să-ţi mărturisesc că sunt extrem de încântat să te ştiu frământat de aceste chestiuni. Sunt încrezător în faptul că Domnul te-a ales deliberat pentru această misiune.

O'Toole înţelese că audienţa se apropia de sfârşit.

— Sfinte Părinte, spuse el, mulţumesc încă o dată pentru bunăvoinţa de a mă fi primit şi de a vă fi irosit timpul cu mine. Sunt profund onorat.

Ioan Paul al V-lea zâmbi şi se apropie de oaspetele său. Îl îmbrăţişă după modelul european şi-l însoţi afară din birou.

11. SFÂNTUL MICHAEL DIN SIENA

Ieşirea metroului se afla vizavi de intrarea în Parcul Internaţional al Păcii. Scările rulante îl purtară pe general la nivelul superior, iar din momentul în care păşi în lumina după-amiezii, văzu în dreapta – la mai puţin de două sute de metri – mormântul în formă de dom. În stânga, pe cealaltă latură a parcului, în spatele unui complex de clădiri administrative, se zărea partea superioară a vechiului Colosseum roman.

O'Toole pătrunse cu pas rapid în parc şi o luă la dreapta, pe drumul ce ducea la mormânt. Trecu de o fântână mică şi minunată, parte a unui monument dedicat copiilor lumii, şi se opri să privească sculpturile animate care se jucau în apa rece. Generalul era plin de nerăbdare. „Ce zi incredibilă, reflectă el. Pentru început, o audienţă la Papă. Şi acum o vizită la mormântul Sfântului Michael."

Când Michael din Siena fusese canonizat în 2188, la cincizeci de ani după moarte şi, poate semnificativ, la trei ani după alegerea Papei Ioan Paul al V-lea, consensul fusese deplin: Parcul Internaţional al Păcii părea să fie locul perfect pentru un monument ridicat în onoarea sa. Parcul cel mare se întindea de

la Piazza Venezia până la Colosseum, şerpuind în jurul puţinelor ruine ale vestigiilor romane ce supravieţuiseră holocaustului nuclear. Alegerea amplasamentului exact al monumentului se dovedise un proces delicat. Memorialul celor Cinci Martiri, bărbaţii şi femeile plini de curaj care se dedicaseră reinstaurării ordinii în Roma în lunile imediat următoare dezastrului, constituise principala atracţie a parcului timp de mulţi ani. Foarte multă lume considera că nu trebuia îngăduit ca noul monument al Sfântului Michael din Siena să eclipseze semeţul pentagon de marmură, care, din 2155, ocupa colţul sudic al parcului.

După lungi discuţii se hotărâse ca monumentul Sfântului Michael să fie amplasat în partea opusă, de nord, a parcului, iar fundaţia sa să fie aşezată, în mod simbolic, pe epicentrul real al exploziei, la numai zece metri de locul unde străjuise statuia lui Traian, vaporizată instantaneu de căldura intensă degajată în centrul globului de foc. Primul nivel al monumentului circular era rezervat în întregime meditaţiei şi rugăciunii. Naosul central cuprindea douăsprezece firide sau capele mici, şase cu sculpturi şi lucrări de artă în stilul clasic romano-catolic, celelalte şase în stilul propriu principalelor religii ale lumii. Împărţirea eclectică a parterului fusese dinadins proiectată pentru a alina spiritele multor non-catolici ce veneau aici în pelerinaj, cu scopul de a cinsti memoria Sfântului Michael.

Generalul petrecu mult timp la primul nivel. Îngenunche şi spuse o rugăciune în capela Sf. Petru, apoi privi în grabă celebra sculptură de lemn a lui Buddha aşezată într-un colţ lângă intrare, ca mulţi alţi turişti fiind nerăbdător să vadă frescele de la etaj. Fu copleşit de mărimea şi frumuseţea celebrelor picturi, imediat după ce ieşi din lift. În faţa lui se ridica portretul în mărime naturală a unei fete graţioase de optsprezece ani, cu păr lung şi blond. Era îngenuncheată într-o veche biserică din Siena în ajunul Crăciunului din 2115, având alături, într-un coş aşezat pe duşumea, un copilaş cu păr cârlionţat, învelit într-o pătură. Pictura reprezenta noaptea naşterii Sfântului Michael, prima dintr-o serie de douăsprezece panouri cu fresce ce înconjurau complet mormântul şi istoriseau viaţa sfântului.

O'Toole se îndreptă spre micul chioşc de lângă lift şi închirie o casetă audio de patruzeci şi cinci de minute. Pătrată, cu latura de zece centimetri, aceasta încăpea uşor în buzunarul hainei.

Luă unul dintre numeroasele receptoare minuscule disponibile şi-l introduse în ureche. După ce selectă limba engleză, apăsă butonul marcat „Introducere” şi începu să asculte o voce feminină, explicând ceea ce urma să vadă în continuare.

„Toate cele douăsprezece fresce au şase metri înălţime”, spunea ghidul în timp ce generalul studia trăsăturile micuţului Michael din primul panou. „Sala este luminată atât natural, prin lucarne speciale, cât şi artificial, de reflectoarele amplasate în dom. Senzori automaţi determină condiţiile de mediu şi combină cele două iluminări, astfel încât vizibilitatea să fie mereu perfectă.

„Cele douăsprezece panouri de la nivelul acesta corespund celor douăsprezece firide ale nivelului anterior. Dispunerea frescelor, în ordinea cronologică a vieţii sfântului, urmează sensul orar. Astfel, pictura finală comemorând ceremonia canonizării, în 2188, la Roma, se află alături de cea ocazionată de naşterea sa în catedrala din Siena, acum şaptezeci şi doi de ani. Frescele au fost realizate de o echipă de patru artişti, inclusiv maestrul chinez Feng Yi, sosit aici în primăvara anului 2190, fără vreun anunţ prealabil. În ciuda faptului că era puţin cunoscut în afara Chinei, ceilalţi trei artişti – Rosa de Silva din Portugalia, Fernando Lopez din Mexic şi Hans Reichwein din Elveţia – l-au cooptat imediat, luând în consideraţie superbele schiţe pe care le adusese cu el.”

O’Toole aruncă o privire prin sala circulară, în vreme ce asculta vocea de pe casetă. În acea ultimă zi a anului 2199, în nivelul monumentului dedicat Sfântului Michael se aflau peste două sute de vizitatori, inclusiv trei grupuri organizate. Generalul înainta încet, oprindu-se în faţa fiecărui panou, pentru a-l studia, şi ascultând totodată explicaţiile de pe casetă.

Evenimentele majore ale vieţii Sfântului Michael erau descrise în detaliu în fresce. Panourile 2, 3, 4 şi 5 imortalizau perioada noviciatului ca preot franciscan în Siena, călătoriile de documentare întreprinse în jurul lumii din timpul Marelui Haos, începutul susţinutei activităţi religioase după întoarcerea în Italia, folosirea resurselor bisericii pentru a-i hrăni pe flămânzi şi a-i adăposti pe cei fără de cămin. Al şaselea panou îl prezenta pe neobositul sfânt în interiorul unui studio TV donat de un bogat admirator american. Acolo, Michael, cunoscător a opt limbi, îşi prezentase în repetate rânduri mesajul de unitate a

întregii omeniri, cerându-le celor avuţi să aibă grijă de cei mai puţin favorizaţi de soartă.

Pe panoul 7, Feng Yi imortalizase confruntarea de la Roma dintre Michael şi bătrânul Papă muribund. O capodoperă de contraste. Folosind cu dibăcie culoarea şi lumina, artistul transmitea imaginea unui tânăr energic, vioi şi plin de iniţiativă, blamat în mod greşit de un prelat obosit, a cărui singură dorinţă era de a-şi petrece ultimele zile în pace şi linişte. Expresia facială a lui Michael indica două reacţii diferite şi distincte la ceea ce i se cerea: supunere la ordinele papalităţii şi dezgust la ideea că Biserica se dovedea mai interesată de stil şi ordine decât de substanţă.

„Michael a fost trimis de Papă într-o mânăstire din Toscana”, continuă vocea de pe casetă, „şi aici au avut loc transformările finale ale caracterului său. Panoul 8 reprezintă apariţia Domnului în faţa lui Michael, în timpul izolării sale. După mărturisirea sfântului, Dumnezeu i-a vorbit de două ori, prima dată în mijlocul unei îndelungate furtuni violente, iar a doua oară în vreme ce un curcubeu magnific se arcuia pe cer. În timpul furtunii, a auzit Michael – rostite de Dumnezeu printre nesfârşitele bubuituri ale tunetelor – «Legile vieţii», reluate mai apoi de sfânt în serviciul religios de Paşte de la Bolsena. La a doua apariţie, Dumnezeu l-a informat că mesajul va fi răspândit în toate colţurile lumii de către curcubeu şi că El însuşi va oferi celor credincioşi un semn în timpul mesei de Paşte.

„Cel mai faimos miracol din viaţa lui Michael, prezentat unui miliard de oameni prin intermediul televiziunii, este imortalizat de panoul 9. Pictura îl arată pe Michael ţinându-şi predica de Paşte mulţimilor adunate pe malul lacului Bolsena. O aversă puternică de primăvară îi udă până la piele pe credincioşi, cei mai mulţi îmbrăcaţi în familiarele veşminte albastre ce vor deveni asociate cu numele discipolilor sfântului. Dar, deşi ploaia cade în jurul lui Michael, nici măcar o picătură nu udă amvonul sau echipamentul de sonorizare care-i amplifică vocea. O rază strălucitoare, perpetuă de soare, scaldă în lumină faţa tânărului sfânt, în vreme ce el anunţă lumii noile precepte ale lui Dumnezeu. Această transformare dintr-un conducător eminamente religios...”

Generalul închise casetofonul şi se îndreptă spre panourile 10 şi 11. Cunoştea restul evenimentelor. După mesa din Bolsena,

Michael fusese lovit numai de necazuri. Viaţa i se schimbase brusc. În doar două săptămâni, majoritatea autorizaţiilor pentru televiziune prin cablu îi fusese anulată. Presa începuse să publice relatări de corupţie şi imoralitate ale tinerilor săi adepţi, al căror număr crescuse deja la sute de mii. O tentativă de asasinat fusese dejucată în ultima clipă de personalul său. Se făceau tot mai des auzite zvonuri că Michael se autoproclamase al doilea Hristos.

„Conducătorilor lumii li s-a făcut frică de tine. Tuturor. Deveniseşi o ameninţare la adresa lor prin Legile Vieţii. Iar ei n-au înţeles niciodată ce ai vrut tu să spui prin evoluţia finală.” O'Toole se opri în faţa celei de-a zecea fresce. O scenă pe care o ştia pe de rost. Aproape orice persoană educată din lume ar fi recunoscut-o imediat. Reluările televizate ale ultimelor secunde de dinaintea exploziei bombei teroriste erau prezentate în fiecare an pe 28 iunie, ajunul sărbătorii Sfinţilor Petru şi Pavel şi rememorarea zilei când Michael Balatresi pierise, alături de aproape un milion de credincioşi, în Roma acelei dimineţi cumplite de vară a anului 2138.

„I-ai chemat la Roma să ţi se alăture. Să arăţi lumii că toţi sunt uniţi. Şi ei au venit.” Panoul 10 îl prezenta pe Michael în veşmintele sale albastre, pe treptele Monumentului lui Vittorio Emmanuel din Piazza Venezia. Se afla în mijlocul unei predici. În jurul lui, în toate direcţiile se întindea o mare albastră, de la Forum, la Via dei Fiori Imperiali conducând la Colosseum. Feţe înflăcărate, surescitate, majoritatea tinere, ivindu-se de după vestigiile monumentale ale străvechiului oraş, pentru a zări în fugă imaginea băiatului-bărbat care îndrăznise să sugereze că poseda o cale – calea Domnului – de a ieşi din starea de disperare şi deznădejde în care se prăbuşise lumea.

Michael Ryan O'Toole, un catolic american de 57 de ani din Boston, se prăbuşi în genunchi şi plânse – ca multe alte mii de oameni înaintea sa – în clipa când privi panoul 11. Prezenta aceeaşi scenă ca fresca precedentă, dar după o oră, după ce bomba nucleară de şaptezeci şi cinci de kilotone, ascunsă într-o camionetă abandonată lângă Columna lui Traian, explodase, acoperind cu norul în formă de ciupercă cerul de deasupra oraşului. Orice lucru sau fiinţă pe o rază de două sute de metri de la epicentru fusese vaporizat instantaneu. Nici urmă de Michael, de Piazza Venezia sau de uriaşul Monument al lui

Vittorio Emmanuel. Centrul frescei nu era decât o gaură. În jurul ei, acolo unde vaporizarea nu fusese totală, scene de agonie şi oroare ce aveau să zdruncine chiar şi indiferenţa celor mai egocentrici indivizi.

„Sfinte Dumnezeule”, rosti printre lacrimi generalul, „ajută-mă să înţeleg mesajul vieţii Sfântului Michael. Ajută-mă să înţeleg cum pot contribui, într-o măsură oricât de mică, la planurile pe care Le ai pentru noi toţi. Luminează-mă pe mine, care mă pregătesc să fiu emisarul Tău către ramani.”

12. RAMANI ŞI ROMANI

— Ce părere ai?

Nicole des Jardins se ridică şi se învârti încet în faţa monitorului. Era îmbrăcată într-o rochie albă, bine croită, confecţionată dintr-un material supraelastic. Tivul se termina chiar sub genunchi, iar mânecile lungi erau marcate cu o fâşie neagră ce trecea pe sub cot, legând umărul cu încheietura mâinii. Cureaua lată, neagră ca pana corbului, se asorta cu părul şi cu pantofii cu toc înalt. Un pieptene îi prindea părul la spate, lăsându-l apoi să cadă liber până aproape de talie. Singura bijuterie era o brăţară de aur cu trei rânduri de diamante mici, purtată la încheietura mâinii stângi.

— Arăţi superb, maman, îi răspunse de pe ecran Geneviève. Nu te-am mai văzut îmbrăcată la patru ace şi cu părul desfăcut. Ce s-a întâmplat cu hainele tale obişnuite? (Fetiţa de paisprezece ani zâmbi ştrengar.) La cât începe petrecerea?

— 21:30, replică Nicole. Monden de târziu. Probabil că nu vom cina decât după încă un ceas. O să mănânc ceva la hotel înainte de plecare, ca nu cumva să mor de foame.

— Maman, nu uita ce mi-ai promis. Săptămâna trecută în *Aujourd’hui* se menţiona că Julien LeClerc, cântăreţul meu preferat, va fi unul dintre artiştii prezenţi. Trebuie să-i spui că fiica ta îl crede absolut divin!

— Am s-o fac pentru tine, scumpo, surâse Nicole, deşi foarte probabil că gestul meu se va interpreta cu totul altfel.

Din câte am auzit, al tău monsieur LeClerc crede că toate femeile din lume sunt îndrăgostite de el. Făcu o pauză. Unde-i bunicul? Mi s-a părut c-ai spus că ţi se va alătura în câteva minute.

— Aici sunt, anunţă tatăl lui Nicole în timp ce faţa sa

prietenoasă şi bronzată apăru pe ecran, lângă cea a nepoatei. Tocmai am terminat un capitol din romanul despre Peter Abelard. N-am crezut că vei suna aşa devreme.

Pierre des Jardins avea şaizeci şi şase de ani şi era un romancier istoric de mare succes în ultimii ani, a cărui viaţă fusese plină de şanse şi împliniri după moartea prematură a soţiei.

— Arăţi splendid! exclamă el după ce-şi văzu fiica în toaleta de seară. Ai cumpărat rochia de la Roma?

— De fapt, papa, zise Nicole făcând o nouă piruetă pentru a-şi pune în valoare rochia, am cumpărat-o acum trei ani pentru căsătoria lui Françoise. Dar, bineînţeles, n-am avut încă prilejul s-o îmbrac. Crezi că-i prea simplă?

— Câtuşi de puţin, replică Pierre. Ba cred că-i tocmai potrivită pentru genul ăsta de petreceri extravagante. Dacă va fi precum cele la care obişnuiam eu să mă duc, atunci toate femeile vor purta rochiile şi bijuteriile cele mai scumpe şi mai aiurite. Vei ieşi în evidenţă îmbrăcată aşa, „simplu”, în alb şi negru. În special cu părul desfăcut. Arăţi perfect.

— Mulţumesc. Chiar dacă te ştiu subiectiv, tot îmi place să-ţi ascult complimentele. (Nicole privi spre tatăl şi fiica ei, cele mai apropiate fiinţe pe care le avea de şapte ani încoace.) Sunt cu adevărat neliniştită. Nu cred că am să mă simt aşa nici în ziua când voi ajunge în Rama. Întotdeauna mă simt ca un peşte pe uscat la asemenea baluri simandicoase, iar astăzi am un presentiment inexplicabil. Îţi aduci aminte, papa, cum m-am simţit, fetiţă fiind, cu o zi înainte să ne moară câinele?

Tatăl ei deveni serios.

— Atunci poate c-ar fi bine să rămâi la hotel. Prea multe dintre presentimentele tale s-au adeverit. Îmi amintesc că mi-ai spus că ceva nu era în regulă cu mama ta doar cu două zile înainte să primesc mesajul…

— Sentimentul nu-i atât de puternic, îl întrerupse Nicole. Şi, în plus, ce scuză să găsesc? Toată lumea mă aşteaptă, în special presa, după spusele Francescăi Sabatini. Tipa-i încă iritată că am refuzat să-i acord un interviu.

— Ei, în cazul ăsta, du-te! Dar încearcă să te distrezi şi tu un pic. Nu lua lucrurile prea în serios în seara asta.

— Şi aminteşte-ţi să-l saluţi din partea mea pe Julien LeClerc, adăugă Geneviève.

— O să vă simt lipsa la miezul nopţii. Va fi prima dată din 2194 când nu petrecem împreună Anul Nou. Nicole făcu o pauză, amintindu-şi zilele de sărbătoare petrecute în familie. Aveţi grijă, amândoi. Ştiţi cât de mult vă iubesc.

— Şi eu te iubesc, maman, strigă Geneviève, iar Pierre îi făcu semn din mână.

Nicole închise videofonul şi-şi privi ceasul. Era ora 20. Abia peste încă o oră trebuia să se întâlnească cu şoferul în hol. Se îndreptă spre terminalul calculatorului şi comandă o cremă de legume şi o sticlă cu apă minerală. I se răspunse că i se va onora comanda în maximum nouăsprezece minute.

„Sunt într-adevăr extrem de agitată în seara asta”, medită Nicole răsfoind paginile Italiei şi aşteptându-şi cina. Reportajul principal din revistă îl constituia în fapt un interviu cu Francesca Sabatini. Zece pagini şi douăzeci de fotografii diferite cu *la bella signora.* Interviul discuta despre cele două seriale documentare foarte reuşite ale lui Francesca (primul despre dragostea în epoca modernă, al doilea despre droguri şi medicamente), accentuând faptul că, în chiar toiul unor întrebări referitoare la stupefiante, Francesca fumase ţigară după ţigară.

Nicole citi atent, dar în grabă, articolul, remarcând aspecte ale personalităţii Francescăi pe care le trecuse cu vederea până atunci. Ce o motivează? se miră în sinea ei. Ce doreşte în realitate? Spre sfârşitul interviului, reporterul îi ceruse Francescăi părerea despre cele două femei din echipajul misiunii Newton.

„Mă simt ca şi cum aş fi singura femeie din echipaj”, replicase Francesca şi Nicole reveni asupra paragrafului. „Rusoaica Turgheniev gândeşte şi acţionează ca un bărbat, în vreme ce prinţesa franco-africană Nicole des Jardins şi-a suprimat în mod deliberat propria feminitate, un lucru trist dacă ne gândim ce femeie frumoasă este.”

Nicole fu puţin necăjită de comentariile directe ale colegei sale. Dar, mai mult decât orice, se amuză. Simţi un impuls competitiv, deşi se mustră pentru o astfel de reacţie copilărească. „La momentul potrivit, am s-o întreb pe Francesca despre articolul ăsta, îşi zise zâmbind Nicole. Cine ştie? Poate chiar am s-o întreb dacă seducerea bărbaţilor căsătoriţi o face să fie mai feminină.”

Călătoria de patruzeci de minute de la hotel la Vila lui Hadrian situată în suburbiile Romei, nu departe de staţiunea balneară Tivoli, se scurse într-o tăcere completă. Celălalt pasager din maşina lui Nicole era Yamanaka, cel mai taciturn dintre astronauţi. În interviul luat cu zece luni în urmă lui Yamanaka, după zece minute de răspunsuri monosilabice din partea japonezului, plină de frustrare, Francesca îl întrebase dacă erau sau nu adevărate zvonurile că el ar fi un android?

— Ce să fiu? întrebase Yamanaka.

— Eşti android? repetase Francesca zâmbind răutăcios.

— Nu, răspunse pilotul japonez, al cărui chip rămăsese absolut fără expresie, în lumina puternică a reflectoarelor.

Când maşina părăsi drumul principal dintre Roma şi Tivoli pentru a parcurge ultimul kilometru până la Vila lui Hadrian, traficul se aglomera. Avansau încet, nu numai din cauza nenumăratelor maşini ce aduceau personalităţi la gală, dar şi datorită sutelor de curioşi înşiraţi de o parte şi de alta a drumului îngust.

Nicole răsuflă uşurată în clipa în care automobilul intră pe o alee circulară, trase pe dreapta şi opri. Dincolo de geamul fumuriu al maşinii vedea un grup de reporteri şi de fotografi, pregătiţi să se repeadă asupra oricărei persoane ar fi coborât. Portiera se deschise automat şi ea ieşi, strângându-şi mai bine în jurul trupului haina neagră din piele de căprioară, atentă să nu-şi prindă tocurile.

— Cine-i? auzi o voce.

— Franco… vino repede aici… e astronautul des Jardins.

Urmă un ropot de aplauze şi bliţurile a nenumărate aparate de fotografiat. Un italian plăcut la vedere făcu un pas înainte şi apucă mâna lui Nicole. Oamenii se îngrămădeau în jur, câteva microfoane îi fură întinse sub nas în timp ce era mitraliată din toate părţile de sute de întrebări, în patru-cinci limbi diferite.

— De ce aţi refuzat să acordaţi un interviu personal?

— Vă rugăm să vă descheiaţi haina, ca să vă vedem rochia.

— Ca medic, astronauţii vă respectă?

— Opriţi-vă, o clipă numai. Zâmbiţi, vă rog.

— Ce părere aveţi despre Francesca Sabatini?

Nicole nu scoase niciun cuvânt în vreme ce gărzile de corp îndepărtau reporterii, conducând-o spre o maşinuţă electrică acoperită, care începu imediat să urce încetişor o pantă lungă.

O italiancă amabilă le prezenta în engleză împrejurimile. Hadrian, conducătorul Imperiului Roman între 117 şi 134 d.Hr., construise vila imensă pentru propria lui plăcere. Capodopera arhitecturală, un amestec de stiluri pe care împăratul le întâlnise în numeroasele sale călătorii în cele mai îndepărtate provincii, fusese proiectată de el însuşi să ocupe o suprafaţă de 120 hectare de câmpie, la poalele dealurilor Tiburtini.

După câte se părea, scurta călătorie printre clădirile străvechi făcea parte din programul festiv al serii. În realitate, ruinele bine luminate sugerau doar vag trecuta glorie, întrucât cele mai multe dintre acoperişuri lipseau, statuile decorative fuseseră îndepărtate, iar pereţilor aspri de piatră le lipsea orice podoabă. Totuşi, de îndată ce maşinuţa trecu de ruinele Canopusului, monument construit în jurul unei piscine dreptunghiulare în stil egiptean (a cincisprezecea sau a şaisprezecea clădire a complexului, după numărătoarea lui Nicole), Vila începu să-şi facă simţită măreţia.

Bărbatul care a construit-o e mort de peste două mii de ani, medită Nicole, amintindu-şi de orele de istorie. Una dintre cele mai inteligente personalităţi care au trăit vreodată. Soldat, administrator, lingvist. Zâmbi, evocându-şi povestea lui Antinous. Singur aproape toată viaţa. Cu excepţia unei pasiuni scurte, dar devastatoare, încheiate cu o tragedie.

Electromobilul opri în cele din urmă. Ghidul îşi sfârşise monologul.

— Pentru a onora Pax Romana[5], lunga perioadă de pace de acum două milenii, guvernul italian, sprijinit de donaţiile corporaţiilor menţionate pe soclul statuii aflate în dreapta dumneavoastră, a decis în 2189 să ridice o replică perfectă a Teatrului Maritim al lui Hadrian. Poate vă reamintiţi că, puţin mai devreme, am trecut pe lângă ruinele originale. Scopul reconstrucţiei este de a ne ajuta să ne închipuim cum era o vizită la Vilă în timpul vieţii împăratului. Clădirea a fost terminată în 2193, fiind folosită de atunci pentru întâlniri şi manifestări oficiale.

Oaspeţii fură primiţi de tineri italieni în ţinută de seară, înalţi şi chipeşi, care-i escortară pe ultima parte a traseului, prin Holul

[5] Perioadă de aproximativ 200 de ani, considerată a fi început o dată cu domnia lui Octavian Augustus, epocă de mare prosperitate a Romei (n. trad.).

Filosofului până în Teatrul Maritim propriu-zis. La intrare avu loc un sumar control, apoi oaspeţii fură lăsaţi să circule liber, după pofta inimii.

Nicole era încântată de clădirea rotundă, cu diametrul de aproximativ patruzeci de metri. Un inel de apă izola o insulă interioară, pe care se ridica o construcţie spaţioasă cu cinci camere şi o curte mare, cu galerie largă şi coloane canelate. Deasupra apei şi a galeriei interioare nu exista acoperiş, cerul liber asigurând ansamblului un sentiment de libertate. În jurul său, oaspeţii se amestecară unii cu alţii, discutând şi servind băuturi; chelneri-roboţi din ultima generaţie circulau încoace şi-ncolo, încărcaţi cu tăvi pline cu pahare de şampanie, vin şi alte băuturi. Dincolo de cele două podeţe care legau insula de galerie şi de restul teatrului, Nicole numără vreo zece angajaţi în uniforme albe care se ocupau de bufet.

O blondă plinuţă însoţită de soţul ei, un bărbat chel, nostim şi micuţ, cu ochelari demodaţi, se apropie de Nicole şi femeia se pregăti să reziste atacului, sorbind o înghiţitură dintr-un cocteil de şampanie şi coacăze negre pe care i-l oferise cu o insistenţă stranie un robot, câteva minute mai devreme.

— Oh, madame des Jardins, rosti bărbatul, fluturând din mână şi apropiindu-se în mare viteză. Trebuie neapărat să vă vorbesc. Soţia mea este una dintre cele mai înflăcărate admiratoare ale dumneavoastră. Oprindu-se lângă Nicole, făcu un semn soţiei. Vino-ncoace, Cecelia, strigă el. Am pus mâna pe ea.

Nicole oftă adânc şi se sili să zâmbească. „Va fi una din serile acelea exasperante”, îşi spuse în sine.

În sfârşit, poate mă voi bucura şi eu câteva minute de linişte şi pace. Nicole şedea singură la o măsuţă într-un colţ al încăperii, aşezată în mod deliberat cu spatele spre uşă. Odaia se afla în partea din spate a clădirii de pe insulă, chiar în mijlocul Teatrului Maritim. Femeia înghiţi şi ultima îmbucătură şi o ajută să alunece cu nişte vin.

Oftă, încercând, fără succes, să-şi amintească măcar jumătate dintre persoanele întâlnite în ultima oră. Fusese ca o fotografie premiată, trecută de la unul la altul şi ridicată în slăvi de toată lumea. Fusese îmbrăţişată, sărutată, alintată, ciupită, curtată atât de bărbaţi cât şi de femei; un bogat armator suedez o ceruse chiar în căsătorie, invitând-o la „castelul” său de lângă

Göteborg. Nicole de-abia dacă izbutise să scoată un cuvânt. Muşchii feţei o dureau de atâtea zâmbete politicoase, iar vinul şi cocteilurile cu şampanie o ameţiseră.

— Pe-onoarea mea dacă doamna-n rochie albă nu-i chiar o colegă, însăşi prinţesa de gheaţă, madame Nicole des Jardins, auzi Nicole o voce familiară alături.

Se răsuci şi-l văzu pe Wakefield împleticindu-se, lovindu-se de o masă şi recâştigându-şi echilibrul, agăţându-se de un scaun şi aproape căzându-i în sfârşit în braţe.

— Îmi pare rău, rânji el, reuşind să se aşeze. Mi-e teamă c-am băut prea mult gin cu tonic. Luă o înghiţitură sănătoasă din paharul pe care reuşise ca prin minune să nu-l verse. Şi acum, îi făcu cu ochiul, dacă nu te superi, am să trag un pui de somn înainte de spectacolul cu delfini.

Nicole râse în clipa în care capul lui Richard lovi masa de lemn cu un pocnet sec, iar el simulă pierderea cunoştinţei. După câteva secunde, se aplecă jucăuşă şi-i ridică o pleoapă.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, colega, ce-ar fi să nu treci în altă lume înainte să-mi explici puţin chestia aia cu delfinii…

Richard se ridică cu mare efort şi începu să-şi rotească ochii în cap.

— Adică nu ştii? Tu, care cunoşti întotdeauna toate orarele şi toate procedurile? Imposibil!

Nicole îşi termină vinul.

— Fii serios, Wakefield. Despre ce-i vorba?

Bărbatul deschise una dintre ferestruici şi-şi scoase braţul prin ea, arătând spre întinderea de apă înconjurătoare.

— Marele Luigi Bardolini se găseşte aici împreună cu delfinii săi inteligenţi. Francesca îl va prezenta peste cincisprezece minute. Dr. Bardolini e pe punctul să dovedească chiar aici, în această seară, că delfinii lui sunt capabili să treacă orice examen de admitere la facultate!

Nicole se retrase şi-şi privi cu atenţie colegul. „Chiar că-i beat. Poate că se simte la fel de nelalocul lui ca şi mine.”

Richard privea cu atenţie pe fereastră.

— Petrecerea asta-i o veritabilă grădină zoologică, nu-i aşa? rosti femeia după o lungă tăcere. Unde i-au găsit…

— Asta-i, o întrerupse brusc Wakefield, trântind un pumn triumfător în masă. De aia mi s-a părut familiar locul de cum am păşit înăuntru. Îi aruncă o privire lui Nicole, care-l măsura din

ochi ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. E un Rama în miniatură, nu-ţi dai seama? (Sări în sus, incapabil să-şi ascundă bucuria produsă de o asemenea descoperire epocală.) Apa din jurul casei e Oceanul Cilindric, galeriile reprezintă Câmpia Centrală, iar noi, frumoasă doamnă, stăm în mijlocul oraşului New York.

Nicole începea să priceapă, dar nu putea ţine pasul cu gândurile haotice ale lui Wakefield.

— Şi ce dovedeşte similitudinea asta? se interesă ea cu voce tare. Ce sens are faptul că nişte arhitecţi muritori au construit acum două mii de ani un teatru pe aceleaşi principii cu cele utilizate în nava ramană? Asemănare de natură? Similaritate de cultură? Nu, nici vorbă!

El se opri, conştient de-abia acum că Nicole îl privea fix.

— Matematica! zise emfatic, dar expresia sceptică a femeii îi spuse că încă nu-l înţelesese pe deplin. Matematica, repetă dintr-o dată surprinzător de lucid. Asta-i cheia.

Aproape cu siguranţă că ramanii nu arătau ca noi şi este la fel de clar că s-au dezvoltat într-o lume mult diferită de a noastră. Deci ei trebuie să fi cunoscut aceeaşi matematică precum romanii.

Faţa i se lumină.

— Ha! urlă din nou, făcând-o pe Nicole să sară în sus. (Era foarte mulţumit de sine.) Ramani şi romani! Despre asta-i vorba aici. Şi pe undeva pe la mijloc pe scena evoluţiei se află şi momentul Homo Sapiens.

Nicole clătină din cap în vreme ce Richard exulta de bucurie la felul cum îi funcţiona mintea.

— Tot nu înţelegi, frumoasă doamnă? întrebă el, întinzând mâna pentru a o ajuta să se ridice de pe scaun. Atunci poate că tu şi cu mine ar trebui să mergem să vizionăm un spectacol cu delfini, iar eu îţi voi vorbi de ramanii de acolo şi de romanii de aici, de profitori şi de regi, de capete pătrate şi ceară purpurie de sigiliu, şi dacă porcii au aripi ori nu…[6]

13. LA MULŢI ANI!

După ce toţi terminară de mâncat şi farfuriile fură strânse, Francesca apăru în mijlocul curţii cu un microfon în mână şi

---

[6] Citat din cartea pentru copii *Alis prin oglindă*, capit. 4, de Lewis Carroll (n. red.).

petrecu restul de zece minute mulţumind sponsorilor galei. Apoi îl prezentă pe Luigi Bardolini, sugerând că tehnicile pe care le încercase pentru prima dată în comunicarea cu delfinii se puteau dovedi extrem de folositoare oamenilor, în încercarea de a contacta civilizaţii extraterestre.

Wakefield dispăruse exact înainte de începutul discursului lui Francesca, cu scopul mărturisit de a mai face rost de ceva de băut. Nicole îl văzu fugitiv cinci minute mai târziu, după ce reportera terminase prezentarea. Era înconjurat de două actriţe italiene cu bust bogat, care râdeau în hohote de glumele sale. Flutură din mână spre Nicole şi-i făcu cu ochiul, arătând spre cele două femei, ca şi cum acţiunile sale s-ar fi explicat de la sine.

Bine pentru tine, Richard, gândi Nicole, zâmbindu-şi în sine. Cel puţin unul dintre noi, neadaptaţii social, se distrează de minune. O urmări pe Francesca păşind graţios peste podeţ şi rugând oaspeţii să se îndepărteze de lângă apă, ca să li se facă loc lui Bardolini şi delfinilor. Francesca purta o rochie neagră strânsă pe corp, care-i lăsa un umăr dezgolit; toaleta era completată de o salbă de ţechini din aur şi o eşarfă aurie, legată în jurul taliei. Părul lung şi blond era împletit şi prins cu un ac în vârful capului.

„Tu aparţii cu adevărat acestei lumi, reflectă Nicole, admirând sincer uşurinţa cu care se mişca Francesca în aglomeraţia din jur. Dr. Bardolini începu prima parte a demonstraţiei, iar Nicole îşi îndreptă atenţia către întinderea circulară de apă. Luigi Bardolini era unul dintre acei savanţi controversaţi cu o operă excepţională, dar nu atât de nemaipomenită cum ar fi dorit să se creadă. Pusese într-adevăr la punct o metodă unică de comunicare cu delfinii, izolând treizeci-patruzeci de verbe de acţiune printre sunetele scoase de aceştia. În schimb nu era adevărat, aşa cum se pretindea adesea, că doi dintre delfinii săi ar fi putut promova un examen de admitere la facultate. Din păcate, după felul cum se desfăşurau lucrurile în sânul comunităţii ştiinţifice internaţionale a secolului XXII, dacă teoriile cele mai năstruşnice sau cele mai avansate ale cuiva nu puteau fi demonstrate şi cădeau în ridicol, atunci şi celelalte lucrări ale sale, oricât ar fi fost de solide, erau de asemenea discreditate. Acest mod de gândire generase un conservatorism endemic în ştiinţă, câtuşi de puţin sănătos pentru progresul ei.

Spre deosebire de alţi cercetători, Bardolini se dovedea a fi un strălucit om de spectacol. În partea finală a showului, cei mai celebri delfini ai săi – Emilio şi Emilia – fură supuşi unui test real de inteligenţă în compania a doi invitaţi, un bărbat şi o femeie aleşi aleatoriu. Testul era uimitor de simplu. Pe două (din patru) mari ecrane electronice (o pereche de ecrane în apă, cealaltă pereche în curte) se prezenta o matrice 3x3, având un spaţiu alb în colţul din dreapta-jos. Celelalte opt careuri prezentau diverse imagini şi forme. Delfinii şi oamenii supuşi testului trebuiau să recunoască imaginile care se schimbau pe matrice de la stânga spre dreapta şi de sus în jos, apoi să aleagă corect dintr-un set de opt variante prezentate de ecranul pereche, elementul potrivit pentru colţul liber. Participanţii dispuneau de un minut pentru fiecare problemă. Delfinii din apă, şi oamenii aflaţi pe uscat, dispuneau de un panou de comandă cu opt butoane pentru a-şi semnaliza alegerea, delfinii folosindu-şi boturile ca să le apese.

Primele întrebări se dovediră uşoare, atât pentru oameni cât şi pentru delfini. În prima matrice, un singur cerc alb se găsea în colţul din stânga-sus, două cercuri albe în cea de-a doua coloană a primului şir, şi trei cercuri albe în careul matricei corespunzând primului şir din coloana a treia. Având în vedere că primul element al şirului secund era tot un singur cerc, jumătate alb şi jumătate negru, şi că elementul de început al celui de-al treilea şir era un cerc de data asta negru, se ajungea uşor la concluzia că în colţul din dreapta-jos trebuiau să se afle trei cercuri negre.

Problemele ulterioare deveniră tot mai complicate. De fiecare dată se adăugau noi elemente de complexitate. Oamenii comiseră prima greşeală la a opta matrice, delfinii la a noua. În total, Bardolini prezentă şaisprezece matrice, ultima atât de complicată, încât trebuiau recunoscute cel puţin zece modele separate pentru o identificare corectă a elementului lipsă. Scorul final fu egal: oamenii 12, delfinii 12. Ambele perechi se înclinară şi audienţa aplaudă furtunos.

Nicole găsi exerciţiul absolut fascinant. Nu era convinsă dacă trebuia sau nu să creadă afirmaţia lui Bardolini conform căreia întrecerea ar fi fost corectă, că nu se făcuseră niciun fel de repetiţii prealabile; de fapt, pentru ea n-avea nicio importanţă. Pe femeie o interesa însăşi natura competiţiei: ideea că

inteligenţa putea fi definită în termenii abilităţii de a identifica modele şi direcţii de orientare. Există oare vreo cale de a o măsura? reflectă ea. La copii. Sau chiar la adulţi.

Participase la test alături de oameni şi delfini. Răspunsese corect la primele treisprezece puncte, îl greşise pe al paisprezecelea din cauza unei presupuneri neglijente şi tocmai rezolvase numărul cincisprezece, când soneria anunţa sfârşitul timpului alocat. Habar n-avea de unde să-l înceapă pe al şaisprezecelea. Dar voi, ramanilor? se întrebă în clipa în care Francesca puse mâna pe microfon pentru a-l anunţa pe stăpânul inimii lui Geneviève – Julien LeClerc. Aţi fi fost capabili să răspundeţi corect la toate cele şaisprezece probleme, într-o zecime din timpul care a fost alocat? într-o sutime? Simţi un nod în gât în momentul când realiză întreaga paletă de posibilităţi. Sau poate chiar într-o milionime?

„N-am trăit niciodată până nu te-am întâlnit… N-am iubit niciodată până ce nu te-am zărit…” Dulcea melodie a vechii înregistrări năvăli în mintea lui Nicole, aducându-i în faţa ochilor o imagine veche de cincisprezece ani, un dans cu alt bărbat, într-o vreme când încă mai credea că dragostea putea cuceri totul. Julien LeClerc interpretă greşit reacţia corpului ei şi o strânse mai mult în braţe. Nicole hotărî să nu se împotrivească. Era deja foarte obosită şi, dacă ar fi fost să recunoască adevărul, se simţea bine în braţele unui bărbat, pentru prima dată după mulţi ani.

Îşi ţinuse cuvântul dat lui Geneviève. Când monsieur LeClerc îşi terminase cele câteva cântece din program, Nicole se apropiase de cântăreţul francez şi-i transmisese mesajul fiicei sale. Aşa cum anticipase, bărbatul îi interpretase complet greşit vorbele. Continuaseră să discute în vreme ce Francesca îi anunţa pe cei prezenţi că până la miezul nopţii nu avea să mai fie niciun alt spectacol, fiecare fiind invitat să bea, să mănânce şi să danseze după pofta inimii. Julien îi oferise braţul lui Nicole şi, împreună, ieşiseră în galerie, unde dansară în tot acest răstimp.

Julien era un bărbat chipeş, de abia trecut de treizeci de ani, dar nu constituia genul lui Nicole. Întâi şi întâi, se dovedea prea încrezut pentru gustul ei. Vorbea mereu despre sine, nefiind atent atunci când conversaţia aluneca spre alte subiecte. Deşi

era un cântăreţ talentat, nu poseda alte calităţi remarcabile. „În schimb”, medită Nicole în timp ce prelungitul lor dans atrăgea privirile celorlalţi invitaţi, „este un dansator bun şi este preferabil decât să stau singură, răsucindu-mi mâinile.”

Pe durata unei pauze muzicale, Francesca se apropie de ei.

— Bravo, Nicole, i se adresă cu un zâmbet larg care părea sincer. Îmi pare bine să văd că te distrezi. (Îi întinse un platou micuţ pe care se aflau o jumătate de duzină de bomboane de ciocolată, acoperite cu o glazură aducând a zahăr.) Sunt fantastice! Le-am comandat special pentru echipajul misiunii Newton.

Nicole luă o bomboană şi o băgă în gură. Era cu adevărat delicioasă.

— Şi acum, vreau să-ţi cer o favoare, continuă după câteva secunde Francesca. Întrucât n-am reuşit să-ţi iau un interviu, şi deoarece scrisorile primite arată că milioane de oameni ard de nerăbdare să afle mai multe despre tine, crezi că ai accepta să mergem în studioul improvizat aici şi să-mi acorzi zece-cincisprezece minute înainte de miezul nopţii?

Nicole o fixă intens. O voce interioară o punea în gardă, însă mintea îi denatura cumva mesajul.

— Eu aş fi de acord, vorbi Julien LeClerc în vreme ce ambele femei se examinau reciproc. Presa fie că vorbeşte întotdeauna despre „misterioasa doamnă astronaut”, fie că te numeşte „prinţesa de gheaţă”. Arată-le ce mi-ai arătat mie în această seară – că eşti o femeie normală şi sănătoasă ca oricare alta.

„De ce nu?” decise în sfârşit Nicole, reprimând sfatul vocii interioare. „Cel puţin acordând aici interviul, nu-i voi implica pe papa şi pe Geneviève.”

Se îndreptau spre studioul înjghebat de cealaltă parte a galeriei, când Nicole îl zări pe Takagishi care, sprijinit de o coloană, discuta cu trei oameni de afaceri japonezi îmbrăcaţi în ţinută de seară.

— Doar o clipă, spuse Nicole. Mă întorc imediat.

— *Tanoshii shin-nen,* Takagishi-san, îl salută Nicole.

Savantul se răsuci surprins, apoi surâse văzând cine era.

După ce o prezentă pe Nicole asociaţilor săi şi după ce toţi se înclinară schimbând politeţile de rigoare, Takagishi deschise conversaţia.

— *O genki desu ka?* întrebă el.

— *Okagesama de,* replică Nicole şi, aplecându-se spre japonez, îi şopti la ureche: N-am la dispoziţie decât un minut. Vreau să-ţi spun că am studiat cu grijă datele dosarului şi sunt complet de acord cu medicul dumitale personal. Nu există niciun motiv să-i anunţ pe membrii comisiei despre anomalie.

Takagishi arăta de parcă tocmai ar fi fost anunţat că soţia sa dăduse naştere unui băieţel sănătos. Vru să-i spună ceva lui Nicole, dar îşi aminti că se găsea într-un grup de compatrioţi.

— *Domo arrigato gozaimas,* i se adresă femeii care se îndepărta deja, ochii săi calzi şi umezi transmiţând în tăcere profunzimea sentimentelor.

Nicole se simţea minunat în timp ce intra în pas de vals în studioul TV, între Francesca şi Julien LeClerc. Poză cu plăcere celor câţiva fotografi, în vreme ce signora Sabatini o asigura că totul fusese pregătit pentru interviu. Sorbi câteva înghiţituri dintr-un cocteil de şampanie, discutând nimicuri cu Julien. În cele din urmă luă, loc alături de Francesca sub luminile orbitoare ale reflectoarelor. Ce minunat, continuă ea să se gândească la conversaţia anterioară cu Takagishi, să pot să ajut un om atât de deosebit.

Prima întrebare a lui Francesca fu destul de nevinovată. Dori să ştie dacă apropiata lansare o emoţiona pe Nicole.

— Bineînţeles, replică ea şi continuă cu un scurt rezumat al exerciţiilor efectuate de echipaj în aşteptarea întâlnirii cu Rama II.

Interviul se desfăşura în întregime în engleză. Întrebările curgeau într-o ordine bine stabilită. Nicole fu rugată să-şi descrie atribuţiile de pe parcursul misiunii, ce se aştepta să descopere („Nu prea ştiu, dar orice aş găsi, va fi extrem de interesant”) şi cum de absolvise Academia Spaţială. După cinci minute, Nicole se simţea liniştită şi mulţumită, părând să fi ajuns pe aceeaşi lungime de undă cu Francesca.

Apoi reportera puse trei întrebări personale, una despre tatăl ei, a doua despre mama sa şi tribul Senoufo din Coasta de Fildeş, şi a treia despre viaţa ei cu Geneviève. Niciuna nu părea dificilă, aşa încât ultima întrebare o surprinse complet nepregătită.

— Din fotografia fiicei tale este evident că pielea ei este mult mai deschisă decât a ta, spuse Francesca pe acelaşi ton de până atunci. Culoarea pielii lui Geneviève sugerează faptul că

tatăl ei e probabil alb. Cine este el?

Nicole simţi cum pulsul i se iuţeşte brusc. Apoi i se păru că timpul încremeneşte. Un val puternic de emoţie o cuprinse şi-i fu frică să nu ţipe. O imagine strălucitoare, pasională, a două corpuri încolăcite reflectate într-o oglindă uriaşă îi fulgeră prin minte, făcând-o să respire cu greutate. Îşi privi un moment pantofii, încercând să-şi recapete sângele rece.

„Femeie idioată ce eşti”, se autogratulă luptând să-şi înăbuşe sentimentele de mânie, durere şi dragoste răscolitoare care se năpustiseră asupra ei asemeni unui val uriaş în timpul fluxului. „Trebuia să-ţi fi dat seama.” Din nou, lacrimile ameninţară să ţâşnească şi ea se strădui cu greu să le oprească. Privi întâi la reflectoare, apoi la Francesca. I se păru că ţechinii de aur de pe rochia reporterei se grupaseră într-un model anume: un cap de felină uriaşă, cu ochi scânteietori şi gură plină de dinţi ascuţiţi, care tocmai se deschidea hulpavă.

În cele din urmă, după câteva secunde care părură o veşnicie, simţi că-şi controlează iarăşi emoţiile. Aruncă o privire furioasă spre Francesca.

— *Non voglio parlare di quello,* declară ea calmă. *Abbiamo terminato questa intervista.*

Se ridică, îşi dădu seama că tremura din tot trupul şi se aşeză la loc. Camerele de luat vederi continuau să funcţioneze. Respiră adânc câteva clipe. Într-un târziu se ridică de pe scaun şi ieşi din studioul improvizat.

Voia să dispară, să fugă de toată lumea, să rămână singură cu propriile ei sentimente. Julien o apucă de braţ.

— Ce căţea! flutură el un deget acuzator în direcţia lui Francesca.

Nicole era înconjurată de o mulţime de invitaţi şi toţi vorbeau în acelaşi timp. Îi fu greu să se concentreze în aglomeraţia aceea.

În depărtare se auzea o melodie pe care o recunoscu vag, dar cântecul se termină aproape înainte să-şi dea seama că era vorba de „Auld Lang Syne”. Julien o ţinea de după umeri şi cânta plin de dorinţă. Totodată conducea un grup de vreo douăzeci de persoane, care repetau după el cuvintele refrenului. Nicole şopti mecanic ultima măsură şi încercă să-şi menţină echilibrul. Brusc, două buze umede le acoperiră pe ale ei şi o limbă dinamică încercă să-i deschidă gura pentru a pătrunde

înăuntru. Julien o săruta febril, aparatele de fotografiat se declanşau încontinuu, zgomotul era cumplit. Capul lui Nicole începu să se învârtească şi simţi că era gata să leşine. Se zbătu cu putere, reuşind în cele din urmă să se elibereze din strânsoarea bărbatului.

Retrăgându-se, se împletici şi se lovi de Wilson, care părea extrem de furios. Reporterul o împinse într-o parte, grăbit să ajungă la un cuplu ce schimba săruturi de Anul Nou în lumina orbitoare a bliţurilor. Nicole îl urmări cu o privire dezinteresată, ca şi cum ar fi asistat la o piesă de teatru, sau ca şi cum ar fi fost martoră la unul dintre propriile ei vise. Reggie îi despărţi pe cei doi şi ridică braţul drept de parcă ar fi intenţionat să-l pocnească pe celălalt bărbat. Francesca îl împiedică, în timp ce, jenat, David Brown i se desprindea din braţe.

— Ia-ţi mâinile de pe ea, ticălosule! urlă Reggie continuând să-l ameninţe pe savantul american. Şi să n-ai impresia că nu ştiu ce faci.

Nicole nu-şi credea ochilor. Totul era lipsit de sens. În câteva secunde, încăperea se umplu de agenţi de securitate.

Nicole fu una dintre persoanele evacuate fără menajamente din odaie, în vreme ce se încerca restabilirea ordinii. Plecând de acolo, trecu din întâmplare pe lângă Elaine Brown, rezemată cu spatele de o coloană, singură-singurică. Nicole o întâlnise şi se înţelesese bine cu ea, atunci când fusese în Dallas să discute cu medicul familiei despre stările alergice ale lui David. Era evident că Elaine se îmbătase şi nu avea chef să discute cu altcineva.

— Rahat ce eşti, o auzi murmurând, n-ar fi trebuit să-ţi arăt niciodată rezultatele înainte să le public eu însămi. Atunci totul ar fi fost altfel.

Nicole părăsi gala imediat ce reuşi să găsească un mijloc de transport spre Roma. Cu un tupeu incredibil, Francesca încercase s-o însoţească până la limuzină, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nicole declină scurt oferta colegei de misiune şi ieşi singură din vilă.

Pe drumul spre hotel, începu să ningă. Concentrându-se asupra fulgilor de nea ce cădeau întruna, femeia reuşi să-şi limpezească îndeajuns mintea ca să evalueze evenimentele serii. De un lucru era absolut singură. Bomboana de ciocolată conţinuse o substanţă neobişnuită, cu un efect extrem de

puternic. Nu i se mai întâmplase niciodată să-şi piardă controlul asupra propriilor emoţii. Poate că i-a oferit una şi lui Wilson, medită ea. Aşa s-ar explica în parte accesul lui de furie. Dar de ce? Ce încearcă să obţină procedând astfel?

Ajunsă la hotel, se pregăti repede de culcare. Dar chiar în momentul când voia să stângă lumina, i se păru că aude o uşoară ciocănitură în uşă. Ascultă atentă – nimic. Crezu că urechile îi jucaseră o festă, când auzi o nouă ciocănitură. Trăgându-şi halatul pe ea, se apropie cu grijă de uşa încuiată.

— Cine-i acolo? rosti ea cu o voce puternică, deşi nu prea convingătoare. Spune-ţi numele.

Auzi un fâşâit şi o bucată de hârtie împăturită fu strecurată pe sub uşă. Încă înspăimântată şi prudentă, o ridică şi o desfăcu. Pe ea se puteau distinge, în scrierea originală a tribului mamei sale, Senoufo, doar trei cuvinte – Ronata. Omeh. Aici. Ronata era numele lui Nicole în graiul Senoufo.

Cuprinsă brusc de panică, femeia deschise uşa fără să mai controleze pe monitor chipul vizitatorului. La trei metri de ea, fixând-o cu o privire intensă, stătea un bătrân zbârcit, având faţa pictată cu linii orizontale, verzi şi albe. Purta veşmântul de ceremonie, asemănător cu o mantie, de culoare verde-strălucitor, ornată cu linii şerpuite aurii şi alte desene fără logică aparentă.

— Omeh! exclamă Nicole, inima bătându-i mai să-i spargă pieptul. Ce faci aici? continuă ea în graiul tribului Senoufo.

Bătrânul nu spuse nimic. În mâna dreaptă ţinea o piatră şi o fiolă. După câteva secunde, păşi hotărât în cameră, fără să-şi dezlipească nicio clipă privirea de pe chipul lui Nicole, care se retrăgea pe măsură ce el înainta. Ajunşi în centrul camerei, la trei-patru paşi unul de celălalt, bătrânul înălţă ochii spre tavan şi începu să intoneze un psalm monoton. Era o incantaţie rituală Senoufo, o binecuvântare şi un descântec, invocată de sute de ani de şamanii tribului pentru alungarea spiritelor rele.

După ce termină psalmul, bătrânul Omeh îşi fixă iarăşi strănepoata şi începu să vorbească foarte încet:

— Ronata, Omeh a simţit un pericol mare în această viaţă. Stă scris în cronicile tribului că bărbatul a trei veacuri va alunga demonii răi din preajma femeii fără însoţitor. Dar Omeh n-o poate proteja pe Ronata după ce ea părăseşte regatul Minowe. Uite, spuse luându-i mâna şi aşezându-i piatra şi fiola în palmă,

astea să stea întotdeauna cu Ronata.

Nicole privi piatra, un oval lustruit şi neted, lung de vreo douăzeci de centimetri, lat şi gros de zece, de culoare crem, cu linii stranii, cafenii, şerpuind de-a curmezişul. Fiola verde nu era mai mare decât o sticluţă obişnuită de parfum pe care o poartă în geantă orice femeie.

— Apa Lacului Înţelepciunii o poate ajuta pe Ronata, continuă Omeh. Ronata va şti când e timpul să bea din ea.

Dându-şi capul pe spate, repetă cu toată seriozitatea incantaţia, de data aceasta ţinând ochii închişi. Nicole şedea lângă el, prea uluită pentru a scoate o vorbă, însă strângând piatra şi fiola în mâna dreaptă. După ce termină de cântat, Omeh strigă trei cuvinte pe care femeia nu le înţelese. Apoi se răsuci brusc pe călcâie şi păşi repede spre uşa deschisă. Speriată, Nicole alergă în hol la timp pentru a-i zări mantia verde dispărând în lift.

14. LA REVEDERE, HENRY

Nicole şi Geneviève urcau dealul, ţinându-se de mână, prin zăpada cernută lent din cer.

— Ai văzut figura americanului, când i-am spus cine eşti? râse Geneviève.

Fetiţa era teribil de mândră de mama ei. Nicole îşi mută schiurile şi beţele pe celălalt umăr; se apropiau de hotel.

— *Guten Abend*, le salută un bătrân cu chip de Moş Crăciun.

— Aş vrea să nu te mai repezi să le spui tuturor cine sunt, zise Nicole fără intenţia de a-şi dojeni totuşi fiica. Uneori e mai plăcut să nu fii recunoscută.

Lângă intrarea hotelului se afla o cămăruţă pentru schiuri. Nicole şi Geneviève se opriră şi-şi încuiară echipamentul într-un rastel. Îşi schimbară clăparii cu încălţări mai uşoare şi ieşiră din nou în lumina care pălea treptat. Rămaseră pentru o clipă una lângă cealaltă, privind în josul dealului, spre Davos.

— Ştii, au fost câteva momente astăzi, în timpul coborârii pe pârtia spre Klosters, când îmi era imposibil să cred că în mai puţin de două săptămâni voi fi undeva acolo – Nicole arătă cu mâna spre cer –, îndreptându-mă spre un rendez-vous cu o misterioasă navă spaţială extraterestră. Uneori, mintea omului refuză adevărul.

— Poate-i doar un vis, declară calm fiica ei.

Nicole surâse. Îi plăcea stilul de joacă al lui Geneviève. De câte ori era copleşită de oboseala unei zile de lucru, putea întotdeauna să conteze pe caracterul simplu al fiicei sale ca să-şi recapete buna dispoziţie. Formau un trio formidabil, ei trei care locuiau în Beauvois. Fiecare depindea enorm de ceilalţi doi. Nicole nici nu voia să se gândească cum îi va afecta despărţirea de o sută de zile.

— Te deranjează că voi lipsi atâta? o întrebă pe Geneviève în vreme ce intrau în holul hotelului.

În jurul focului puternic din mijlocul încăperii se aflau o duzină de oaspeţi. Un chelner aproape invizibil, însă foarte eficient, servea băuturi fierbinţi. În hotelurile Morosani nu existau roboţi, nici măcar pentru room-service.

— Dar n-o consider o despărţire, replică vesel Geneviève. La urma urmelor, voi vorbi cu tine aproape în fiecare noapte, folosind videofonul. Decalajul temporal va face situaţia mai nostimă, dar şi mai provocatoare. (Trecură pe lângă recepţia de modă veche.) în plus, voi fi centrul atenţiei întregii şcoli. Subiectul proiectului meu e ca şi schiţat: portretul psihologic al ramanilor bazat pe conversaţiile cu tine.

Nicole zâmbi iarăşi şi clătină din cap. Optimismul fetei era întotdeauna contagios. Ce păcat…

— Oh, madame des Jardins!

O voce îi întrerupse gândurile. Directorul hotelului îi făcea semn de la recepţie, iar Nicole se întoarse către el.

— Aveţi un mesaj. Mi s-a cerut să vi-l remit personal.

Îi înmână un plic simplu. Nicole îl deschise şi zări doar o parte infimă dintr-o coroană imprimată pe hârtie. Inima i-o luă razna şi închise plicul imediat.

— Despre ce-i vorba, mamă? se interesă Geneviève. Trebuie să fie ceva grozav dacă a fost adusă prin curier special. Nimeni nu mai foloseşte azi aşa ceva.

Femeia încercă să-şi ascundă sentimentele.

— Un raport secret despre activitatea mea, minţi ea.

Curierul a comis o greşeală cumplită. Niciodată nu trebuia să i-l fi dat lui Herr Graf, ci numai mie personal în mână.

— Alte date medicale ale echipajului?

Mama şi fiica discutaseră nu o singură dată despre rolul delicat al unui ofiţer biolog, într-o misiune spaţială atât de importantă.

Nicole încuviinţă din cap.

— Scumpo, ce-ar fi să dai o fugă până sus şi să-i spui bunicului că mai întârzii câteva minute? Cinăm aşa cum am stabilit, la 19:30. Acum vreau să citesc mesajul şi să văd dacă nu necesită un răspuns urgent.

Îşi sărută fiica şi aşteptă până ce intră în lift, apoi ieşi din hotel. Se opri sub o lampă de pe strada acoperită de zăpadă şi deschise plicul cu mâinile reci. Îşi stăpânea cu greu tremurul degetelor. Nebunule, nebun neglijent. După tot acest timp. Şi dacă fata ar fi văzut…

Coroana era aceeaşi ca în urmă cu cincisprezece ani şi jumătate, când Darren Higgins îi înmânase invitaţia la cină în centrul olimpic de presă. Nicole fu surprinsă de trăinicia emoţiilor sale. Îşi luă inima în dinţi şi citi nota de sub de sub coroană.

„Îmi pare rău pentru răgazul atât de scurt. Trebuie să te văd mâine. Exact la amiază. Încălzesc cabana nr. 8 pe Weissfluhjoch. Vino singură. Henry.”

A doua zi, Nicole se afla printre primele persoane care aşteptau telecabina spre vârful Weissfluhjoch. Urcă în cuşca de sticlă alături de alţi douăzeci de turişti şi se rezemă de fereastră, în timp ce uşa se închidea automat. L-am văzut doar o singură dată în toţi aceşti cincisprezece ani, totuşi…

Cabina începu urcuşul şi Nicole îşi puse ochelarii de soare. Era o dimineaţă orbitoare, câtuşi de puţin asemănătoare cu dimineaţa de ianuarie din urmă cu şapte ani, când tatăl ei o sunase de la vila din Beauvois. Cu o seară înainte ninsese, şi după multe rugăminţi acceptase ca Geneviève să lipsească de la şcoală ca să se joace în zăpadă. Pe atunci, Nicole lucra la spitalul din Tours şi aştepta răspunsul la cererea de admitere în Academia Spaţială.

Îi arăta fiicei sale de şapte ani cum să facă un înger din zăpadă, când Pierre o strigase pentru a doua oară din casă.

— Nicole, Geneviève, avem o scrisoare specială. Trebuie să fi fost adusă în timpul nopţii.

Cele două alergaseră spre vilă în hainele pline de zăpadă, iar Pierre proiectase textul mesajului pe videoecranul mural.

— Extraordinar, exclamase el. Se pare că am fost invitaţi cu toţii la încoronarea regelui Angliei, inclusiv la recepţia ce va avea loc după aceea. Extrem de neobişnuit…

— Oh, bunicule, intervenise Geneviève emoţionată. Vreau să merg. Putem merge cu toţii? Voi întâlni un rege şi o regină adevărată?

— Nu există nicio regină, replicase bunicul, doar dacă nu te referi cumva la regina-mamă. Regele nu-i căsătorit.

Nicole citise invitaţia de câteva ori, fără un cuvânt. După ce Geneviève părăsise camera, tatăl ei o îmbrăţişase.

— Vreau să merg, declarase ea calm.

— Eşti sigură? întrebase el, făcând un pas înapoi şi privind-o scrutător.

— Da.

Henry n-o văzuse niciodată până în seara aceea, îşi amintea Nicole verificându-şi pentru început ceasul, apoi echipamentul, în vederea coborârii pe pârtie. Tata a fost minunat. M-a lăsat să dispar în Beauvois şi aproape nimeni n-a ştiut că aveam un copil, până ce Geneviève n-a împlinit un an. Henry nici măcar n-a bănuit. Până în noaptea de la Buckingham Palace.

Femeia se revăzu, aşteptând împreună cu ceilalţi invitaţi. Regele întârziase, iar Geneviève devenise agitată. În cele din urmă, Henry ajunsese înaintea lor.

— Onorabilul Pierre des Jardins de Beauvois, Franţa, cu fiica sa, Nicole, şi nepoata Geneviève.

Nicole se înclinase conform etichetei, iar Geneviève executase o reverenţă.

— Deci aceasta este Geneviève, constatase regele.

Se aplecase doar o clipă, punându-şi mâna sub bărbia copilului. Când fetiţa îşi ridicase faţa, el desluşise ceva familiar. Se răsucise s-o privească pe Nicole, o întrebare mută oglindindu-i-se în ochi. Zâmbetul ei nu dezvăluise nimic. Şambelanul rostea deja numele următorilor oaspeţi. Regele se îndepărtase.

Aşa l-ai trimis pe Darren la hotel, îşi aminti Nicole, plutind o secundă sau două în aer după săritura peste un dâmb mic. Iar el şi-a dres glasul, s-a foit şi în cele din urmă m-a întrebat dacă nu doresc să luăm ceaiul. Înfipse cu putere beţele în zăpadă şi se opri brusc. „Spune-i lui Henry că nu pot”, îşi aminti ea că-i răspunsese lui Darren în Londra, cu şapte ani în urmă.

Îşi privi iarăşi ceasul. De-abia ora 11, prea devreme ca să se îndrepte spre cabană. Se urcă într-un teleschi şi se întoarse înapoi spre vârf.

Trecuseră două minute după ora 12, când Nicole ajunse la cabana mică de la liziera pădurii. Îşi scoase schiurile, le înfipse în zăpadă şi se îndreptă spre uşa din faţă, ignorând semnele amplasate pretutindeni, care anunţau EINTRITT VERBOTEN. Ca din pământ apărură doi vlăjgani, unul din ei barându-i pur şi simplu drumul spre uşă.

— E-n regulă, auzi o voce familiară, este aşteptată.

Cele două gărzi dispărură la fel de repede precum apăruseră şi Nicole îl văzu pe Darren în cadrul uşii, zâmbitor ca întotdeauna.

— Salut, Nicole, spuse el cu aceeaşi prietenie şi sinceritate în voce; tâmplele îi încărunţiseră, iar barba scurtă nu mai era complet neagră. Ce mai faci?

— Bine, răspunse ea conştientă că devenea tot mai agitată, în ciuda stăpânirii de sine autoimpuse.

Încercă să-şi reamintească faptul că acum era o profesionistă, o persoană care reuşise în viaţă, în felul ei, la fel de bine ca şi regele pe care urma să-l întâlnească. Cu hotărâre, pătrunse în cabană.

Interiorul era cald. Henry şedea cu spatele la un şemineu micuţ. Darren închise uşa şi-i lăsă singuri pe cei doi. Nicole îşi scoase eşarfa şi ochelarii, şi-şi descheie haina. Se fixară cu privirea douăzeci-treizeci de secunde, fără un cuvânt, niciunul nedorind să întrerupă şuvoiul de emoţii ce-i transporta iarăşi în cele două zile minunate pe care le petrecuseră în urmă cu cincisprezece ani.

— Bună, Nicole, rosti în cele din urmă regele cu voce moale şi caldă.

— Bună, Henry, replică ea.

Bărbatul încercă să înconjoare canapeaua ca să se apropie de ea, poate şi pentru a o atinge, dar ceva din rigiditatea trupului femeii îl determină să se oprească. Se rezemă de o latură a canapelei.

— Nu vrei să iei loc?

Nicole clătină din cap.

— Aş prefera să stau în picioare, dacă n-ai nimic împotrivă.

Aşteptă încă puţin. Privirile li se încrucişară din nou într-o comuniune de gânduri. Se simţea atrasă către el, în ciuda puternicelor avertismente interioare.

— Henry, izbucni ea brusc, de ce m-ai chemat aici? Nu-i normal ca regele Angliei să-şi petreacă zilele într-o cabană dintr-o staţiune de munte elveţiană.

Henry păşi spre un colţ al camerei.

— Ţi-am adus un cadou, cu ocazia celei de a treizeci şi şasea aniversări a ta.

Nicole râse. Încordarea începea să se risipească.

— Te-ai grăbit cu o, zi. Abia mâine-i ziua mea. Dar de ce…

El îi întinse un cub de date.

— Acesta este cel mai preţios cadou pe care l-am putut găsi pentru tine, declară bărbatul cu seriozitate, şi a fost nevoie de o mulţime de mărci din tezaurul regal pentru a-l realiza.

Femeia îl privi întrebător.

— De câtva timp, sunt îngrijorat în legătură cu misiunea ce te aşteaptă… La început nu înţelegeam de ce. Dar cu vreo patru luni în urmă, jucând cărţi cu prinţul Charles şi prinţesa Eleanor, într-o seară, mi-am dat brusc seama ce anume mă nelinişte. Intuiţia îmi spune că echipajul vostru va avea probleme. Ştiu că pare o nebunie, mai ales venind din partea mea, însă nu ramanii mă îngrijorează. Megalomanul acela de Brown are probabil dreptate când spune că ramanilor nu le pasă câtuşi de puţin de noi. În schimb, eşti pe punctul să petreci o sută de zile într-un spaţiu închis cu alţi unsprezece…

Îşi dădu seama că Nicole nu înţelegea la ce se referă.

— Ia cubul. Serviciile mele de informaţii au alcătuit dosarele complete ale tuturor membrilor misiunii Newton, inclusiv al tău. (Nicole se încruntă.) Aceste informaţii, dintre care cele mai multe lipsesc din dosarele oficiale ale Agenţiei Spaţiale, îmi confirmă părerea personală că echipajul vostru cuprinde destule persoane instabile. N-am ştiut ce să fac cu…

— Dar nu-i treaba ta, îl întrerupse furioasă Nicole, jignită de intervenţia lui în activitatea ei profesională. De ce te amesteci…

— Linişteşte-te! replică regele. Te asigur că motivele mele au fost bine întemeiate. Ascultă-mă, probabil nu vei avea nevoie de toate datele astea, însă m-am gândit că ţi-ar putea fi de folos într-o zi. Ia-le. N-ai decât să le distrugi, dacă vrei. Tu eşti ofiţerul biolog. Le poţi utiliza aşa cum doreşti.

Îşi dădea seama că ratase momentul revederii. Se îndepărtă şi se aşeză pe scaun în faţa căminului, cu spatele spre femeie.

— Ai grijă de tine, Nicole, murmură el.

Ea reflectă câteva momente, puse cubul în buzunarul hainei şi se apropie de rege.

— Mulţumesc, Henry, zise lăsându-şi mâna pe umărul lui.

Bărbatul nu se întoarse, dar îi apucă degetele. Rămaseră nemişcaţi, în poziţia aceea, aproape un minut.

— Câteva lucruri le-au scăpat chiar şi specialiştilor mei, declară el cu glas încet. În special, un fapt care mă interesa în mod deosebit.

Nicole îşi auzea bătăile inimii printre trosniturile buştenilor din cămin. O voce lăuntrică îi şoptea: Spune-i, spune-i. Dar o alta, plină de înţelepciune, o povăţuia să rămână tăcută.

Îşi retrase degetele încet. Bărbatul se răsuci s-o privească. Nicole îi surâse, apoi se îndreptă spre uşă. Îşi puse eşarfa pe cap şi trase fermoarul hainei până sus, înainte de a ieşi din cabană.

— La revedere, Henry, rosti ea.

15. ÎNTÂLNIRE

Navele cuplate ale misiunii Newton manevraseră în aşa fel încât Rama să ajungă exact în centrul hubloului central al centrului de comandă. Nava extraterestră era un cilindru imens, perfect din punct de vedere geometric, de o culoare mată, cafeniu-deschis. Nicole şedea tăcută alături de Borzov. Pentru fiecare dintre ei, acea primă imagine a lui Rama, scăldat în lumina soarelui reprezenta un moment ce trebuia savurat pe îndelete.

— Ai observat vreo diferenţă? întrebă în cele din urmă Nicole.

— Nu încă, răspunse comandantul. Arată ca şi cum ambele ar fi ieşit de pe aceeaşi linie de montaj.

Liniştea se instală la loc.

— Nu ţi-ar plăcea să vezi cu ochii tăi linia aceea de montaj? întrebă din nou Nicole.

Borzov încuviinţă din cap. Un vehicul spaţial mic, asemănător unui liliac sau unei păsări colibri, trecu prin faţa hubloului, îndreptându-se spre Rama.

— Sondele teleghidate vor confirma similitudinile. Toate au în memorie setul complet de imagini ale lui Rama I. Orice abatere va fi înregistrată şi raportată în decurs de trei ore.

— Şi dacă nu există variaţii inexplicabile?

— Atunci procedăm conform planului, zâmbi generalul. Facem joncţiunea, intrăm înăuntru şi pornim roboţii. Aruncă o privire

spre ceas. Toate astea ar trebui să aibă loc peste douăzeci şi două de ore, cu singura condiţie ca ofiţerul biolog să certifice că echipajul e pregătit de acţiune.

— Echipajul se găseşte într-o formă excelentă, raportă Nicole. Tocmai le-am analizat pentru a doua oară condiţia fizică. Surprinzător de bună. Exceptând anomaliile hormonale în cazul celor trei femei, de altfel previzibile, în ultimele patruzeci de zile nu s-a semnalat nicio neregularitate.

— Aşadar, din punct de vedere fizic, toţi sunt apţi de misiune, rosti gânditor comandantul. Dar din punct de vedere psihologic? Ultimele izbucniri nu te neliniştesc? Le putem considera consecinţe ale tensiunii nervoase şi emoţiei?

Nicole rămase o clipă tăcută.

— Sunt de acord că cele patru zile scurse de la cuplare au fost mai dificile. Ştiam, desigur, despre diferendul existent între Wilson şi Brown chiar înainte de lansare. L-am rezolvat parţial, plasându-l pe Reggie în nava dumitale pe durata călătoriei, dar acum, după cuplarea navelor, echipajul se găseşte mereu laolaltă, iar cei doi sunt în orice clipă gata să se repeadă unul la celălalt. În special atunci când Francesca e în preajmă.

— Am încercat să vorbesc de două ori cu Wilson cât timp navele au fost separate, explică frustrat Borzov. Nici n-a vrut să mă asculte. Este clar că-l nemulţumeşte ceva.

Se îndreptă spre tabloul de comandă şi apăsă câteva taste. O serie de date apărură pe unul din monitoare.

— Probabil ceva legat de Sabatini, continuă el. Wilson n-a făcut mare lucru pe parcursul zborului, dar jurnalul de bord indică faptul că a petrecut un număr foarte mare de ore discutând cu ea prin videofon. Şi întotdeauna se afla într-o stare de spirit al naibii de proastă. L-a jignit chiar şi pe O'Toole.

Se răsuci şi o privi cu atenţie pe Nicole.

— În calitate dumitale de medic, aş vrea să ştiu dacă ai. De făcut vreo recomandare „oficială” în ceea ce priveşte echipajul, mai ales în privinţa relaţiilor reciproce.

Nicole fu surprinsă. Când Borzov îi solicitase întrevederea pentru „evaluarea sănătăţii echipajului”, nu se gândise că va aborda şi starea psihică a celor doisprezece.

— Îmi ceri o evaluare psiho-profesională?

— Categoric, replică ferm generalul. Vreau de la dumneata un raport A5401 care să ateste starea fizică şi psihologică a tuturor

membrilor echipajului. Regulamentul stipulează clar că, înaintea fiecărei misiuni, ofiţerul comandant e obligat să ceară avizul ofiţerului biolog cu privire la capacitatea de acţiune a echipajului.

— Dar la simulări nu ai cerut decât date despre condiţia fizică.

— Madame des Jardins, zâmbi Borzov, pot să aştept dacă ai nevoie de timp să-ţi pregăteşti raportul.

— Nu, nu, declară Nicole după câteva clipe de gândire. Sunt în măsură să-ţi comunic opiniile mele chiar acum, iar de pus pe hârtie în mod oficial o voi face la noapte. Ezită câteva secunde înainte de a continua. Nu i-aş repartiza pe Wilson şi Brown în aceeaşi echipă, cel puţin nu la prima incursiune. Şi m-aş feri, deşi impresia nu-i la fel de puternică, s-o includ pe Francesca într-o grupă din care face parte vreunul dintre cei doi. Astfel de restricţii nu se mai aplică însă nimănui altcuiva.

— Perfect, perfect, rânji larg comandantul. Apreciez raportul dumitale, şi nu numai pentru că-mi confirmă propriile păreri. După cum vezi, chestiunile pot fi uneori extrem de delicate. Şi acum am să-ţi pun o întrebare de o cu totul altă natură.

— Anume?

— Francesca a fost la mine astăzi dimineaţă şi mi-a sugerat să organizăm mâine seară o petrecere. Argumentul ar fi că echipajul este încordat şi are nevoie de puţină relaxare înainte de prima incursiune în interiorul lui Rama. Eşti de acord?

Nicole căzu pe gânduri.

— Nu-i o idee rea. Tensiunea a crescut vizibil în ultima vreme… Dar la ce fel de petrecere se gândeşte?

— Un dineu aici, în centrul de comandă. Nişte vin, votcă, ceva distracţii. Borzov zâmbi şi-şi puse mâna pe umărul femeii. Am nevoie de părerea dumitale profesională, cred că mă-nţelegi.

— Desigur, râse Nicole. Generale, dacă apreciezi c-a sosit momentul pentru o petrecere cu toţi membrii echipajului, atunci voi fi încântată să te ajut…

Nicole îşi termină raportul şi-l expedie la calculatorul lui Borzov din nava militară. Fusese extrem de atentă să caracterizeze problema drept un „conflict de personalitate”, mai degrabă decât orice tip de patologie comportamentală. Pentru ea, problema dintre Wilson şi Brown era limpede ca lumina zilei: simplă gelozie, eterna hidră cu ochi verzi.

Era sigură că cei doi trebuiau împiedicaţi să lucreze împreună în timpul incursiunilor în Rama. Nicole se învinuia că nu ridicase ea însăşi problema în faţa generalului. Deşi înţelegea că sarcinile ei profesionale includeau şi supravegherea stării psihice a echipajului, îi venea greu sa se considere psihiatrul misiunii. „Evit să fac asta, fiindcă nu-i un proces obiectiv, gândi ea. Nu avem încă senzori care să măsoare evoluţia mentală, bună sau rea, a fiecăruia dintre noi.”

Porni de-a lungul coridorului. Era atentă să menţină mereu talpa unui picior pe podea; devenise atât de obişnuită cu ambientul lipsit de gravitaţie, încât procedura îi intrase aproape în sânge. Se bucura că proiectanţii misiunii munciseră din greu pentru a minimaliza diferenţele dintre viaţa din spaţiu şi cea de pe Pământ. Astfel, activitatea astronauţilor era mult uşurată, îngăduindu-le să se concentreze exclusiv asupra îndatoririlor profesionale.

Cabina lui Nicole se găsea la capătul coridorului. Fiecare astronaut avea cabină personală (rezultat al unor discuţii aprinse între echipaj şi proiectanţi, ultimii insistând că spaţiul se folosea mai eficient în cazul cabinelor cu două cuşete), foarte mică şi bine delimitată. În nava mai mare, pe care echipajul o numea „ştiinţifică”, existau opt dormitoare; în cea militară, numai patru. În schimb în ambele nave existau cabine pentru exerciţii fizice precum şi „săli”, cabine comune înzestrate cu mobilier mai confortabil şi cu unele dotări pentru divertisment, inexistente în dormitoare.

Trecând pe lângă cabina lui Tabori, Nicole îi auzi râsetul inconfundabil. Ca de obicei, uşa stătea larg deschisă.

— Chiar te aşteptai să fac schimb de nebuni şi să-ţi las caii să domine centrul? spunea Janos. Haide, Shig, nu sunt eu maestru, dar învăţ din greşeli. M-ai păcălit cu asta într-o partidă mai veche.

Tabori şi Takagishi se găseau adânciţi în obişnuita lor partidă de şah de după cină. Aproape în fiecare „noapte” (echipajul păstra ziua de 24 de ore, coincizând cu timpul Greenwich), cei doi jucau o oră înainte de culcare. Takagishi era un maestru bine cotat la nivel internaţional, însă avea un suflet bun şi voia să-l încurajeze pe Tabori. Aşa încât aproape de fiecare dată, după ce îşi crea o poziţie solidă, japonezul îi permitea adversarului să preia iniţiativa.

Nicole băgă capul pe uşă.

— Intră, frumoaso, o invită surâzând Janos. Priveşte cum îl distrug pe prietenul meu asiatic în această întrecere pseudo-cerebrală.

Femeia se pregătea să-i explice că se îndrepta spre sala de exerciţii, când o creatură stranie, de mărimea unui şoarece mare, se strecură printre picioarele ei în cabină. Femeia sări involuntar în sus, în vreme ce jucăria, sau ce-o fi fost ea, se apropie de jucători.

„Mierloiul negru şi glumeţ Cu ciocul lui gălbui,
Şi sturzul, meşter cântăreţ,
Şi sprintenul scatiu…”[7]

Robotul cânta, ţopăind către Janos. Nicole se lăsă în genunchi pentru a-l examina pe ciudatul nou-venit. Avea capul unui măgar, dar partea de jos a corpului era umană. Continua să cânte. Tabori şi Takagishi încetară jocul şi izbucniră în râs la vederea expresiei uluite întipărită pe chipul lui Nicole.

— Haide, zise Janos, spune-i că-l iubeşti. Aşa ar face Titania, regina zânelor[8].

Nicole ridică din umeri. Micul robot tăcu câteva clipe. Îndemnată încă o dată de Janos, femeia murmură „te iubesc” în direcţia robotului de douăzeci de centimetri.

Miniaturalul Bottom se răsuci către Nicole.

— Pare-mi-se, frumoasă doamnă, că nu aţi avea motive de iubire. Dar, la drept vorbind, iubirea şi mintea nu prea duc azi casă bună.

Nicole fu uluită. Întinse mâna să-l apuce, însă se opri, auzind altă voce.

— Tii! Proşti sunt bieţii muritori. Şi acum, unde-i cel ce-l transformai într-un măgar? Bottom, pe unde-mi umbli?[9]

Un al doilea robot, îmbrăcat ca spiriduş, apăru în cabină. Observând-o pe Nicole, execută un salt şi rămase câteva secunde suspendat în aer, la nivelul ochilor ei, bătând frenetic din aripile micuţe.

— Eu mi-s Puck, frumoasa mea domniţă, nu v-am zărit pân-

---

[7] Bottom (Jurubiţă) în *Visul unei nopţi de vară*, de William Shakespeare, actul 3, scena 1, trad. Dan Grigorescu, în Opere complete, vol. 3, Editura Univers, Bucureşti, 1984 (n. trad.).

[8] Personaj din *Visul unei nopţi de vară* (n. trad.).

[9] Puck, în actul 3, scena 2, ibidem (n. trad.).

acum.

Robotul se lăsă să cadă la pământ şi amuţi. Nicole rămase cu gura căscată.

— Ce naiba… începu ea.

— S-st… o întrerupse Janos, făcându-i semn să tacă.

Arătă cu degetul spre Puck. Bottom dormea într-un colţ lângă patul său. Puck tocmai îl descoperise şi presăra peste el un praf deschis la culoare, scos dintr-o punguţă. Sub ochii uimiţi ai celor trei, capul de măgar al lui Bottom începu să se transforme. Piesele de plastic şi metal se rearanjau pur şi simplu singure; Nicole fu impresionată de proporţiile metamorfozei. Puck o luă la sănătoasa, exact în momentul când Bottom se trezi cu noul său cap pe umeri şi începu să vorbească.

— Am avut un vis… nici nu-i trece cuiva prin cap ce vis am avut! Se făcea că eram… dar cine oare spune ce eram? Parcă eram, parcă aveam… omul nu-i decât un nebun în haine de paiaţă, dacă n-apucă să spună ce era în vis…[10]

— Bravo, bravo, strigă Janos după ce creatura redeveni tăcută.

— *Omedeto,* adăugă Takagishi.

Nicole se aşeză pe singurul scaun neocupat şi-şi privi colegii.

— Şi când stau să mă gândesc că de abia l-am asigurat pe comandant că voi doi sunteţi în toate minţile. Făcu o pauză de două-trei secunde. N-aţi vrea să mă lămuriţi şi pe mine ce se întâmplă aici?

— Wakefield, explică Janos. Tipu-i absolut strălucit, dar, spre deosebire de alte genii, e şi foarte deştept. Şi un admirator fanatic al lui Shakespeare. Are o întreagă familie de asemenea personaje minuscule, deşi bănuiesc că Puck e singurul care zboară, iar Bottom unicul capabil să-şi schimbe aspectul.

— Puck nu zboară, declară Wakefield intrând în cabină. Poate numai să planeze şi asta pentru scurt timp.

Părea stingherit.

— Nu ştiam că vei trece pe aici, i se adresă lui Nicole. Uneori îi mai distrez pe ăştia doi când joacă şah.

— Într-o noapte, adăugă Janos văzând-o pe femeie fără replică, tocmai mă recunoscusem învins în faţa lui Shig când am auzit un mare tărăboi pe hol. Câteva momente mai târziu Tybalt

[10] Actul 4, scena 1, ibidem (n. trad.).

şi Mercutio[11] năvăleau în cameră, înjurându-se şi apoi încrucişându-şi spadele.

— E un hobby? întrebă Nicole după câteva momente, indicând roboţii.

— Draga mea, interveni Janos înainte ca Wakefield să răspundă, niciodată, dar niciodată să nu confunzi o pasiune cu un hobby. Pentru stimatul nostru coleg japonez, şahul nu este un hobby. Şi nici acest tânăr din oraşul natal al Bardului, din Stratford-on-Avon, nu-şi creează roboţii fiindcă ar fi un hobby.

Nicole îi aruncă o privire lui Richard. Încerca să-şi imagineze orele de muncă şi energia necesară pentru realizarea unor roboţi atât de sofisticaţi precum cei pe care tocmai îi văzuse în acţiune. Fără să mai menţioneze talentul şi, fireşte, pasiunea.

— Foarte impresionant, declară ea.

Zâmbetul lui Wakefield îi răsplăti complimentul. Nicole se scuză şi se pregăti să se retragă, dar Puck i-o luă cu uşurinţă înainte şi se opri în cadrul uşii.

„Umbre suntem, umbre-abia;
De v-am supărat cumva,
Socotiţi că am visat Tot ce v-am înfăţişat”[12]

Râdea din toată inima în timp ce, păşind peste spiriduş, îşi lua rămas bun de la prietenii ei.

În sala de exerciţii, Nicole zăbovi mai mult decât se aşteptase. În mod obişnuit, treizeci de minute de alergare sau de pedalare susţinută pe bicicletă îi erau suficiente să se relaxeze înainte de culcare. În seara aceea însă, gândindu-se la misiunea aflată pe punctul de a începe cu adevărat, avu nevoie de o perioadă mai lungă pentru a-şi calma sistemul hiperactiv. Poate îşi spunea cuvântul şi concentrarea psihică datorată redactării rapoartelor despre Wilson şi Brown.

Să mă fi pripit oare? L-am lăsat pe Borzov să-mi influenţeze părerea? Nicole era foarte mândră de reputaţia ei profesională, iar intuiţia o ajuta adesea să ia hotărâri importante. Spre sfârşitul exerciţiului, se autoconvinsese că procedase aşa cum trebuia. Oboseala resimţită o vestea că era gata de culcare.

Zona rezidenţială a navei era cufundată în întuneric, doar coridorul fiind luminat. Dând colţul pentru a se îndrepta spre

---

[11] Personaje din *Romeo şi Julieta* de William Shakespeare (n. trad.).

[12] Actul 5, scena 2, *Visul unei nopţi de vară* (n. trad.).

cabină, aruncă din întâmplare o privire în direcţia depozitului de medicamente. Ciudat, socoti ea, întorcându-se să privească încă o dată în lumina slabă a becurilor, se pare că am lăsat uşa deschisă.

Traversă holul; într-adevăr, uşa era deschisă. Activase deja încuietoarea automată şi se pregătea s-o închidă, când auzi un zgomot în camera întunecată. Întinzând mâna, Nicole răsuci întrerupătorul şi o zări pe Francesca într-un colţ, în faţa unui terminal de calculator. Monitorul afişa o mulţime de date, iar în mâna reporterei se afla un flacon subţire.

— Oh, bună, Nicole, zise netulburată Francesca, ca şi cum ar fi fost normal să stea pe întuneric, lucrând la un calculator în depozitul de medicamente al misiunii.

Nicole se apropie încet de ea.

— Ce se întâmplă? întrebă nepăsător în timp ce parcurgea cu privirea informaţiile afişate pe ecran. (După codurile folosite, îşi dădu seama că Francesca solicitase o listă cu anticoncepţionalele disponibile la bord.) Ce-i asta? întrebă după aceea arătând cu degetul spre monitor şi vocea îi trăda iritarea.

Toţi astronauţii ştiau că singura persoană autorizată să pătrundă în depozit era ofiţerul biolog.

Cum Francesca nu se obosea să-i răspundă, Nicole deveni furioasă.

— Cum ai intrat aici?

Doar câţiva centimetri le despărţeau pe cele două femei în nişa micuţă. Nicole se aplecă brusc înainte şi smulse sticluţa din mâna lui Francesca. În vreme ce citea eticheta, reportera îşi făcu loc în spaţiul îngust şi porni spre uşă. Nicole descoperi că medicamentul era destinat provocării avorturilor şi se repezi în coridor după ea.

— N-ai de gând să-mi explici ce căutai înăuntru?

— Dă-mi, te rog, sticluţa, rosti în cele din urmă Francesca.

— Nu se poate. E un medicament foarte puternic, cu efecte secundare considerabile. Ce credeai că faci? Că-l furi, sperând că faptul va trece neobservat? De îndată ce aş fi făcut un simplu inventar, mi-aş fi dat seama de dispariţia lui.

Cele două se priviră fix câteva secunde.

— Uite ce-i, Nicole, rosti Francesca încercând să zâmbească, problema-i foarte simplă. Spre marea mea mâhnire, am descoperit de curând că sunt însărcinată. Vreau să scap de

copil. E o chestiune strict personală şi nu doresc să te implic nici pe tine şi nici pe altcineva din echipaj.

— Nu se poate să fii însărcinată. Mi-aş fi dat seama din datele biometrice…

— Sunt doar în patru-cinci zile şi sunt sigură. Simt deja schimbările produse în corpul meu. În plus, mi-a întârziat ciclul menstrual.

— Cunoşti procedura corectă pentru orice problemă de sănătate, zise Nicole după o scurtă ezitare. Folosind propriile tale cuvinte, ar fi fost o problemă foarte simplă dacă ai fi venit direct la mine. Mai mult ca sigur că ţi-aş fi respectat dorinţa de confidenţialitate. Însă acum m-ai pus în faţa unei dileme…

— Ce-ar fi să termini cu prelegerea asta birocratică, i-o tăie scurt Francesca. Nu mă interesează deloc blestematele de reguli. Un bărbat m-a lăsat însărcinată şi intenţionez să scap de copil. Ai de gând să-mi dai sticluţa, sau trebuie să găsesc alt mijloc să-mi rezolv problema?

Nicole se simţi insultată.

— Ştii că ai tupeu? Chiar te aştepţi să ţi-o dau şi să mă prefac că nu s-a petrecut nimic? Fără să pun întrebări? Nu ţi-o fi păsând de propria ta viaţă şi sănătate, dar eu am altă părere. Trebuie să te consult, să-ţi verific datele medicale, să determin vârsta embrionului – atunci, şi numai atunci, s-ar putea să iau în consideraţie prescrierea unui tratament. Pe lângă asta, mă văd obligată să-ţi atrag atenţia că există implicaţii morale şi psihologice…

Francesca râse cu poftă.

— Mai scuteşte-mă cu implicaţiile tale! N-am nevoie de concepţiile morale ale unei reprezentante a protipendadei din Beauvois ca să-mi arate drumul în viaţă. Felicitări că ţi-ai crescut singură fiica. Situaţia mea e cu totul diferită. Tatăl acestui copil nu şi-a luat dinadins niciun mijloc de precauţie, gândindu-se că dacă voi rămâne gravidă, dragostea mea pentru el va renaşte. Numai că a calculat greşit. Copilul nu este dorit. Trebuie să fiu mai explicită?

— Destul, o întrerupse Nicole, ţuguindu-şi dezgustată buzele. Nu mă interesează detaliile vieţii tale intime. Eu trebuie doar să decid ce este mai bine pentru tine şi pentru misiune. În orice caz, insist să te consult, ceea ce va necesita câteva imagini pelviene interne. Dacă refuzi, nu-mi voi da autorizaţia pentru

avort. Şi desigur, voi fi obligată să întocmesc un raport complet…

— Nu trebuie să mă ameninţi, râse Francesca. Nu sunt atât de proastă. Dacă te simţi mai bine, plasându-mi între picioare echipamentul tău sofisticat, eşti invitata mea. Dar hai s-o facem! Vreau să scap de copil înainte de prima incursiune în interiorul lui Rama.

În următoarea oră, aproape că nu schimbară niciun cuvânt. Intrară în infirmeria mică, unde Nicole utiliză mai multe echipamente foarte sensibile pentru a determina existenţa şi mărimea fetusului. Îi făcu reporterei şi un test pentru a-i determina capacitatea de rezistenţă la un tratament pentru avort. Fetusul avea cinci zile. „Cine ar putea fi tatăl?” se întrebă Nicole, privind monitorul. Chiar la puterea de mărire a microscopului, nu-ţi dădeai seama că celulele acelea reprezentau o fiinţă vie. „Dar eşti deja viu. Şi viitorul îţi este programat în gene.”

Listă simptomele fizice la care se putea aştepta Francesca după luarea medicamentului. Fetusul avea să fie eliminat în termen de 24 de ore. Era posibil să apară câteva crampe uşoare, împreună cu menstruaţia normală, aşteptată imediat după aceea.

Francesca bău medicamentul fără ezitare. În timp ce pacienta se îmbrăca, Nicole îşi amintea momentele când bănuise prima dată că rămăsese gravidă. Nici măcar o dată n-am luat în calcul… şi nu fiindcă tatăl era un prinţ. Nu! A fost o problemă de responsabilitate. Şi de dragoste.

— Ştiu ce gândeşti, rosti reportera pregătindu-se de plecare în uşa infirmeriei. Nu-ţi irosi timpul cu astfel de nimicuri. Ai şi aşa destule probleme de-ale tale.

Nicole nu-i răspunse.

— Aşadar, mâine micul bastard va fi mort, declară rece Francesca; ochii îi erau obosiţi şi mânioşi. Un lucru al naibii de bun. Lumea n-are nevoie de încă un copil pe jumătate negru.

Nu aşteptă replica bioloagei şi se făcu nevăzută.

16. RAMA, RAMA CARE ARZI

Coborârea decurse lin şi fără incidente. Urmând instrucţiunile comandantului Norton înregistrate cu şaptezeci de ani în urmă, Borzov le ordonase lui Yamanaka şi Turgheniev să îndrepte

navele cuplate spre punctul de contact situat imediat în exteriorul discului de o sută de metri, central pe axa de rotaţie a cilindrului gigantic. Structurile joase, în formă de montanţi, menţineau temporar misiunea pământeană într-o poziţie fixă, anulând uşoara forţă centrifugă creată de rotaţia lui Rama. După zece minute, Newton era bine fixat de ţinta sa.

După cum se anticipase, discul constituia chepengul exterior al unei ecluze. Wakefield şi Tabori porniră din Newton în echipament EVA[13] şi începură să caute roata încastrată în perete care permitea manevrarea manuală a ecluzei. O găsiră exact în locul unde trebuia să fie şi, acţionând-o, deschiseră o intrare în blindajul exterior al lui Rama. Neconstatând diferenţe de construcţie faţă de Rama I, cei doi astronauţi îşi Continuară drumul spre interior.

Patru ore mai târziu, după ce parcurseseră de o mulţime de ori jumătatea de kilometru de coridoare şi tuneluri ce legau interiorul navei extraterestre de ecluza exterioară, cei doi bărbaţi terminară de deschis cele trei uşi cilindrice redundante. Devenise operaţional şi sistemul special pentru transportul oamenilor şi materialului din Newton în interiorul lui Rama. Sistemul fusese proiectat de inginerii pământeni în aşa fel încât să gliseze în canelurile paralele practicate de ramani cu cine ştie câte secole în urmă, în pereţii tunelurilor periferice.

După o scurtă pauză de masă, Yamanaka se alătură lui Wakefield şi Tabori, pentru a pune la punct staţia de comunicaţii Alfa din capătul interior al tunelului. Tipurile de antene fuseseră proiectate cu grijă astfel încât, dacă al doilea vehicul raman era identic cu primul, circuitul duplex să fie posibil între astronauţii aflaţi oriunde pe scări sau în jumătatea nordică a Câmpiei Centrale. Planul principal de comunicaţii prevedea amplasarea altei staţii-releu, Beta, lângă Oceanul Cilindric. Cele două staţii urmau să asigure legăturile din Semicilindrul Nordic, fiind capabile să emită chiar până la insula New York.

De îndată ce staţia-releu Alfa fu verificată, Brown şi Takagishi îşi ocupară locurile în centrul de comandă şi începură pregătirile pentru lansarea primelor sonde. Takagishi era vizibil nervos şi agitat când termină testele premergătoare, în schimb, Brown părea relaxat şi perfect calm. Francesca şedea în faţa

---

[13] EVA *(Exlravehicular Activity):* Activitate extravehiculară (n. trad.).

nenumăratelor monitoare, gata să aleagă cele mai bune imagini pentru a fi retransmise pe Pământ.

Borzov anunţă personal principalele puncte ale programului. Făcu o pauză dramatică, înainte de a da ordinul de lansare a celor două sonde în golul întunecat din Rama. Câteva secunde mai târziu, ecranul principal al centrului de comandă, prezentând imagini venite direct de la sonda dirijată de Brown, fu inundat de strălucirea rachetei de semnalizare. După ce lumina deveni suportabilă, se distinseră primele imagini luate cu un obiectiv superangular. Cu mult înainte se hotărâse ca acele prime imagini să prezinte Semicilindrul Nordic, acoperind întreg teritoriul cuprins între capătul emisferic pe unde pătrunseseră în Rama, până la Oceanul Cilindric din mijlocul lumii artificiale. Imaginea stop-cadru de pe ecran copleşea. Una era să citeşti despre Rama sau să participi la teste simulate pe o replică a originalului, şi alta să te afli ancorat de nava gigantică, în apropierea orbitei lui Venus, aruncând o primă privire în interior…

Familiaritatea priveliştii nu-i reducea cu nimic măreţia. Din capătul emisferei, începând de la tuneluri, o succesiune de terase şi rampe se desfăşurau în formă de evantai, făcând legătura cu partea principală a cilindrului rotitor. Trei punţi late, asemănătoare unor şine largi de cale ferată, secţionau emisfera în trei, continuându-se prin scări enorme, cu peste treizeci de mii de trepte. Combinaţiile punte-scară semănau cu trei spiţe de umbrelă, plasate la distanţe egale, asigurând o modalitate de urcare şi coborâre între centrul plat al emisferei şi vasta Câmpie Centrală ramană, desfăşurată pe peretele cilindrului.

Jumătatea nordică a Câmpiei Centrale acoperea cea mai mare parte a ecranului. Întinderea imensă era divizată în zone rectangulare de dimensiuni diferite, cu excepţia celor din apropierea „oraşelor”. Cele trei oraşe vizibile în imagine – aglomerări de obiecte înalte şi zvelte, asemănătoare cu clădirile terestre şi conectate printr-un fel de autostrăzi amplasate pe marginea câmpurilor – fură recunoscute imediat de membrii echipajului: Paris, Roma şi Londra, aşa cum fuseseră numite de primii exploratori. La fel de izbitoare apăreau canelurile lungi şi drepte ale Câmpiei Centrale. Cele trei canale liniare, lungi de zece kilometri şi late de o sută de metri, erau egal distanţate în jurul curburii lui Rama. Pe durata primei întâlniri cu nava

extraterestră, ele constituiseră sursele de iluminare, aprinzându-se la scurt timp după dezgheţarea oceanului.

Spre marginea ecranului se zărea straniul ocean, întinderea de apă care înconjura complet cilindrul uriaş. Aşa cum se aşteptaseră, era încă îngheţat, iar în mijlocul său se ridica misterioasa insulă acoperită de zgârie-nori, care fusese botezată New York. Clădirile se întindeau dincolo de marginea ecranului, parcă ispitind să fie cercetate din apropiere.

Întregul echipaj fixă imaginea circa un minut, după care Brown vorbi cu glas mândru:

— Asta-i Rama! Cred că vedeţi, necredincioşilor, strigă destul de tare ca să fie auzit de toţi, este exact ca prima.

Videocamera lui Francesca se răsuci spre el ca să-i imortalizeze încântarea. Majoritatea echipajului rămăsese încă fără grai, pironită de detaliile dezvăluite pe monitor.

Între timp, sonda dirijată de Takagishi transmitea fotografii ale zonei situate imediat sub deschiderea tunelului, luate sub unghi mic. Imaginile erau retransmise pe ecranele secundare plasate în centrul de comandă, urmând să fie folosite pentru reverificarea proiectelor infrastructurii de comunicaţii şi transport care avea să fie amplasată în interior. Acesta reprezenta adevăratul „obiectiv” al primei faze a misiunii – compararea miilor de imagini înregistrate de cele două sonde cu cele deja existente luate în Rama I. Deşi majoritatea comparaţiilor puteau fi efectuate digital – deci automat –, întotdeauna aveau să existe diferenţe necesitând intervenţia umană. Chiar dacă cele două vehicule spaţiale erau absolut identice, intensitatea luminoasă diferită în momentul efectuării fotografiilor putea duce la concluzii eronate.

Două ore mai târziu, ambele sonde reveniseră la bază şi se trecuse la inventarierea sumară a fotografiilor. Nu existau diferenţe structurale majore între cele două nave Rama, cel puţin peste dimensiunea de o sută de metri. Singura zonă unde se observau modificări semnificative la rezoluţia aceea era însuşi Oceanul Cilindric, ştiut fiind că reflexia gheţii constituia un fenomen greu de analizat cu un algoritm de comparare digital. Ziua fusese lungă şi obositoare. Borzov anunţă că sarcinile fiecărui membru al echipajului aveau să fie afişate într-un ceas şi că „dineul special” va avea loc în centrul de comandă, peste două ore.

— Nu poţi face aşa ceva, strigă extrem de mânios Brown, dând buzna în biroul comandantului fără a bate la uşă şi agitând în aer imprimata cu sarcinile misiunii.

— Despre ce vorbeşti? replică Borzov, deranjat de intrarea grosolană.

— Trebuie să fie o greşeală, continuă Brown, coborând de această dată vocea. Doar nu te aştepţi să rămân în Newton în timpul primei incursiuni.

Văzând că generalul nu răspunde, americanul schimbă tactica.

— Vreau să ştii că nu accept. Şi nici cei de la Agenţia Spaţială n-o vor face.

Borzov se ridică din spatele biroului.

— Închide uşa, dr. Brown.

David Brown trânti uşa glisantă.

— Acum dumneata ai să mă asculţi cu atenţie, continuă generalul. Nu-mi pasă câtuşi de puţin ce relaţii ai în conducerea Agenţiei. Eu comand această misiune. Dacă vei continua să te comporţi ca o primadonă, voi avea grijă personal să nu pui niciodată piciorul în Rama.

Brown coborî şi mai mult vocea.

— Am dreptul să solicit o explicaţie, zise el cu o ostilitate vădită. Sunt savantul cel mai titrat al misiunii Newton şi purtătorul ei de cuvânt în faţa mass-media. Cum ai să justifici lăsarea mea la bordul navei, în vreme ce alţi nouă astronauţi intră în Rama?

— Nu trebuie să-mi justific deciziile, replică Borzov, gustând pentru moment autoritatea pe care o avea faţă de americanul arogant. Dar, pentru a se consemna în procesul verbal şi pentru că am anticipat izbucnirea dumitale copilărească, îţi voi spune de ce nu vei participa la prima incursiune. Ea are două obiective importante: stabilirea infrastructurii de comunicaţii şi transport, şi examinarea detaliată a interiorului, pentru a confirma identitatea cu Rama I…

— Identitatea a fost deja confirmată de sonde, întrerupse Brown.

— Dr. Takagishi nu-i de aceeaşi părere. El consideră că…

— La dracu’, generale! Takagishi nu va fi mulţumit până ce fiecare centimetru pătrat din Rama nu va fi dovedit identic cu

prima navă. Ai văzut rezultatele sondelor. Mai ai cumva dubii…

Brown se opri în mijlocul propoziţiei. Generalul bătea darabana cu degetele în birou, fixându-l cu o privire îngheţată.

— Acum ai de gând să mă laşi să termin? rosti într-un sfârşit Borzov. Aşteptă câteva secunde, apoi continuă: Orice ai crede, Takagishi este considerat expertul numărul unu în ceea ce priveşte interiorul raman. Afirmaţia dumitale precum că ai cunoaşte la fel de bine detaliile nu stă câtuşi de puţin în picioare. Am nevoie de toţi cei cinci ofiţeri pentru a lucra la infrastructură. Cei doi reporteri trebuie de asemenea să între în Rama, nu numai pentru că au atribuţii distincte, dar şi pentru că atenţia întregii lumi este aţintită asupra noastră. Şi consider esenţial pentru evoluţia ulterioară a misiunii ca eu însumi să intru cel puţin o dată – am hotărât s-o fac acum. Întrucât regulamentul subliniază clar că minim trei membri din echipaj trebuie să rămână în permanenţă în exteriorul lui Rama, nu-i greu de imaginat cine…

— Nu mă prosteşti nici măcar pentru o clipă, îl întrerupse brutal Brown. Ştiu despre ce-i vorba. Ai plănuit o scuză aparent raţională ca să ascunzi adevăratul motiv al excluderii mele. Eşti gelos, Borzov! Nu suporţi gândul că majoritatea oamenilor mă consideră pe mine adevăratul conducător al expediţiei…

Comandantul îl fixă mai bine de cincisprezece secunde fără a scoate o vorbă.

— Ştii, dr. Brown, rosti el în cele din urmă, te compătimesc. Eşti extrem de talentat, dar această calitate este depăşită de propria dumitale supraapreciere. Dacă n-ai fi aşa…

Se opri în mijlocul propoziţiei şi privi în altă parte.

— Apropo, ştiind că o dată întors în cabină te vei plânge imediat celor de la ASI, trebuie să te informez că raportul ofiţerului biolog recomandă să nu fii utilizat în misiune alături de Wilson – datorită animozităţii reciproce pe care aţi demonstrat-o.

Ochii lui Brown se îngustară.

— Nicole des Jardins a întocmit un raport oficial, menţionând numele meu şi al lui Wilson?

Borzov încuviinţă din cap.

— Căţeaua, murmură Brown.

— Întotdeauna-i altcineva de vină, nu-i aşa? zâmbi larg generalul.

Americanul se răsuci pe călcâie şi ieşi vijelios.

Pentru banchet, Borzov ordonă să fie desfăcute câteva sticle preţioase de vin. Comandantul se simţea într-o dispoziţie excelentă; sugestia lui Francesca fusese oportună. Între astronauţii care ancorau cu îndemânare măsuţele de podeaua centrului de comandă se făcea simţit un spirit real de camaraderie.

Brown nu participă la petrecere. Rămase în cabina sa, în vreme ce ceilalţi unsprezece membri ai echipajului se delectau cu vânat şi garnitură de orez. Francesca anunţă cu stângăcie că Brown nu se simţea „în apele sale”, dar când Tabori se oferi voluntar să verifice indispoziţia americanului, reportera adăugă grăbită că suferindul dorea să fie lăsat singur. După câteva pahare de vin, Janos şi Richard o tachinau pe Francesca la un capăt de masă, în timp ce, la capătul celălalt, Wilson şi O'Toole se angajaseră într-o dispută aprinsă referitoare la viitorul sezon de baseball. Aşezată între Borzov şi Heilmann, Nicole le asculta amintirile despre operaţiunile de menţinere a păcii în primele zile de după Haos.

Francesca se scuză imediat după terminarea cinei şi dispăru câteva minute împreună cu Takagishi. Când se întoarse, îi rugă pe toţi să-şi răsucească scaunele în aşa fel încât să poată urmări cu toţii principalul ecran mural. După stingerea luminilor, ea şi Takagishi proiectară pe monitor o imagine completă a exteriorului lui Rama. De data aceasta însă nu mai era cilindrul cafeniu-închis pe care-l văzuseră mai devreme. Rama fusese inteligent colorată cu ajutorul unor subrutine de prelucrare a imaginilor, devenind un cilindru negru cu dungi galben-aurii. Capătul cilindrului aproape că semăna cu un chip omenesc. În sală se lăsă pentru moment tăcerea, apoi Francesca începu să recite:

— *„Tigru, tigru care arzi*
În ai nopţii codri-nalţi,
Cine-a pus a lui vecie
În temuta-ţi simetrie?”

Nicole simţi un fior rece pe şira spinării, auzind-o pe italiancă începând următoarea strofă:

— „Pe ce pisc, pe care văi
Arse foc din ochii tăi?”

La urma urmelor, gândi Nicole, *asta-i adevărata întrebare. Cine a construit această navă de proporţii uriaşe? „Cine” este mult mai important pentru destinul nostru decât „de ce”.*

— „Lanţ a fost, ciocan, ilău,
De-a croit creierul tău?
Cine-a strâns, cine-ndrăzneşte,
Spaima ucigaşă-n cleşte?”

De cealaltă parte a mesei, O'Toole era vrăjit de recitarea Francescăi. Aceleaşi probleme fundamentale ce-l sâcâiau de când depusese cererea de admitere în echipajul misiunii Newton îi reveniră în minte. Sfinte Dumnezeule, cum se încadrează ramanii în universul Tău? I-ai creat pe ei la început şi abia apoi pe noi? Sunt ei cumva verii noştri? Şi pentru ce i-ai trimis aici?

— „Stelele cu lănci aruncă
Sau e-n lacrimi bolta-adâncă?
Cel ce te-a creat, la fel
A surâs creând pe miel?”[14]

După ce Francesca termină de recitat, urmă o scurtă tăcere, apoi aplauze furtunoase. Reportera menţionă graţios că dr. Takagishi îi pusese la dispoziţie modalitatea de procesare a imaginilor, iar japonezul se înclină jenat în faţa colegilor. Tabori se ridică în picioare.

— Cred că sunt în asentimentul tuturor, Shig şi Francesca, în a vă felicita pentru originala şi profunda voastră realizare, declară el surâzând larg. Aproape că m-aţi determinat să iau în serios ce vom întreprinde mâine.

— Pentru că veni vorba de mâine, spuse Borzov ridicându-se în picioare şi agitând în aer o sticlă destupată de votcă ucraineană, din care trăsese deja două înghiţituri bune, acum e

---

[14] Fragment din poezia *Tigrul* de William Blake (1757-1827), trad. Cicerone Theodorescu, în *Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi*, vol. 2, Editura Minerva, Bucureşti, 1981 (n. trad.).

momentul să toastăm – ştiţi, un vechi obicei rusesc. Am adus cu mine doar două sticle din această comoară naţională şi intenţionez să le împart cu voi, prieteni şi colegi ai mei, cu acest prilej cu totul special.

Întinse ambele sticle lui O'Toole, care folosi cu abilitate aparatul de dozat lichide, pentru ca să umple păhărelele acoperite, trecute din mână în mână.

— Cum ştie prea bine Irina Turgheniev, continuă comandantul, pe fundul fiecărei sticle de votcă ucraineană se găseşte câte un viermişor. Legenda spune că acela care mănâncă viermele va căpăta puteri deosebite în următoarele 24 de ore. Amiralul Heilmann a însemnat două păhărele cu câte o cruce, vizibilă în infraroşu. Cei ce vor primi aceste păhărele vor avea permisiunea să mănânce viermii saturaţi cu votcă.

— Br-r, exclamă o clipă mai târziu, Janos, întinzând scanerul lui Nicole, după ce verificase dacă pe paharul său exista sau nu o cruce. Iată o întrecere pe care sunt bucuros s-o pierd.

Paharul lui Nicole era marcat. Era unul dintre cei doi norocoşi astronauţi care aveau să aibă plăcerea de a servi ca desert un vierme ucrainean. „Chiar trebuie să fac aşa ceva?” se întrebă în gând, apoi îşi răspunse afirmativ observând privirea serioasă a comandantului. „Ei bine, doar n-o să mă omoare. Iar eventualii paraziţi au fost probabil anihilaţi de alcool.”

Celălalt pahar se afla în mâna lui Borzov. Comandantul zâmbi; aruncă unul dintre viermişori înăuntru şi-i dădu drumul celuilalt în paharul lui Nicole. Ridicându-l pe al său spre tavan, rosti:

— Să bem cu toţii pentru o misiune încununată de succes. Zilele şi săptămânile ce vor urma vor constitui pentru fiecare dintre noi aventura vieţii. Într-un sens cât se poate de real, noi doisprezece suntem ambasadorii omenirii pe lângă o cultură extraterestră. Să ne dăm toată silinţă pentru a ne reprezenta cum se cuvine semenii.

Îndepărtă capacul de pe păhărel, atent să nu-l verse şi-i dădu peste cap conţinutul, dintr-o singură înghiţitură. Nicole procedă la fel, reflectând că singurul lucru cu gust şi mai rău pe care-l mâncase vreodată fusese groaznicul tubercul servit în timpul ceremoniei Poro, în Coasta de Fildeş.

După alte câteva toasturi scurte, luminile începură să se diminueze.

— Şi acum, anunţă Borzov cu un gest larg al mâinii, direct din

Stratford, misiunea Newton are onoarea să vi-i prezinte pe Richard Wakefield şi pe talentaţii săi roboţi.

Încăperea se întunecă complet, cu excepţia unei suprafeţe de un metru pătrat din stânga mesei, iluminată de undeva de sus. În mijlocul spotului se ivi imaginea unui vechi castel. O femeie înaltă de douăzeci de centimetri şi înveşmântată într-o rochie lungă, se plimba într-o cameră. Citea o scrisoare. După câţiva paşi, lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup şi începu să vorbească:

— „Eşti Glamis, eşti şi Cawdor. Şi vei fi
Tot ce ţi-e dat. Dar firea ta-i prea plină
De laptele-omeneştii duioşii,
S-aleagă drumul care-i cel mai scurt.
Mă tem de ea. Mărire vrei..."

— O ştiu pe femeia asta, zâmbi Janos spre Nicole. Am mai întâlnit-o undeva.

— S-st-st, făcu Nicole fascinată de precizia mişcărilor lui Lady Macbeth.

Wakefield e cu adevărat un geniu, socoti ea. *Cum de a realizat detalii atât de extraordinare, în nişte lucruri aşa de mici?* Era uluită de gama expresiilor redate pe chipul robotului.

Pe măsură ce se concentra, scena minusculă începu să i se rotească în minte. Uită pe moment că urmărea nişte roboţi, într-un spectacol de teatru miniatural. Un mesager intră, anunţând-o pe Lady Macbeth că soţul ei se apropie şi că regele Duncan va petrece noaptea la castel. Nicole observă expresia de anticipare ambiţioasă întipărită pe faţa eroinei, imediat după plecarea mesagerului.

— „Voi, duhuri ce daţi gânduri ucigaşe,
Stârpiţi femeia-n mine şi turnaţi-mi
Din creştet până-n tălpi cruzime oarbă,
Vârtos să-mi fie sângele, căinţa
Nu-şi afle-n el nici loc, nici drum...”[15]

Dumnezeule, gândi Nicole, clipind repede din ochi pentru a se asigura că nu-i jucau cumva vreo festă, *se transformă!* Şi chiar

[15] Ibidem (n. trad.).

aşa se întâmpla! În clipa în care cuvintele „stârpiţi femeia-n mine” ieşiră din gura robotului, silueta sa începu să se modifice. Apăsarea sânilor pe rochia de metal, rotunjimea şoldurilor, moliciunea feţei dispărură. Un robot androgin continuă s-o întruchipeze mai departe pe Lady Macbeth.

Nicole era vrăjită şi plutea într-o fantezie, produsă atât de imaginaţia fertilă, cât şi de consumul de alcool. Auzi un zgomot în dreapta şi, întorcându-se, îl văzu pe Wilson discutând aprins cu Francesca. Privirea ei alunecă iute de la Francesca la Lady Macbeth. *Asta-i, noua Lady Macbeth seamănă cu Francesca!*

Brusc fu cuprinsă de o teamă iraţională, de presentimentul unei tragedii, care o aruncă într-o stare de teroare cumplită. Ceva îngrozitor este pe punctul să se-ntâmple. Respiră adânc de câteva ori încercând să se calmeze, dar nu reuşi să scape de sentimentul lugubru. Pe scenă, regele Duncan tocmai era salutat de graţioasa sa gazdă de o noapte. În centrul de comandă, Francesca îi turna lui Borzov ultimele picături de vin. Nicole nu-şi putu stăpâni panica.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Janos, Observându-i starea.

— Nimic, răspunse ea. Adunându-şi toate forţele, încercă să se ridice de pe scaun. Mi-a căzut ceva greu la stomac. Mă duc în cabina mea.

— Dar pierzi filmul de după cină, exclamă plin de umor Janos.

Nicole se forţă să zâmbească, în vreme ce colegul ei o ajuta să rămână dreaptă. O auzi pe Lady Macbeth muştruluindu-şi bărbatul pentru lipsa de curaj şi un val nou de frică o cuprinse din cap până-n picioare. Aşteptă până ce surplusul de adrenalină se risipi, apoi îşi ceru scuze şi se îndreptă încet spre cabină.

17. MOARTEA UNUI SOLDAT

În vis, Nicole avea iarăşi zece ani şi se juca în pădurile din spatele casei, situată în suburbia pariziană Chilly-Mazarin. Deodată o cuprinse sentimentul că mama ei este pe moarte. Fetiţa intră în panică şi alergă spre casă să-şi anunţe tatăl, dar o felină cu dinţi ascuţiţi îi blocă drumul. Nicole se opri. Auzi un ţipăt. Părăsind poteca, o luă printre copaci. Crengile îi zgâriau pielea; felina o urmărea. Încă un ţipăt. Când se trezi, lângă ea stătea Tabori, înfricoşat.

— Generalul Borzov, explică bărbatul. Are dureri cumplite.

Nicole sări într-o clipă din pat, se înfăşură în halat, înhăţă trusa medicală şi-l urmă pe Janos.

— Pare a fi apendicită, totuşi nu sunt sigur, menţionă Janos în vreme ce se grăbeau de-a lungul coridorului.

Irina Turgheniev îngenunchease lângă comandant, ţinându-l de mână. Generalul era întins pe o canapea, cu faţa albă ca varul şi cu fruntea acoperită de sudoare.

— Ah, iat-o şi pe doctoriţa des Jardins.

Reuşi să zâmbească. Încercă să se ridice, dar se strâmbă de durere şi se lasă din nou pe spate.

— Nicole, spuse el calm, sufăr cumplit. Nu m-am simţit niciodată aşa, nici chiar atunci când am fost rănit în armată.

— De când a început? întrebă femeia scoţând din trusă scanerul şi monitorul de biometrie, pentru a-i verifica datele.

Între timp, Francesca, cu videocamera în mână, se plasase în spatele ei, intenţionând să filmeze punerea diagnosticului; Nicole îi făcu semn să se îndepărteze.

— De două-trei minute, rosti cu greu generalul. Şedeam pe scaun, urmărind filmul şi râzând din toată inima, când am simţit o durere intensă şi ascuţită în dreapta-jos. Ca şi cum ceva mă ardea pe dinăuntru.

Nicole programă scanerul să verifice starea sondelor Hakamatsu din ultimele trei minute. Localiză punctul nevralgic al durerii, uşor de aflat din variaţiile ritmului cardiac şi din secreţiile endocrine. Solicită apoi situaţia completă a tuturor înregistrărilor din perioada critică.

— Janos, du-te în depozit şi adu-mi aparatul de diagnosticare, îşi rugă colegul întinzându-i cartela magnetică de deschidere a uşii. Ai o febră uşoară, care sugerează existenţa unei infecţii, i se adresă apoi generalului. Datele interne confirmă o durere acută.

Tabori se întoarse cu un mic dispozitiv electronic, asemănător unei cutii. Nicole scoase din scaner un cubuleţ şi-l introduse în noul aparat. După treizeci de secunde, monitorul afişa rezultatul: APENDICITĂ, PROBABILITATE 94. Apăsă o tastă şi pe ecran apărură alte diagnostice, dar niciunul nu avea probabilitatea mai mare de două procente.

„Am două posibilităţi”, reflectă rapid Nicole în vreme ce Borzov se strâmbă iarăşi de durere. „Pot trimite toate datele pe Pământ pentru a obţine un diagnostic complet, conform cu

procedura...” Aruncă o privire la ceas şi calculă durata transmisiei în minute-lumină, la care adăugă intervalul necesar medicilor ca să ia o hotărâre după analiza diagnosticului. „Ar putea dura prea mult.”

— Ce se aude, doctore? întrebă generalul ai cărui ochi o implorau să-i oprească durerea cât mai curând posibil.

— Diagnosticul cel mai probabil e apendicită.

— La naiba! Borzov roti privirea spre colegii săi; se aflau toţi acolo, cu excepţia lui Wilson şi Takagishi care nu mai rămăseseră la film. Misiunea nu va întârzia din cauza mea. Continuăm aşa cum am stabilit, în timp ce eu mă voi reface.

Îl fulgeră o durere ascuţită şi faţa i se contorsionă.

— Nimic nu-i încă sigur, urmă Nicole. Mai avem nevoie de o serie de înregistrări.

Repetă analizele, folosind şi datele înregistrate în cele două minute de la sosirea ei în încăpere. APENDICITĂ, PROBABILITATE 92. Tocmai voia să reverifice şi celelalte diagnostice posibile, când simţi mâna puternică a comandantului pe braţul ei.

— Dacă intervenim rapid, înainte ca toxinele să se răspândească în tot trupul, operaţia nu-i dificilă pentru robot, aşa-i?

Nicole aprobă din cap.

— Iar dacă pierdem timp ca să aşteptăm confirmarea diagnosticului de pe Pământ – auuu! — atunci corpul meu va suferi o traumă mai puternică?

„Îmi citeşte gândurile”, gândi fulgerător femeia, apoi îşi dădu seama că generalul demonstra doar perfecta cunoaştere a procedurilor Newton.

— Cumva pacientul încearcă să-i sugereze medicului cum să procedeze? se interesă ea, zâmbind în ciuda durerii vizibile a lui Borzov.

— Nu mi-aş permite să fiu aşa de încrezut, replică comandantul străduindu-se să-i facă cu ochiul.

Nicole aruncă o privire monitorului. La fel: APENDICITĂ, PROBABILITATE 92.

— Ai ceva de adăugat? îl întrebă pe Janos.

— Doar că am mai văzut şi altădată apendicită, ca student în Budapesta, răspunse acesta. Simptomele erau identice.

— În regulă, declară Nicole. Du-te şi pregăteşte-i pe RoSur pentru operaţie. Heilmann şi Yamanaka, vreţi să-l transportaţi

pe general la infirmerie? Răsucindu-se, se adresă Francescăi: îmi dau seama că asta-i o ştire de pagina întâi. Ai permisiunea să intri în sala de operaţii numai dacă te supui următoarelor condiţii: urmezi procedura uzuală ca orice cadru medical, stai liniştită lângă un perete împreună cu videocamera şi te supui oricărui ordin pe care ţi-l voi da.

— De acord, încuviinţă din cap Francesca. Mulţumesc.

Irina Turgheniev şi O'Toole rămaseră în încăpere după ce Borzov ieşi, transportat de Heilmann şi Yamanaka.

— Sunt sigur că vorbesc în numele amândurora, declară americanul în stilul său sincer. Vă putem fi cumva de folos?

— Janos mă va asista, în vreme ce RoSur va efectua operaţia. Însă aş avea nevoie de ajutor, în caz de urgenţă.

— Sunt gata, declară O'Toole. Am o oarecare experienţă medicală, în urma acţiunilor caritabile la care am participat.

— Perfect, replică Nicole. Haideţi atunci să facem curat.

RoSur, chirurgul-robot îmbarcat în Newton tocmai în perspectiva unor asemenea urgenţe, nu se compara câtuşi de puţin cu sălile de operaţii din spitalele terestre, sofisticate şi complet autonome, totuşi rămânea o minune a tehnicii. Putea fi transportat într-o valijoară şi cântărea numai patru kilograme. Nu avea nevoie de o sursă puternică de alimentare şi era capabil să abordeze peste o sută de situaţii distincte.

Janos despachetă maşina. Cu toate articulaţiile şi anexele bine pliate, chirurgul electronic nu arăta deloc impresionant. După ce Janos reciti instrucţiunile de utilizare, conectă dispozitivul central de comandă al robotului la tăblia patului pe care zăcea generalul. Durerile acestuia se atenuaseră şi comandantul îi presa pe toţi să se grăbească.

Tabori introduse termenul de cod al operaţiei. RoSur îşi deplie automat membrele, inclusiv extraordinara mână-bisturiu cu patru degete, în poziţia cerută operaţiei de apendicită. Nicole intră după aceea în sală, în costum alb chirurgical şi cu mâinile înmănuşate.

— Ai terminat verificările?

Janos încuviinţă fără un cuvânt.

— Termin eu testele preoperatorii, în timp ce te dezinfectezi, continuă Nicole. Le făcu semn lui Francesca şi O'Toole, aflaţi chiar în faţa uşii, să între. E ceva mai bine? îl întrebă după aceea

pe Borzov.

— Nu prea, mormăi acesta.

— Ţi-am administrat un sedativ uşor. RoSur te va anestezia în prima fază a operaţiei.

Îmbrăcându-se, femeia îşi reîmprospătă memoria; de fapt ştia totul pe dinafară, aceasta fiind una dintre intervenţiile simulate în timpul testelor. Introduse datele medicale personale ale lui Borzov în memoria lui RoSur, cuplă senzorii electronici ce asigurau transmiterea informaţiilor monitorizate ale pacientului către robot în timpul operaţiei şi verifică dacă programele se autotestau. În cele din urmă, reglă perechea de camere stereo minuscule menite să lucreze în tandem cu mâna chirurgului.

Janos reintră în încăpere. Nicole apăsă un buton de pe pupitrul robotului, listând două copii ale etapelor operaţiei. Îi întinse una lui Janos şi o păstră pe cealaltă.

— Toată lumea-i pregătită? întrebă ea, privindu-l pe Borzov.

Comandantul misiunii Newton aprobă din cap, iar Nicole îl activă pe RoSur.

Una dintre cele patru mâini mecanice administră pacientului un anestezic şi, într-un minut, Borzov deveni inconştient. Sub obiectivul videocamerei lui Francesca (reportera şoptea ocazional comentarii în laringofon), mâna-bisturiu, ajutată de cei doi „ochi”, practică incizia necesară izolării organului suspect. Niciun chirurg nu putea fi mai rapid şi mai abil. Având la dispoziţie o baterie de senzori ce verificau sute de parametri în fiecare microsecundă, RoSur îndepărtase ţesuturile şi dezgolise apendicele în aproximativ două minute. Urma o verificare de treizeci de scunde, înainte ca robotul să extirpe organul bolnav.

Nicole se aplecă peste pacient pentru a cerceta apendicele dezgolit. Nu era umflat şi nici inflamat.

— Repede, Janos, priveşte, spuse ea cu ochii la ceasul digital care număra secundele acordate verificării. Pare normal.

Janos se aplecă de cealaltă parte a mesei de operaţie. Dumnezeule, gândi Nicole, suntem pe punctul de a extirpa… Ceasul digital indica 00:08.

— Opreşte-l! ţipă ea. Opreşte operaţia!

Nicole şi Janos se întinseră simultan spre pupitrul de comandă a robotului.

În momentul acela, navele cuplate Newton se înclinară brusc într-o parte. Nicole fu aruncată înapoi şi izbită de perete. Janos

se rostogoli în faţă, lovindu-se cu capul de masa de operaţie. Degetele sale întinse şi ţepene căzură pe tastele pupitrului de comandă, apoi alunecară, în vreme ce bărbatul se prăbuşea pe podea. O'Toole şi Francesca fură proiectaţi în peretele cel mai îndepărtat. Un bip-bip strident provenind de la câteva sonde Hakamatsu arăta că o persoană din cameră avea probleme serioase. Nicole verifică rapid dacă O'Toole şi Sabatini nu păţiseră nimic, apoi se strădui să-şi reia poziţia lângă masa de operaţie. Cu mare efort, reuşi să se târască într-acolo, folosind ca punct de sprijin picioarele fixate în podea ale mesei. În cele din urmă, se ridică.

În clipa în care capul îi ajunse la nivelul mesei de operaţie, se trezi împroşcată cu sânge. Se holbă la Borzov, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Incizia era plină de sânge, iar mâna-bisturiu se găsea undeva înăuntru, după toate probabilităţile încă în funcţiune. Sonda implantată în corpul generalului emisese bip-urile, în ciuda faptului că Nicole mărise considerabil valorile de toleranţă înainte de operaţie.

Femeia fu străbătută de un fior de teamă şi de greaţă, dându-şi seama că robotul nu încetase să opereze.

Împotrivindu-se din toate puterile forţei care o împingea spre perete, reuşi să ajungă la pupitrul de comandă şi să întrerupă alimentarea cu energie. Bisturiul se retrase din balta de sânge, reluându-şi poziţia iniţială, lăsând-o pe Nicole să încerce să oprească hemoragia masivă.

După treizeci de secunde, forţa neaşteptată dispăru la fel de brusc precum apăruse. O'Toole se ridică cu greu în picioare şi se apropie de Nicole, ajunsă deja în pragul disperării. Bisturiul produsese prea multe leziuni. Comandantul se stingea sub ochii lor, din cauza hemoragiei prea intense.

— Oh, nu! Oh, Dumnezeule, nu, rostea încontinuu O'Toole, neputându-şi dezlipi privirea de pe trupul prietenului său.

Alarma declanşată de sondă continua să sune, ei alăturându-se şi celelalte sisteme de siguranţă branşate la masa de operaţie. Francesca îşi reveni în simţiri la timp ca să înregistreze ultimele zece secunde din viaţa lui Valeri Borzov.

Pentru întregul echipaj Newton urmă o noapte lungă. În cele două ore scurse imediat după operaţie, Rama efectuă alte trei manevre similare cu cea dintâi, fiecare de unu-două minute. Centrul de Control de pe Terra confirmă că manevrele acelea

combinate modificaseră poziţia, viteza de rotaţie şi orbita navei extraterestre. Nimeni nu reuşise să stabilească scopul lor exact; fuseseră considerate „modificări de orientare”, schimbând înclinaţia şi apsidele orbitei ramane. Totuşi traiectoria nu se modificase semnificativ: Rama se găsea în continuare pe o curbă hiperbolică în raport cu Soarele.

Atât în Newton cât şi pe Pământ, moartea bruscă a lui Borzov şocase. Generalul fu elogiat de mass-media ale tuturor naţiunilor, realizările sale fiindu-i evidenţiate de colegi şi colaboratori. Moartea lui fu catalogată drept accidentală, datorată mişcării surprinzătoare efectuate de Rama în timpul unei banale operaţii de apendice. Dar la opt ore după deces, mulţi specialişti de pe Pământ ridicau deja o serie de întrebări neliniştitoare. De ce se mişcase Rama exact în acel moment? De ce sistemul de siguranţă al lui RoSur nu anulase operaţia? De ce nu reuşiseră medicii umani prezenţi la intervenţie să întrerupă alimentarea cu energie a robotului, înainte de a fi prea târziu?

Aceleaşi probleme le analiza şi Nicole. Completase documentele necesare în cazul unui deces survenit în spaţiu şi sigilase corpul lui Borzov într-un sicriu vidat din fundul depozitului uriaş al navei militare. Alcătuise propriul ei raport asupra incidentului; la fel procedaseră O’Toole, Sabatini şi Tabori. Între toate exista o singură – dar importantă – diferenţă. Janos uitase să menţioneze că atinsese pupitrul de comandă în timpul manevrei. În momentul acela, Nicole nu acordă importanţă omisiunii.

Teleconferinţele obligatorii cu oficialii Agenţiei Spaţiale se dovediră extrem de chinuitoare. Nicole fu cea care suportă cele mai stupide şi repetate întrebări. De câteva ori se văzu nevoită să-şi adune toate puterile pentru a nu-şi ieşi din sărite. Se aşteptase ca Francesca să facă aluzii la incompetenţa cadrelor medicale de la bordul lui Newton, însă italianca rămăsese imparţială şi corectă în reportajul ei.

După un scurt interviu acordat lui Francesca, unde arătă cât de îngrozită fusese observând sângele care ţâşnea din incizia practicată în Borzov, Nicole se retrase în cabina ei, aparent să se odihnească şi să doarmă. Nu-şi permise însă luxul acela. Revăzu de nenumărate ori momentele critice ale operaţiei. Ar fi putut oare să întreprindă ceva care să schimbe desfăşurarea ulterioară a lucrurilor? Cum se explica faptul că RoSur nu se

oprise automat?

În mintea ei nu exista nici cea mai mică îndoială că algoritmii de protecţie ai robotului erau bine proiectaţi. Dacă ei ar fi conţinut greşeli, n-ar fi absolvit riguroasele testări premergătoare lansării. Deci undeva trebuia să se fi strecurat o eroare umană – fie o neglijenţă (în graba lor, ea sau Janos uitaseră oare să introducă un parametru de protecţie de bază?), fie un accident, în secundele de haos ce urmaseră răsucirii neaşteptate a navei. Căutarea infructuoasă a unei explicaţii şi cumplita oboseală resimţită se împletiră cu o depresiune nervoasă puternică şi, în cele din urmă, Nicole adormi. Pentru ea, unul dintre termenii ecuaţiei pe care se străduia s-o rezolve era absolut limpede. Murise un om şi responsabilitatea cădea pe umerii ei.

18. POST-MORTEM

Aşa cum era de aşteptat, ziua ce urmă decesului generalului Borzov fu încărcată de evenimente. Ancheta ASI luase o amploare sporită şi mai mulţi astronauţi fură supuşi unui prelungit interogatoriu încrucişat. Pe Nicole o întrebară despre capacitatea ei de reacţie în momentul intervenţiei chirurgicale. Unele întrebări erau de-a dreptul neplăcute şi, cu toate că se străduia să-şi păstreze întreaga energie în vederea propriilor investigaţii, îşi pierdu răbdarea de câteva ori.

— Ascultaţi, v-am explicat deja că băusem două pahare de vin şi unul de votcă, cu trei ore înaintea operaţiei. Am admis că n-aş fi pus nimic în gură, dacă aş fi ştiut că urmează să operez. Am recunoscut că ar fi fost mai bine dacă măcar unul dintre cei doi medici de la bord n-ar fi băut deloc. Dar ideile bune vin întotdeauna prea târziu. Repet ce am spus mai înainte: alcoolul nu mi-a influenţat câtuşi de puţin judecata şi capacităţile fizice în timpul intervenţiei.

Revenită în cabină, Nicole se concentră asupra controversei iscate de nereuşita programului de protecţie al robotului de a întrerupe operaţia. Conform instrucţiunilor de utilizare ale lui RoSur, era clar că minim două sisteme separate de senzori ar fi trebuit să trimită semnale de corecţie spre procesor. Accelerometrul ar fi trebuit să alerteze robotul de modificarea condiţiilor de mediu, survenite prin apariţia forţei laterale, iar videocamerele ar fi trebuit să semnalizeze neconcordanţa dintre

imaginile transmise în direct şi cele preînregistrate. Însă, dintr-un motiv necunoscut, niciunul dintre sisteme nu întrerupsese operaţia. Ce se întâmplase în realitate?

Aproape cinci ore îi trebuiră lui Nicole ca să excludă orice posibilitate de eroare majoră, software ori hardware, a lui RoSur însuşi. Verifică dacă programul şi baza de date fuseseră corecte. Izolă imaginile şi datele telemetrice ale accelerometrului din secundele imediat următoare răsucirii navei. Măsurătorile fuseseră transmise corect procesorului central şi ar fi trebuit să ducă la întreruperea funcţionării. Nu se întâmplase însă aşa. De ce? Singura explicaţie posibilă era că programul fusese schimbat manual, după introducerea lui în calculator şi începutul operaţiei de apendicectomie.

Nicole pătrunsese deja într-un domeniu care o depăşea. Cunoştinţele ei de inginerie şi calculatoare fuseseră solicitate la maximum pentru a determina inexistenţa unei erori de programare. Ca să afle dacă şi când s-ar fi efectuat schimbarea codului şi parametrilor stabiliţi pentru RoSur, ar fi avut nevoie de cineva capabil să citească limbajul calculatorului şi să studieze miliardele de biţi de informaţie stocaţi pe durata operaţiei. Cercetările ei se vedeau blocate până în clipa când găsea pe cineva potrivit să o ajute. Poate că ar trebui să renunţ? îi şopti o voce interioară. Cum să faci asta? replică o alta. Cum să te dai bătută, înainte de a afla cu certitudine cauza morţii generalului? La baza motivaţiei lui Nicole de a afla răspunsul stătea dorinţa arzătoare de a se asigura că moartea comandantului nu se datorase erorii sale.

Ridicându-se din faţa terminalului, se prăbuşi pe pat. Brusc îşi aminti de surprinderea încercată în cele treizeci de secunde în care avusese înaintea ochilor apendicele lui Borzov. În niciun caz nu avea apendicită, reflectă ea. Fără un motiv anume, se reaşeză în faţa terminalului şi accesă al doilea set de date oferite de diagnosticianul electronic, chiar înainte ca ea să anunţe decizia de intervenţie chirurgicală. Aruncă doar o privire pe afişajul principal – APENDICITĂ, PROBABILITATE 92 – concentrându-se asupra celorlalte posibilităţi. De data aceasta, REACŢIE LA MEDICAŢIE era listată ca a doua alternativă, cu o probabilitate de 4. Nicole ceru prezentarea datelor din alt unghi: cauza posibilă a simptomelor, având în vedere că nu putea fi vorba de apendicită.

Rezultatele apărură pe ecran, iar femeia rămase uluită. Conform ultimelor estimări, dacă informaţiile biometrice transmise de sonda implantată în corpul lui Borzov se analizau sub ipoteza că nu era vorba de apendicită, atunci existau 62 şanse ca totul să se fi datorat acţiunii unui medicament. Înainte să solicite efectuarea altor analize, auzi o bătaie în uşă.

— Intră, strigă continuând să lucreze la terminal.

Răsucindu-se, o văzu în pragul uşii pe Irina Turgheniev.

Câteva clipe, rusoaica rămase tăcută.

— Mi-au cerut să te chem, spuse ea ezitând. (Era foarte timidă în relaţiile cu ceilalţi; singurii în mijlocul cărora se simţea în largul ei erau colegii ei din Europa de Est, Tabori şi Borzov.) Echipajul s-a adunat într-o şedinţă în…

— Ce fel de şedinţă? întrebă Nicole, salvând datele, apoi ridicându-se şi îndreptându-se spre coridor.

— De organizare, răspunse sec Irina.

În clipa când intrară într-una dintre sălile comune, între Wilson şi Brown se derula o discuţie aprinsă.

— Trebuie să înţeleg, întreba sarcastic Brown, că dumneata consideri că Rama a decis dinadins să efectueze manevra în momentul acela? N-ai vrea să ne explici cum s-a făcut ca obiectul ăsta de metal să ştie cu precizie că generalul Borzov era supus unei apendicectomii tocmai atunci? Şi, pentru că veni vorba, nu vrei să ne lămureşti de ce această presupus răuvoitoare navă extraterestră ne-a permis să ne ataşăm de ea şi n-a întreprins nimic pentru a ne împiedica să ne continuăm misiunea?

Wilson privi în jur, cerând parcă ajutorul celorlalţi.

— Logica dumitale este din nou de neclintit, Brown, declară el cu evidentă frustrare în glas. Ceea ce spui pare întotdeauna raţional la suprafaţă. Dar eu nu sunt singurul care găseşte coincidenţa de-a dreptul înspăimântătoare. De pildă, Irina Turgheniev. Ea mi-a vorbit prima despre această coincidenţă.

Brown le salută pe cele două femei. Felul autoritar cum pusese întrebarea sugera faptul că el conducea consfătuirea.

— Adevărat, Irina? Crezi ca şi Wilson că Rama a încercat să ne trimită un mesaj, efectuându-şi manevrele exact în timpul operaţiei generalului?

Irina şi Yamanaka vorbeau cel mai puţin la şedinţele echipajului. Sub privirile tuturor, rusoaica murmură un „nu” cu o

nuanţă de umilinţă în voce.

— Dar când discutam aseară… insistă Wilson.

— Gata, am pus punct subiectului, îl întrerupse autoritar Brown. Consensul general, împărtăşit şi de oficialităţile Centrului de Control, este că manevra a reprezentat o simplă coincidenţă, nu o conspiraţie. Aruncă o privire spre Wilson care clocotea de mânie. Acum avem de discutat probleme mult mai importante. L-aş ruga pe amiralul Heilmann să ne comunice noutăţile privind comanda misiunii.

Abordând o poză teatrală, Heilmann se ridică şi începu să citească dintr-un carnet.

— În conformitate cu regulamentele în vigoare la bordul lui Newton, în caz de deces sau incapacitate a comandantului, membrii echipajului sunt obligaţi să-şi ducă la bun sfârşit sarcinile sau misiunile deja repartizate. După îndeplinirea acestora, ei trebuie să aştepte decizia Pământului în legătură cu numirea altui ofiţer comandant.

Brown îl întrerupse.

— Amiralul Heilmann şi cu mine am început să analizăm situaţia în urmă cu o oră şi ne-am dat rapid seama că avem motive reale de îngrijorare. ASI este preocupată cu anchetarea morţii generalului Borzov. Nimeni de acolo nici măcar nu s-a gândit să pună în discuţie problema înlocuitorului său. Când o vor face, le vor trebui săptămâni pentru o decizie. Vorbim despre aceeaşi birocraţie care a fost incapabilă să numească un secund pentru Borzov, considerând că nu era nevoie.

Făcu o pauză de câteva secunde, pentru a permite membrilor echipajului să realizeze importanţa celor ascultate.

— Otto a sugerat că poate nu este cazul să aşteptăm hotărârea Pământului, continuă el. Ideea lui a fost că ar trebui să ne formăm propria noastră structură organizatorică, una acceptabilă pentru cei prezenţi aici, apoi să trimitem propunerea Agenţiei. Amiralul Heilmann crede că ea va fi acceptată, evitându-se astfel o tergiversare inerentă.

— Amiralul Heilmann şi dr. Brown mi-au vorbit despre ideea lor, accentuând importanţa declanşării misiunii noastre în interiorul lui Rama, interveni în discuţie Tabori. Au întocmit chiar o schiţă de organizare care mi se pare destul de bună. Având în vedere că nimeni nu posedă experienţa vastă a generalului Borzov, poate că sunt necesari doi conducători, chiar amiralul

Heilmann şi dr. Brown. Otto ar răspunde de problemele militare şi de inginerie spaţială, iar dr. Brown ar coordona eforturile de explorare a lui Rama.

— Şi ce se întâmplă când se contrazic sau când responsabilităţile lor se suprapun? se interesă Wakefield.

— În acest caz, răspunse Heilmann, se recurge la votul tuturor membrilor echipajului.

— Ce drăguţ! exclamă Wilson, încă furios. Brown şi Heilmann s-au hotărât brusc să se nelinişteasca despre şefia misiunii şi tot ei ne propun o nouă structură de conducere, unde împart împreună puterea şi responsabilităţile. Sunt oare singurul care miroase ceva necurat aici?

— Şi tu acum, Reggie, exclamă forţat Francesca, coborându-şi videocamera. E o concluzie logică. Dr. Brown e decanul de vârstă ştiinţific. Amiralul Heilmann a fost mulţi ani colaboratorul apropiat al generalului Borzov. Nimeni dintre noi nu posedă o cunoaştere aprofundată a tuturor aspectelor misiunii. Să împărţim sarcinile ar…

Lui Wilson îi venea greu s-o contrazică, totuşi o întrerupse.

— Nu sunt de acord, declară el calm. Cred că trebuie să avem un singur comandant. Şi, luând în consideraţie cele observate de când fac parte din acest echipaj, există un singur om pe care cu toţii l-am asculta fără discuţii. Generalul O’Toole. Dacă asta-i o şedinţă democratică, atunci îl propun pe el ca noul nostru comandant.

După ce Reggie se aşeză, se iscă un tumult general. Brown încercă să restabilească ordinea.

— Vă rog, vă rog, strigă el, să discutăm metodic. Vreţi să ne alegem singuri comandantul şi apoi să punem Agenţia în faţa faptului împlinit? Să cădem de acord întâi cu asta, şi apoi putem stabili cine va prelua conducerea.

— Nu m-am gândit până acum la această chestiune, rosti Wakefield, dar sunt de acord să-i excludem pe cei de pe Pământ în luarea deciziei. Ei n-au trăit alături de noi în misiunea asta. Mai important, ei nu se află la bordul unei nave spaţiale cuplate de un obiect extraterestru, în interiorul orbitei venusiene. Noi vom avea de suferit dacă se ia o decizie proastă şi de aceea noi trebuie să hotărâm pe cine alegem.

Era evident că toţi – cu posibila excepţie a lui Wilson – preferau stabilirea structurii proprii de conducere şi prezentarea

ei spre aprobare Agenţiei Spaţiale.
— În regulă, hotărî Heilmann câteva minute mai târziu. Atunci să alegem şefii. S-a propus divizarea conducerii între dr. Brown şi mine. Astronautul Wilson l-a propus pe generalul Michael O'Toole. Alte sugestii?
În cameră se lăsă o tăcere adâncă.
— Scuzaţi-mă, se auzi după zece secunde vocea lui O'Toole, aş dori să fac câteva observaţii.
Cei prezenţi deveniră atenţi. Wilson avea dreptate; în ciuda cunoscutelor sale preocupări religioase, pe care însă nu le impunea nimănui, generalul american era respectat de întregul echipaj.
— Consider, continuă el, că nu trebuie să pierdem spiritul de echipă pe care l-am clădit cu greu în ultimul an. În momentul acesta, o alegere contestată poate să ne împartă în tabere. În plus, nu este chiar atât de importantă sau de necesară. Indiferent cine va conduce, fiecare din noi a fost pregătit să îndeplinească anumite sarcini. Le vom duce la bun sfârşit, indiferent de circumstanţe.
Se auzi un murmur general de aprobare.
— În ceea ce mă priveşte, continuă O'Toole, trebuie să recunosc că ştiu foarte puţine sau chiar nimic despre problemele interne ale misiunii. Am fost antrenat doar să administrez cele două nave Newton, să evaluez potenţialele ameninţări militare şi să servesc ca nod de comunicaţii la bord. Nu sunt calificat pentru a fi comandant.
Wilson vru să-l întrerupă, dar O'Toole îl opri cu un gest.
— Propun să adoptăm planul Heilmann-Brown şi să ne continuăm principala sarcină – explorarea acestui leviatan extraterestru venit dintre stele.

La sfârşitul întrunirii, cei doi noi conducători ai misiunii informară restul echipajului că a doua zi dimineaţă avea să fie gata schiţa de principiu a primei incursiuni în interiorul lui Rama. Nicole reveni în cabină. Pe drum se opri şi bătu în uşa lui Tabori. Niciun răspuns. Femeia ciocăni încă o dată şi-l auzi pe Janos strigând:
— Cine-i?
— Nicole.
— Intră.

Janos zăcea pe spate în cuşetă, cu o expresie de suferinţă întipărită pe chip.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ah, nimic. Mă doare capul.

— Ai luat ceva?

— Nu, durerea nu-i aşa puternică. Te pot ajuta cu ceva? întrebă el cu un ton aproape ostil.

Nicole rămase uluită. Abordă discuţia cu precauţie.

— Ei bine, reciteam raportul tău în legătură cu moartea lui Valeri…

— De ce? o întrerupse brusc Janos.

— Să văd dacă există vreun aspect pe care l-am fi putut aborda într-un mod diferit.

Era limpede că Janos nu dorea să discute. După câteva secunde de aşteptare, femeia reluă:

— Iartă-mă dacă te-am deranjat. O să revin mai târziu.

— Nu, nu. Să terminăm acum cu asta.

Ciudat mod de a pune problema, socoti ea în vreme ce-şi formula în minte întrebarea.

— Janos, în raportul tău nu se menţionează nicăieri că te-ai întins spre pupitrul de comandă al lui RoSur, exact înainte de manevră. Iar eu aş putea să jur că ţi-am observat degetele pe tastatură, în timp ce eram izbită de perete.

Se opri. Niciun muşchi nu se clintise pe faţa lui Tabori. Era ca şi cum bărbatul se gândea la cu totul altceva.

— Nu-mi amintesc, răspunse el în cele din urmă, fără nicio urmă de emoţie în glas. Poate că ai dreptate. Mi s-o fi şters din memorie atunci când m-am lovit.

„Ajunge pentru moment, îşi zise Nicole, studiindu-şi cu atenţie colegul. Nu mai poţi afla nimic aici."

19. RITUAL DE TRECERE

Geneviève izbucni fără veste în lacrimi.

— Oh, maman, te iubesc atât de mult şi totu-i aşa de îngrozitor!

Adolescenta ieşi grăbită din cadru, lăsând locul tatălui lui Nicole. Pierre o urmări cu privirea pentru a se asigura că se îndepărtează, apoi se răsuci spre monitor.

— A suportat greu ultimele 24 de ore. Ştii cât te adoră. Câteva ziare străine au scris că ai greşit operaţia. Aseară, un

reporter american de televiziune chiar a sugerat că erai beată.

Făcu o pauză. Tensiunea nervoasă i se citea pe faţă.

— Atât Geneviève cât şi eu ştim că niciuna dintre afirmaţiile astea nu-i adevărată. Te iubim din toată inima şi suntem alături de tine.

Ecranul se întunecă. Nicole ceruse legătura prin videofon şi, la început, conversaţia cu familia ei o îmbărbătase. Totuşi, după a doua transmisie efectuată la un interval de douăzeci de minute, devenise evident că evenimentele de la bordul lui Newton tulburaseră profund viaţa celor din Beauvois. În special Geneviève se arătase disperată. Plânsese din când în când, vorbind despre Borzov, pe care-l întâlnise de câteva ori şi de care se ataşase într-o anumită măsură; spre sfârşitul convorbirii, se stăpânise cu greu să nu izbucnească iarăşi în lacrimi.

„Deci şi vouă v-am îngreunat existenţa”, gândi Nicole aşezându-se pe cuşeta. Se frecă la ochi. Era extrem de obosită. Încet, fără a-şi da seama de fapt cât era de deprimată, se dezbrăcă. O obsedau imaginile fetiţei ei la şcoala din Luynes. Se înfioră închipuindu-şi prietenele lui Geneviève, interesându-se despre operaţia şi moartea lui Borzov. „Scumpa mea, trebuie să ştii cât de mult te iubesc. Dacă aş fi în stare să te feresc de toate astea!” Nicole dorea s-o ia în braţe, s-o simtă lângă ea s-o dezmierde, alungând astfel demonii din jurul ei. Atât doar că n-o putea face. Geneviève se afla la o sută de milioane de kilometri distanţă.

Se întinse pe spate. Închise ochii, însă nu adormi. Era conştientă de o singurătate adâncă şi profundă, un sentiment de izolare mai acut decât oricare altul simţit vreodată în viaţă. Ştia că tânjeşte după înţelegere, după altă fiinţă umană care să-i confirme că sentimentele ei de inadaptabilitate erau neînsemnate şi neconforme cu realitatea. Dar nimeni nu se afla lângă ea. Tatăl şi fiica ei rămăseseră pe Pământ. Dintre cei doi membri ai echipajului pe care-i cunoştea mai bine, unul murise, iar celălalt se comporta ciudat.

„Am dat greş. Am eşuat în cea mai importantă misiune.” îşi aminti un alt insucces, la vârsta de şaisprezece ani. Participase la un concurs naţional pentru rolul Ioanei d’Arc, cu ocazia aniversării a 750 de ani de la moartea Fecioarei din Orléans. Dacă ar fi câştigat, ar fi întruchipat-o pe Ioana într-o serie de spectacole pe durata a doi ani. Se lansase cu trup şi suflet în

concurs, citind tot ce găsise despre eroină şi vizionând nenumărate înregistrări video pe această temă. Ieşise prima la toate testele, cu excepţia unuia: „Asemănarea”. Ar fi trebuit să câştige, dar nu se întâmplase aşa. Tatăl ei o consolase spunându-i că Franţa nu era încă pregătită pentru eroine cu pielea întunecată.

„Dar acela n-a fost un eşec în adevăratul sens al cuvântului”, îşi zise Nicole. „Şi oricum, îl aveam pe tata să mă consoleze”. Imagini de la înmormântarea mamei îi străfulgerară prin minte. Avea numai zece ani. Mama ei plecase neînsoţită în Coasta de Fildeş să-şi viziteze rudele. Se găsea în Nidougou când o puternică epidemie de febră Hogan se abătuse asupra satului; Anawi murise repede.

Cinci zile mai târziu, fusese incinerată ca o regină Senoufo. Nicole plânsese, în vreme ce Omeh însoţise cu psalmi monotoni trecerea sufletului mamei ei în lumea de dincolo, pe Tărâmul Meditaţiei, unde fiinţele se odihneau, aşteptând să fie alese pentru o nouă viaţă pe Pământ. Pe măsură ce flăcările cuprindeau tot mai mult rugul şi veşmintele regale începuseră să ardă, Nicole simţise cum o copleşeşte un sentiment cumplit de pierdere. Şi de singurătate. Dar şi atunci l-am avut pe tata alături de mine. Mă ţinea de mână, privind cum o devorau flăcările pe mama. Împreună, totul a fost mai uşor de suportat. Mai singură m-am simţit în timpul ceremoniei Poro. Şi mai înspăimântată.

Încă îşi aducea aminte de groaza şi neputinţa care-i cuprinseseră trupul de fetiţă de şapte ani pe aeroportul din Paris, în dimineaţa aceea de primăvară. Tatăl ei o mângâia cu tandreţe.

— Scumpa mea Nicole, îmi vei lipsi extrem de mult. Întoarce-te sănătoasă.

— De ce trebuie să plec, papa? Şi de ce nu vii şi tu?

Tatăl i se aplecase deasupra.

— Vei deveni o părticică din seminţia mamei tale. Toţi copiii Senoufo trebuie să treacă prin Poro la şapte ani.

Nicole începuse să plângă.

— Dar, papa, nu vreau să merg. Sunt franţuzoaică, nu africană. Nu-mi plac oamenii aceia ciudaţi… nici căldura… şi nici gândacii…

El îi cuprinsese obrajii cu palmele.

— Trebuie să te duci, Nicole. Aşa am hotărât eu şi mama ta.

Într-adevăr, Anawi şi Pierre discutaseră de multe ori. Nicole trăise mereu în Franţa. Despre genealogia ei africană ştia numai ceea ce o învăţase mama şi ceea ce descoperise singură, în timpul celor două vizite de câte o lună efectuate împreună cu familia în Coasta de Fildeş.

Lui Pierre nu-i venea uşor să-şi supună fata adorată ceremoniei Poro. Ştia că este un ceremonial primitiv. Ştia de asemenea că reprezenta piatra de temelie a religiei tradiţionale Senoufo. Însă în momentul căsătoriei cu Anawi, îi promisese lui Omeh că toţi copiii lor se vor întoarce la Nidougou măcar pentru primul ciclu Poro.

Cel mai greu pentru Pierre era să stea deoparte. Dar Anawi avea dreptate: el era un străin care nu putea să participe niciodată la Poro. N-ar fi înţeles ritualul, iar prezenţa lui ar fi tulburat fetiţa. Simţise o durere în inimă în clipa când îşi sărutase soţia şi fiica, conducându-le la avionul spre Abidjan.

La rândul său, pe Anawi o nelinişte ceremonia ritualului de trecere la care urma să fie supus unicul ei copil, o fetiţă de nici şapte ani. O pregătise pe Nicole cât putuse mai bine. Având darul graiurilor, aceasta prinsese cu uşurinţă noţiunile elementare ale dialectului Senoufo. În schimb, faţă de restul copiilor ce-şi petrecuseră întreaga viaţă în regiunea natală exista o mare şi evidentă diferenţă. Ei erau familiarizaţi cu zona. Pentru a reduce problemele legate de orientare, Anawi şi Nicole sosiseră la Nidougou cu o săptămână înainte de momentul desemnat. Ideea fundamentală a ceremoniei Poro afirma că viaţa constă dintr-o succesiune de faze ori cicluri, şi că fiecare tranziţie trebuia să fie marcată cu grijă. Un ciclu dura şapte ani. În viaţa oricărui Senoufo existau trei Poro, trei metamorfoze necesare pentru ca un copil să se transforme în adult. Ceremonia Poro rămânea astfel o parte integrantă a societăţii Senoufo, în ciuda faptului că multe alte obiceiuri tribale dispăruseră o dată cu introducerea mijloacelor moderne de comunicaţii în Coasta de Fildeş. În secolul al XXI-lea, practicile tribale se revigoraseră într-o oarecare măsură, în special după ce Marele Haos le dovedise conducătorilor africani cât de periculoasă era dependenţa de lumea exterioară.

Anawi se prefăcuse de minune în după-amiaza când preoţii

veniseră s-o ia pe Nicole, încercând să nu-i transmită acesteia frica sau neliniştea ei. Fetiţa îşi dăduse totuşi seama de tulburarea mamei.

— Mâinile îţi sunt reci şi transpirate, şoptise ea în franceză în vreme ce se îmbrăţişaseră la despărţire. Nu-ţi face griji, n-am să păţesc nimic.

De fapt Nicole, singura feţişoară cafenie în grupul de negrese mici urcate în căruţă, păruse aproape veselă şi nerăbdătoare, ca şi cum ar fi mers la un parc de distracţii sau la o grădină zoologică.

În total erau patru căruţe, două descoperite în care călătoreau fetiţele, celelalte acoperite şi învăluite în mister. Lutuwa, prietena lui Nicole de la precedenta vizită şi de fapt una dintre verişoarele ei, le explicase celorlalte că acolo se aflau preoţii împreună cu „instrumentele de tortură”. Urmase o tăcere prelungă, înainte ca una dintre fetiţe să prindă curaj s-o întrebe ce voia să spună.

— Am visat acum două nopţi, replicase sec Lutuwa. Au de gând să ne ardă sfârcurile şi să ne vâre obiecte ascuţite peste tot. Şi atâta timp cât nu ţipăm, nu vom simţi niciun fel de durere.

Celelalte cinci fetiţe din căruţa lui Nicole, inclusiv Lutuwa, abia dacă mai scoseseră un cuvânt în următoarea oră.

Până la asfinţit, parcurseseră o distanţă apreciabilă spre est, dincolo de staţia de transmisie pe unde ultrascurte, intrând în zona specială cunoscută numai conducătorilor religioşi ai tribului. Cei şase preoţi ridicaseră adăposturi temporare şi aprinseseră focul. După lăsarea întunericului, li se servise mâncare şi băutură iniţiatelor, care şedeau cu picioarele încrucişate într-un cerc larg în jurul focului. După cină, urmaseră patru dansuri cu măşti, simbolizând viaţa unor animale indigene. Muzica o asigurau tamburine şi xilofoane primitive, iar ritmul era menţinut de bătaia sacadată a tam-tam-ului. Din când în când, un punct important din povestirea lui Omeh era marcat de un sunet puternic dintr-un olifant, cornul de fildeş folosit de obicei la vânătoare.

Înainte de culcare, Omeh – încă purtând marea mască rituală şi coafura caracteristică şefului de trib – înmânase fiecărei fetiţe un săculeţ din piele de antilopă, recomandându-le să studieze cu mare grijă conţinutul: o ploscă cu apă, câteva nuci şi fructe

uscate, două bucăţi de pâine, un instrument de tăiat, o frânghie, două tipuri diferite de unguente şi tuberculul unei plante necunoscute.

— Mâine dimineaţă, veţi fi luate din tabără şi duse, fiecare în alt loc, nu departe de aici. Fiecare va avea asupra ei doar obiectele din săculeţ. Trebuie să vă descurcaţi în singurătate şi să reveniţi în locul de unde aţi plecat, până când soarele se va ridica sus pe cer în ziua următoare. Săculeţul, continuase Omeh, conţine tot ce este necesar, cu excepţia înţelepciunii, curajului şi curiozităţii. Tuberculul este ceva special. Rădăcina cărnoasă o va îngrozi pe cea care o mănâncă, dar în schimb ar putea s-o înzestreze cu puteri supranaturale de rezistenţă şi previziune.

20. SOMN BINECUVÂNTAT

Fetiţa rămăsese singură vreo două ore, înainte să-şi dea seama cu adevărat ce se întâmpla cu ea. Omeh şi unul dintre preoţii mai tineri o lăsaseră lângă un mic heleşteu cu apă sălcie, înconjurat din toate părţile de ierburile savanei. Îi reamintiseră că se vor întoarce a doua zi la prânz, apoi dispăruseră.

La început, Nicole reacţionase de parcă întreaga experienţă nu era decât un joc grozav. Desfăcând săculeţul din piele de antilopă, îi inventariase conţinutul. Împărţise în minte hrana în trei părţi, hotărând ce avea să mănânce la prânz, seara şi a doua zi dimineaţă. Nu era multă mâncare, dar fetiţa socotise că-i va ajunge. Nu acelaşi lucru s-ar fi putut spune despre apă, care, după o primă apreciere, părea să fie la limita necesarului. N-ar fi fost rău să descopere un pârâu sau altă sursă de apă curgătoare, pentru a-şi împrospăta rezerva.

Nicole îşi făcuse apoi o schiţă mentală a locului, acordând mare atenţie oricăror indicii în stare s-o ajute să identifice de la distanţă heleşteul lângă care se afla. Era o fetiţă extrem de bine organizată, iar acasă, la Chilly-Mazarin, se jucase adesea de una singură prin codrii din apropierea locuinţei. În cameră păstra hărţi detaliate ale pădurilor, desenate de mână, pe care ascunzătorile ei secrete erau însemnate cu stele şi cercuri.

Realizase cât de izolat era locul unde se afla, doar în clipa când dăduse peste patru antilope dungate, păscând liniştite sub soarele arzător al amiezii. Prima ei reacţie fusese de a-şi căuta în jur mama, să-i arate ce animale frumoase descoperise. Dar mama nu-i aici, gândise după o clipă, în vreme ce ochii ei

scrutaseră orizontul. Sunt singură-singurică. Ultimul cuvânt născuse ecouri în mintea ei şi în aceeaşi clipă se simţise cuprinsă de disperare. Încercase să i se împotrivească, căutând să vadă dacă nu distingea în depărtare vreun semn de civilizaţie. În jur se găseau însă doar păsări şi animale, păşind netulburate, şi nicio fiinţă umană. Sunt complet singură, îşi repetase Nicole, străbătută de un fior de groază.

Îşi amintise că dorea să descopere altă sursă de apă şi pornise în direcţia unui pâlc de copaci. Nu avea idee despre distanţele din savană. Deşi se oprise la aproximativ fiecare treizeci de minute pentru a se asigura că putea găsi oricând drumul înapoi spre heleşteu, copacii nu păruseră să se apropie câtuşi de puţin. Continuase să meargă. Se însera; i se făcuse sete şi se simţise obosită. Se oprise şi băuse câteva înghiţituri din ploscă. O mulţime de muşte ţeţe o înconjuraseră. Nicole scosese din săculeţ cele două unguente şi-şi aplicase pe faţă şi pe braţe alifia cea mai urât mirositoare din ele. Alegerea păruse să fie corectă; muştele găsiseră mirosul respingător şi păstraseră distanţa.

Ajunsese la pâlcul de copaci cu o oră înainte de lăsarea întunericului şi fusese încântată să descopere că nimerise peste o mică oază în mijlocul imensităţii savanei. Un izvor ţâşnea din sol, formând un iaz de aproape zece metri diametru. Surplusul de apă se prelingea din el, dând naştere unui pârâiaş ce se pierdea în savană. Nicole era extenuată şi transpirată din cauza drumului lung, iar iazul parcă o invita să se scalde. Fără să stea mult pe gânduri, îşi scosese toate hainele, cu excepţia chiloţeilor, şi se aruncase în apă.

Apa îi înviorase trupul ostenit. Cu capul sub apă şi ochii închişi, continuase să înoate, închipuindu-şi că se afla în piscina din suburbia ei pariziană, unde se juca o dată pe săptămână cu prietenii. Amintirile o linişteau. După mult timp, se întorsese pe spate şi deschizând ochii, privise copacii de deasupra. Ultimele raze ale soarelui se jucau printre frunzele lor, creând forme ciudate de lumină.

Nicole încetase să mai înoate şi, călcând apa pe loc, îşi căutase din ochi hainele. Nu le văzu nicăieri. Uluită, scrutase cu atenţie marginile iazului. Nimic. Repetase în minte firul evenimentelor de la sosirea acolo, stabilind cu exactitate locul unde-şi lăsase hainele şi săculeţul din piele. Ieşise din apă şi

examinase îndeaproape malul. Cu siguranţă acesta-i locul. Dar hainele şi săculeţul au dispărut.

Într-o clipă o cuprinsese panica. Ochii i se umpluseră de lacrimi şi din gâtlej îi ţâşnise un geamăt. Închisese ochii şi izbucnise în plâns, sperând că totul nu era decât un vis urât din care se va trezi în următoarele momente, alături de mama şi tatăl ei. Dar când îi redeschisese, scena rămăsese aceeaşi. O fetiţă pe jumătate goală, singură în sălbăticia Africii, fără mâncare şi fără apă, cu nicio speranţă de a fi găsită şi salvată înainte de amiaza zilei următoare. Şi aproape se întunecase.

Cu un efort imens, reuşise să-şi domine frica şi lacrimile. Decisese să-şi caute hainele. În locul unde se dezbrăcase, se vedeau nişte urme proaspete. Nicole n-avea de unde să ştie ce animal le lăsase, aşa încât considerase că fusese una dintre simpaticele antilope observate în după-amiaza aceea în savană. Ar fi logic. E probabil cel mai bun loc de adăpat din întreaga zonă. S-au oprit aici şi lucrurile mele le-au făcut curioase. Bălăceala mea trebuie să le fi speriat, punându-te pe fugă.

Lumina devenise tot mai slabă, aşa încât Nicole se grăbise să meargă după urme printre copaci. Găsise săculeţul din piele, sau mai degrabă ceea ce mai rămăsese din el. Era deschis. Mâncarea dispăruse, plosca era aproape goală şi restul de obiecte – cu excepţia unguentului şi a tuberculului – fuseseră împrăştiate pe potecă. Nicole băuse apa şi luase în mâna dreaptă plosca şi tuberculul. Aruncase unguentele şi era gata să-şi continue drumul pe potecă, când auzise un sunet, ceva între un scheunat şi un urlet. Venea de foarte aproape. La nici cincizeci de metri mai încolo se întindea savana. Fata îşi încordase privirea şi i se păruse că distinge o mişcare, fără a recunoaşte însă cine o făcea. Auzise din nou sunetul, de data aceasta mult mai aproape. Lăsându-se pe burtă, se târâse încet înainte.

La cincisprezece metri de marginea oazei se ridica un dâmb mic. De acolo reuşise să vadă sursa sunetului. Doi pui de leu se jucau cu rochiţa ei verde. Alături, în lumina amurgului, stătea nemişcată mama lor. Nicole îngheţase, dându-şi seama că nu vizita o grădină zoologică, ci se găsea chiar în inima Africii sălbatice, având în faţă, la nici douăzeci de metri, o leoaică cât se poate de reală. Tremurând din toate încheieturile, se târâse foarte încet înapoi pe potecă, încet, încet, pentru a nu-şi face

simţită prezenţa.

Revenită la lac, rezistase gândului de a porni la fugă orbeşte prin savană. Leoaica m-ar vedea cu siguranţă, socotise ea. Dar unde să-şi petreacă noaptea? Voi găsi o ascunzătoare undeva printre copaci, departe de potecă. Şi voi sta acolo nemişcată. Poate atunci voi fi în siguranţă. Strângând din mână plosca şi tuberculul, Nicole se îndreptase cu paşi uşori spre izvor. Gustase din apă, apoi umpluse plosca. Se târâse spre pâlcul de copaci şi găsise o adâncitură lângă trunchiul unui arbore. Convinsă că, în condiţiile date, va fi în siguranţă, fetiţa adormise, complet extenuată.

Se trezise cu senzaţia că zeci de insecte mişunau pe ea. Se ridicase şi-şi dusese mâna la burtă. Era plină de furnici. Scosese un ţipăt, şi într-o clipă îşi dăduse seama ce prostie comisese. Auzise leoaica trecând ca fulgerul prin tufişuri, în căutarea creaturii care produsese zgomotul acela. Fetiţa se cutremurase şi, folosind un băţ, dăduse jos furnicile de pe ea. Deodată observase ochii neîmblânziţi ai fiarei străpungând întunericul şi fixând-o. Fusese cât pe-aici să leşine. Îngrozită, îşi amintise spusele lui Omeh despre tubercul. Băgase rădăcina murdară în gură şi începuse să mestece vârtos. Avea un gust cumplit. Se silise să înghită.

În momentul următor, Nicole o luă la goană printre copaci cu leoaica pe urme. Ramuri şi frunze îi zgâriară faţa şi pieptul. Alunecă şi căzu. Ajunsă la iaz, nu se opri. Alergă peste apă, de-abia atingând-o cu picioarele. Dădu din mâini şi mâinile i se transformară în aripi albe. Nu atingea apa. Deveni un bâtlan mare şi alb, luându-şi zborul în sus spre cerul nopţii. Se întoarse şi privi în jos spre leoaica nedumerită, rămasă undeva sub ea. Râzând în sinea ei, Nicole bătu cu şi mai multă putere din aripi, ridicându-se deasupra copacilor. În faţa ei se deschidea întreaga savană. Vedea până la mai bine de o sută de kilometri depărtare.

Zbură peste heleşteul cu apă sălcie, se îndreptă spre vest şi zări un foc de tabără. Se îndreptă spre el şi strigătele ei pătrunzătoare de pasăre străpunseră liniştea nopţii. Omeh se trezi brusc, distinse pasărea solitară conturată pe cerul întunecat al nopţii şi scoase un ţipăt prelung – tot de pasăre.

— Ronata? păru să întrebe vocea lui.

Dar Nicole nu-i răspunse. Dorea să zboare cât mai sus posibil,

poate chiar deasupra norilor.

De cealaltă parte a norilor, străluceau luna şi stelele. Ele îi făcură semn. Ridicându-se, i se păru că din depărtare aude o muzică asemănătoare cu clinchetul unor clopoţei de cristal. Încercă să bată mai repede din aripi, dar ele de-abia se mişcau. Se transformaseră în suprafeţe de control, mărindu-se neîncetat pentru a mări portanţa în aerul rarefiat. Jeturile posterioare se aprinseră. Nicole devenise o navetă argintie, subţire şi lucioasă, lăsând Pământul tot mai în urmă.

Pe orbită, muzica se auzea mai tare. O simfonie magnifică, în desăvârşită armonie cu maiestuoasa planetă de dedesubt. Îşi auzi strigat numele. De unde? Şi de către cine?

Îşi schimbă cursul spre spaţiul nesfârşit şi, pornind din nou jeturile, depăşi Luna, îndreptându-se către soare. Viteza îi creştea exponenţial. În spatele ei, soarele se diminuă tot mai mult, o lumină minusculă care dispăru şi ea curând. Întunericul se întindea de jur-împrejur. Ţinându-şi respiraţia, ieşi la suprafaţa apei.

Leoaica dădea târcoale iazului. Nicole îi vedea muşchii puternici ai labelor şi putea să-i citească expresia chipului.

„Te rog, lasă-mă să plec, spuse Nicole, nu-ţi voi face niciun rău, nici ţie şi nici puilor tăi.”

— Îţi recunosc mirosul, replică leoaica. Puii mei se jucau cu el.

„Şi eu sunt un pui, continuă fetiţa, şi vreau să mă întorc la mama mea. Dar îmi este frică.”

— Ieşi din apă, ceruse leoaica. Lasă-mă să te văd. Nu cred că eşti ceea ce spui.

Adunându-şi tot curajul, cu ochii aţintiţi asupra fiarei, fetiţa ieşi încet din iaz. Leoaica nu se mişcă. Când apa îi ajunse la talie, Nicole îşi îndoi mâinile, ca şi cum ar fi legănat o păpuşă şi începu să cânte. Era o melodie simplă şi blândă, pe care şi-o amintea dintr-o pruncie îndepărtată, când mama şi tata o sărutau înainte de culcare, o puneau în leagăn şi apoi stingeau lumina. Animalele mici atârnate sub lustra ei se roteau, se roteau mereu, în timp ce o voce caldă de femeie murmura cântecul de leagăn al lui Brahms:

„Te întinde-acum şi te-odihneşte... Fie-ţi somnul binecuvântat.”

Leoaica se lăsă pe labele dinapoi, ameninţând să sară. Fetiţa, cântând pe acelaşi ton molatic, continuă să se apropie de

animal. După ce Nicole ieşi complet din apă şi ajunse la numai cinci metri de fiară, aceasta făcu un salt într-o parte şi se pierdu printre copaci. Nicole continuă să înainteze, cântecul alinător conferindu-i putere şi linişte interioară.

În câteva minute, ajunse la marginea savanei. Pe la răsăritul soarelui, izbuti să ajungă la heleşteu, unde se cuibări în iarbă şi adormi buştean. Acolo o găsiră Omeh şi preoţii Senoufo, pe jumătate goală şi încă dormind, în vreme ce soarele se ridicase sus în înaltul cerului.

Îşi reamintea totul de parcă s-ar fi întâmplat doar cu o zi în urmă. „Au trecut deja treizeci de ani şi lucrurile pe care le-am învăţat atunci continuă să fie valabile”, îşi spuse ea stând trează pe cuşeta cabinei din Newton. Se gândea la fetiţa de şapte anişori, care, deşi abandonată într-o lume complet străină, reuşise să supravieţuiască. De ce-mi plâng acum de milă? Situaţia de atunci era mult mai dificilă.

Retrăirea experienţei din copilărie îi insuflase o forţă neaşteptată. Deprimarea îi dispăruse. Mintea îi lucra furibund, încercând să definitiveze un plan care i-ar fi putut oferi cheia întâmplărilor petrecute în timpul operaţiei lui Borzov. Se scutură de sentimentul de singurătate.

Înţelese că trebuia să rămână la bordul lui Newton pe parcursul primei incursiuni în Rama, dacă dorea să analizeze în profunzime toate aspectele incidentului căruia îi căzuse victimă generalul. Se hotărî să ridice problema în faţa lui Brown sau a lui Heilmann, în dimineaţa următoare.

În cele din urmă, extenuată, adormi. Alunecând în zona crepusculară ce separă veghea de somn, Nicole fredona cântecul de leagăn al lui Brahms.

21. CUBUL PANDOREI

Nicole îl vedea pe Brown stând la masă, în timp ce Francesca, aplecată peste el, arăta cu degetul spre un punct pe o schemă desfăşurată în faţa lor. Bătu la uşă.

— Salut, Nicole, zise Francesca deschizându-i. Cu ce te putem ajuta?

— Vreau să vorbesc cu dr. Brown, replică Nicole, în legătură cu misiunea mea.

— Intră.

Nicole pătrunse cu paşi mici şi se aşeză pe unul dintre cele

două scaune din faţa mesei. Francesca luă loc pe celălalt. Nicole privi pereţii încăperii. Aspectul lor se schimbase total. Fotografiile soţiei şi copiilor generalului Borzov, ca şi tabloul său favorit reprezentând o pasăre solitară cu aripile întinse, zburând peste fluviul Neva din St. Petersburg, fuseseră înlocuite cu scheme şi diagrame uriaşe, plasate într-o anumită ordine; schemele ce purtau titluri diferite (Incursiunea I, Incursiunea II etc.) acopereau panourile de afişaj, de la un capăt al peretelui la celălalt.

Biroul generalului fusese cald şi intim, pe când cabina aceasta era sterilă şi rece. Pe peretele din spatele mesei de lucru, Brown atârnase fotocopii ale prestigioaselor premii internaţionale pe care le primise în decursul carierei. Sub scaun îşi pusese un postament, astfel încât să-şi privească de sus interlocutorii.

— Am o problemă personală, anunţă Nicole.

Aşteptă câteva secunde, crezând că Brown o va invita pe Francesca să iasă din cameră, dar bărbatul nu spuse nimic. În cele din urmă, Nicole aruncă o privire în direcţia reporterei, pentru a se face mai bine înţeleasă.

— Mă ajută la treburile administrative, explică Brown. Intuiţia ei feminină detectează adesea lucruri care mie îmi scapă.

Nicole rămase tăcută vreo cincisprezece secunde. Se pregătise să vorbească cu Brown, neaşteptându-se însă că va trebui să se explice şi în faţa lui Francesca. Poate c-ar fi mai bine să plec, gândi fulgerător, întrucâtva surprinsă de iritarea provocată de prezenţa celeilalte femei.

— Am citit sarcinile fiecăruia pentru prima incursiune în Rama, vorbi ea în cele din urmă pe un ton oficial, şi aş avea o rugăminte. Sarcinile mele, aşa cum sunt ele menţionate, sunt minime. Mi se pare că nici Irina Turgheniev nu va avea mult de lucru în incursiunea asta de trei zile. Recomand ca sarcinile mele non-medicale să fie îndeplinite de Irina, iar eu să rămân la bordul lui Newton împreună cu amiralul Heilmann şi generalul O'Toole. Voi urmări evoluţia incursiunii şi voi fi imediat disponibilă, dacă se vor ivi probleme medicale deosebite. De altfel, Janos se poate descurca singur în ceea ce priveşte obligaţiile unui ofiţer biolog.

În cabină se făcu tăcere. Brown se uită fix la Nicole, apoi la Francesca.

— De ce vrei să rămâi la bord? întrebă într-un târziu

Francesca. Aş fi jurat că de-abia aştepţi să vezi interiorul lui Rama.

— Aşa cum am zis, e ceva personal, răspunse vag Nicole. Sunt încă foarte obosită după incidentul cu Borzov şi am o mulţime de documentaţie de pus la punct. Această primă incursiune trebuie să fie perfectă. Aş vrea să fiu odihnită şi bine pregătită pentru a doua…

— E o cerere extrem de neobişnuită, declară Brown, dar, având în vedere circumstanţele, cred că poate fi aprobată. Aruncă iarăşi o privire spre Francesca. În schimb, am dori să-ţi cerem o favoare. Dacă tot nu intri în Rama, poţi să-l înlocuieşti din când în când pe generalul O’Toole la transmisiuni? Amiralul Heilmann ar avea astfel posibilitatea să meargă înăuntru…

— Desigur, răspunse Nicole înainte ca Brown să-şi ducă la capăt ideea.

— În regulă. Atunci ne-am înţeles. Schimbăm dispoziţiile pentru prima incursiune. Rămâi la bordul lui Newton.

După ce Brown termină de vorbit, Nicole rămase totuşi aşezată.

— Mai e ceva? întrebă el nerăbdător.

— Conform regulamentelor în vigoare, ofiţerul biolog pregăteşte rapoartele despre toţi astronauţii înainte de fiecare misiune. Să-i dau o copie amiralului…

— Dă-mi mie rapoartele, o întrerupse Brown. Pe amiralul Heilmann nu-l preocupă problemele legate de personal. Americanul o privi drept în faţă. Însă nu-i nevoie de alte rapoarte. Am citit documentele pe care le-ai întocmit pentru generalul Borzov. Sunt pe deplin corespunzătoare.

Pe Nicole n-o intimidă privirea lui pătrunzătoare. Deci ştii ce am scris despre tine şi Wilson, socoti ea, şi consideri că ar trebui să mă simt vinovată sau jenată. Ei bine, te-nşeli. Părerile mele nu s-au schimbat doar pentru că ai preluat efectiv comanda.

Noaptea, Nicole îşi continuă cercetările. Analiza detaliată a datelor biometrice arăta că, cu puţin înaintea morţii, în corpul lui Borzov existaseră concentraţii foarte mari din două substanţe chimice stranii. Nicole nu reuşise să le determine provenienţa. Luase generalul medicamente fără ştirea ei? Ar fi putut substanţele acelea (despre care se ştia că provocau dureri şi, conform enciclopediei medicale, se utilizau în testarea

sensibilităţii la durere a pacienţilor cu tulburări neurologice) să fi fost produse intern în urma unor reacţii alergice?

Şi ce se întâmpla cu Janos? De ce nu-şi amintea că se întinsese spre pupitrul de comandă? De ce de la moartea lui Borzov era retras şi taciturn? Trecuse de miezul nopţii şi femeia continua să fixeze plafonul cabinei. Astăzi, echipajul intră în Rama şi eu voi rămâne singură aici. Trebuie să aştept ca să-mi continui analizele. Totuşi, era incapabilă să aştepte atât. Nu reuşea să scape de întrebările ce-i frământau mintea. Să existe vreo legătură între Janos şi substanţele depistate în corpul lui Borzov? E posibil ca moartea generalului să nu fi fost accidentală?

Nicole scoase dintr-un sertăraş geanta personală. Deschizând-o în grabă, conţinutul i se împrăştie în aer. Prinse din zbor un set de fotografii de familie care planau deasupra patului. Adună majoritatea lucrurilor şi le introduse în geantă, iar în mână păstră cubul oferit la Davos de către regele Henry.

Ezită câteva clipe înainte să-l introducă în calculator. Într-un târziu, îşi luă inima în dinţi. Pe monitor apăru imediat un meniu cu optsprezece poziţii. Avea posibilitatea să selecteze oricare dintre cele douăsprezece dosare personale ale astronauţilor, plus şase rapoarte diferite cu statistici. Nicole solicită dosarul lui Janos Tabori. Pentru biografia sa, existau trei submeniuri: Date Personale, Sumar Cronologic şi Profil Psihologic. După mărimea fişierelor, era evident că Sumarul Cronologic conţinea cele mai multe informaţii. Pentru a se familiariza cu modul de alcătuire al dosarelor, Nicole apelă pentru început Datele Personale.

Scurta prezentare nu-i dezvălui mai multe decât ştia deja. Janos avea patruzeci şi unu de ani şi nu era căsătorit. Când nu se afla în misiune pentru ASI, locuia singur într-un apartament în Budapesta, la numai patru cvartale de mama sa, divorţată a doua oară. Absolvise cu brio Universitatea Maghiară, în 2183. În afară de datele curente referitoare la înălţime, greutate şi rude, apăreau alte două cifre: EI (Evaluarea Inteligenţei) şi CS (Coeficientul de Sociabilitate). Valorile lui Tabori erau 3,37, respectiv 64.

Nicole reveni la meniul principal şi apelă Glosarul, pentru a-şi reîmprospăta memoria în legătură cu definiţiile pentru EI şi CS. EI reprezenta o determinare complexă a inteligenţei generale, bazată pe comparaţia cu un eşantion similar de elevi din toată

lumea. La momente bine determinate, între doisprezece şi douăzeci de ani, toţi elevii erau supuşi unui set de teste standard. Indicele constituia de fapt un exponent în sistemul zecimal. Valoarea 0 indica media. Un indice de 1,00 însemna că individul depăşeşte ca inteligenţă 90 din populaţie, 2,00 că depăşeşte 99, iar 3,00 însemna că individul are inteligenţa peste nivelul a 99,9 din populaţie. Indicii negativi reprezentau valori situate sub nivelul mediu. Aşadar, indicele atribuit lui Janos (3,37) îl plasa în rândul primei zecimi dintr-un procent din totalul populaţiei.

Coeficientul de sociabilitate se baza la rândul lui pe un pachet de teste administrat elevilor între doisprezece şi douăzeci de ani, dar modul lui de interpretare era mai uşor de înţeles. 100 însemna maximul posibil. Persoanele care se apropiau de acest punctaj erau respectate şi acceptate practic de oricine, se puteau adapta oricărui grup, nu se certau şi nu aveau toane, şi în general erau considerate de mare încredere. O notă de subsol menţiona că testele înscrise nu măsurau de fapt cu exactitate trăsăturile personalităţii umane, aşa încât coeficientul respectiv trebuia utilizat cu discernământ în fiecare caz concret.

Nicole îşi propuse să compare într-o zi valorile EI şi CS ale tuturor astronauţilor. Apelă apoi Sumarul Cronologic al lui Tabori şi următoarele şaizeci de minute constituiră o experienţă senzaţională pentru femeie. Ca ofiţer biolog, avusese bineînţeles prilejul să studieze dosarele personale întocmite oficial de Agenţia Spaţială pentru toţi membrii echipajului. Numai că, dacă informaţiile adunate de Henry erau corecte – iar Nicole n-avea cum să le verifice autenticitatea –, dosarele ASI se dovedeau de-a dreptul incomplete.

Nicole ştia că Janos fusese desemnat de două ori cel mai remarcabil student al Universităţii Maghiare, dar n-avusese habar că timp de doi ani îndeplinise funcţia de preşedinte al Asociaţiei Studenţilor Homosexuali din Budapesta. Cunoscuse faptul că Janos intrase la Academia Spaţială în 2192 şi absolvise în numai trei ani, având în vedere experienţa sa anterioară cu proiecte de inginerie ruse majore, dar nimeni nu-i spuse vreodată că cererea lui de admitere în Academie fusese refuzată de două ori. În ciuda rezultatelor extraordinare înregistrate la examenul de admitere, fusese respins de două ori la interviul personal. În ambele ocazii, preşedinţia comisiei o

deţinuse generalul Valeri Borzov. Janos activase în diverse organizaţii homosexuale până în 2190, după care se retrăsese, şi nu mai luase niciodată parte la vreo activitate organizată. Niciuna dintre acele informaţii nu se afla în dosarele ASI.

Cele aflate o uluiau pe Nicole. Nu faptul că Janos fusese sau încă mai era homosexual o deranja, deoarece nu avea prejudecăţi sexuale. Cel mai mult o supăra posibilitatea ca dosarul oficial să fi fost cenzurat în mod deliberat, pentru a îndepărta orice referiri atât la înclinaţiile sale homosexuale, cât şi la relaţiile anterioare cu Borzov.

Ultimele date din Sumarul Cronologic al lui Tabori reprezentară altă surpriză pentru Nicole. În ultima săptămână din decembrie, aşadar exact înainte de lansare, Janos semnase un contract cu Schmidt Hagenest, conglomeratul german de presă, prin care se obliga să asigure „consultaţii” nespecificate pentru o mare varietate de mass-media, în sprijinul a ceea ce era desemnat ca proiectul Brown-Sabatini. Semnătura îi adusese lui Tabori un avans de trei sute de mii de mărci. Trei zile mai târziu, mama sa, care aşteptase aproape un an implantul de ţesuturi artificiale menite să refacă distrugerea creierului provocată de maladia Alzheimer, fusese internată la Spitalul Bavarez din München pentru operaţie.

Cu ochii obosiţi şi injectaţi, Nicole termină de citit dosarul voluminos al lui David Brown. În decursul orelor afectate studierii Sumarului Cronologic, alcătuise un soi de minidosar, cuprinzând toate datele cu oarecare importanţă pentru ea. Înainte de a încerca să adoarmă, îl mai trecu încă o dată în revistă.

Vara anului 2161: Brown, 11 ani, este înscris în Camp Longhorn de către tatăl său, în ciuda obiecţiilor energice ale mamei. Camp Longhorn este o tabără tipică de vară în zona deluroasă a statului Texas, destinată odraslelor provenite din pături avute; antrenamente sportive de toate felurile, tir, excursii şi meşteşuguri manuale. Băieţii sunt cazaţi câte zece într-un dormitor. Brown devine imediat nepopular. În a cincea zi, este atacat la ieşirea de la duş şi colegii îi vopsesc organele genitale în negru. Brown refuză să se ridice din pat până ce mama lui nu vine în tabără – parcurgând aproape 350 de

kilometri – ca să-l ia acasă. După incident, tatăl încetează să-i mai acorde atenţie fiului.

Septembrie 2166: După absolvirea cu brio a unui liceu particular, Brown se înscrie la Princeton pentru a studia fizica. Rămâne în New Jersey doar opt săptămâni. Termină studiile la SMU, locuind la părinţi.

Iunie 2173: Devine doctor în fizică şi astronomie la Harvard. Wilson Brownwell, conducătorul său de doctorat, îl caracterizează drept „un student ambiţios şi sârguincios”.

Iunie 2175: Termină cercetările post-doctorale asupra evoluţiei stelelor, sub îndrumarea lui Brian Murchison la Cambridge.

Aprilie 2180: Se căsătoreşte cu Jeannette Hudson în Pasadena, California. Domnişoara Hudson terminase astronomia la Stanford. Un singur copil, o fată pe nume Angela, născută în decembrie 2184.

Noiembrie 2181: I se refuză numirea în catedra de astronomie de la Stanford, întrucât doi membri ai comisiei consideră că Brown îşi falsificase datele ştiinţifice în câteva dintre multele sale articole de specialitate. Problema n-a fost niciodată elucidată.

Ianuarie 2184: Este numit membru în prima Comisie Consultativă a Agenţiei Spaţiale. Pregăteşte planuri amănunţite pentru o serie de noi telescoape astronomice importante, amplasate pe faţa nevăzută a Lunii.

Mai 2187: Este numit şeful Catedrei de Fizică şi Astronomie la SMU în Dallas, Texas.

Februarie 2188: Este implicat într-un schimb de lovituri cu Wendell Thomas, profesor la Princeton, înaintea unei şedinţe a Academiei Aerospaţiale Americane în Chicago. Thomas insistă că Brown a furat şi publicat sub numele său idei pe care le discutaseră împreună.

Aprilie 2190: Electrizează lumea ştiinţifică nu numai prin publicarea unor modele epocale de studiu a supernovelor, dar şi prin prezicerea apariţiei uneia, la mijlocul lui martie 2191. Cercetările fuseseră desfăşurate alături de doctorandul Elaine Bernstein din New York. Colegii domnişoarei Bernstein afirmă cu tărie că principalele idei îi aparţin de fapt ei. Brown devine celebru prin prevederile sale îndrăzneţe şi corecte.

Iunie 2190: Divorţează de soţia de care se separase în urmă

cu optsprezece luni. Separarea se produsese la trei luni după ce Elaine Bernstein îşi începuse doctoratul.

Decembrie 2190: Se căsătoreşte în Dallas cu domnişoara Bernstein.

Martie 2191: Apariţia supernovei 2191a, prevăzută de Brown şi colaboratori.

Iunie 2191: Semnează un contract ca reporter ştiinţific cu CBS. Trece la UBC în 2194, apoi la INN în 2197.

Decembrie 2193: ASI îi acordă medalia pentru servicii ştiinţifice deosebite.

Noiembrie 2199: Semnează un contract exclusiv de mai multe milioane de mărci, pe mai mulţi ani, cu gigantul german Schmidt Hagenest, pentru „a exploata” toate posibilele aplicaţii comerciale ale misiunii Newton, inclusiv cărţi, înregistrări video şi material educaţional. Face echipă cu Sabatini, Heilmann şi Tabori, ultimii doi având rol de consultanţi. Primeşte o bonificaţie de două milioane de mărci, depuse într-un cont secret în Italia.

Deşteptătorul o trezi pe Nicole după numai două ore de somn. Se sculă cu greu din pat şi se răcori, spălându-se cu apă rece. Porni încet pe coridor spre centrul de comandă. Ceilalţi patru cadeţi spaţiali se strânseră deja în jurul lui Brown, revăzând surescitaţi detaliile primei misiuni.

— În regulă, tocmai spunea Wakefield, priorităţile le reprezintă telescaunele individuale uşoare de lângă scările din dreapta şi stânga, cât şi liftul pentru sarcini grele din Butuc până la Câmpia Centrală. Vom amplasa apoi un centru temporar de comandă la marginea câmpiei, unde vor fi asamblate şi testate cele trei rovere[16]. La noapte, tabără provizorie, iar tabăra de bază va fi amenajată mâine în Beta, în apropierea Oceanului Cilindric. Tot mâine se vor asambla cele două elicoptere, iar icemobilul şi şalupele vor rămâne pentru Ziua 3.

— Excelentă recapitulare, încuviinţă Brown. Francesca vă va însoţi în timp ce veţi pune la punct infrastructura în această dimineaţă. După ce telescaunele vor fi instalate şi vor deveni operaţionale, vom veni şi restul: amiralul Heilmann, dr. Takagishi şi astronautul Wilson. La noapte vom dormi cu toţii în Rama.

[16] Vehicul pentru teren accidentat (n. trad.).

— De câte trasoare dispui? o întrebă Tabori pe Irina Turgheniev.

— Douăsprezece. Ar trebui să fie destule pentru azi.

— Iar deseară, când vom dormi înăuntru, va fi cea mai întunecată noapte pe care oricare dintre noi a trăit-o vreodată, spuse Takagishi. Nu vor fi nici stele, nici lună şi nici reflexii ale solului – în jurul nostru nu va fi decât o beznă adâncă.

— Ce temperatură va fi? se interesă Wakefield.

— Nu ştim cu siguranţă, răspunse japonezul. Primele sonde au fost echipate doar cu camere TV. Dar temperatura în zona din capătul tunelului era la fel ca în Rama I. Dacă ne ghidăm după ea, atunci aş zice că în tabere vor fi cam 10 grade sub punctul de îngheţ al apei.

Făcu o pauză scurtă, apoi preciză:

— În creştere însă. Am pătruns în interiorul orbitei lui Venus. Ne aşteptăm ca lumina să se aprindă în opt-nouă zile, iar Oceanul Cilindric să înceapă să se topească dinspre fund către suprafaţă curând după aceea.

— Ei, glumi Brown, se pare că treptat te converteşti. Nu-ţi mai verifici toate afirmaţiile.

— Cu fiecare informaţie primită care indică faptul că această navă seamănă cu predecesoarea sa de acum şaptezeci de ani, creşte şi probabilitatea ca ele să fie identice, replică Takagishi. Până în prezent, dacă ignorăm momentul precis al manevrei de corecţie, toate elementele legate de cele două nave au fost similare.

Nicole se apropie de grup.

— Ia priviţi cine a venit, surâse larg ca de obicei Janos. Al cincilea şi ultim cadet. Observându-i ochii înroşiţi, adăugă: Noul nostru comandant a avut dreptate. Arăţi ca şi cum câteva zile de odihnă ţi-ar prinde într-adevăr bine.

— Eu unul sunt dezamăgit că-l am pe Yamanaka asistent la asamblarea roverului, în locul lui madame des Jardins, interveni Wakefield. Cel puţin ofiţerul nostru biolog mai şi vorbeşte. Va trebui să-mi recit singur Shakespeare ca să rămân treaz.

Îi dădu un ghiont în coaste pilotului japonez, iar Yamanaka aproape că zâmbi.

— Vreau să vă urez tuturor succes, spuse Nicole. Aşa cum sunt convinsă că v-a comunicat dr. Brown, mă simt prea obosită ca să vă fiu de ajutor. În schimb, voi fi odihnită şi pregătită în

vederea celei de a doua incursiuni.

— Mă rog, remarcă nerăbdătoare Francesca după ce panoramă încă o dată cu aparatul, filmând prim-planuri ale chipurilor tuturor. Suntem gata?

— Să mergem, rosti Wakefield.

Porniră spre ecluza frontală a navei Newton.

22. ZORI DE ZI

Wakefield lucra cu repeziciune în bezna aproape totală. Se găsea deja la jumătatea scării Alfa, unde gravitaţia datorată forţei centrifuge create de rotaţia lui Rama crescuse la peste 0,25 g. Lumina căştii îl ajuta să vadă doar o zonă restrânsă. Termina instalarea altui pilon.

Îşi verifică rezerva de aer. Rămăsese mai puţin de jumătate. Până în momentul acela, ceilalţi trebuiau să fi pătruns adânc în Rama, până aproape de punctul unde respirarea aerului înconjurător devenea posibilă. Subestimaseră însă durata necesară instalării telescaunelor. Modalitatea de construcţie era extrem de simplă şi astronauţii o repetaseră de câteva ori în timpul simulărilor. Cât timp lucraseră lângă scări, aflându-se practic în stare de imponderabilitate, totul mersese ca pe roate. În schimb, la nivelul la care se afla Wakefield acum, amplasarea fiecărui pilon devenise dificilă din cauza gravităţii sporite şi într-o continuă creştere.

Exact la o mie de trepte deasupra lui, Tabori termină de înfăşurat cablurile de ancorare în jurul pilonilor metalici ce străjuiau scara. După patru ore de lucru monoton, începuse să obosească. Îşi aminti replica directorului de program, căruia el şi Richard îi ceruseră o maşină specializată pentru instalarea telescaunelor: „Din punct de vedere al costurilor, realizarea unui robot pentru operaţii unicat nu este eficientă. Roboţii sunt buni doar atunci când îi foloseşti mereu şi mereu, la operaţiuni care se repetă.”

Janos aruncă o privire dedesubt, dar nu reuşi să vadă următorul stâlp, aflat la 250 de trepte mai jos.

— N-a sosit timpul să luăm masa? îl întrebă pe Wakefield prin comunicator.

— S-ar putea, veni răspunsul. Numai că suntem mult în urma planificării. Nu i-am trimis pe Yamanaka şi Turgheniev spre scările Gama decât la 10:30. În ritmul în care înaintăm, avem

noroc dacă terminăm astăzi amplasarea telescaunelor şi a taberei provizorii. Va trebui să amânăm pentru mâine montarea liftului greu şi a roverelor.

— Hiro şi cu mine mâncăm deja, o auziră amândoi pe Irina din cealaltă parte a emisferei. Ne era foame. Am terminat de montat cremaliera scaunului şi motorul superior într-o jumătate de oră. Suntem la stâlpul 12.

— Bine lucrat, declară Wakefield. Vă previn însă că aţi rezolvat doar partea cea mai uşoară, cea din vârful scărilor. Lucrul în imponderabilitate e floare la ureche. Aşteptaţi până ce gravitatea diferă sesizabil în fiecare zonă.

— După detectorul laser, astronautul Wakefield se află la exact 8,13 kilometri de mine, îl auziră toţi pe Takagishi.

— Asta nu-mi spune nimic, profesore, decât dacă aş şti unde naiba eşti.

— Pe marginea terasei, chiar lângă staţia releu. Aproape de baza scării Alfa.

— Haide, Shig, de ce nu puteţi voi, orientalii, să fiţi la fel ca toată lumea? Newton staţionează deasupra lui Rama, iar tu te afli în partea de sus a scării. Dacă nu ne punem de acord cu poziţia noastră, cum putem spera vreodată să ne împărtăşim sentimentele cele mai tainice? Ca să nu mai vorbesc de partidele de şah.

— Mulţumesc, Janos. Sunt în partea de sus a scării Alfa. Apropo, ce faci? Distanţa dintre noi creşte rapid.

— Alunec pe balustradă, ca să-l întâlnesc pe Richard. Nu-mi place să mănânc singur peşte şi cartofi prăjiţi.

— Cobor şi eu pentru masă, se făcu auzită Francesca. Tocmai am terminat de filmat o excelentă demonstraţie a forţei Coriolis, folosindu-mă de Hiro şi Irina. Va fi minunată pentru orele de fizică elementară. Ajung în cinci minute.

— Ascultă, signora, se auzi din nou glasul lui Wakefield, crezi că te-am putea convinge să depui o muncă cu adevărat folositoare? Ne-am oprit din lucru ca să-ţi permitem să filmezi… poate cădem la o înţelegere.

— Sunt gata, răspunse Francesca. După prânz, vă ajut. Dar acum aş avea nevoie de puţină lumină. Puteţi să lansaţi un trasor, aşa încât să te filmez pe tine şi pe Janos, organizând un picnic pe Scara Zeilor?

Wakefield programă un trasor pentru declanşare întârziată şi

urcă optzeci de trepte până la terasa cea mai apropiată. Tabori ajunse în acelaşi loc cu o jumătate de minut înainte ca lumina orbitoare să-i inunde. De la doi kilometri deasupra, Francesca panoramă cele trei scări, fixând apoi obiectivul asupra celor două siluete aşezate turceşte pe terasă. Din unghiul acela, Janos şi Richard arătau exact ca doi vulturi, în cuibul lor inaccesibil din vârful unui munte.

Târziu după amiază, telescaunul de pe Alfa era amplasat şi pregătit pentru testare.

— Având în vedere că ai fost aşa de amabilă să ne ajuţi, îţi permitem să-l foloseşti prima, o anunţă Wakefield pe Francesca.

Stăteau în plină gravitaţie, la baza incredibilei scări. Treizeci de mii de trepte urcau în întunericul cerului artificial de deasupra. Lângă ei, pe Câmpia Centrală, motorul ultrauşor şi centrala electrică portabilă autonomă care deservea telescaunul intraseră deja în funcţiune. Astronauţii transportaseră subsistemele electrice şi mecanice în piese separate şi le asamblaseră în mai puţin de un ceas.

— Scaunele nu sunt conectate permanent la cabluri, îi explică Wakefield reporterei. La fiecare capăt există un mecanism care le ataşează sau le detaşează. În felul acesta, nu este necesar un număr aproape infinit de locuri.

Francesca se aşeză cu o oarecare şovăială în coşul de plastic, care fusese scos dintr-un grup de structuri similare ce atârna de un cablu lateral.

— Ai verificat dacă-i sigur? întrebă ea privind întunericul de sus.

— Bineînţeles, râse Richard. Va fi exact ca în exerciţiile simulate. Iar eu voi fi în următorul, la un minut distanţă, sau dacă preferi, la patru sute de metri sub tine. Cu totul, călătoria va dura patruzeci de minute. Viteza medie este de douăzeci şi patru de kilometri pe oră.

— Şi n-am altceva de făcut decât să stau liniştită, să mă ţin bine şi să-mi activez sistemul de respirat la aproximativ douăzeci de minute de vârf?

— Nu uita să-ţi legi centura de siguranţă, îi reaminti zâmbind Wakefield. În cazul în care cablul încetineşte sau se opreşte aproape de vârf, când nu mai cântăreşti aproape nimic, inerţia te va propulsa în gol. Rânji larg. Având însă în vedere faptul că

telescaunul funcţionează paralel cu scările, în caz de pericol poţi să cobori oricând din scaun şi să continui drumul pe trepte.

Făcu un semn din cap şi Tabori porni motorul. Francesca fu ridicată de pe sol şi în scurt timp dispăru din vedere.

— După ce mă asigur că ai plecat, mă duc direct la Gama, îi comunică Richard lui Janos. Al doilea sistem ar trebui să fie mai uşor. Lucrând toţi împreună, ar trebui să-l terminăm cel mai târziu la 19:00.

— Iar până vei ajunge sus, eu voi termina de instalat tabăra, răspunse Janos. Crezi că vom rămâne tot aici la noapte?

— N-ar avea sens, remarcă Brown de sus, de unde supraveghea toate comunicaţiile dintre astronauţi împreună cu Takagishi. Roverele nu sunt încă pregătite. Speram să întreprindem mâine o mică expediţie.

— Dacă fiecare din noi poartă câteva subsisteme, replică Wakefield, Janos şi cu mine am putea asambla un rover astă-seară, înainte de culcare. Al doilea va fi probabil operaţional mâine, înainte de amiază, dacă nu vom întâmpina niciun fel de dificultăţi.

— E un scenariu posibil, încuviinţă Brown. Să vedem ce am realizat până acum şi cât vom fi de obosiţi peste trei ore.

Richard se urcă în scaun şi aşteptă ca algoritmul automat al procesorului să-l ataşeze de cablu.

— Apropo, spuse pe când începea să urce, îţi mulţumesc pentru umorul tău de bună calitate de astăzi. N-aş fi reuşit să-mi termin treaba fără glumele tale.

Janos zâmbi şi-i făcu semn din mână. Privind în sus din scaunul în mişcare, Wakefield de abia reuşea să distingă lumina de la casca lui Francesca. „Se găseşte la mai bine de o sută de etaje deasupra, socoti el. Dar la numai 2,5 din totalul distanţei de aici până la Butuc. Locul acesta e imens.”

Băgă mâna în buzunar şi scoase staţia meteorologică portabilă primită de la Takagishi. Profesorul dorise să obţină profilul exact al tuturor parametrilor atmosferici din emisfera polară nordică a lui Rama. O importanţă specială aveau densitatea şi temperatura aerului.

Wakefield urmări cum valoarea presiunii porneşte de la 1,05 bari şi coboară sub nivelul celei terestre, continuând să scadă treptat şi constant. Temperatura se fixase la -8 grade Celsius. Lăsându-se pe spate, închise ochii. Încerca un sentiment ciudat,

urcând într-un scaun asemănător unui coş, în sus, tot mai sus în întuneric. Reduse volumul canalului de sunet din cască; singura conversaţie auzită se purta între Yamanaka şi Turgheniev, şi niciunul nu avea lucruri foarte interesante de spus. Mări volumul Simfoniei a VI-a de Beethoven, care era difuzată ca zgomot de fond pe celălalt canal.

Pe măsură ce asculta muzica, Richard era surprins de modul în care viziunile sale interioare pline de pârâiaşe, flori şi câmpuri înverzite de pe Pământ îi amplificau tot mai mult dorul de casă. Îi venea aproape imposibil să înţeleagă înlănţuirea de evenimente ce-l purtase din casa părintească din Stratford, la Cambridge, apoi de la Academia Spaţială din Colorado până aici, în Rama, unde se lăsase ridicat de un telescaun într-un întuneric deplin în lungul Scării Zeilor.

Nu, Prospero[17]*,* îşi spuse în sine, *niciun magician n-ar fi putut concepe vreodată un asemenea loc.* Îşi aduse aminte că văzuse Furtuna pentru prima dată pe când era puşti şi că fusese înfricoşat de prezentarea unei lumi ale cărei mistere se situau dincolo de înţelegerea omului. Nu există magie, se autoconvinsese atunci. *Doar concepte naturale pe care nu ni le putem explica.* Richard zâmbi. *Prospero nu era un mag, ci un om de ştiinţă plin de frustrare.*

O clipă mai târziu, Wakefield fu stupefiat de cea mai uluitoare privelişte zărită vreodată. În vreme ce scaunul se ridica fără zgomot tot mai sus, paralel cu scara, în Rama răsăriră zorile. La trei kilometri sub el, văile lungi şi drepte tăiate în Câmpia Centrală de la marginea emisferei până la Oceanul Cilindric explodară brusc în lumină. Cei şase sori liniari ai lui Rama, câte trei în fiecare semicilindru, fuseseră proiectaţi astfel încât să asigure o iluminare egală pretutindeni. Primele sentimente ale lui Wakefield fură greaţa şi ameţeala. Se afla suspendat de un cablu subţire în văzduh, la mii de metri deasupra solului. Închise ochii şi încercă să-şi vină în fire. Nu vei cădea, îşi ordonă în gând.

— Aaah, îl auzi urlând pe Yamanaka.

Din cele recepţionate în cască, înţelese că, luat prin surprindere de izbucnirea de lumină, Hiro îşi pierduse echilibrul la mijlocul scării Gama. După câte se părea, căzuse douăzeci-treizeci de metri înainte să izbutească să se prindă cu

---

[17] Personaj din *Furtuna* de William Shakespeare (n. trad.).

îndemânare (dar şi cu noroc) de balustrada metalică.

— Eşti teafăr? întrebă Brown.

— Aşa cred, răspunse aproape fără suflu Yamanaka.

O dată depăşit momentul de criză, toţi începură să vorbească în acelaşi timp.

— E fantastic! strigă Takagishi. Luminozitatea e fenomenală. Şi toate astea se întâmplă înainte de topirea oceanului. Este altfel, cu totul altfel.

— Pregătiţi-mi alt modul imediat ce ajung în vârf, strigă Francesca. Aproape c-am rămas fără film.

— Ce frumuseţe! Ce frumuseţe de nedescris, adăugă O'Toole.

Privea împreună cu Nicole monitorul de la bordul lui Newton. Imaginea instantanee luată de camera lui Francesca le era transmisă prin releul din Butuc.

Wakefield nu spuse nimic. Se holba pur şi simplu, vrăjit de lumea de dedesubt. De-abia reuşea să-l distingă pe Tabori, instalaţia de la baza telescaunului şi tabăra pe jumătate ridicată la baza scării. Cu toate acestea, distanţa îi oferea un jalon în privinţa dimensiunilor lumii interioare. Privind peste sutele de kilometri pătraţi ai Câmpiei Centrale, observă forme fascinante în toate direcţiile. Totuşi două lucruri îi copleşiră complet imaginaţia. Oceanul Cilindric şi structurile masive şi ascuţite situate în emisfera sudică, la cincizeci de kilometri în partea opusă.

Pe măsură ce ochii i se acomodau cu lumina, acul gigantic din emisfera sudică părea să devină tot mai mare. Primii exploratori îl numiseră Marele Corn. Să aibă chiar opt kilometri înălţime? se întrebă Wakefield. Cele şase ace mai mici din jurul Marelui Corn, prinse atât de el cât şi de pereţii lui Rama prin contraforturi de susţinere enorme, erau, fiecare în parte, mai mari decât orice obiect construit vreodată de om pe Pământ. Cu toate acestea, rămâneau nişte pitici în comparaţie cu protuberanţa alăturată, ce se înălţa exact în centrul cavităţii, pe axa de rotaţie a cilindrului.

În prim-plan, la jumătatea distanţei dintre locaţia lui Wakefield, situată în apropierea Polului Nord, şi construcţia mamut din sud, o fâşie alb-albastră înconjura lumea cilindrică. Oceanul îngheţat părea ilogic şi nelalocul lui. Nu se poate topi, dorea creierul să spună, deoarece apa ar curge spre axa centrală. Însă Oceanul Cilindric era menţinut în albie de forţa

centrifugă a lui Rama. Nimeni nu ştia mai bine ca echipajul lui Newton că o fiinţă umană ar fi avut pe malurile lui aceeaşi greutate ca pe orice ţărm oceanic de pe Terra.

Oraşul insulă din mijlocul oceanului era New York-ul lui Rama. Pentru Wakefield, zgârie-norii nu mai păreau atât de impozanţi cum arătaseră sub flacăra trasoarelor. În schimb, în lumina sorilor lui Rama, era limpede că oraşul îndeplinea un rol cheie. Din orice punct aflat în interiorul lui Rama, New York atrăgea privirile; insula ovală constituia singura spărtură în inelul regulat al Oceanului Cilindric.

— Priviţi New York-ul! se auzi în căşti vocea tulburată a lui Takagishi. Trebuie să fie aproape o mie de clădiri înalte de peste două sute de metri. Făcu o pauză de numai o clipă. Acolo locuiesc ei. O ştiu. New York trebuie să reprezinte ţinta noastră.

După izbucnirea iniţială de entuziasm, urmă o tăcere prelungă, în timpul căreia fiecare astronaut îşi imprimă adânc în conştiinţă peisajul iluminat al lui Rama. Richard o vedea pe Francesca la vreo patru sute de metri deasupra, pe măsură ce scaunul se apropia de Butuc.

— Am avut o scurtă discuţie cu amiralul Heilmann, bazându-ne şi pe sfatul lui dr. Takagishi, întrerupse tăcerea Brown. Nu există motive întemeiate să schimbăm planul iniţial, cel puţin nu pentru faza aceasta. Dacă se întâmplă ceva neaşteptat, continuăm aşa cum a sugerat Wakefield. Vom termina de instalat cele două telescaune, spre seară aducem piesele pentru rover, şi vom dormi în tabăra de la picioarele scării, aşa cum s-a hotărât.

— Nu mă uitaţi şi pe mine, urlă în căşti Janos. Sunt singurul care n-are ce să admire.

Wakefield îşi desfăcu centura de siguranţă şi păşi pe terasă. Privi în jos spre locul unde scara dispărea din vedere.

— Recepţionat, astronaut Tabori. Am ajuns în staţia Alfa. Oricând ne dai semnalul, te vom ridica aici.

23. CĂDEREA NOPŢII

“…Luând în consideraţie maltratările continue la care a fost supus de tatăl său nevropat şi traumele emoţionale lăsate de căsătoria timpurie cu actriţa engleză Sarah Tydings, Richard Wakefield se dovedeşte remarcabil de echilibrat. După divorţ, a fost supus unui tratament de terapie intensivă vreme de doi ani,

înainte de a intra în Academia Spaţială în 2192. Dosarul său de la Academie este excepţional; profesorii de electronică şi calculatoare insistă asupra faptului că, la absolvire, Wakefield ştia mai mult decât oricare membru al corpului didactic.

"…Cu excepţia unei prudenţe vizavi de o anumită intimitate în relaţiile cu femeile (se pare că de la destrămarea căsniciei n-a mai întreţinut nicio legătură), Wakefield nu prezintă comportamentul antisocial obişnuit al celor maltrataţi în copilărie. Deşi în tinereţe avea un coeficient redus de sociabilitate, pe măsură ce s-a maturizat a devenit tot mai puţin arogant, iar astăzi nu mai este predispus să-şi etaleze inteligenţa în faţa altora. Sinceritatea şi personalitatea lui sunt indiscutabile. Scopul său în viaţă pare să fie cunoaşterea, nu banii sau puterea…"

Nicole termină de citit Profilul Psihologic al lui Wakefield şi se frecă la ochi. Se făcuse foarte târziu. Studia dosarele încă din momentul în care echipajul rămas peste noapte în Rama se culcase. În mai puţin de două ore, urmau să se trezească pentru a doua lor zi în lumea interioară stranie.

Cartul lui Nicole ca ofiţer de comunicaţii avea să înceapă peste treizeci de minute. Aşadar, din acest grup, doar trei se află în afara oricăror suspiciuni, gândi ea. Cei patru semnatari ai contractelor ilegale cu mass-media s-au compromis singuri. Yamanaka şi Turgheniev constituie necunoscute. Wilson e marginal stabil şi în plus are propria lui agendă de interese. Asta îi lasă deoparte pe O'Toole, Takagishi şi Wakefield.

Se spălă pe faţă şi pe mâini, şi se aşeză din nou înaintea terminalului. Renunţând la dosarul lui Wakefield, reveni la principalul meniu al cubului de date. Scană statisticile comparative disponibile şi tastă comanda pentru două tabele comparative: în partea stângă a ecranului valorile descrescătoare ale coeficientului EI al fiecărui membru din echipaj, iar în partea dreaptă, valorile CS.

EI		CS	
Wakefield__	5,58	O'Toole	86
Sabatini	4,22	Borzov	84
Brown	4,17	Takagishi	82
Takagishi	4,02	Wilson	78
Tabori	3,37	Des Jardins	71

Borzov	3,28”	Heilmann	68
Des Jardins	3,04	Tabori	64
O’Toole	2,92	Yamanaka	62
Turgheniev	2,87	Turgheniev	60
Yamanaka	2,66	Wakefield	58
Wilson	2,48	Sabatini	56
Heilmann	2,24	Brown	49

Chiar dacă parcursese mai devreme majoritatea informaţiilor cuprinse în dosare, Nicole nu citise toate tabelele de indici ai echipajului. Unele valori le vedea acum pentru prima dată. O surprinse în mod deosebit coeficientul de inteligenţă foarte ridicat al lui Sabatini. Ce pierdere, socoti ea imediat, ca tot acest potenţial să fie folosit în scopuri mărunte.

Nivelul mediu de inteligenţă al membrilor echipajului impresiona. Toţi se situau în primul procent al populaţiei terestre. Nicole era „una dintr-o mie” şi nu se găsea decât la jumătatea scării. Coeficientul lui Wakefield era cu totul şi cu totul excepţional, plasându-l în categoria „supergeniilor”, Nicole nu întâlnise niciodată pe cineva cu un coeficient atât de ridicat, obţinut în cadrul testelor standard.

Deşi pregătirea ei în psihiatrie o învăţase să privească cu neîncredere încercările de a cuantifica trăsăturile personale, pe Nicole o intrigau totuşi valorile CS. Intuitiv, ea însăşi i-ar fi plasat pe O’Toole, Borzov şi Takagishi în capul listei. Toţi trei păreau siguri de sine, echilibraţi şi sensibili la nevoile celorlalţi. În schimb o uluia coeficientul ridicat al lui Wilson. Trebuie să fi fost o persoană complet diferită înainte de a se fi încurcat cu Francesca. Nicole se întrebă pentru o clipă de ce propriul ei coeficient nu depăşea 71; apoi îşi reaminti că în tinereţe fusese retrasă şi egocentrică.

Dar Wakefield? se întrebă, dându-şi seama că acela era singurul candidat viabil care s-o ajute să priceapă ce se întâmplase cu programul RoSur, în timpul operaţiei lui Borzov. Putea oare să aibă încredere în el? Să-şi asigure sprijinul lui Richard, fără a-i dezvălui suspiciunile ei exagerate? Din nou îi trecu prin minte ideea de a abandona căutările. Nicole, îşi spuse singură, dacă această conspiraţie fantomă se dovedeşte a fi doar o pierdere de timp…

Însă Nicole des Jardins era convinsă că existau destule

întrebări la care nu se răspunsese şi care cereau continuarea investigaţiei. Decise să stea de vorbă cu Wakefield. Constatând apoi că avea posibilitatea să adauge propriile ei fişiere în cubul regelui, creă unul nou, al nouăsprezecelea, intitulat simplu Nicole. Deschise un procesor de text şi scrise un scurt memento:

3-3-00 Am determinat fără echivoc că funcţionarea necorespunzătoare a lui RoSur în timpul intervenţiei chirurgicale se datorează unei comenzi manuale externe, care a avut loc după încărcarea şi verificarea programului iniţial. Voi solicita sprijinul lui Wakefield.

Scoase apoi un cub de date nefolosit dintr-un sertar de lângă calculator şi copie în el toate informaţiile originalului dăruit de Henry. După ce se schimbă în salopeta de zbor, puse duplicatul în buzunar.

În momentul în care Nicole se prezentă să-şi preia cartul, O'Toole moţăia în Complexul de Comandă şi Control al navei militare. Deşi aparatura vizuală din nava mai mică nu se ridica la nivelul surorii ei ştiinţifice, echipamentul de telecomunicaţii se dovedea mult superior, mai ales din punctul de vedere al posibilităţii de manevrare de către un singur astronaut.

O'Toole îşi ceru scuze că aţipise şi arătă cu degetul spre cele trei monitoare, prezentând aceeaşi scenă din trei unghiuri diferite – echipajul adormit în tabăra improvizată la baza scării Alfa.

— Nu s-ar spune că ultimele cinci ore au fost teribil de interesante, declară el.

Nicole surâse.

— Generale, nu-i nevoie să te scuzi. Ştiu că eşti de serviciu de aproape 24 de ore.

O'Toole se ridică.

— După plecarea dumitale, continuă el verificându-şi jurnalul electronic pe unul dintre cele şase monitoare aflate înaintea lui, au terminat de mâncat şi apoi au început să asambleze primul rover. Pilotul automat n-a trecut testul de verificare, însă Wakefield a rezolvat problema: o eroare de programare într-o subrutină modificată la ultima livrare. Tabori l-a testat din nou, înainte ca echipajul să se culce. Francesca a transmis pe Pământ un reportaj entuziasmat, la sfârşitul zilei. Vrei să-l vezi?

Nicole aprobă cu o mişcare uşoară a capului. O’Toole activă ultimul monitor din dreapta şi Francesca apăru în prim-plan, în exteriorul taberei. În cadru se zărea o porţiune a scării şi a echipamentului telescaunului.

— Ora de somn în Rama, intonă ea privind în sus şi în jur. Luminile s-au aprins pe neaşteptate în urmă cu nouă ore în lumea aceasta uluitoare, îngăduindu-ne să admirăm în detaliu grandioasa lucrare a rudelor noastre inteligente de dincolo de stele.

Un montaj de fotografii şi scurte secvenţe video, preluate de la sonde sau realizate chiar de Francesca, punctă prezentarea „lumii” artificiale pe cale să fie explorată. La sfârşit, camera se fixă din nou asupra chipului femeii.

— Nimeni nu ştie de ce a doua navă spaţială Rama a pătruns, după aproape un secol, în micul nostru domeniu de la marginea galaxiei. Poate că această creaţie magnifică nu are o explicaţie pe înţelesul nostru, al pământenilor. Sau poate că, undeva în vasta şi perfecta lume din metal, vom găsi indicii care să dezlege misterul ce continuă să-i învăluie pe constructori. (Francesca zâmbi, iar nările îi fremătară dramatic.) Şi dacă vom reuşi, atunci poate că vom avansa cu un pas în a ne înţelege pe noi înşine… şi poate în a-l înţelege chiar pe Dumnezeu.

Nicole îşi dădu seama că discursul bombastic al reporterei îl mişcase pe general. În ciuda antipatiei faţă de italiancă, Nicole trebuia să admită că Francesca avea talent.

— Mi-a redat atât de bine propriile sentimente, încât îmi doresc să fiu şi eu la fel de explicit în exprimare, se entuziasmă O’Toole.

Nicole se aşeză la consolă şi introduse codul de cart. Urmă procedura afişată pe monitor şi verifică echipamentul.

— În regulă, generale, declară ea rotindu-şi scaunul. Cred că de aici încolo mă descurc singură.

O’Toole zăbovi în spatele ei; era limpede că voia să stea de vorbă.

— Acum trei nopţi am avut o discuţie lungă cu signora Sabatini, începu el. Despre religie. Mi-a spus că a fost agnostică înainte de a reveni la credinţă. Mi-a declarat că numai gândul la Rama a făcut-o să se simtă catolică din nou.

Se lăsă o tăcere prelungă. Dintr-un motiv oarecare, în mintea lui Nicole se întrupă imaginea bisericii construite în secolul al

XV-lea în vechiul sătuc Sainte Etienne de Chigny, la opt sute de metri pe drumul spre Beauvois. Îşi aminti cum şedea alături de tatăl ei în biserică, într-o frumoasă zi de primăvară, fascinată de lumina filtrată de vitralii.

— Dumnezeu a inventat culorile? îl întrebase.

— Aşa susţin unii, răspunsese el laconic.

— Tu ce crezi, papa?

— Trebuie să admit, tocmai spunea O'Toole în vreme ce Nicole îşi silea gândurile să revină în prezent, că această călătorie înseamnă pentru mine o înălţare spirituală. Mă simt mai aproape de Dumnezeu decât am fost vreodată. În contemplarea imensităţii Universului există ceva care te umileşte şi te face… Se opri. Îmi pare rău, se scuză el, am încercat să-mi impun…

— Nu, replică Nicole, nici vorbă de aşa ceva. Găsesc certitudinea dumitale religioasă foarte înviorătoare.

— Sper totuşi că nu te-am jignit în vreun fel. Religia constituie o problemă foarte personală. Surâse. Dar uneori e greu să nu-ţi împărtăşeşti sentimentele, în special atunci când şi dumneata şi signora Sabatini sunteţi catolice.

O'Toole părăsi centrul de control, nu înainte ca Nicole să-i ureze un somn odihnitor. Imediat după aceea, femeia scoase din buzunar duplicatul cubului şi-l introduse în lectorul centrului de comandă. „Cel puţin am făcut un backup sursei mele de informaţii." Cu ochii minţii văzu chipul Francescăi ascultând cu atenţie, în timp ce O'Toole filosofa despre semnificaţia religioasă a lui Rama. „Eşti o femeie uluitoare, reflectă Nicole. Nu te dai în lături de la nimic. Pentru tine, chiar ipocrizia şi imoralitatea sunt acceptabile."

Într-o linişte aproape evlavioasă, Shigeru Takagishi privea turnurile şi cupolele New York-ului aflat la patru kilometri depărtare. Din când în când, se apropia de telescopul montat temporar pe faleza care domina Oceanul Cilindric, pentru a studia detaliile peisajului ciudat şi străin.

— Ştiţi, se adresă el în cele din urmă lui Wakefield şi Sabatini, nu cred că rapoartele despre New York ale primei expediţii sunt întru totul corecte. Sau poate că acum avem de-a face cu altă navă.

Nici Richard şi nici Francesca nu se obosiră să-i răspundă.

Wakefield era preocupat de ultimele retuşuri ale icemobilului, în vreme ce pe Francesca o interesa ca de obicei filmarea eforturilor lui Richard.

— Se pare că oraşul are trei părţi identice, reluă Takagishi vorbind mai mult pentru sine, fiecare fiind la rândul ei divizată în trei. Dar cele nouă secţiuni nu sunt absolut identice. Între ele există diferenţe subtile.

— Gata, zise Wakefield, ridicându-se în picioare cu un zâmbet satisfăcut. Am terminat – cu o zi în avans faţă de grafic. Mi-a mai rămas doar să verific funcţionarea sistemelor principale.

Francesca aruncă o privire la ceas.

— Suntem în întârziere cu o jumătate de oră faţă de programul revizuit. Mai avem timp să aruncăm o privire rapidă asupra New York-ului, înainte de masă?

Wakefield ridică din umeri şi-l privi pe Takagishi. Francesca se apropie de japonez.

— Ce zici, Shigeru? Facem o plimbare rapidă pe gheaţă şi arătăm Pământului un prim-plan al New York-ului în versiune Rama?

— Neapărat, răspunse acesta. De-abia aştept...

— Numai dacă reveniţi în tabără până la 19:30, interveni Brown, din elicopter, unde se găsea împreună cu Heilmann şi Wilson. În noaptea asta trebuie să discutăm serios o serie de planuri. S-ar putea să fie nevoie să revedem ordinea deplasărilor programate pentru mâine.

— Recepţionat, confirmă Wakefield. Dacă facem abstracţie de sistemul de transmisie şi reuşim să coborâm fără probleme icemobilul pe scară, suntem pregătiţi să traversăm oceanul în zece minute, în orice direcţie. Ar trebui să ajungem la timp în tabără.

— Am survolat mai multe zone ale Semicilindrului Nordic, spuse Brown. Nici urmă de bioţi. Oraşele arată ca nişte copii identice. Nicio surpriză, nicăieri pe Câmpia Centrală. Personal consider că mâine ar fi cazul să cercetăm Sudul misterios.

— New York-ul, strigă Takagishi. O recunoaştere detaliată a New York-ului trebuie să fie ţinta noastră de mâine.

Brown nu răspunse nimic. Îndreptându-se spre marginea stâncii, Takagishi privi ţintă gheaţa aflată la cincizeci de metri dedesubt. În stânga lui se afla scara îngustă cu trepte mici, tăiate în stâncă.

— Cât de greu este icemobilul? întrebă el.

— Nu-i foarte greu, dar e voluminos. Sigur nu vrei să aştepţi să instalez troliul? Putem traversa şi mâine, propuse Wakefield.

— Ajut şi eu la transport, interveni Francesca. Dacă nu vedem insula, sau măcar o parte a ei, nu vom veni cu sugestii constructive la şedinţa de diseară.

— Bine, bine, cedă Richard, încuviinţând amuzat din cap. Facem totul pentru reporteri. Voi merge eu în faţă, aşa încât cea mai mare parte a greutăţii se va sprijini pe spatele meu, Francesca va sta la mijloc, iar dr. Takagishi va fi ultimul. Atenţie la tălpice, au muchiile ascuţite.

Coborârea până la ocean se desfăşură fără peripeţii.

— Dumnezeule, a fost foarte uşor, rosti Francesca în timp ce se pregăteau de traversare. De ce-i nevoie de un troliu?

— Deoarece uneori s-ar putea să transportăm şi altceva, sau, ferească Sfântul, să ne vedem nevoiţi să ne apărăm cât timp urcăm ori coborâm.

Wakefield şi Takagishi se aşezară pe locurile din faţă, iar Francesca luă loc în spate, cu videocamera. Pe măsură ce se apropiau de New York, Takagishi devenea tot mai agitat.

— Ia uitaţi-vă! exclamă el când icemobilul se afla la cinci sute de metri de ţărmul opus. Se mai îndoieşte cineva că ne îndreptăm spre capitala lui Rama?

O dată cu apropierea de mal, imaginea tulburătoare a straniului oraş desfăşurat în faţa ochilor tăia orice poftă de conversaţie. Complicatele sale structuri vorbeau de la sine despre inteligenţa creatorilor; totuşi primii astronauţi care-l vizitaseră cu şaptezeci de ani înainte, îl găsiseră la fel de lipsit de viaţă ca şi restul navei uriaşe. Era oare acest complex vast, format din nouă secţiuni, o maşinărie extrem de complicată, aşa cum sugeraseră primii lui vizitatori, sau insula lungă şi îngustă (zece kilometri pe trei) era stafia unui oraş ai cărui locuitori dispăruseră demult?

Parcară icemobilul la marginea apei îngheţate şi merseră în lungul ţărmului, până ce descoperiră o scară care suia pe meterezele zidului împrejmuitor. Nerăbdătorul Takagishi alerga la douăzeci de metri în faţa lui Francesca şi Wakefield. Pe măsură ce urcau, detaliile oraşului deveneau tot mai clare.

Pe Richard îl intrigau formele geometrice ale clădirilor. Alături de zgârie-norii înalţi şi zvelţi se observau construcţii sferice,

paralelipipedice sau poliedrice. Şi toate erau dispuse după un anumit model. Da, reflectă el în timp ce ochii lui cercetau vastul complex de structuri, iată acolo un dodecaedru, dincolo un pentaedru…

Meditaţiile sale matematice fură întrerupte în clipa în care toate luminile se stinseră brusc, iar interiorul lui Rama se scufundă în cea mai profundă beznă.

24. SUNETE ÎN ÎNTUNERIC

La început, Takagishi nu reuşi să vadă absolut nimic. Era ca şi când ar fi orbit pe neaşteptate. Clipi din ochi de câteva ori şi rămase nemişcat în bezna înconjurătoare. Tăcerea din căşti fu spulberată brusc de un potop de cuvinte, în clipa în care astronauţii începură să vorbească toţi o dată. Calm, încercând să-şi domine teama ce-l cuprindea tot mai tare, Takagishi se strădui să-şi reamintească scena avută în faţa ochilor în momentul stingerii luminilor.

Se aflase pe zidul din jurul New York-ului, cam la un metru de marginea periculoasă. În ultima secundă de lumină, privise spre stânga şi zărise la vreo două sute de metri o scară care cobora în oraş. Apoi totul dispăruse…

— Dr. Takagishi, îl auzi pe Wakefield, eşti teafăr?

Răsucindu-se să răspundă, descoperi că-i tremurau genunchii. Îşi pierduse simţul de orientare. Oare cu câte grade se răsucise? Clădirile se mai aflau sau nu în faţa lui? Apelă din nou la ultima imagine mentală. Zidul se înălţa la vreo douăzeci-treizeci de metri peste nivelul oraşului. O cădere ar fi fost fatală.

— Da, însă sunt prea aproape de margine.

Se lăsă în patru labe şi simţi metalul rece sub palme.

— Venim, rosti Francesca. Încerc să aprind lumina videocamerei.

Takagishi reduse volumul audio din cască şi se strădui să audă paşii camarazilor. Peste câteva secunde, o lumină se zări în depărtare. Siluetele celorlalţi abia se distingeau.

— Unde eşti, Shigeru? întrebă Francesca.

Lumina videocamerei risipea bezna doar în jurul reporterei.

— Aici sus. Sus.

Flutură din braţe, înainte de a-şi da seama că oricum nu-l vedeau.

— Vreau tăcere deplină, până ce toată lumea răspunde la

apel, bubui în căşti vocea lui Brown. (După câteva secunde se instală liniştea.) Ei bine, reluă el, ce se întâmplă acolo, Francesca?

— Urcăm scările de pe zid, cam la o sută de metri de locul unde am parcat icemobilul. Dr. Takagishi se află în faţa noastră, aproape sus deja. Nu avem decât ledul de la videocameră. Mergem să-l găsim.

— Janos, vorbi din nou Brown, unde te găseşti cu reverul 2?

— La circa trei kilometri de tabără. Totu-i OK. Ne întoarcem în zece minute.

— Du-te acolo şi supraveghează instrumentele de navigaţie. Noi rămânem în aer până verifici dacă sistemul de radioghidaj este operaţional… Francesca, ai grijă şi reveniţi în tabără cât mai repede. Raportaţi din două în două minute.

— Recepţionat, încuviinţă ea şi întrerupse legătura.

Alături de Richard porni spre Takagishi dar, deşi acesta se afla la numai treizeci de metri, le trebui mai mult de un minut pentru a-l localiza în întuneric.

Simţindu-şi colegii lângă el, japonezul se simţi uşurat. Aşezaţi cu toţii pe zid, ascultară discuţiile din căşti. O'Toole şi des Jardins verificau dacă în interiorul lui Rama se petrecuseră şi alte schimbări notabile în momentul întreruperii luminii. Cele aproape douăsprezece staţii portabile răspândite în navă nu înregistraseră perturbaţii. Temperatura, viteza şi direcţia vântului, datele seismice, măsurătorile spectroscopice erau complet nemodificate.

— Deci s-au stins luminile, începu Wakefield. Mărturisesc c-a fost groaznic, însă de fapt nu-i mare scofală. Probabil…

— S-st, îl întrerupse brusc Takagishi. Tăie volumul sunetului din căşti, apoi întinzându-se, procedă la fel cu receptorul lui Wakefield. Auzi?

Lui Wakefield, tăcerea bruscă i se păru la fel de enervantă ca şi întunericul în care fuseseră cufundaţi cu câteva minute în urmă.

— Nu, răspunse şoptit după ce ascultă preţ de câteva clipe, dar urechile mele nu-s foarte…

— S-st, şopti de data asta Francesca. Te referi la sunetul acela îndepărtat şi scârţâitor?

— Da. Încuviinţă surescitat Takagishi. E ca şi cum ceva se freacă de o suprafaţă metalică. Sugerează mişcare.

Wakefield ascultă din nou. Poate că auzea şi el ceva, ori poate numai că-şi imagina.

— Haideţi să ne întoarcem la icemobil, îi îndemnă în cele din urmă pe ceilalţi doi.

— Aşteptaţi, rosti Takagishi când Richard se ridică în picioare. Mi se pare că a încetat când ai vorbit. Se aplecă spre Francesca. Stinge lumina. Rămânem în întuneric, să vedem dacă-l mai auzim sau nu.

Wakefield se aşeză iarăşi lângă coechipierii săi. Fără lumina videocamerei, în jur domnea un întuneric total. Singurul sunet provenea de la respiraţiile lor precipitate. Aşteptară un minut, însă nu remarcară nimic. Dar când Wakefield vru să insiste să părăsească locul, din direcţia oraşului se auzi un zgomot. Suna ca şi cum nişte tufişuri erau târâte pe o suprafaţă metalică, însă împletea şi un vuiet de înaltă frecvenţă, de parcă o voce subţire ar fi cântat foarte repede, punctându-şi interpretarea cu scrâşnituri. Zgomotul era cu certitudine mai puternic. Şi sinistru. Wakefield simţi furnicături pe şira spinării.

— Ai un casetofon? şopti Takagishi în urechea lui Francesca.

Scrâşniturile se opriră la sunetul vocii japonezului. Cei trei aşteptară încă cincisprezece secunde.

— Atenţie, izbucni vocea lui Brown pe canalul de urgenţă. Toată lumea-i teafără? Aţi întârziat să raportaţi situaţia.

— Da, David, replică Francesca. Suntem încă aici. Am auzit un sunet neobişnuit venind din direcţia oraşului.

— Acum n-avem timp de fleacuri. Ne aflăm în plină criză. Toate planurile noastre s-au bazat pe ipoteza că Rama va fi mereu iluminată. În prezent, trebuie să le schimbăm.

— În regulă, răspunse Wakefield. Părăsim zidul. Dacă totul merge bine, vom ajunge în tabără în mai puţin de un ceas.

Takagishi n-avea niciun chef să părăsească New York-ul fără să fi dezlegat misterul acelui sunet. Înţelese totuşi că nu era tocmai momentul potrivit pentru o expediţie ştiinţifică în oraş. În vreme ce vehiculul se avânta pe întinderea îngheţată a Oceanului Cilindric, japonezul zâmbea în sinea sa. Era fericit. Ştia că auzise un sunet nou, ceva complet diferit de oricare altul catalogat de prima expediţie umană în Rama. Constituia un început promiţător.

Tabori şi Wakefield urcară ultimii cu telescaunul de lângă

scara Alfa.

— Intervenţia lui Brown l-a iritat rău de tot pe Takagishi, nu-i aşa? spuse Richard ajutându-l pe micul ungur să coboare din scaun.

Ambii alunecară de-a lungul rampei, către transportor.

— Nu l-am văzut niciodată atât de furios, încuviinţă Janos. Shig e un profesionist adevărat şi se mândreşte cu cunoştinţele sale despre Rama. Desconsiderarea zgomotului auzit de voi sugerează din partea lui Brown lipsa celui mai elementar respect faţă de Takagishi. Nu-l învinuiesc pe Shig că era atât de nervos.

Se urcară în transportor şi activară comenzile. Întunericul lui Rama rămânea încet în spate, pe măsură ce avansau pe coridorul luminat spre Newton.

— Era un sunet foarte bizar, care te făcea să te înflori, spuse Richard. Habar n-aveau dacă e un sunet nou, sau dacă Norton şi echipajul său l-au auzit şi ei acum şaptezeci de ani. Ştiu doar că am fost extrem de neliniştit acolo sus pe zid.

— Chiar şi pe Francesca a supărat-o la început decizia lui Brown. Avusese intenţia să realizeze un interviu lung cu Shig pentru buletinul de seară. Brown a determinat-o să se răzgândească, dar nu sunt deloc sigur că a convins-o că sunetele acelea nu înseamnă ştiri deosebite. Din fericire, stingerea luminilor îi oferise deja material destul.

Bărbaţii coborâră din transportor şi se apropiară de ecluză.

— Pfuii, exclamă Janos. Sunt terminat. Au fost nişte zile lungi şi agitate.

— Da, fu de acord Richard. Credeam că vom petrece următoarele două nopţi în tabără, în schimb, iată-ne întorşi aici. Mă întreb ce surprize ne aşteaptă mâine.

Janos îi zâmbi prieteneşte.

— Ştii ce-i caraghios în treaba asta?

Nu aşteptă răspunsul lui Wakefield, ci urmă:

— Brown chiar se crede conducătorul misiunii. Ai văzut cum a reacţionat la sugestia lui Takagishi de a explora New York-ul în întuneric? Consideră că decizia lui ne-a făcut să ne întoarcem în Newton, punând punct înainte de vreme primei incursiuni.

Richard îl privi întrebător.

— Bineînţeles că nu-i aşa, continuă Janos. Rama a luat hotărârea să plecăm. Şi tot Rama va decide care va fi următorul

nostru pas.

25. UN PRIETEN LA NEVOIE

În visul lui se făcea că zace pe o rogojină întinsă într-un ryokan stil secolul al XVII-lea. Camera era foarte mare – cuprindea nouă tatami. La stânga, în curtea dezvăluită de paravanul deschis, se afla o grădină minusculă, cu arbori pitici şi un pârâu perfect îngrijit. El aştepta o tânără.

— Eşti treaz, Takagishi-san?

Se foi în pat şi se întinse după comunicator.

— Salut, vorbi cu glas buimac. Cine-i acolo?

— Nicole de Jardins, veni răspunsul. Îmi pare rău că te deranjez aşa devreme, însă am nevoie de ajutor. E ceva urgent.

— Acordă-mi trei minute, replică Takagishi.

După exact trei minute, se auzi o bătaie în uşă. Nicole îl salută şi intră în cabină. În mână ţinea un cub de date.

— Îmi dai voie? întrebă, arătând spre consola terminalului.

Takagishi aprobă din cap.

— Ieri s-au petrecut o serie de incidente separate, inclusiv două dintre cele mai importante aberaţii pe care le-am observat vreodată în datele dumitale cardiace, declară grav Nicole, indicând cu degetul semne de pe monitor. Eşti sigur că dumneata şi medicul personal mi-aţi dat toate informaţiile şi că nu mi s-a ascuns nimic?

Japonezul încuviinţă în tăcere.

— Atunci am motive să fiu îngrijorată, continuă ea. Neregularităţile de ieri sugerează că anomalia dumitale diastolică s-a înrăutăţit. Poate că valva e de vină. Poate că lungile perioade de imponderabilitate…

— Sau poate că am fost prea surescitat şi surplusul de adrenalină a agravat problema, declară bărbatul cu un zâmbet uşor.

Nicole îl privi fix.

— Posibil, dr. Takagishi. Unul dintre incidentele majore a avut loc imediat după stingerea luminilor. Bănuiesc că atunci când ascultai acel „sunet straniu”.

— Şi nu cumva celălalt a survenit în timpul discuţiei în contradictoriu cu dr. Brown, în tabără? Dacă ar fi aşa, atunci ipoteza mea este demonstrată.

Femeia atinse câteva taste şi programul apelă o nouă

subrutină. Studie datele apărute pe ecran.

— Da, se pare că-i corect. Al doilea incident a avut loc la douăzeci de minute înainte de plecarea din Rama. Asta înseamnă cam pe la sfârşitul discuţiei. (Se îndepărtă de monitor.) Totuşi nu pot trece cu vederea comportarea bizară a inimii dumitale doar pentru că ai fost emoţionat.

Cei doi se priviră câteva secunde lungi.

— Ce încerci să-mi spui, doctore? întrebă cu voce moale Takagishi. Că intenţionezi să mă consemnezi în cabină, în Newton? Acum, în momentele cele mai semnificative ale carierei mele profesionale?

— E o posibilitate pe care trebuie s-o iau în consideraţie, răspunse sincer Nicole. Sănătatea e mai importantă decât cariera. Am pierdut deja un membru al echipajului. Nu sunt sigură că mi-aş ierta-o vreodată dacă aş mai pierde un coechipier.

Se opri, observând rugămintea fierbinte de pe chipul lui.

— Ştiu cât de importante sunt pentru dumneata aceste incursiuni în Rama. Încerc să găsesc un argument raţional care să-mi permită să trec cu vederea datele înregistrate ieri. Se aşeză pe marginea patului şi privi într-o parte. Dar ca medic – nu ca un simplu astronaut din Newton – îmi vine foarte greu.

Îl auzi pe Takagishi apropiindu-se şi-i simţi mâna atingându-i uşor umărul.

— Ştiu cât de greu ţi-a fost în ultimele zile, rosti el. Însă n-a fost greşeala dumitale. Toţi suntem conştienţi că moartea generalului Borzov nu putea fi preîntâmpinată.

Nicole recunoscu respectul şi prietenia din privirea lui Takagishi. Îi mulţumi din ochi.

— Apreciez foarte mult ce ai făcut pentru mine înainte de lansare, continuă bărbatul. Dacă te simţi obligată să-mi limitezi sfera de activitate, nu mă voi opune.

— La naiba, exclamă Nicole, ridicându-se rapid în picioare, nu-i aşa de simplu. Ţi-am studiat mai bine de un ceas datele medicale de ieri. Priveşte aici! Diagrama pentru ultimele zece ore e perfect normală. Nici urmă de anomalie. Şi n-ai suferit nimic deosebit de câteva săptămâni. Până ieri. Ce se întâmplă, Shig? Ai o inimă bolnavă? Sau una cu toane?

Takagishi zâmbi.

— Soţia mi-a spus cândva că am o inimă ciudată. Presupun

însă că se referea la cu totul altceva.

Nicole activă scanerul şi prezentă datele pe monitor în timp real.

— Din nou, oftă ea, clătinând din cap. O inimă perfect sănătoasă. Niciun cardiolog din lume n-ar avea nimic de obiectat.

Se îndreptă spre uşă.

— Deci, care-i verdictul? întrebă japonezul.

— N-am decis încă. Poate că mă vei ajuta dumneata. Provoacă-ţi încă un incident în următoarele câteva ore şi lucrurile vor fi mai uşoare pentru mine. Flutură mâna spre el. Ne vedem la masă.

Wakefield ieşea din cabina lui, când Nicole îl părăsi pe Takagishi. Brusc, femeia se hotărî să-i vorbească despre programul lui RoSur.

— Bună dimineaţa, prinţeso, rosti el jovial. Ce faci la ora asta matinală? Ceva captivant, sper.

— De fapt, replică Nicole pe acelaşi ton jucăuş, veneam să discut cu tine. (Bărbatul se opri să o asculte.) Ai un minut liber?

— Pentru tine, madame doctor, replică el cu un zâmbet exagerat de larg, am două minute. Dar nu mai mult. Atenţie, sunt hămesit. Şi dacă nu sunt hrănit ca lumea, mă transform într-un căpcăun cumplit. Nicole râse. Ce ai pe suflet? adăugă el pe un ton lejer.

— Putem intra în cabina ta?

— Ştiam eu, ştiam eu, strigă el, răsucindu-se şi alunecând rapid spre propria uşă. În sfârşit s-a întâmplat, exact ca în visele mele. O femeie frumoasă, inteligentă, e pe cale să-şi declare afecţiunea nemuritoare…

Nicole nu se putu opri să nu izbucnească într-un hohot de râs.

— Wakefield, îl întrerupse ea încă râzând, eşti incorigibil. Nu eşti niciodată serios? Am nişte treburi de discutat cu tine.

— Ah, la naiba, exclamă dramatic Richard. Treburi! în acest caz, am să-ţi acord doar cele două minute promise. Problemele mă fac întotdeauna flămând… şi morocănos.

Deschise uşa şi aşteptă ca Nicole să între. Îi oferi scaunul din faţa calculatorului, iar el se aşeză pe pat. Femeia se întoarse să-l privească în faţă. Pe un raft deasupra patului se înşirau o duzină de figurine, similare cu cele admirate în cabina lui Tabori şi la banchetul lui Borzov.

— Permite-mi să-ţi prezint o parte din menajeria mea, rosti el observându-i curiozitatea. I-ai întâlnit pe lordul şi pe lady Macbeth, pe Puck şi Bottom, Tybald şi Mercutio. Iată-i pe Iago şi Othello, pe prinţul Hal, Falstaff şi minunata doamnă Quickly[18]. Ultimul din dreapta este prietenul meu cel mai bun, Marele Bard, sau MB, pe scurt.

În timp ce Nicole privea atentă, Richard răsuci un comutator amplasat la capul patului şi MB coborî pe o scară, pe pat. Micul robot de douăzeci de centimetri înălţime navigă cu pricepere prin cutele aşternutului şi se apropie de Nicole să o salute.

— Şi care v-ar fi numele, frumoasă domniţă? rosti MB.

— Mă numesc Nicole des Jardins, răspunse ea.

— Sună franţuzeşte, continuă robotul imediat. Dar nu arătaţi ca o franţuzoaică. Cel puţin nu o Valois[19]. (Micuţa drăcovenie părea s-o privească ţintă.) Păreţi mai degrabă copilul lui Othello şi al Desdemonei, iubita sa soţie.

Nicole era uluită.

— Cum ai făcut asta?

— Îţi explic mai târziu, răspunse Richard fluturând din mână. Ai un sonet shakespearean favorit? Dacă da, recită un rând sau spune-i lui MB numărul.

— „Văzui adesea slava…” începu Nicole.

— ”…dimineţii”, adăugă robotul şi continuă:

Cu ochi de rege piscuri mângâind,
Şi sărutări de aur dând fâneţii,
Şi, vraci divin, pâraie aurind…

Micuţul robot continuă să recite sonetul cu mişcări graţioase din cap şi mâini, exprimând pe chip o gamă întreagă de emoţii omeneşti. Pe Nicole o impresionă din nou creativitatea lui Wakefield. Îşi aduse aminte cele patru rânduri cheie ale sonetului învăţate în studenţie şi le murmură o dată cu MB.

— *La fel, pe-un prag de zi, superbu-mi soare*
Luci pe fruntea mea triumfător,
Dar vai! mi-a stat un ceas abia-n păstrare,

---

[18] Personaje din piese de William Shakespeare (n. trad.).
[19] Casă domnitoare a Franţei (1328-1589) (n. trad.).

Şi se topi-ntr-o negură de nori…[20]

După ce robotul termină cupletul final, Nicole, mişcată de cuvintele aproape uitate, se trezi aplaudând fără voia ei.

— Ştie toate sonetele?

Richard încuviinţă din cap.

— Şi încă multe, multe alte monologuri. Dar nu aceasta-i caracteristica lui cea mai importantă. Reproducerea unor pasaje din Shakespeare necesită doar spaţiu de stocare corespunzător. MB este şi un robot foarte inteligent. E în stare să poarte o conversaţie mai bine… Se opri la mijlocul propoziţiei. Iartă-mă, Nicole, ţi-am monopolizat timpul. Spuneai că ai o problemă importantă de discutat.

— Dar tu mi-ai consumat deja cele două minute, îi spuse ea cu o sclipire în ochi. Eşti sigur că nu vei muri de foame dacă-ţi mai răpesc alte cinci minute?

Îi rezumă rapid cercetările întreprinse în legătură cu funcţionarea defectuoasă a programului RoSur, neuitând să menţioneze concluzia la care ajunsese: algoritmul de protecţie trebuia să fi fost anulat de o comandă umană. Recunoscu că nu putea continua de una singură şi că avea nevoie de ajutorul lui Wakefield. Nu-şi menţionă deloc suspiciunile.

— Ar trebui să fie floare la ureche, replică el cu un surâs. Nu trebuie decât să găsesc locaţiile din memorie unde sunt înmagazinate comenzile. Asta va lua ceva timp, având în vedere cantitatea de date, totuşi memoriile astea sunt în general proiectate pe o arhitectură logică. Totuşi, nu pricep de ce te joci de-a detectivul. De nu-i întrebi pur şi simplu pe Janos şi pe ceilalţi dacă n-au introdus alte comenzi?

— Asta-i problema, replică Nicole. Nimeni nu-şi aminteşte să fi introdus ceva în memoria lui RoSur după verificarea programului principal. Când Janos s-a lovit cu capul de consolă în timpul manevrei, mi s-a părut că-i văd degetele pe tastele de comenzi. Însă el nu-şi aminteşte nimic, iar eu nu sunt chiar sigură.

Richard încruntă din sprâncene.

— E puţin probabil ca Janos să fi dereglat sistemul de protecţie cu o simplă comandă dată la întâmplare. Ar însemna că proiectarea s-a făcut stupid. Reflectă câteva clipe. Mă rog, n-

---

[20] Sonetul XXXIII, trad. de Teodor Bosca în *Antologie de poezie engleză,* Editura Minerva, Bucureşti, vol. I 1981 (n. trad.).

are niciun rost să speculăm. Mi-ai trezit curiozitatea. Mă voi ocupa de problemă imediat ce…

— Atenţie, atenţie, întreruperi orice activitate, bubui în difuzor vocea lui Heilmann. Toată lumea să se prezinte în centrul de comandă. Condiţiile s-au modificat. Luminile s-au reaprins în interiorul lui Rama.

Richard deschise uşa şi o urmă pe Nicole pe coridor.

— Mulţumesc pentru ajutor, îi zise ea. Apreciez foarte mult gestul.

— Mulţumeşte-mi după ce rezolv ceva. Sunt renumit pentru promisiuni… rânji Richard. Şi acum, ce părere ai despre jocurile astea de lumini?

26. A DOUA INCURSIUNE

Brown plasase o singură coală mare de hârtie pe masa din centrul de comandă. Francesca o liniase, împărţind-o pe ore, şi acum le completa cu ceea ce-i dicta bărbatul.

— Programul acesta blestemat e prea rigid ca să fie folositor în astfel de situaţii, spunea Brown adresându-se lui Tabori şi Wakefield. E bun doar când activităţile sunt compatibile cu strategiile elaborate pe Pământ înaintea misiunii.

Janos se îndreptă spre unul dintre monitoare.

— Poate că le poţi folosi mai bine decât mine, continuă Brown. Azi dimineaţă mi s-a părut mult mai uşor să mă bazez pe creion şi hârtie.

Tabori apelă un program şi începu să introducă în calculator o serie de date.

— Un moment, interveni Wakefield.

Janos se opri cu degetele pe taste şi se răsuci cu faţa spre englez.

— Ne complicăm degeaba. N-are rost să planificăm în detaliu următoarea incursiune. Ştim în orice caz că obiectivul principal îl constituie instalarea bazei. Ne va lua zece-douăsprezece ore. Restul se poate executa în paralel.

— Richard are dreptate, aprobă Francesca. Încercăm să rezolvăm totul prea repede. Să trimitem întâi cadeţii să termine baza. În acest timp, noi vom definitiva detaliile…

— Nu-i practic, observă Brown. Absolvenţii Academiei sunt singurii care ştiu cât timp necesită fiecare activitate inginerească. Fără ei nu putem planifica nimic.

— Atunci unul dintre noi va rămâne la bord, rânji Tabori. Iar pe amiralul Heilmann ori pe generalul O'Toole îi vom folosi ca ajutoare. În acest mod nu vom întârzia foarte mult.

După o jumătate de oră de discuţii, se ajunse la un consens. Nicole urma să rămână din nou în Newton, cel puţin până se termina de stabilit infrastructura, reprezentându-i astfel pe cadeţi în procesul de planificare. Heilmann avea să-i însoţească pe ceilalţi patru astronauţi în interiorul lui Rama. Cu toţii trebuiau să termine trei proiecte de infrastructură, asamblarea restului de vehicule, amplasarea a încă o duzină de staţii portabile de urmărire în Semicilindrul Nordic şi construcţia complexului de comunicaţii şi a taberei Beta în nordul Oceanului Cilindric.

Wakefield se găsea în plin proces de revizuire a detaliilor fiecărei operaţiuni, alături de membrii echipei sale, când Wilson, care tăcuse până atunci, sări pe neaşteptate de pe scaun.

— E o întreagă porcărie! urlă el. Nu-mi vine să cred ce tâmpenii aud!

Richard se opri din lucru, iar Brown şi Takagishi, angajaţi deja în discutarea planurilor noii incursiuni, tăcură brusc.

Toţi ochii se aţintiră asupra lui Reggie.

— Un om a murit acum patru zile, probabil ucis de orice sau oricine conduce această navă gigantică. Iar noi intrăm înăuntru. Luminile se stâng subit.

Wilson aruncă o privire în jur; ochii săi păreau înnebuniţi, iar fruntea îi era acoperită de sudoare.

— Şi noi ce facem? Ce? Cum răspundem acestui avertisment trimis de creaturi străine nouă, însă mult mai avansate tehnologic? Stăm calmi şi planificăm încă o explorare în nava lor. Nimeni n-a-nţeles nimic? Ei nu ne doresc acolo. Vor să plecăm de aici, să ne întoarcem pe Pământ.

Izbucnirea fu întâmpinată cu o tăcere stingheritoare. În cele din urmă, O'Toole se apropie de Wilson.

— Uite ce-i, începu el calm, cu toţii suntem afectaţi de moartea generalului Borzov, dar niciunul dintre noi nu vede vreo legătură…

— Atunci sunteţi orbi, complet orbi! Mă aflam în blestematul ăla de elicopter când s-au stins luminile. Era lumină ca-n miezul verii şi – bum! — în secunda următoare, noapte neagră ca smoala. Al naibii de straniu! Cineva a stins brusc toate luminile.

N-am auzit nici măcar o singură dată pe cineva să întrebe de ce s-au stins luminile. Ce-i cu voi, oameni buni? Sunteţi prea deştepţi ca să vă fie frică?

Wilson îşi mai continuă tirada câteva minute. Tema rămânea aceeaşi. Ramanii plănuiseră moartea lui Borzov, trimiseseră un avertisment prin intermediul luminilor şi alte dezastre aveau să mai urmeze, dacă echipajul îşi continua misiunea de explorare.

O'Toole se oprise lângă Reggie pe durata episodului. Brown, Francesca şi Nicole purtară o scurtă discuţie într-un colţ al camerei, după care Nicole se apropie de Wilson.

— Reggie, ce-ar fi să vii cu mine, împreună cu generalul O'Toole? spuse ea pe un ton familiar, întrerupându-i discursul. Am putea continua conversaţia fără a tulbura activitatea celorlalţi.

Reporterul o privi suspicios.

— Să merg cu tine, doctore? De ce aş face-o? Nici n-ai fost acolo, n-ai văzut destule pentru a şti ceva. (Se opri în faţa lui Wakefield.) Tu ai fost înăuntru, Richard. Ai văzut locul. Ştii câtă inteligenţă şi ce mijloace tehnice sunt necesare pentru a construi un vehicul spaţial atât de mare şi a-l trimite într-o călătorie printre stele. Ei bine, noi nu-nsemnăm nimic pentru ei. Suntem mai insignifianţi decât furnicile. N-avem nicio şansă.

— Sunt de acord cu tine, Reggie, rosti calm Richard după o clipă de ezitare. Cel puţin în privinţa propriilor noastre capacităţi de comparaţie. Dar nu avem nicio dovadă că ne sunt ostili, ori dacă le pasă cu adevărat că le explorăm nava. Dimpotrivă, simplul fapt că mai suntem încă în viaţă…

— Priviţi! strigă brusc Irina Turgheniev. Uitaţi-vă la monitor!

În mijlocul ecranului gigantic din centrul de comandă îngheţase o imagine neaşteptată. O creatură ca un crab acoperea întregul display. Avea corp scund şi turtit, mai curând lung decât lat, pe şase picioare triarticulate. Doi cleşti ca nişte foarfeci se vedeau în faţa corpului şi mai multe manipulatoare, semănând bizar la prima vedere cu nişte mânuţe de copil, se încolăceau lângă o deschidere în carapace. La o examinare mai atentă, manipulatoarele erau formate dintr-un arsenal de scule: cleşti, sonde, răzuitoare şi chiar ceva ce aducea cu un burghiu.

Ochii, dacă erau ochi, erau adânc înfundaţi în orbite protectoare şi ridicaţi ca nişte periscoape deasupra carapacei. Globurile oculare păreau din cristal sau gelatină, albastru intens

şi complet lipsite de expresie.

Legenda de pe marginea imaginii arăta că fotografia fusese luată cu numai câteva secunde mai devreme, de către o sondă cu teleobiectiv, într-un punct situat la aproximativ cinci kilometri sud de Oceanul Cilindric. Teleobiectivul acoperise o suprafaţă de şase metri pătraţi.

— Aşadar avem tovarăşi în Rama, declară Tabori.

Ceilalţi se uitau uluiţi la monitor.

Mai târziu, cu toţii admiseră că imaginea crabului biot de pe ecran n-ar fi fost atât de înfricoşătoare dacă n-ar fi apărut tocmai în momentul acela. Deşi comportarea lui Reggie era în mod cert aberantă, în afirmaţiile sale exista suficient bun simţ încât să le reamintească pericolele expediţiei. Nimeni nu se putea lăuda că nu-l încerca teama. Fiecare se confruntase, la un moment sau altul, cu ideea neliniştitoare că superavansaţii ramani s-ar fi putut dovedi mai puţin prietenoşi.

În majoritatea timpului însă îşi lăsau frica deoparte. Aceasta făcea parte din meseria lor. Ca şi primii astronauţi ai navetelor spaţiale americane, care cunoscuseră perfect posibilitatea ca vehiculul lor să explodeze sau să se prăbuşească, echipajul din Newton accepta existenţa unor riscuri incontrolabile asociate misiunii. Refuzul sănătos îi făcea să evite discuţiile pe teme tulburătoare, concentrându-se în schimb asupra altor probleme, mai stringente (şi deci mai controlabile), cum ar fi fost de exemplu planificarea acţiunilor din ziua următoare.

Izbucnirea lui Reggie, corelată cu apariţia pe monitor a crabului biot, declanşase una dintre puţinele discuţii serioase purtate până atunci în grup, de la începutul misiunii. O'Toole îşi făcuse cunoscută poziţia mai devreme. Deşi ramanii îl fascinau, nu-i era frică de ei. Voinţa Domnului îl alesese să întreprindă această călătorie şi doar voinţa sa putea decide dacă ea avea să fie şi ultima. Orice se întâmpla reprezenta voinţa Creatorului.

Wakefield susţinea un alt punct de vedere, aparent împărtăşit şi de alţi membri ai echipajului. Pentru el, întregul proiect constituia atât o provocare de descoperire, cât şi un test personal de curaj. Desigur, existau incertitudini, însă ele produceau în acelaşi timp emoţie şi pericol. Fiorul intens prilejuit de cunoştinţe noi, alături de importanţa excepţională a unei posibile întâlniri cu o civilizaţie extraterestră, compensa în mare

măsură riscurile probabile. Richard nu avea îndoieli în privinţa misiunii. Era convins că reprezenta apoteoza vieţii sale; chiar dacă nu-i apuca sfârşitul, tot merita să fi participat. Ar fi realizat ceva realmente important în timpul scurtei sale existenţe terestre.

Nicole ascultă cu atenţie discuţia. Nu spuse mai nimic ea însăşi, dar realiză că propria concepţie i se cristaliza în minte pe măsură ce-i asculta vorbind pe ceilalţi. Savura replicile, verbale sau nu, dintre ceilalţi coechipieri. Takagishi se situa evident în tabăra lui Wakefield, încuviinţând viguros din cap ori de câte ori Richard vorbea înfierbântat despre participarea la un asemenea efort. Wilson, probabil îmblânzit de tiradele sale anterioare, tăcuse mai tot timpul, pentru a răspunde doar când i se punea o întrebare. Heilmann se arătase stingherit pe durata discuţiei, singura sa contribuţie constând în a le reaminti, din când în când, că timpul se scurgea.

Surprinzător, Brown nu adăugă multe alte elemente dezbaterii filosofice. Expuse câteva scurte comentarii, iar o dată sau de două ori fu gata să se lanseze într-o lungă şi ambiţioasă explicaţie. Dar n-o făcu. Adevăratele sale gânduri despre natura lui Rama rămaseră neîmpărtăşite.

Francesca acţionase iniţial ca moderatoare, punând întrebări de clarificare şi menţinând conversaţia la un nivel echilibrat. Spre sfârşit, oferi totuşi câteva comentarii personale şi candide. Punctul ei de vedere asupra misiunii Newton diferea complet de cel exprimat de O’Toole şi Wakefield.

— Cred că transformaţi totul în ceva mult prea complex şi intelectual, declară Francesca după ce Richard îşi isprăvi lungul panegiric referitor la bucuriile cunoaşterii. N-a fost nevoie să mă afund în studii aprofundate ale spiritului uman înainte de a mă alătura echipajului Newton. Am pus problema aşa cum procedez de obicei cu toate deciziile mele. Am luat în calcul riscul şi răsplata. Am socotit că ceea ce am de câştigat – faimă, prestigiu, bani, chiar aventură – depăşeşte cu mult riscurile. Iar în altă privinţă, nu sunt deloc de acord cu Richard. N-aş fi deloc fericită să mor aici. Pentru mine, recompensa adusă de proiect este întârziată. Dacă nu mă-ntorc pe Pământ, nu voi beneficia de ea.

Comentariile lui Francesca stârniră curiozitatea lui Nicole. Dorea să-i pună reporterei câteva întrebări, dar înţelese că nu

era nici momentul, nici locul favorabil. După terminarea şedinţei, spusele italiencei încă o intrigau. Să fie viaţa atât de simplă pentru ea? Să evalueze oare totul în funcţie de riscuri şi răsplată? îşi aminti de totala lipsă de emoţie a lui Francesca atunci când băuse lichidul menit să-i provoace avortul. Dar cum rămâne cu principiile şi cu valorile vieţii? Sau chiar cu sentimentele? După plecarea tuturor, Nicole se văzu nevoită să admită că Francesca reprezenta încă o şaradă nedezlegată.

Nicole îl privi cu atenţie pe Takagishi. Japonezul se comporta mult mai bine.

— Am adus un plan al strategiei oficiale a incursiunilor, dr. Brown, ca să ne reamintim tezele fundamentale rezultate la capătul anului de proiectare a misiunii, spuse el fluturând un vraf gros de zece centimetri. Să citesc sumarul?

— Nu cred că-i necesar, răspunse Brown. Suntem cu toţii familiarizaţi…

— Eu nu sunt, îl întrerupse O’Toole. Aş vrea să-l ascult. Amiralul Heilmann m-a rugat să fiu atent şi să-l ţin la curent cu mersul discuţiilor.

Brown îi făcu semn lui Takagishi să continue. Scundul savant japonez împrumută o pagină din mapa lui Brown. Deşi ştia că acesta se declarase în favoarea cercetării crabilor bioţi pe parcursul celei de a doua incursiuni, Takagishi continua să fie tentat să-i convingă pe ceilalţi că prioritatea trebuia s-o deţină expediţia în New York.

Wilson se scuzase cu o oră mai devreme, retrăgându-se în cabină pentru a trage un pui de somn. Restul de cinci astronauţi de la bordul lui Newton petrecură cea mai mare parte a după-amiezii, încercând, fără succes, să ajungă la o înţelegere în privinţa următoarelor activităţi. Nu se ajunsese însă la consens deoarece Brown şi Takagishi nutreau opinii radical diferite despre cele ce trebuiau întreprinse. Între timp, pe monitorul mare din spatele lor se derulau imagini intermitente ale cadeţilor spaţiali şi ale lui Heilmann lucrând în interiorul lui Rama. În prezent, imaginea îi înfăţişa pe Tabori şi Turgheniev la baza situată în apropierea Oceanului Cilindric. Cei doi terminaseră de asamblat a doua şalupă şi-i verificau subsistemele electrice.

— ”…Succesiunea incursiunilor a fost astfel proiectată pentru

a fi compatibilă cu documentul ISA-NT-0014, care stabileşte politica şi priorităţile misiunii, citi Takagishi. Scopurile principale ale acestei etape sunt definitivarea infrastructurii inginereşti şi examinarea interiorului, cel puţin la un nivel superficial. De o mare importanţă va fi identificarea oricăror caracteristici care se deosebesc, indiferent în ce măsură, de cele ale primului vehicul Rama.

„A doua incursiune are drept scop completarea cartografierii interne a lui Rama, cu accentul pe zonele neexplorate acum şaptezeci de ani şi pe grupurile de clădiri denumite „oraşe”. Întâlnirile cu bioţii se vor evita în această fază, chiar dacă prezenţa şi localizarea diferitelor tipuri de creaturi face parte din procesul de cartografiere.

„Interacţiunea cu bioţii se va efectua abia la a treia incursiune, şi numai după o observaţie atentă şi prelungită...”

— De ajuns, dr. Takagishi, interveni Brown. Am priceput cu toţii esenţa respectivului document care, din păcate, a fost conceput cu luni de zile înaintea lansării. Situaţia de astăzi n-a fost niciodată preconizată. Luminile se stâng şi se aprind. Iar noi am localizat un grup de şase crabi bioţi dincolo de ţărmul sudic al Oceanului Cilindric.

— Nu sunt de acord, rosti politicos japonezul. Chiar dumneata ai afirmat despre comportamentul imprevizibil al iluminării că nu constituie o diferenţă semnificativă între cele două nave. Nu ne confruntăm cu o Rama necunoscută. Cer să organizăm incursiunile conform planului iniţial al misiunii.

— Aşadar consideri că etapa aceasta ar trebui dedicată exclusiv cartografierii, incluzând probabil o explorare detailată a New York-ului?

— Exact, generale O’Toole. Chiar dacă unii cred că acel „sunet straniu” auzit de Wakefield, Sabatini şi de mine nu înseamnă o „diferenţă” oficială, cartografierea atentă a New York-ului este în mod clar una dintre activităţile prioritare. Şi este vital s-o realizăm pe durata acestei incursiuni. Temperatura s-a ridicat deja pe câmpie la -5 grade. Rama ne poartă tot mai aproape de Soare. Nava se încălzeşte de la exterior spre interior. Prevăd că oceanul va începe să se topească de la bază în sus, în trei-patru zile...

— N-am spus niciodată că New York-ul nu este o ţintă justificată pentru explorare, ci doar am susţinut de la început

ideea că bioţii constituie adevărata comoară ştiinţifică, îl întrerupse iarăşi Brown. Priviţi aceste creaturi uimitoare, rosti el făcând să apară pe ecranul central imaginea celor şase crabi bioţi, deplasându-se încet în zona Semicilindrului Sudic. S-ar putea să nu mai avem niciodată prilejul de a captura una. Sondele aproape au terminat survolarea întregului interior, fără să descopere vreun alt biot.

Restul echipajului, inclusiv Takagishi, urmărea cu atenţie monitorul. Grupul creaturilor bizare, dispus într-o formaţie triunghiulară condusă de un specimen ceva mai mare, se apropia de o structură metalică nedefinită. Crabul conducător intră direct în obstacol, rămase nemişcat câteva secunde, apoi îşi folosi cleştii pentru a ciopârţi metalul în bucăţi mici. Cei doi crabi din al doilea rând încărcară fragmentele metalice pe spatele ultimilor trei membri ai trupei. Fragmentele sporiră grămezile deja existente acolo.

— Probabil sunt gunoierii ramanilor, comentă Francesca şi ceilalţi izbucniră în râs.

— Înţelegeţi de ce vreau să ne mişcăm repede? reluă Brown. În acest moment, filmul scurt pe care l-aţi văzut este deja pe drum către reţelele de televiziune terestre. Mai bine de un miliard de pământeni îl vor viziona astăzi cu aceeaşi frică şi fascinaţie resimţită de noi. Închipuiţi-vă ce fel de laboratoare vom putea să construim pentru a studia o asemenea creatură. Închipuiţi-vă câte vom învăţa…

— Ce te face să crezi că vom reuşi să le capturăm? întrebă O'Toole. Arată ca şi cum ar putea fi nişte adversari formidabili.

— Suntem siguri că, deşi par a avea o structură biologică, sunt de fapt roboţi. De aici şi denumirea de „biot", foarte populară în timpul şi după prima expediţie în Rama. Aşa cum s-a menţionat în rapoartele lui Norton şi ale colegilor săi, fiecare dintre aceşti bioţi pare proiectat pentru un singur scop. După câte ştim, nu au o inteligenţă proprie. Prin urmare ar trebui să fim capabili să-i păcălim… şi să-i capturăm.

Pe ecran apăru un prim-plan cu cleştii-foarfeci. Erau în mod evident foarte ascuţiţi.

— Nu ştiu, opină O'Toole. Sunt înclinat să urmez sugestia lui dr. Takagishi şi să-i menţin o vreme sub observaţie, înainte de a încerca să capturez vreunul.

— Vă contrazic, declară Francesca. Vorbind ca jurnalist, niciun

reportaj nu poate fi mai interesant decât descrierea capturării unei asemenea creaturi. Întregul Pământ ne va urmări. E posibil ca o a doua şansă să nu se mai ivească. ASI ne solicită ştiri fulminante. Incidentul căruia i-a căzut victimă generalul Borzov n-a convins câtuşi de puţin contribuabilii că banii alocaţi acestei aventuri spaţiale au fost cheltuiţi cu folos.

— De ce să nu rezolvăm ambele chestiuni în decursul aceleiaşi incursiuni? întrebă O'Toole. O echipă ar explora New York-ul, iar cealaltă ar porni să captureze un crab.

— În niciun caz, replică Nicole. Dacă scopul misiunii e de a prinde un biot, atunci toate resursele noastre trebuie concentrate corespunzător. Amintiţi-vă că suntem limitaţi atât ca număr, cât şi ca timp disponibil.

— Din păcate, decizia nu poate fi luată în consiliul de conducere, rosti cu un zâmbet şters Brown. De vreme ce nu întrunim o unanimitate de păreri, eu trebuie să decid… Prin urmare, scopul viitoarei intrări va fi capturarea unui crab biot. Bănuiesc că amiralul Heilmann îmi va da dreptate. Dacă nu, vom supune propunerea votului întregului echipaj.

Şedinţa luă sfârşit treptat. Takagishi încercă să ofere alte argumente, scoţând în evidenţă faptul că majoritatea speciilor de bioţi zărite de primii exploratori nu se materializaseră decât după dezgheţul Oceanului Cilindric. Dar nimeni nu mai voia să asculte. Oboseala îşi spunea cuvântul.

Nicole se apropie de japonez şi activă pe ascuns scanerul biometric. Fişierul de avertizare rămase complet gol.

— Curat ca lacrima, surâse ea.

Takagishi o privi foarte serios.

— Decizia noastră este greşită, declară el sumbru. Trebuia să mergem în New York.

27. CUM SĂ PRINZI UN BIOT

— Ai grijă, îi spuse Heilmann lui Francesca. Nu mă simt deloc bine când te văd aplecată în felul ăsta.

Signora Sabatini îşi fixase gleznele sub scaunul elicopterului şi se aplecase în afară cu videocamera. La trei-patru metri dedesubt, cei şase crabi-bioţi îşi continuau deplasarea, în aparenţă fără a lua în seamă aparatul care huruia chiar deasupra lor. Menţineau formaţia în falangă, dispuşi ca şirurile de popice.

— Ia-o spre apă, strigă Francesca spre Yamanaka. Se vor apropia de margine, după care se întorc.

Elicopterul viră brusc spre stânga, trecând de cealaltă parte a falezei de cinci sute de metri care separa jumătatea sudică de Oceanul Cilindric. Aici, malul era de zece ori mai înalt decât duplicatul nordic. Brown îşi opri respiraţia, privind în jos spre întinderea de gheaţă, aflată la jumătate de kilometru sub el.

— E ridicol, Francesca, exclamă el. Ce speri să realizezi? Camera automată din botul elicopterului va filma toate imaginile necesare.

— A mea a fost special proiectată pentru transfocare, replică reportera. În plus, un pic de tremur conferă imaginilor mai multă verosimilitate.

Yamanaka se apropie iarăşi de ţărm. Bioţii se găseau chiar în faţă, la vreo treizeci de metri. Conducătorul formaţiei depăşi cu jumătate din corp creasta, se opri o fracţiune de secundă, apoi se răsuci brusc spre dreapta. O altă răsucire rapidă la nouăzeci de grade duse la bun sfârşit manevra, astfel că se afla îndreptat acum exact în direcţie opusă. Ceilalţi cinci îşi imitară conducătorul, executând întoarcerile cu precizie militară, rând pe rând.

— De data asta am reuşit, rosti bucuroasă Francesca, intrând cu totul în elicopter. Prim-plan şi imagini de ansamblu. Şi cred că am surprins o licărire în ochiul albastru al liderului, chiar înainte să se întoarcă.

Bioţii se îndepărtau de stâncă cu viteza lor obişnuită de zece kilometri pe oră. Deplasarea lor lăsa o urmă vagă în solul argilos, pe o direcţie paralelă cu cea pe care se apropiaseră de ocean. De sus, întreaga zonă semăna cu grădina unei case, unde o parte din iarbă fusese tunsă – pe o parte terenul arăta îngrijit, iar pe acolo pe unde încă nu trecuseră bioţii, solul nu avea niciun fel de semne.

— Lucrurile par să devină plictisitoare, declară Francesca, întinzându-se şi punându-şi jucăuşă braţele în jurul gâtului lui Brown. S-ar putea să ne vedem obligaţi să ne amuzăm în alt fel.

— Îi mai urmărim încă o tură. Comportamentul lor e destul de simplu.

Bărbatul ignoră atingerea lui Francesca, părând că verifică mintal punctele unei liste. În cele din urmă, se hotărî:

— Ce crezi, dr. Takagishi? Să mai fie altceva de făcut?

În centrul de comandă din Newton, Takagishi urmărea pe monitor înaintarea bioţilor.

— Ar fi extrem de folositor, dacă am reuşi să aflăm mai multe despre capacităţile lor senzoriale, înainte de a încerca să capturăm vreunul. Până acum n-au reacţionat la zgomote sau la stimuli vizuali îndepărtaţi. De fapt, nici nu ne-au băgat în seamă. Cred că sunteţi de acord că nu avem încă destule date pentru a trage concluzii definitive. Dacă i-am expune la un spectru de frecvenţe electromagnetice şi le-am măsura reacţiile, atunci poate că ne-am face o idee mai bună…

— Aşa ceva ar dura zile întregi, îl întrerupse Brown, iar în final tot va trebui să riscăm. Nu-mi imaginez ce am putea descoperi pentru a ne determina să ne schimbăm planurile.

— Dacă mai întâi am afla mai multe despre ei, atunci am fi capabili să proiectăm o metodă mai bună şi mai sigură de capturare, argumentă Takagishi. Ba chiar poate vom afla lucruri care să ne facă să renunţăm complet…

— Puţin probabil, replică brutal Brown. (Din punctul său de vedere, discuţia luase sfârşit.) Tabori, strigă el, cum staţi cu tabăra?

— Aproape am terminat, răspunse ungurul. Cel mult încă treizeci de minute, apoi sunt pregătit să trag un pui de somn.

— Mai întâi masa, interveni Francesca. Doar n-o să te culci cu stomacul gol.

— Ce găteşti, frumoaso? întrebă Tabori în zeflemea.

— Osso buco alla Rama[21]*.*

— Destul, spuse Brown. O'Toole, eşti în stare să te descurci singur în Newton? Cel puţin pentru alte douăsprezece ore?

— Afirmativ.

— Atunci trimite jos restul echipajului. Până vom ajunge cu toţii în tabără, ar trebui să fie locuibilă. Luăm masa şi ne odihnim puţin, după care pregătim vânătoarea.

Sub elicopter, cele şase creaturi asemănătoare crabilor îşi continuau marşul neîntrerupt pe solul arid. Cei patru oameni le observară întâlnirea cu o graniţă distinctă, unde solul şi pietricelele lăsau loc unei reţele fine de sârmă. De îndată ce atinseră zona îngustă dintre secţiuni, bioţii executară o întoarcere în U şi porniră înapoi spre apă, pe o traiectorie adiacentă celei anterioare. Yamanaka făcu un viraj, luă

[21] Rasol de viţel cu sos à la Rama (n. trad.).

altitudine şi se îndreptă spre tabăra Beta, aflată la zece kilometri dincolo de Oceanul Cilindric.

Toţi aveau dreptate, gândea Nicole. *Imaginea de pe monitor nu se compară cu realitatea.* Cobora pe telescaun în Rama. Acum, după jumătatea drumului, priveliştea îi tăia respiraţia. Îşi aminti de un sentiment asemănător, trăit pe Platoul Tonto din Parcul naţional al Marelui Canion. *Numai că acela a fost creat de natură, într-un interval de timp mai mare de un miliard de ani. Pe Rama l-a construit cineva, sau ceva.*

Telescaunul se opri pentru un moment. Un kilometru mai jos, Takagishi cobora. Nicole nu-l vedea, însă îl auzea în interfon vorbind cu Wakefield.

— Grăbeşte-te, îl auzi strigând pe Wilson. Nu-mi place să stau atârnat în gol.

Lui Nicole în schimb îi plăcea să rămână suspendată. Uluitoarea privelişte din jur era temporar nemişcată, iar ea avea posibilitatea să cerceteze pe îndelete orice trăsătură cât de cât interesantă.

După încă o oprire necesară pentru Wilson, Nicole se apropie în sfârşit de baza scării Alfa. Urmărea fascinată peisajul, pe măsură ce ochii îi distingeau tot mai multe detalii pe ultimele trei sute de metri. Imaginile vagi de până atunci se transformară într-un rover, trei oameni, piese de echipament şi o tabără mică. După câteva clipe, reuşi să-i identifice pe cei trei. O secvenţă din altă călătorie, cu un telescaun oarecum asemănător, îi fulgeră prin minte: în Elveţia, cu două luni în urmă. Chipul lui Henry îi apăru în faţa ochilor, dar fu imediat înlocuit de cel al lui Wakefield, aflat chiar sub ea. Bărbatul tocmai îi dădea instrucţiunile necesare unei coborâri cât mai uşoare.

— Niciodată nu se opreşte de tot, dar încetineşte foarte mult, spunea el. Desfă-ţi centura de siguranţă şi păşeşte pe teren, mergând uşor, exact cum ai proceda în cazul unei scări rulante.

Apucând-o de mijloc, o ridică de pe platformă. Takagishi şi Wilson se aşezaseră deja în scaunele din spatele roverului.

— Bine ai venit în Rama, îi ură Wakefield. În regulă, Tabori, anunţă el în microfon. Suntem cu toţii jos şi pregătiţi de plecare. Trecem pe frecvenţa de transmisie a roverului.

— Grăbiţi-vă, îi îndemnă Janos. De-abia ne abţinem să nu mâncăm şi porţiile voastre... Apropo, Richard, vrei să aduci şi

cutia de scule C? Am tot discutat despre plase şi cuşti şi s-ar putea să am nevoie de o varietate mai mare de ustensile.

— Recepţionat.

Alergând până în tabără, Wakefield intră în singurul cort mai spaţios. Ieşi aproape imediat cu o cutie metalică lungă, dreptunghiulară şi vizibil foarte grea.

— La naiba, Tabori, exclamă în microfon, ce Dumnezeu e-năuntru?

Se auzi un râset.

— Tot ce ai nevoie ca să capturezi un crab biot. Plus alte multe lucruri.

Wakefield întrerupse comunicaţia şi urcă în rover. Porni maşina de la baza scării, în direcţia Oceanului Cilindric.

— Vânătoarea asta de bioţi e cea mai stupidă idee pe care am auzit-o vreodată, bombăni Wilson. Cineva va sfârşi prin a fi rănit.

În rover se aşternu tăcerea. Spre dreapta, la limita câmpului vizual, pasagerii de-abia zăreau varianta ramană a Londrei.

— Ei bine, cum e să faci parte din echipa doi? întrebă Wilson fără a se adresa cuiva anume.

După o tăcere penibilă, Takagishi se răsuci spre el ca să-l întrebe:

— Scuză-mă, domnule Wilson, vorbeai cu mine?

— Bineînţeles, aprobă din cap bărbatul. Nu ţi-a spus încă nimeni că în această misiune eşti savantul numărul doi? Bănuiesc că nu… Dar nu-i deloc surprinzător. Pe Pământ, nici eu n-am ştiut că sunt reporterul numărul doi.

— Reggie, nu cred… începu Nicole înainte de a fi întreruptă.

— Cât despre dumneata, doctore, rosti Wilson aplecându-se înainte, s-ar putea să devii singurul membru al echipei trei. I-am auzit din întâmplare pe glorioşii noştri lideri Heilmann şi Brown discutând despre dumneata. Le-ar place să te lase permanent la bordul lui Newton. Deoarece s-ar putea însă să avem nevoie de măiestria dumitale…

— Destul, interveni Wakefield cu o nuanţă tăioasă. Nu fi atât de urâcios.

Urmară câteva secunde de încordare, după care Wakefield vorbi din nou, pe un ton mai prietenesc:

— Spune, Wilson, dacă-mi aduc bine aminte, eşti un fanatic al volanului. Nu ţi-ar place să conduci tărăboanţa asta?

Sugestia se dovedi perfectă. Câteva minute mai târziu, Reggie Wilson se afla în locul şoferului, alături de Wakefield, râzând ca un nebun în vreme ce accelera roverul într-un cerc strâns. Nicole şi Takagishi erau hurducaţi pe locurile din spate.

Femeia îl observă cu atenţie pe Wilson. A luat-o iarăşi razna, socoti ea. Asta înseamnă de trei ori în ultimele două zile. Încercă să-şi aducă aminte când îi făcuse ultima scanare completă. La o zi după moartea lui Borzov. De atunci i-am verificat pe cadeţi de două ori… la naiba, îşi zise în gând. Investigaţiile m-au făcut neglijentă. Hotărî să-i consulte pe toţi cât mai curând posibil după sosirea în tabăra Beta.

— Scumpul meu profesor, am din întâmplare o întrebare pentru dumneata, rosti Wakefield de îndată ce Wilson reveni pe traiectoria normală către tabără. Se întoarse să-l privească pe japonez. Ai dezlegat misterul acelui „sunet straniu” pe care l-am auzit cu toţii deunăzi? Sau te-a convins dr. Brown că a fost doar o născocire a imaginaţiei noastre colective?

Takagishi clătină din cap.

— Am spus că era un sunet nou. Privi fix în depărtare, peste întinderea încă neexplorată a Câmpiei Centrale. Asta este altă navă Rama. O ştiu. Pătratele cadrilate din sud formează modele cu totul noi şi nu se mai întind până la ţărmurile Oceanului Cilindric. Luminile se aprind înainte ca marea să se dezgheţe. Şi se stâng brusc, fără a se reduce treptat timp de câteva ore, aşa cum au raportat primii exploratori. Crabii bioţi apar în grupuri, nu individual.

Făcu o pauză, continuând să privească imensitatea câmpiei.

— Dr. Brown consideră aceste diferenţe ca fiind neînsemnate, dar eu sunt de părere că ele semnifică ceva. E foarte posibil ca dr. Brown să se înşele.

— Dar e de asemenea posibil să fie şi un mare ticălos, spuse cu amărăciune Wilson. Apăsă acceleraţia până la fund. Tabără Beta, sosim!

28. EXTRAPOLARE

Nicole îşi terminase prânzul alcătuit din raţă conservată, conopidă şi piure de cartofi. Restul astronauţilor încă mâncau, iar la masa lungă domnea pe moment liniştea. În colţ, lângă intrare, un monitor urmărea poziţia crabilor. Nimic nu se schimbase în comportamentul lor. Spotul ce reprezenta grupul

de bioţi se deplasa ceva mai mult de zece minute într-o direcţie, apoi mişcarea se inversa.

— Ce se întâmplă după ce termină parcela? întrebă Wakefield, privind harta zonei, prinsă pe un afişier.

— Data trecută au urmat o cărare dintre pătrate, până au ajuns la un orificiu, răspunse Francesca din celălalt colţ al mesei. Acolo au aruncat gunoiul. N-au adunat nimic în zona nouă, aşa că nu se ştie ce vor face după aceea.

— Sunteţi toţi convinşi că bioţii noştri sunt gunoieri?

— Dovezile sunt destul de evidente, încuviinţă Brown. Un crab singuratic, asemănător cu aceştia, întâlnit de Jimmy Pak în primul Rama, a fost considerat tot un gunoier.

— Ne amăgim singuri, interveni Takagishi, terminând de înghiţit ultima îmbucătură. Însuşi dr. Brown a declarat printre primii că e improbabil ca noi, oamenii, să înţelegem ce se întâmplă în realitate în Rama. Conversaţia noastră îmi reaminteşte de vechiul proverb hindus despre orbii care pipăiau un elefant. Fiecare îl descria altfel, întrucât fiecare atingea doar o mică parte a animalului. Niciunul nu avea dreptate.

— Deci nu crezi că aceşti crabi lucrează pentru Departamentul Sanitar din Rama? se interesă Tabori.

— N-am spus asta, replică Takagishi. Am sugerat doar că este o insolenţă din partea noastră să conchidem atât de repede că cele şase creaturi nu au alt scop decât colectarea gunoiului. Datele obţinute din observaţiile de până acum sunt jalnic de insuficiente.

— Uneori e necesar să extrapolezi, ba chiar să speculezi, bazându-te pe câteva informaţii minime, rosti înţepat Brown. Dumneata ştii prea bine că ştiinţele noi se bazează mai degrabă pe probabilităţi maximale decât pe date certe.

— Înainte de a ne lansa într-o discuţie esoterică despre ştiinţe şi metodologia lor, îl întrerupse rânjind Janos, am să vă fac o propunere sportivă.

Se ridică în picioare, apoi continuă:

— De fapt, a fost iniţial ideea lui Richard, însă eu am transformat-o într-un fel de joc. Are legătură cu luminile. De când am ajuns aici, în Ramaland, au existat trei tranziţii în nivelul de iluminare.

— Huo, strigă Wakefield şi Janos izbucni în râs.

— În regulă, prieteni, reluă micuţul ungur în maniera sa

degajată, care-i treaba cu luminile? S-au aprins, s-au stins şi s-au aprins din nou. Ce se va întâmpla pe viitor? Propun să facem un pariu şi fiecare să mizeze o sumă oarecare, să zicem douăzeci de mărci, pronosticând totodată evoluţia luminilor pe durata restului misiunii. Cine nimereşte răspunsul corect câştigă potul.

— Dar cine va desemna câştigătorul? întrebă somnoros Wilson, după un căscat prelung. În pofida atâtor creiere de mare calibru aşezate la această masă, nu cred că cineva şi-a făcut cu adevărat o părere clară despre Rama. Credinţa mea personală este că luminile nu vor urma niciun şablon. Se stâng şi se aprind aleatoriu, lăsându-ne să facem tot felul de supoziţii.

— Vom scrie totul şi vom trimite mesajul generalului O'Toole prin modem. Richard şi cu mine am căzut de acord că el ar fi arbitrul ideal. La sfârşitul misiunii, va compara pronosticurile fiecăruia cu realitatea, iar fericitul câştigător se va trezi cu o norocoasă cină în doi.

Brown îşi împinse cu putere scaunul înapoi.

— Ai terminat? întrebă el. Dacă da, continuă imediat fără să aştepte un răspuns, atunci poate facem curat şi ne reluăm programul.

— Ei, comandante, replică Janos, încercam doar să mai destind puţin atmosfera. Toţi suntem încordaţi…

Brown ieşi din cort înainte ca Tabori să-şi termine fraza.

— Ce-l frământă? o întrebă Richard pe Francesca.

— Bănuiesc că-l nelinişteşte vânătoarea, răspunse italianca. A fost prost dispus încă de dimineaţă. Poate că responsabilităţile îl apasă prea tare…

— Poate că-i doar un ticălos, declară Wilson ridicându-se în picioare. Mă duc să mă culc.

Pe când Wilson părăsea la rândul său cortul, Nicole îşi reaminti că intenţionase să verifice datele biometrice ale colegilor ei. Era o operaţiune relativ simplă. Trebuia să stea lângă fiecare astronaut circa patruzeci şi cinci de secunde, cu scanerul activat, apoi să citească informaţiile pe monitor. Dacă nu existau valori alarmante, însemna că totul era bine.

La controlul acela, nimeni nu prezentă semne negative.

— În regulă, îi spuse Nicole cu voce joasă lui Takagishi.

Ieşi afară în căutarea lui Brown şi a lui Wilson. Cortul lui Brown se afla la capătul cel mai îndepărtat al taberei. Ca şi

celelalte de acelaşi tip, avea forma unei pălării înalte şi subţiri, aşezată direct pe sol. Toate erau albe şi înalte, cu diametrul de aproximativ doi metri, fabricate din materiale flexibile, superuşoare, care combinau rezistenţa formidabilă, cu împachetarea rapidă şi simplă. Nicole îşi zise că semănau cu teepe-urile indienilor americani.

Brown se găsea înăuntru, stând pe podea cu picioarele încrucişate în faţa unui calculator portabil. Pe display se derula textul capitolului despre bioţi din Atlasul lui Takagishi.

— Scuză-mă, dr. Brown, rosti Nicole vârându-şi capul pe uşă.

— Da, ce s-a întâmplat?

Nu făcu nicio încercare de a-şi ascunde iritarea că era deranjat.

— Trebuie să-ţi verific datele biometrice. Nu le-am mai controlat dinainte de prima incursiune.

Brown o fixă mânios, însă Nicole îi susţinu privirea. Americanul ridică din umeri, mârâi ceva şi se întoarse din nou spre monitor. Nicole îngenunche lângă el şi-şi activă scanerul.

— Sunt câteva scaune rabatabile în magazie, avansă Nicole Observându-l pe Brown cum îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

Bărbatul îi ignoră sugestia. „De ce se poartă aşa grosolan cu mine? se miră în sinea ei Nicole. Din cauza raportului despre el şi Wilson? Nu, îşi răspunse tot ea, pentru că n-am fost niciodată deferentă.”

Pe ecran se iviră primele date. Introduse câteva comenzi, solicitând prezentarea unei sinteze a valorilor de avertizare.

— Tensiunea arterială a crescut cu intermitenţe în ultimele 72 de ore, incluzând aproape în totalitate ziua de azi, declară ea fără pic de emoţie în glas. Acest şablon se asociază în general cu stresul.

Brown încetă lectura şi se răsuci spre ofiţerul biolog; privi datele de pe ecran fără să le înţeleagă.

— Diagrama indică amplitudinea şi durata depăşirilor curbelor de toleranţă, explică Nicole, indicând cu degetul un grafic. Niciunul dintre vârfuri nu e periculos în sine, dar ansamblul constituie motiv de îngrijorare.

— Am fost sub o tensiune, mormăi el.

O privi pe Nicole apelând alte diagrame ce-i coroborau afirmaţia iniţială. Multe dintre fişierele de avertizare ale lui

Brown erau pline.

Luminile continuau să pulseze pe monitor.

— Care-i cel mai rău scenariu posibil? se interesă el.

Nicole îi aruncă o privire piezişă.

— Congestie cerebrală, cu paralizie ori deces. Dacă starea actuală se menţine sau se înrăutăţeşte.

Bărbatul fluieră încetişor.

— Ce ar trebui să fac?

— În primul rând, să începi să dormi mai mult. Profilul metabolismului arată că de la moartea generalului Borzov n-ai mai dormit corespunzător decât unsprezece ore. De ce nu mi-ai spus că ai probleme cu somnul?

— Am crezut că la mijloc e surescitarea. Într-o noapte chiar am luat un somnifer, însă n-a avut efect.

Nicole îşi încruntă sprâncenele.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi prescris aşa ceva.

— La naiba, am uitat să-ţi spun, zâmbi Brown. Într-o noapte îi povesteam Francescăi Sabatini despre insomnia mea şi ea mi-a oferit o pastilă. Am luat-o fără să mă gândesc.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Nicole apăsând nişte taste pentru a solicita informaţii suplimentare.

— Nu sunt sigur, răspunse Brown după o clipă de ezitare. Cred că…

— Am găsit! îl întrerupse Nicole. Se observă din analiza chimică. S-a întâmplat pe 3 martie, a doua noapte după moartea generalului Borzov. Ziua în care dumneata şi Heilmann aţi fost aleşi împreună la conducere. Din datele spectrometrice, aş zice că ai luat o singură pastilă de medvil.

— Poţi să afirmi asta doar din datele mele biometrice?

— Nu chiar, zâmbi Nicole. Interpretarea nu e unică. Ce spuneai la masă? Uneori e necesar să extrapolezi… şi să speculezi.

Ochii li se întâlniră pentru o clipă. Să fie oare frică? se minună Nicole, străduindu-se să interpreteze ceea ce vedea în privirea lui. Brown se uită în altă parte.

— Mulţumesc, dr. Des Jardins, pentru raportul asupra evoluţiei tensiunii mele, rosti el rece. Voi încerca să mă relaxez şi să dorm mai mult. Şi-mi cer scuze că nu te-am anunţat despre somnifer.

Cu o mişcare a mâinii, îi făcu semn că era liberă.

Nicole vru să protesteze, dar se răzgândi. „Oricum nu-mi va urma sfatul, îşi spuse îndreptându-se spre cortul lui Wilson. Iar tensiunea lui nu-i atât de periculoasă.” Reflectă la ultimele două minute ale întâlnirii, după ce-l uimise pe Brown identificând tipul somniferului. Ceva nu-i în regulă aici. Îmi scapă ceva. Dar ce anume?

Auzi sforăitul lui Wilson înainte de a ajunge la uşă. După o scurtă ezitare, se hotărî să-l consulte după ce se va trezi. Se întoarse în cortul ei şi adormi imediat.

— Nicole, Nicole des Jardins. (Vocea îi pătrunse în vis şi o trezi.) Sunt eu, Francesca. Trebuie să-ţi vorbesc.

Nicole se ridică încet în pat. Francesca intrase deja în cameră. Avea pe buze zâmbetul ei cel mai prietenos, pe care Nicole îl credea păstrat doar în beneficiul camerelor de luat vederi.

— Discutam cu David cu câteva minute mai devreme, începu reportera apropiindu-se, şi mi-a spus despre conversaţia pe care aţi avut-o după prânz.

Continua să vorbească, în vreme ce Nicole căsca şi-şi cobora picioarele din pat.

— Am fost, fireşte, foarte îngrijorată de tensiunea lui arterială – fii fără grijă, am hotărât deja împreună că nu voi face public incidentul –, dar ce mă deranjează este că nu ţi-am spus nimic despre somnifer. Mă simt atât de prost… Trebuia să te fi informat numaidecât.

Francesca vorbea prea repede pentru Nicole. Cu câteva clipe mai devreme, visa ceva frumos despre Beauvois şi, brusc, i se cerea să asculte o confesiune pe un ritm de mitralieră, din partea italiencei.

— Nu poţi aştepta un moment până mă dezmeticesc? întrebă ea iritată.

Ocolind-o pe Francesca, se aplecă peste o măsuţă rabatabilă şi luă un pahar cu apă pe care îl bău încet.

— Să înţeleg că m-ai trezit ca să-mi spui că i-ai dat un somnifer lui Brown? Ceva ce ştiam deja?

— Da, zâmbi Francesca. Adică asta-i doar o parte din ce doream să-ţi spun. Mi-am dat seama că am uitat să-ţi spun şi despre Reggie.

Nicole clătină din cap.

— Nu prea înţeleg… Acum te referi la Reggie Wilson?

Reportera ezită o secundă.

— Da, încuviinţă ea. Nu l-ai verificat cu scanerul imediat după masă?

Nicole scutură din nou din cap.

— Nu, adormise deja. Îşi privi ceasul. Hotărâsem să-l consult înainte de şedinţă, probabil peste un ceas.

Francesca fu consternată.

— Mă rog, când David mi-a spus că medvilul a fost evidenţiat de datele biometrice, m-am gândit…

Se opri la jumătatea frazei, părând să-şi adune gândurile. Nicole aşteptă răbdătoare.

— Reggie a început să se plângă de migrene cu mai bine de o săptămână în urmă, continuă într-un sfârşit reportera, după ce navele Newton s-au cuplat pentru rendez-vousul cu Rama. Fiind prieteni apropiaţi şi cunoscând experienţa mea în medicamente – ştii, documentarul meu pentru televiziune –, m-a întrebat dacă n-aş putea să-i dau ceva pentru dureri de cap. La început l-am refuzat, dar mai apoi, fiindcă mă tot sâcâia, i-am dat nubitrol.

Nicole se încruntă.

— E un medicament foarte puternic pentru o simplă durere de cap. Unii medici consideră că n-ar trebui prescris decât dacă orice altceva dă greş…

— Aşa i-am spus şi eu, declară Francesca. A fost de neînduplecat. Nu-l cunoşti pe Reggie. Sunt momente când nu te poţi înţelege cu el.

— Ce cantitate i-ai dat?

— Opt pastile, în total vreo două sute de miligrame.

— Nu-i de mirare că se comportă atât de ciudat.

Nicole se aplecă şi-şi luă minicalculatorul de pe marginea mesei. Apelă banca de date medicale şi citi scurta informaţie despre nubitrol.

— Nu scrie prea multe aici, observă ea. Va trebui să-l rog pe O’Toole să-mi transmită datele complete din enciclopedia medicală. Dar dacă-mi amintesc corect, n-a existat o controversă asupra faptului că nubitrolul ar rămâne în sistemul nervos timp de săptămâni?

— Nu ştiu, replică Francesca.

Privi monitorul din mâna celeilalte şi parcurse rapid textul. Nicole fu iritată. Vru să o admonesteze verbal, însă în ultima clipă se răzgândi. „Deci ai folosit droguri atât cu David cât şi cu

Reggie.” De undeva din străfundul memoriei, o revăzu pe Francesca înmânându-i un pahar de vin lui Borzov, cu câteva ore înainte de moartea acestuia. Un fior rece îi străbătu corpul. Era oare corectă intuiţia ei?

Se răsuci şi o ţintui cu o privire necruţătoare pe reporteră.

— Acum că ţi-ai descărcat sufletul informându-mă că te-ai jucat de-a medicul şi farmacistul cu David şi cu Reggie, mai ai altceva de adăugat?

— Ce vrei să spui? întrebă Francesca.

— Ai mai dat medicamente şi altor membri din echipaj?

Nicole simţi cum i se zbate inima, observând înălbirea imperceptibilă la faţă a lui Francesca şi scurta ezitare înainte de a-i răspunde:

— Nu. Bineînţeles că nu.

29. VÂNĂTOAREA

Elicopterul cobora încet roverul pe sol.

— Cât mai am? întrebă în microfon Tabori.

— Vreo zece metri, răspunse Wakefield.

Electronistul se găsea la aproximativ o sută de metri sud faţă de ocean. Deasupra lui, roverul se balansa la capătul a două cabluri lungi.

— Fii atent cum îl aşezi. Şasiul conţine circuite electronice sensibile.

Yamanaka menţinea elicopterul la cea mai mică altitudine posibilă, în timp ce Janos derula electronic cablurile cu câţiva centimetri pe rând.

— Contact cu terenul pe roţile din spate, strigă Wakefield. Partea din faţă mai trebuie coborâtă un metru.

Francesca alergă lângă vehicul pentru a imortaliza pe peliculă momentul istoric al atingerii Semicilindrului Sudic din Rama. La cincizeci de metri depărtare de faleză, în vecinătatea unui cort care servea drept punct temporar de comandă, restul echipajului se pregătea pentru vânătoare. Irina Turgheniev verifica instalarea cablului capcană în al doilea elicopter. Brown şedea singur la o distanţă de câţiva paşi, discutând prin radio cu Heilmann rămas în baza Beta. Cei doi recapitulau detaliile planului de capturare a bioţilor. Wilson, Takagishi şi Nicole priveau ultimele clipe ale coborârii roverului.

— Acuma ştim cine-i cu adevărat şeful expediţiei, spuse

Wilson şi arătă cu degetul spre Brown. Blestemata asta de vânătoare seamănă cu o operaţiune militară mai mult decât orice altceva am făcut până astăzi, totuşi principalul nostru savant conduce ostilităţile, iar ofiţerul comandant manevrează telefoanele. Scuipă pe jos. Dumnezeule, dar avem oare destul echipament? Două elicoptere, un rover, trei tipuri diferite de cuşti, fără a mai menţiona câteva cutii mari pline de porcării electrice şi mecanice. Bieţii crabi n-au nicio şansă.

Takagishi duse la ochi binoclul laser şi descoperi cu uşurinţă ţinta. La jumătate de kilometru spre est, bioţii se apropiau din nou de marginea falezei. Nimic nu se schimbase în modul lor de deplasare.

— Avem nevoie de toate astea din cauza stării de incertitudine în care ne aflăm, explică japonezul. Nimeni nu ştie cu precizie ce poate surveni.

— Sper să se stângă luminile, râse Wilson.

— Suntem pregătiţi şi pentru eventualitatea asta, interveni acru Brown, apropiindu-se de ei. Carcasa crabilor a fost stropită cu o substanţă fluorescentă şi avem suficiente rachete. În timp ce voi vă lamentaţi asupra duratei ultimei noastre şedinţe, noi am terminat de stabilit planurile de rezervă. Îşi privi supărat compatriotul. Ştii, Wilson, ai putea încerca…

— Atenţiune, îl întrerupse vocea lui Heilmann. Noutăţi de ultimă oră. Generalul O'Toole tocmai m-a anunţat că, peste douăzeci de minute, INN va prelua în direct operaţiunea.

— Bine lucrat, aprecie Brown. Până atunci ar trebui să terminăm pregătirile. Îl văd deja pe Wakefield venind încoace cu roverul. Aruncă o privire la ceas. Iar crabii se vor întoarce peste câteva secunde. Apropo, Otto, continui să fii împotriva propunerii mele de a atrage în cursă biotul din frunte?

— Da. E un risc inutil. Puţinele informaţii de până acum sugerează că liderul biot are capacităţile cele mai avansate.

De ce să riscăm? Oricare dintre ei ar reprezenta o comoară de nepreţuit pe Pământ, mai cu seamă dacă va mai continua să funcţioneze. De conducător ne putem ocupa după aceea.

— În acest caz, voturile îmi sunt împotrivă. Dr. Takagishi şi Tabori îţi împărtăşesc părerea. La fel şi generalul O'Toole. În consecinţă, vom proceda conform planului B. Ţinta va fi biotul patru, ultimul din dreapta, privind din spatele formaţiei.

Roverul care-i transporta pe Wakefield şi Sabatini ajunse în

zona cortului, aproape simultan cu elicopterul.
— Bună treabă, rosti Brown văzându-i pe Tabori şi Yamanaka sărind jos din elicopter. Ia o pauză scurtă, Janos, apoi verifică dacă Turgheniev şi cablul-capcană sunt gata. Vreau să fiţi în aer peste cinci minute. În regulă, continuă întorcându-se spre ceilalţi. Wilson, Takagishi şi des Jardins suie în rover cu Wakefield. Francesca, tu vii cu mine şi Hiro în al doilea elicopter.
Nicole se îndreptă spre rover, dar Francesca îi tăie calea.
— Ai folosit vreodată aşa ceva? o întrebă reportera întinzându-i o videocameră, de mărimea unei cărţulii.
— O singură dată, acum unsprezece-doisprezece ani, răspunse Nicole, studiind aparatul. Am filmat una dintre operaţiile doctorului Delon. Bănuiesc…
— Am nevoie de ajutor, o întrerupse Francesca. Regret că n-am discutat problema mai devreme, însă nu ştiam… Oricum, am nevoie de încă o cameră pe teren, mai ales cu transmisia INN în direct. Nu cer miracole. Eşti singura care…
— De ce nu-l rogi pe Reggie? replică Nicole. Şi el e ziarist, nu?
— Reggie nu vrea să mă ajute. (Brown o strigă pe Francesca din elicopter.) Vrei s-o faci, Nicole? Te rog! Sau trebuie să mă adresez altcuiva?
„De ce nu?” socoti Nicole. „Dacă nu apare vreo urgenţă, n-am altceva de făcut.”
— Bine, încuviinţă ea.
— Mii de mulţumiri, strigă Francesca întinzându-i camera şi repezindu-se spre elicopterul care aştepta.
— Ia te uită, se miră Wilson observând-o pe Nicole cu videocamera în mână. Doctoriţa a fost recrutată de reportera numărul unu. Sper că ai cerut măcar salariul minim.
— Potoleşte-te, Reggie, replică Nicole. Nu mă deranjează să dau o mână de ajutor dacă n-am altceva de făcut.
Wakefield porni vehiculul şi se îndreptă spre est. Punctul de comandă fusese deliberat stabilit în zona deja „curăţită” de crabi. Solul compact uşura înaintarea. În mai puţin de trei minute, ajunseră la o sută de metri de bioţi. Deasupra crabilor se învârteau deja elicopterele, amintindu-i lui Wilson de un stol de ulii, rotindu-se în jurul unui animal pe moarte.
— Spune-mi cu exactitate ce vrei să fac, se adresă Nicole Francescăi prin radio.
— Încearcă să mergi paralel cu bioţii, răspunse italianca. Vei

reuşi s-o faci, cel puţin pentru o vreme. Momentul cel mai important vine atunci când Janos va încerca să închidă capcana.

— Totu-i gata aici, anunţă peste câteva momente Tabori. Aşteptăm să v-auzim.

— Suntem în emisie? o întrebă Brown pe Francesca.

Femeia încuviinţă din cap.

— În regulă, se adresă el lui Janos. Îi dăm drumul.

Un cablu lung şi subţire, având la capăt ceva asemănător unui coş răsturnat, coborî dintr-un elicopter.

— Janos va încerca să-l centreze pe biotul-ţintă, explică Wakefield lui Nicole, lăsând marginile peste carapace. Apoi va creşte tensiunea, ridicând creatura de pe sol. După ce ne întoarcem la Beta, o vom pune în cuşcă.

— Să vedem cum arată de jos, o auzi Nicole pe Francesca.

Roverul se afla acum exact lângă bioţi. Nicole sări din vehicul şi începu să alerge pe alături. La început, fu înfricoşată. Dintr-un motiv oarecare, nu se aşteptase să i se pară atât de mari şi de ciudaţi la înfăţişare. Strălucirea lor metalică îi amintea de exterioarele reci ale multor clădiri pariziene. Alergând pe lângă ei, păstra o distanţă de numai doi metri. Având în vedere focalizarea automată a camerei, nu-i venea greu să filmeze imaginile corespunzătoare.

— Fii cu băgare de seamă să nu ajungi în faţa lor, o preveni Takagishi.

Nu trebuia însă să-şi facă griji: Nicole nu uitase soarta obstacolului din metal.

— Imaginile tale sunt foarte bune, bubui în receptorul roverului vocea lui Francesca. Încearcă să te apropii de lider, apoi lasă-i să te depăşească, filmându-i pe fiecare. (Italianca aşteptă până ce Nicole ajunse în faţa bioţilor.) Oho! Superb! Acum ştiu de ce avem cu noi o campioană olimpică.

Janos rată ţinta în primele două încercări, dar a treia îi reuşi, iar coşul ateriză perfect pe spatele crabului 4. Marginile plasei se mulară pe carapacea acestuia. Nicole începuse să transpire. Alerga de patru minute.

— Din acest moment, se auzi glasul lui Francesca din elicopter, focalizează doar pe crabul-ţintă. Apropie-te de el atât cât îndrăzneşti.

Nicole reduse la un metru distanţa până la biotul cel mai apropiat. Aproape că alunecă o dată, şi un fior o străbătu. Dacă

aş cădea în calea lor, m-ar face bucăţele. Videocamera era fixată pe ultimul crab din dreapta, când Janos strânse cablurile.

— Acum! urlă el.

Capcana, cu biotul prins înăuntru, începu să se ridice. Totul se petrecu apoi extrem de repede. Biotul îşi folosi cleştii-foarfece pentru a tăia unul dintre cablurile metalice ale coşului. Ceilalţi cinci se opriră brusc, preţ de o secundă, apoi atacară imediat capcana. Plasa metalică fu sfâşiată complet şi biotul eliberat în cinci secunde.

Cele văzute o uimiră peste măsură pe Nicole. Continua să filmeze, în ciuda bătăilor nebuneşti ale propriei inimi. Crabul din frunte stătea nemişcat. Ceilalţi îl înconjurară într-un cerc strâns, punând un cleşte pe carapacea lui, iar altul pe vecinul din dreapta. Formaţia se închegă în numai câteva clipe, apoi bioţii rămaseră înlănţuiţi şi nemişcaţi.

Francesca vorbi prima.

— Absolut incredibil! strigă cu înflăcărare. Tocmai le-am ridicat părul măciucă tuturor de pe Pământ.

Nicole îl simţi pe Wakefield lângă ea.

— Eşti teafără?

— Aşa cred, răspunse ea.

Încă tremura. Amândoi priviră crabii. Niciunul nu se mişca.

— S-au strâns grămadă, se auzi din rover vocea lui Wilson. Scorul a devenit 7 la 0 pentru bioţi.

— Întrucât sunteţi convinşi că nu există niciun pericol, accept să mai încercăm o dată, deşi vă mărturisesc că ideea mă nelinişteşte. E limpede că lucrurile acelea comunică între ele. Şi cred că nu vor să fie capturate.

— Otto, Otto, replică Brown. Procedeul de acum este doar o îmbunătăţire a celui folosit prima dată. Plasa va adera pe carapacea crabului, învăluind-o complet. Ceilalţi bioţi nu-şi vor putea utiliza cleştii, deoarece nu va exista spaţiu între plasă şi carapace.

— Amirale Heilmann, aici dr. Takagishi. (Vocea îi trăda în mod vizibil îngrijorarea.) Trebuie să-mi exprim dezaprobarea totală cu privire la continuarea vânătorii. Am văzut deja cât de puţin înţelegem comportamentul acestor creaturi. După cum a arătat Wakefield, încercarea de capturare a declanşat un sistem de protecţie. Habar n-avem cum vor reacţiona data viitoare.

— Cu toţii înţelegem asta, dr. Takagishi, interveni Brown înainte ca Heilmann să răspundă. Dar există circumstanţe care atârnă mai greu în balanţă decât incertitudinile. În primul rând, cum bine a accentuat Francesca, întregul Pământ ne va urmări dacă vom continua acţiunea imediat. Aţi auzit ce a spus Jean-Claude Revoir acum douăzeci de minute: că deja am realizat pentru explorarea spaţiului mai mult decât oricine altcineva, de la primii astronauţi sovietici şi americani ai secolului XX. În al doilea rând, de data aceasta suntem pregătiţi să ducem la bun sfârşit operaţiunea. Dacă renunţăm şi ne întoarcem cu tot echipamentul în tabără, am irosit atât timp, cât şi efort. De ce insistaţi cu aceste profeţii funeste? Tot ce am văzut este că bioţii au recurs la o simplă manevră defensivă.

— Dr. Brown, uitaţi-vă vă rog în jur, se strădui japonezul să formuleze un ultim apel la raţiune. Încercaţi să vă imaginaţi posibilităţile celor care au construit acest vehicul uluitor. Închipuiţi-vă că ceea ce încercăm noi să întreprindem ar putea fi considerat un act ostil şi că a fost cumva comunicat inteligenţei, oricare ar fi ea, aflată la comanda navei. Gândiţi-vă că noi, ca reprezentanţi ai speciei umane, ne-am condamna astfel nu numai pe noi înşine, dar şi pe semenii…

— Prostii, pufni Brown. Cum să mă acuze cineva pe mine de speculaţii nefondate…? râse din toată inima. E absurd! Dovezile indică fără putinţă de tăgadă că nava aceasta are acelaşi scop şi funcţionalitate ca şi prima, nefiind interesată câtuşi de puţin de existenţa noastră. Faptul că roboţii dintr-o subfamilie coalizează atunci când sunt ameninţaţi nu are o importanţă semnificativă. Privi spre ceilalţi din jur. Eu cred că s-a vorbit prea mult, Otto. Dacă nu ai nimic de obiectat, vom trece la prinderea biotului.

De cealaltă parte a Oceanului Cilindric se simţi o scurtă ezitare. Apoi amiralul răspunse afirmativ.

— Continuă, David. Dar fără riscuri inutile.

— Chiar crezi că suntem în pericol? îl întrebă Yamanaka pe compatriotul său, în timp ce noua tactică era trecută în revistă de Brown, Tabori şi Wakefield.

Pilotul privea fix în depărtare, spre structurile masive ale Emisferei Sudice, gândindu-se, poate pentru prima dată, la vulnerabilitatea poziţiei lor.

— Probabil că nu, însă e o nebunie să…

— Nebunie e termenul perfect, îl întrerupse Wilson. Dumneata

şi cu mine suntem singurii care ne-am opus reluării acestei vânători tâmpite. Însă obiecţiile noastre au fost făcute să sune a neghiobie şi chiar a laşitate. Personal, aş dori ca unul dintre crabii ăştia blestemaţi să-l provoace pe stimatul Brown. Ori, şi mai bine, un fulger să trăsnească dinspre vârfurile de colo.

Ridică degetul spre cornurile mari privite mai devreme de Yamanaka şi vocea i se schimbă, devenind tăioasă:

— Suntem vârâţi până peste cap într-o porcărie. Se simte în aer. Am fost avertizaţi de primejdie de forţe pe care niciunul dintre noi nu le înţelege. Dar ignorăm mai departe avertismentele.

Nicole întoarse spatele celor doi colegi şi aruncă o privire celorlalţi astronauţi, care, la vreo cincisprezece metri depărtare, se aflau pe punctul de a încheia scurta şedinţă tactică. Wakefield şi Tabori gustau din plin posibilitatea de a-i păcăli pe bioţi. Nicole se întrebă dacă nu cumva Rama le trimitea cu adevărat un avertisment. Prostii, repetă ea în minte expresia lui David Brown. Corpul îi fu zguduit de frisoane amintindu-şi cât de puţin le trebuise crabilor bioţi pentru a face bucăţi obstacolul metalic. Poate fac din ţânţar armăsar. La fel şi Wilson. Nu avem motive de teamă.

Totuşi, după ce se răsuci să privească iarăşi prin binoclu formaţia bioţilor oprită la o depărtare de jumătate de kilometru, în ea dăinuia o frică palpabilă pe care nimic n-o putea potoli. Cei şase crabi nu se mişcaseră de aproape două ore.

Erau în continuare înlănţuiţi în acelaşi mod. „Ce ne pregăteşti cu adevărat, Rama?” se întrebă femeia fără să mai ştie a câta oară. Următoarea întrebare o făcu să tresară, deoarece n-o mai exprimase în cuvinte până atunci. „Şi câţi dintre noi se vor mai întoarce pe Pământ să-ţi spună povestea?”

La a doua încercare, Francesca hotărî să rămână pe sol, lângă bioţi. Ca şi înainte, Turgheniev şi Tabori se găseau în primul elicopter, împreună cu echipamentul cel mai important. Brown, Yamanaka şi Wakefield urcaseră în celălalt. Brown îl invitase pe Richard să-l ajute cu sfaturi, iar Francesca, bineînţeles, îl convinsese să ia câteva fotografii aeriene pentru a completa sistemul automat de videocamere al aparatului de zbor.

Wilson transportă echipa în rover spre grupul crabilor.

— Iată o slujbă numai bună pentru mine, declară el în vreme

ce se apropiau de ţintă. Şofer de lux. Aruncă o privire spre cerul îndepărtat al lui Rama. Sper că aţi auzit, băieţi. Sunt multilateral. Sunt în stare să fac o mulţime de lucruri.

Se uită apoi către Francesca, care ocupa locul de alături:

— Apropo, doamnă Sabatini, ai de gând să-i mulţumeşti lui Nicole pentru splendida ei prestaţie? în definitiv, imaginile ei au cucerit publicul în ultima ta transmisie.

Francesca era ocupată cu verificarea echipamentului video şi la început ignoră înţepătura lui Reggie. După ce bărbatul o repetă, replică fără să ridice capul:

— Aş putea să-i reamintesc domnului Wilson că nu am nevoie de sfaturile sale nesolicitate despre modul în care să-mi fac meseria?

— A fost un timp când lucrurile stăteau altfel, cugetă în surdină Reggie, clătinând din cap.

Aruncă o căutătură reporterei, care nu părea nici măcar să asculte.

— Atunci când încă credeam în dragoste, continuă el cu o voce mai puternică. Înainte de a cunoaşte ce înseamnă trădarea. Ori ambiţia şi egoismul ei.

Roti violent volanul spre stânga şi frână la patruzeci de metri vest de amplasamentul bioţilor. Francesca sări din vehicul fără un cuvânt. Peste trei secunde, discuta deja prin radio cu Brown şi Wakefield despre reportajul în direct. Takagishi, politicos ca întotdeauna, îi mulţumi lui Reggie pentru călătorie.

— Intrăm în acţiune, strigă din văzduh Tabori.

Din a doua aruncare reuşi să poziţioneze perfect dispozitivul atârnat la capătul cablului, o sferă rotundă şi masivă de douăzeci de centimetri diametru, prevăzută cu o duzină de orificii şi indentări pe suprafaţă. O lăsară încet exact pe mijlocul carcasei unuia dintre crabii aflaţi la marginea formaţiei. Apoi Janos transmise o serie de comenzi procesorului încorporat în sferă, ordonând desfăşurarea fâşiilor de metal împachetate înăuntru. Niciunul dintre bioţi nu se clinti, în vreme ce panglicile metalice se înfăşurau în jurul ţintei.

— Ce zici, inspectore? strigă Janos către Wakefield aflat în celălalt elicopter.

Richard cerceta dispozitivul straniu. Cablul gros era ataşat de un inel în partea din faţă a aparatului de zbor. Cincisprezece metri mai jos, sfera metalică se sprijinea pe spatele biotului

ţintă, filamente subţiri derulându-se treptat peste carapace şi dedesubtul ei.

— De arătat arată bine, replică Richard. Mai rămâne să constatăm un singur lucru. Este elicopterul mai puternic decât strânsoarea lor colectivă?

Brown îi ceru Irinei Turgheniev să ridice prada.

Rusoaica mări încet turaţia elicelor, încercând să înalţe aparatul. Cablul se întinse, dar bioţii de-abia se clintiră.

— Ori sunt foarte grei, ori s-au ancorat cumva de teren, spuse Richard. Ia accelerează brusc.

Şocul neaşteptat ridică pentru moment întreaga formaţie în aer. Elicopterul se clătină, în vreme ce bioţii se balansau la doi-trei metri deasupra solului. Cei doi crabi neataşaţi de biotul ţintă căzură primii într-o grămadă nemişcată, după câteva secunde. Ceilalţi trei rezistară mai mult, aproape zece secunde, înainte de a-şi desprinde la rândul lor cleştii şi de a cădea. Echipajul izbucni în urale şi felicitări reciproce, pe măsură ce elicopterul se înălţă tot mai sus spre cer.

Francesca filma scena de la aproximativ zece metri depărtare. După ce ultimii trei bioţi, inclusiv liderul lor, îşi eliberară din strânsoare tovarăşul şi se prăbuşiră pe solul raman, ea se aplecase pe spate pentru a prinde în cadru elicopterul care se îndrepta cu prada spre ţărmul Oceanului Cilindric. Îi trebuiră două-trei secunde ca să-şi dea seama că toată lumea ţipa spre ea.

Lovind solul, biotul conducător şi ultimii săi doi însoţitori nu se transformaseră într-o masă informă. Deşi uşor avariaţi, erau activi şi în mişcare la câteva clipe după prăbuşire. În timp ce Francesca filma plecarea elicopterului, liderul îi simţise prezenţa şi se îndreptase către ea. Ceilalţi doi îl urmau la un pas distanţă.

Se aflau la numai patru metri când reportera, încă filmând, îşi dădu în cele din urmă seama că ea însăşi reprezenta de astă dată prada. Se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă.

— Aleargă în zigzag, strigă în microfon Wakefield, ei nu pot merge decât în linie dreaptă.

Francesca se conformă, dar bioţii continuau să-i calce pe urme. Surplusul iniţial de adrenalină îi permise să mărească distanţa la aproximativ zece metri. Dar oboseala îşi spuse cuvântul şi, în scurt timp, bioţii să înceapă să câştige implacabil teren. Femeia alunecă şi aproape căzu. Până să-şi recapete

echilibrul, biotul conducător redusese distanţa la numai trei metri.

Wilson se năpustise spre rover de îndată ce devenise limpede că bioţii o urmăreau pe reporteră. Porni vehiculul şi se îndreptă în viteză spre ea. Intenţia sa iniţială era s-o culeagă din trecere, îndepărtându-se apoi de asaltul bioţilor, dar aceştia se apropiaseră prea mult, aşa că Reggie decise să-i lovească lateral. Cu un zăngănit metalic, vehiculul se izbi de bioţi. Planul funcţionă. Energia impactului îi azvârli pe Reggie şi pe crabi la câţiva metri într-o parte. Ameninţarea la adresa italiencei dispăruse.

Însă bioţii nu fuseseră incapacitaţi. Departe de aşa ceva. În ciuda faptului că unul dintre ei pierduse un picior, iar conducătorul avea un cleşte avariat, le trebuiră doar câteva secunde ca să se arunce asupra maşinii sfărâmate. Începură să ciopârţească roverul cu cleştii, apoi să transforme bucăţile în fragmente şi mai mici cu înfricoşătoarele colecţii de pile şi foarfeci.

Izbitura îl ameţise pe moment pe Reggie. Crabii se dovediseră mai grei decât anticipase el, iar avariile vehiculului său erau majore. De îndată ce-şi dădu seama că bioţii continuau să funcţioneze, încercă să sară din rover. Nu reuşi. Picioarele îi fuseseră prinse sub tabloul de comandă.

Teroarea sa cumplită nu dură decât zece secunde. Nimeni nu putea face nimic. Urletele îngrozite ale lui Reggie Wilson reverberară în imensitatea lui Rama, în timp ce bioţii îl tăiau bucăţele, exact ca şi cum ar fi făcut parte din rover. Totul se petrecu repede şi sistematic. Francesca şi camerele automate ale elicopterului îi filmară ultimele momente de viaţă. Iar imaginile fură transmise în direct pe Pământ.

30. POST-MORTEM II

Nicole şedea tăcută în cortul ei din tabăra Beta. Nu reuşea să-şi şteargă din minte imaginea oribilă a chipului lui Reggie Wilson, contorsionat de groază în timp ce era ciopârţit. Încercă să se gândească la altceva. „Şi acum?” se întrebă singură. „Ce se va întâmpla cu misiunea?”

Afară se lăsase iarăşi bezna. Luminile se stinseră brusc cu trei ore în urmă, după un interval de funcţionare mai scurt cu treizeci şi patru de secunde faţă de ziua precedentă. Stingerea

lor ar fi trebuit în mod normal să suscite o serie întreagă de discuţii şi de speculaţii, totuşi nu se întâmplase aşa. Nimeni nu dorea să vorbească. Amintirea îngrozitoare a morţii lui Wilson apăsa greu asupra fiecăruia.

Obişnuita consfătuire a echipajului de după masa de prânz fusese amânată pentru a doua zi dimineaţă, întrucât Brown şi Heilmann se aflau într-o conferinţă prelungită cu oficialităţile ASI de pe Pământ. Nicole nu participase la niciuna dintre discuţii, însă nu era dificil să-şi imagineze conţinutul lor. Era conştientă că apăruse posibilitatea clară ca misiunea să fie întreruptă. Strigătele şi vociferările opiniei publice ar fi putut s-o ceară. La urma urmei, oamenii fuseseră martori la una dintre cele mai macabre scene...

Şi-o închipui pe Geneviève în faţa televizorului, în Beauvois, urmărind cum Wilson era ciopârţit metodic de crabi. Se cutremură. Apoi se condamnă pentru egoism. Adevărata oroare a fost trăită în Los Angeles.

Întâlnise de două ori familia lui Wilson, la primele petreceri ţinute imediat după anunţarea oficială a componenţei echipajului. Nicole şi-l reamintea în special pe băiat, Randy. Avea şapte-opt ani, ochi mari şi era foarte frumos. Iubea sportul. Îi adusese lui Nicole unul dintre cele mai preţuite obiecte ale colecţiei sale, un program al Olimpiadei din 2184 într-o stare aproape perfectă, şi o rugase să-i ofere un autograf pe pagina despre triplul salt feminin. Ea îi ciufulise părul, în vreme ce băieţaşul îi mulţumise cu un zâmbet larg.

Imaginea lui Randy Wilson privindu-şi tatăl cum moare în direct se dovedi prea mult pentru Nicole. Ochii i se umplură de lacrimi. „Ce coşmar a însemnat anul acesta pentru tine, micuţule. Tăvălugul vieţii. La început bucuria ca tatăl tău să fie ales printre astronauţi. Apoi toată aiureala cu Francesca şi divorţul. Şi acum această tragedie.”

Era deprimată, iar mintea îi prea activă ca s-o lase să doarmă. Decise că nu dorea să rămână singură. Se îndreptă spre cortul vecin şi bătu uşor la uşă.

— Cine este? auzi pe cineva întrebând dinăuntru.

— Hot, Takagishi-san. Sunt eu, Nicole. Pot să intru?

Bărbatul se apropie de uşă şi o deschise.

— Ce surpriză neaşteptată. O vizită profesională?

— Nu, răspunse ea intrând. Una neprotocolară. Nu reuşeam

să dorm. M-am gândit că…

— Oricând eşti binevenită, spuse el cu un surâs prietenesc. Nu ai nevoie de motiv. O privi câteva clipe. Sunt foarte tulburat de cele întâmplate în după-amiaza aceasta. Mă simt răspunzător. Nu cred că am făcut destul ca să opresc…

— Fii serios, Shigeru, interveni Nicole. Nu fi ridicol. N-ai de ce să te învinovăţeşti. Cel puţin dumneata ţi-ai exprimat deschis părerea. Eu sunt medic şi nici măcar n-am deschis gura.

Îşi plimbă privirea prin cortul lui Takagishi. Lângă pat, pe o bucată de stofă întinsă pe podea, observă o ciudată figurină albă cu însemne negre. Se duse lângă ea şi îngenunche.

— Ce-i asta?

Takagishi se simţi puţin jenat. Veni alături de Nicole, ridicând figurina micuţă care reprezenta un oriental plinuţ. O ţinu între degetul mare şi arătător.

— O moştenire netsuke de familie a soţiei mele. Este sculptată în fildeş.

I-o întinse lui Nicole.

— Regele zeilor. Perechea lui, o regină la fel de durdulie, se odihneşte pe o măsuţă lângă patul soţiei mele, în Kyoto. Cu mult timp în urmă, înainte ca elefanţii să devină o specie primejduită, oamenii colecţionau asemenea statuete. Familia soţiei are o colecţie superbă.

Nicole cercetă cu atenţie figurina din mână. Pe faţă avea întipărit un zâmbet senin şi blând. Şi-o imagină pe frumoasa Machiko Takagishi acasă în Japonia şi, pentru câteva momente, invidie legătura dintre cei doi. Aşa ceva ar face mai uşor de suportat evenimente precum moartea lui Wilson, medită ea.

— Nu vrei să stai jos? o invită Takagishi.

Nicole se aşeză pe o ladă de lângă pat şi discutară vreme de douăzeci de minute. Îşi împărtăşiră amintiri despre familiile fiecăruia. De câteva ori, se referiră în treacăt la dezastrul după-amiezii, dar evitară cu desăvârşire orice abordare detaliată a misiunii lor în Rama. Amândoi aveau nevoie de imagini liniştitoare ale vieţii lor de zi cu zi de pe Pământ.

— Şi acum, rosti Takagishi terminându-şi ceaşca de ceai şi aşezând-o pe masă, am o rugăminte deosebită pentru doctoriţa des Jardins. Te superi dacă te rog să-ţi aduci echipamentul biometric? Aş vrea să fiu scanat.

Nicole începu să râdă, dar observă seriozitatea de pe faţa

colegului ei. După ce se întoarse cu scanerul, Takagishi îi împărtăşi raţiunea cererii sale.

— După-amiază, am simţit două înţepături ascuţite în piept, explică el. S-a întâmplat imediat după ce Wilson a lovit bioţii şi mi-am dat seama că…

Nu-şi termină fraza. Nicole încuviinţă din cap şi activă aparatul.

Niciunul nu scoase un cuvânt pe durata următoarelor trei minute. Nicole verifică valorile de alertă şi cercetă graficele şi datele cardiace prezentate pe ecran, clătinând periodic din cap. Când termină, îl privi cu un zâmbet de rău augur.

— Ai avut un uşor infarct, poate chiar două, foarte apropiate între ele. Iar de atunci inima funcţionează neregulat.

Îşi putea da seama că Takagishi se aştepta la asemenea veşti.

— Îmi pare rău, reluă ea. Am nişte medicamente, dar nu constituie decât un paleativ. Trebuie să ne întoarcem imediat în Newton ca să te tratez corect.

— Ei bine, surâse el slab, dacă previziunile noastre sunt corecte, peste douăsprezece ore va fi iarăşi lumină în Rama. Presupun că vom pleca atunci.

— Probabil. Am să vorbesc imediat cu Brown şi Heilmann. Părerea mea e că vom pleca mâine dimineaţă la prima oră.

Japonezul o apucă de mână.

— Mulţumesc, Nicole.

Femeia se răsuci pe călcâie. Pentru a doua oară în decurs de o oră, avea lacrimi în ochi. Părăsi cortul şi se îndreptă spre marginea taberei, căutându-l pe Brown.

— Ah, tu eşti, auzi în întuneric vocea lui Richard. Eram convins că dormi. Am o serie de noutăţi pentru tine.

— Bună, îl salută Nicole, în vreme ce umbra care ţinea lanterna în mână se detaşă din întuneric.

— Nu puteam să dorm. Prea multe imagini macabre mi se învârteau prin minte. Aşa încât am decis să mă ocup puţin de problema ta. Zâmbi. A fost chiar mai uşor decât am crezut. N-ai vrea să vii la mine?

Nicole era dezorientată. Fusese preocupată de ce avea să le spună lui Brown şi Heilmann despre Takagishi.

— Îţi aduci aminte, nu-i aşa? se interesă Richard. Chestiunea

programului lui RoSur şi a comenzilor manuale…

— La asta ai lucrat? întrebă ea. Aici jos?

— Desigur. N-a trebuit decât să-l rog pe O'Toole să-mi transmită informaţiile necesare. Haide să-ţi arăt.

Nicole decise că întrevederea cu Brown putea să mai aştepte câteva minute. Porni alături de Richard. În drum, bărbatul ciocăni la uşa altui cort.

— Ei, Tabori, ce zici de asta? strigă el. Am găsit-o pe drăgălaşa noastră doctoriţă hoinărind în întuneric. Nu vii să ne ţii companie? I-am explicat şi lui o parte, explică Richard. În cortul tău era întuneric şi am presupus că dormi.

În mai puţin de un minut, Janos se împletici pe uşă afară şi o întâmpină pe Nicole cu un surâs.

— În regulă, dar să n-o lungim prea mult. Tocmai aţipisem.

O dată ajunşi în adăpostul lui Wakefield, inginerul trecu în revistă, cu evidentă plăcere, ce se întâmplase cu robotul-chirurg în clipa când Newton suferise manevra neaşteptată.

— Ai avut dreptate, Nicole, bănuind că existau comenzi manuale introduse în RoSur. Comenzile acelea au blocat într-adevăr programul de protecţie. Însă niciuna dintre ele nu a fost introdusă în timpul manevrei ramane.

Zâmbi şi continuă, urmărind-o atent pe Nicole dacă îi înţelegea explicaţiile.

— Aparent, atunci când Janos a căzut şi degetele sale au atins pupitrul de comandă, el a transmis trei instrucţiuni. Cel puţin aşa a crezut RoSur – i s-a transmis că se aştepta executarea a trei comenzi manuale. Fireşte că n-aveau niciun sens, dar RoSur nu cunoştea acest lucru.

Poate că acum înţelegi unul dintre coşmarurile inginerilor de software. Nu există nicio şansă ca să anticipăm vreodată toate situaţiile posibile. Proiectanţii au prevăzut protecţii în cazul unei singure comenzi inadvertenţe – de exemplu, cineva care atinge, din greşeală, pupitrul de comandă în timpul operaţiei –, însă nu împotriva mai multor astfel de comenzi. În esenţă, comenzile manuale au fost considerate urgenţe. Ele deţin prioritatea maximă în structura de întreruperi a programului lui RoSur, fiind procesate imediat. Totuşi sistemul consideră că nu poate exista mai mult de o singură comandă eronată, având capacitatea s-o elimine şi să treacă apoi la procesarea următoarelor întreruperi, care includ algoritmii de protecţie.

— Îmi pare rău, dar am pierdut şirul, zise Nicole. Cum se face că programul poate discerne o singură comandă greşită şi nu mai multe? Am crezut că acest procesor simplu lucrează serial.

Richard se răsuci cu faţa către calculatorul său portabil şi, ajutându-se de notiţe, apelă pe ecran mai multe numere dispuse în şiruri şi coloane.

— Iată operaţiunile, instrucţiune cu instrucţiune, implementate de software-ul lui RoSur după recunoaşterea prezenţei comenzilor manuale în buffer.

— Se repetă la fiecare şapte operaţii, observă Janos.

— Exact, încuviinţă Richard. RoSur a încercat de trei ori să prelucreze prima comandă manuală, dar nu a reuşit, ceea ce l-a determinat să treacă la următoarea comandă. Programul a funcţionat exact aşa cum a fost scris să o facă…

— Şi de ce s-a întors la prima comandă? întrebă Tabori.

— Deoarece programatorii n-au luat niciodată în consideraţie posibilitatea mai multor comenzi greşite. Sau cel puţin n-au programat niciodată pentru această condiţie. Problema internă pe care şi-o pune software-ul după ce termină de procesat o comandă manuală este să vadă dacă nu mai există alta în bufferul de aşteptare. Dacă nu există, programul respinge prima comandă şi devine liber pentru a prelucra altă întrerupere. Dacă bufferul nu este gol, programului i se cere să stocheze comanda respinsă şi s-o proceseze pe următoarea. Dacă sunt respinse succesiv două comenzi, software-ul presupune că procesorul central e defect, trece pe cel de rezervă şi încearcă iarăşi să prelucreze aceleaşi comenzi manuale. Înţelegeţi raţiunea. Să presupunem că…

Nicole ascultă câteva momente discuţia dintre Richard şi Janos referitoare la sisteme redundante, comenzi buferate şi structuri de aşteptare. Poseda doar o pregătire sumară în domeniu şi nu reuşi să urmărească schimbul de replici.

— O clipă, interveni ea într-un sfârşit, dar nu mai pricep nimic. Aduceţi-vă aminte că nu sunt inginer. Nu mă lămureşte nimeni şi pe mine într-un limbaj normal?

— Îmi pare rău, Nicole, se scuză Wakefield. Ştii ce-i un program pe bază de întreruperi?

Femeia aprobă din cap.

— Eşti familiarizată cu modul în care acţionează priorităţile într-un astfel de sistem? Perfect! Atunci explicaţia devine

simplă. Întreruperile sistemului de protecţie, bazat pe accelerometru şi imagini, aveau un nivel de prioritate mai scăzut decât comenzile manuale introduse din greşeală de Janos în cădere. Sistemul a intrat într-o buclă închisă, încercând să prelucreze comenzile eronate şi n-a mai avut posibilitatea să ia în seamă semnalele de urgenţă ale senzorilor. De aceea, bisturiul a continuat să taie.

Dintr-un motiv oarecare, Nicole fu dezamăgită. Explicaţia era destul de clară şi cu siguranţă ea nu dorise ca analiza faptelor să-l implice pe Janos, ori pe altcineva. Dar totul era prea simplu. Nu meritase nici timpul şi nici energia cheltuită.

Se lăsă să cadă pe pat.

— Deci s-a terminat cu misterul meu…

Janos se aşeză alături.

— Capul sus, Nicole! Astea-s veşti bune. Cel puţin acum ştim cu certitudine că n-am greşit iniţializarea operaţiei. Există o explicaţie logică pentru cele întâmplate.

— Grozav, replică ea sarcastic. Însă Borzov rămâne mort. La fel şi Wilson.

Se gândi la comportamentul ciudat al reporterului american din ultimele zile şi-şi aminti de conversaţia purtată cu Francesca.

— Apropo, întrebă pradă unui impuls spontan, l-aţi auzit cumva pe Borzov plângându-se de dureri de cap sau acuzând vreo indispoziţie trecătoare? Mai cu seamă în ziua „banchetului”?

Wakefield clătină din cap.

— Nu, zise Janos, de ce întrebi?

— Bazându-mă pe datele biometrice ale lui Borzov, am cerut calculatorului să-mi listeze cauzele posibile ale simptomelor sale, în condiţiile în care generalul n-ar fi avut apendicită. Cea mai probabilă cauză, cu o valoare de 62, a fost considerată reacţia la droguri. Am socotit că poate vinovat a fost un medicament oarecare.

— Într-adevăr? rosti Janos, cu curiozitatea stârnită. De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

— Am vrut s-o fac… de câteva ori, răspunse Nicole. M-am gândit însă că nu te interesează. Îţi aduci aminte că am trecut pe la tine, la o zi după moartea lui Borzov? Imediat după consfătuirea echipajului. Din felul cum te-ai purtat, am tras

concluzia că nu voiai să-ţi reaminteşti…

— Dumnezeule, clătină Janos din cap. Cât de greu ne înţelegem uneori, noi, pământenii… Mă durea pur şi simplu capul. Nici mai mult, nici mai puţin. Cu siguranţă n-am intenţionat să las impresia că n-aveam chef să vorbesc despre moartea lui Valeri.

— Vorbind despre comunicare, spuse Nicole ridicându-se obosită de pe pat, trebuie să-i văd pe Brown şi pe Heilmann înainte de mă culca. Se uită la Wakefield. Mulţumesc mult pentru ajutor, Richard. Aş vrea să pot spune că mă simt mai bine acum.

Se apropie de Janos.

— Îmi pare rău, prietene. Ar fi trebuit să conduc investigaţia cu tine. Probabil s-ar fi terminat cu mult mai repede…

— În regulă, replică Janos. Nu-ţi face griji. Haide, te însoţesc până la cortul meu.

Nicole auzi conversaţia aprinsă încă dinainte să bată la uşă. Brown, Heilmann şi Francesca se certau cu privire la răspunsul ce trebuia dat ultimelor directive primite de pe Pământ.

— Exagerează, spunea Francesca. Îşi vor da singuri seama, de îndată ce vor avea timp să reflecteze. Nu-i prima misiune care suferă pierderi de vieţi omeneşti.

— Dar ne-au ordonat să ne întoarcem în Newton cât mai repede posibil, protestă Heilmann.

— Iar mâine le vom explica de ce am mers să cercetăm mai întâi New York-ul. Takagishi zice că oceanul va începe să se topească într-o zi sau două, şi atunci va trebui oricum să plecăm. În plus, Wakefield, Takagishi şi cu mine am auzit ceva în noaptea aia, chiar dacă David nu ne crede.

— Nu ştiu, Francesca, începu să răspundă Brown când auzi ciocăniturile. Cine-i acolo? se răsti supărat.

— Des Jardins. Am informaţii importante de ordin medical…

— Uite ce-i, des Jardins, o întrerupe Brown, suntem foarte ocupaţi. Nu poţi aştepta până mâine dimineaţă?

„Bine”, îşi spuse în sinea ei Nicole. „Pot să aştept până dimineaţă.” Oricum nu se grăbea să răspundă întrebărilor lui Brown despre starea cardiacă a lui Takagishi.

— Am înţeles, rosti cu voce tare.

Peste câteva clipe, auzi discuţia declanşându-se din nou. Se îndreptă încet spre cort. Mâine trebuie să fie o zi mai bună, se

gândi strecurându-se în pat.

31. FENOMENUL DIN ORVIETO

— Noapte bună, Otto, spuse Brown după plecarea amiralului. Ne vedem mâine dimineaţă.

Căscă şi se întinse. Îşi privi ceasul. Până la probabila aprindere a luminilor erau mai bine de opt ore.

Îşi scoase salopeta şi bău o înghiţitură de apă. De-abia se întinsese pe pat, când Francesca intră în încăpere.

— David, avem necazuri. (Se apleacă şi-l sărută în fugă.) Am vorbit cu Janos. Nicole bănuieşte că Valeri a fost drogat.

— Ceee? strigă bărbatul şi se ridică în capul oaselor. Cum e posibil? Nu există nicio modalitate…

— Pare-se că au existat nişte dovezi în datele biometrice, iar ea a fost destul de isteaţă ca să le găsească. I-a pomenit faptul lui Janos în seara asta.

— N-ai reacţionat când ţi-a spus, nu-i aşa? Adică, trebuie să fim absolut…

— Sigur că nu, răspunse Francesca. Oricum, Janos n-ar bănui nimic în vecii vecilor. E complet inocent. Cel puţin în ceea ce priveşte astfel de lucruri.

— La naiba cu femeia asta, izbucni Brown. Şi la naiba cu datele ei biometrice. Îşi frecă faţa cu mâinile. Ce zi! întâi tâmpitul de Wilson vrea să facă pe eroul. Acum asta… Ţi-am spus că trebuia să ştergem toate fişierele referitoare la operaţie. Ar fi fost extrem de uşor de făcut. Iar situaţia n-ar fi devenit…

— Oricum ar fi rămas înregistrările biometrice, pară Francesca. Acolo se găsesc dovezile principale. Însemna să fii un veritabil geniu ca să cercetezi istoricul operaţiei şi să deduci ceva. Italianca se aşeză pe pat şi-i strânse capul la piept. Marea greşeală n-a fost că am neglijat să distrugem fişierele. De altfel, asta ar fi trezit suspiciunile celor de la ASI. Eroarea noastră este c-am subestimat-o pe Nicole des Jardins.

Brown se eliberă din îmbrăţişarea femeii şi se ridică în picioare.

— La dracu’, Francesca, e greşeala ta! N-ar fi trebuit să mă las niciodată atras în combinaţia asta. Am ştiut eu…

— Ai ştiut, îl întrerupse tăios Francesca, că tu, dr. David Brown, nu participai la prima incursiune în Rama. Ştiai că milioanele pe care le-ai fi putut încasa ca erou şi conducător în

ochii publicului al acestei expediţii ar fi fost serios compromise dacă rămâneai la bordul lui Newton.

Brown se opri din măsurarea încăperii în lung şi în lat şi se întoarse spre reporteră.

— Şi ai mai ştiut, continuă ea pe un ton mai măsurat, că la rândul meu aveam un interes bine întemeiat ca să participi la prima misiune. Şi că te puteai bizui pe ajutorul meu.

Îl apucă de mâini şi-l trase spre pat.

— Stai jos, David. Am mai discutat de sute de ori chestiunea asta. Nu noi l-am ucis pe Borzov. Pur şi simplu i-am dat un medicament care inducea simptomele unei apendicite. Decizia am luat-o împreună. Dacă Rama n-ar fi executat manevra şi robotul ar fi funcţionat corect, atunci planul nostru ar fi reuşit de minune. Borzov s-ar afla astăzi în Newton, restabilindu-se după apendicectomie, iar noi doi am conduce explorarea navei.

Brown îşi smulse mâinile din ale femeii şi începu să şi le frângă.

— Mă simt atât... atât de murdar. N-am mai făcut niciodată aşa ceva. Fie că ne place sau nu, suntem parţial responsabili de moartea lui Borzov. Poate şi pentru cea a lui Wilson. Am putea fi acuzaţi. Clătină iarăşi din cap şi disperarea i se citi pe faţă. Se presupune că sunt om de ştiinţă. Ce mi s-a întâmplat? Cum de m-am implicat în asemenea lucruri?

— Scuteşte-mă de fraze bombastice, replică dur Francesca. Şi nu-ncerca să te amăgeşti singur. Nu ai furat tu cea mai importantă descoperire astronomică a deceniului de la o studentă? Şi nu te-ai căsătorit cu ea pentru a-i închide gura? Integritatea profesională ţi-a fost compromisă de mult timp.

— E injust. În general am fost cinstit. Doar...

— Doar atunci când era important şi însemna mult pentru tine. Ce porcărie! Francesca se ridică şi începu să se plimbe la rândul ei prin cameră. Voi, bărbaţii, sunteţi nişte ipocriţi teribili. Vă păstraţi amorul propriu cu explicaţii abracadabrante. Nu admiteţi niciodată cine sunteţi cu adevărat şi ce doriţi de fapt. Cele mai multe dintre femei sunt mai cinstite. Ne recunoaştem ambiţiile, dorinţele şi chiar cele mai primitive instincte. Ne recunoaştem slăbiciunile. Ne vedem aşa cum suntem, nu cum am vrea să fim.

Se întoarse pe pat şi-l apucă din nou de mâini pe David.

— Nu-ţi dai seama, dragul meu, spuse ea cu seriozitate, că

noi doi gândim la fel? Alianţa noastră se bazează pe cea mai puternică legătură dintre toate – interesul reciproc. Suntem motivaţi de aceleaşi ţeluri: glorie şi putere.

— Sună groaznic, rosti el.

— Dar e adevărat. Chiar dacă nu vrei să recunoşti în sinea ta. David, scumpule, nu înţelegi că indecizia ta provine tocmai din neputinţa de a-ţi admite adevărata fire? Uită-te la mine. Ştiu exact ce vreau şi nu sunt niciodată nehotărâtă vizavi de ce trebuie să fac. Comportamentul meu este reflex.

Fizicianul rămase tăcut o bună bucată de timp. Într-un sfârşit, se răsuci şi-şi lăsă capul pe umărul ei.

— La început Borzov, acum Wilson, oftă el adânc. Sunt pur şi simplu dărâmat. Aş vrea ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat.

— Nu te poţi da bătut acum, David, spuse ea mângâindu-l pe cap. Am mers prea departe. Şi marele premiu e la îndemâna noastră.

Se apleacă şi începu să-i scoată cămaşa.

— A fost o zi lungă şi obositoare, rosti cu un glas liniştitor. Să încercăm s-o dăm uitării.

Brown închise ochii, în vreme ce ea îşi plimba mâinile pe pieptul şi faţa sa. Femeia se apleacă şi-l sărută uşor pe buze. Câteva clipe mai târziu, se opri brusc.

— Vezi tu, spuse scoţându-şi încet propriile haine, atâta timp cât rămânem uniţi, ne sprijinim unul pe celălalt.

Se ridică în picioare, silindu-l să-şi deschidă ochii.

— Grăbeşte-te, zise el nerăbdător. Eram gata…

— Nu-ţi face griji, replică Francesca, dezbrăcându-se complet, cu mine n-ai avut nicicând probleme. Zâmbi din nou, în timp ce-i desfăcea genunchii şi-i apăsa faţa între sâni. Nu uita, încheie trăgând cu mâna liberă de şortul lui, eu nu sunt Elaine.

Îl studie pe americanul adormit alături. Încordarea şi neliniştea oglindite pe chipul său cu doar câteva minute mai devreme fuseseră înlocuite de zâmbetul senin al unui băieţel. Bărbaţii sunt atât de simpli, socoti Francesca. Orgasmul e analgezicul perfect. Aş vrea să fie la fel de uşor şi pentru noi.

Se strecură jos din pat şi se îmbrăcă, atentă să nu-şi trezească partenerul adormit. „Însă tu şi cu mine avem o problemă adevărată”, îşi spuse terminând să se îmbrace, pe

care trebuie s-o rezolvăm rapid. „Şi va fi mai greu de rezolvat întrucât avem de-a face cu o femeie.”

Ieşi afară, în bezna ramană. Lângă depozitul de materiale existau câteva lămpi, în rest tabăra Beta se afla în întuneric. Toată lumea dormea. Îşi aprinse lanterna şi se îndreptă spre sud, spre Oceanul Cilindric.

Ce doreşti, de fapt, Nicole des Jardins? medită ea, continuându-şi mersul. Şi unde se găseşte punctul tău slab, călcâiul lui Ahile? Preţ de câteva minute, Francesca îşi trecu în revistă întreaga bază de date referitoare la Nicole, încercând să descopere orice defect de caracter sau personalitate posibil de a fi exploatat. Banii nu constituie răspunsul. Nici sexul, cel puţin nu cu mine. Chicoti involuntar. Şi cu siguranţă nici cu David. Antipatia pentru el este evidentă.

Dar şantajul? se întrebă Francesca în vreme ce se apropia de ţărmul oceanului. Îşi aduse aminte de reacţia lui Nicole la întrebarea despre tatăl lui Geneviève. Poate, dacă aş şti răspunsul… însă nu-l cunosc.

Pe moment, era neputincioasă. Nu întrezărea nicio modalitate de a o compromite pe Nicole des Jardins. Luminile taberei abia se mai zăreau în urmă. Stinse lanterna şi se aşeză cu grijă, cu picioarele atârnând peste marginea falezei.

Stând aşa, cu picioarele balansându-se deasupra apelor îngheţate ale Oceanului Cilindric, în minte îi năvăliră amintiri vii ale copilăriei ei petrecute în Orvieto. La unsprezece ani, în ciuda avertismentelor care o asaltau de pretutindeni, precocea Francesca hotărâse să înceapă să fumeze. În fiecare zi, după şcoală, cobora dealul pe câmpia de sub oraş, pentru a se aşeza pe malul pârâiaşului preferat. Acolo fuma în tăcere, ca un act de rebeliune solitară. În acele după-amiezi leneşe, popula în minte o lume fantastică de castele şi prinţese, la milioane de kilometri depărtare de mama şi tatăl ei vitreg.

Amintirea acelor momente ale adolescenţei născu în ea o dorinţă irezistibilă de a fuma. De la începutul misiunii luase cu regularitate pastilele de nicotină, dar acestea îi satisfăceau doar nevoia fizică. Râse în sinea ei şi strecură mâna într-un buzunar secret al salopetei. Acolo, într-o cutiuţă special confecţionată pentru a le păstra prospeţimea, ascunsese trei ţigări. Îşi spusese că erau doar pentru „cazuri de urgenţă”…

Să fumeze într-o navă extraterestră era şi mai scandalos

decât să fumeze la unsprezece ani. Francesca simţi că era gata să strige de bucurie, când îşi lăsă capul pe spate, aruncând un rotocol de fum în atmosfera ramană. Gestul acela simplu o eliberase întru totul. Cumva, ameninţarea lui Nicole nu mai părea serioasă.

Fumând, Francesca retrăi acuta singurătate a adolescentei care colinda pantele vechiului Orvieto. Îşi aduse aminte de secretul teribil pe care-l înmormântase pentru totdeauna în inimă. Francesca nu povestise nimănui despre tatăl ei vitreg, cu atât mai puţin mamei, şi rareori se mai gândea la el. Stând însă pe faleza Oceanului Cilindric, supliciile copilăriei îi apărură în întreaga lor hidoşenie.

„A început imediat după ce am împlinit unsprezece ani”, socoti ea, plonjând în detaliile vechi de optsprezece ani. „La început, habar n-am avut ce voia ticălosul ăla”. Trase cu sete din ţigară. „Nici chiar atunci când a început să-mi facă daruri fără motiv.”

El era directorul de la noua ei şcoală. La primul test de aptitudini, Francesca obţinuse cel mai mare punctaj din istoria lui Orvieto. Era un copil-minune. Până atunci, el n-o remarcase niciodată. Se căsătorise cu mama ei în urmă cu optsprezece luni şi-i făcuse gemenii aproape imediat. Francesca fusese doar o pacoste, altă gură de hrănit, nimic altceva decât o parte din mobilierul mamei.

„Câteva luni s-a purtat deosebit de frumos cu mine. Apoi mama a plecat s-o viziteze pe mătuşa Carla.” Amintirile sosiră repede, grăbindu-se ca un torent în mintea ei. Îşi aminti mirosul de vin din răsuflarea tatălui vitreg, sudoarea lui, lacrimile ei după ce bărbatul părăsise camera.

Coşmarul durase peste un an. Se arunca asupra ei ori de câte ori mama nu era acasă. Apoi, într-o seară, în vreme ce el se îmbrăca şi privea în altă parte, Francesca îl lovise în moalele capului cu o crosă de baseball din aluminiu. Tatăl vitreg se prăbuşise pe podea, inconştient şi plin de sânge. Îl târâse în camera de zi şi-l lăsase să zacă acolo.

„Nu m-a mai atins niciodată, îşi aminti Francesca, stingând ţigara pe sol. Eram străini sub acelaşi acoperiş. Din momentul acela, mi-am petrecut majoritatea timpului cu Roberto şi cu prietenii lui. Aşteptam ocazia prielnică. Când a apărut Carlo, eram pregătită.”

În vara lui 2184, Francesca împlinea paisprezece ani. Cea mai mare parte a verii aceleia şi-o petrecuse hoinărind prin piaţa mare din Orvieto. Vărul ei mai vârstnic, Roberto, tocmai obţinuse atestatul de ghid pentru catedrala din piaţă. Vechiul Dom, principala atracţie turistică a orăşelului, fusese construit în etape diferite, începând cu secolul al XIV-lea. Biserica era o capodoperă artistică şi arhitecturală. Frescele semnate de Luca Signorelli[22] aflate în interiorul Capelei San Brizio, erau unanim recunoscute ca exemple perfecte de pictură imaginativă a secolului XV, existente în afara Vaticanului.

Să devii ghid oficial al Domului era considerat o veritabilă realizare, mai ales la nouăsprezece ani. Francesca se mândrea peste măsură cu Roberto. Uneori îl însoţea cu grupurile de turişti, dar numai dacă promitea în prealabil să nu-l stânjenească cu comentariile ei ironice.

Într-o după amiază de august, imediat după prânz, o limuzină sclipitoare oprise în piaţa Domului, iar şoferul solicitase un ghid autorizat. Gentlemanul din automobil nu făcuse o rezervare, iar Roberto era singurul disponibil la ora aceea. Francesca îl urmări cu mare curiozitate pe bărbatul scund şi chipeş, în vârstă de vreo patruzeci de ani, care coborî de pe bancheta din spate a maşinii şi se prezentă lui Roberto. Accesul maşinilor fără permis special fusese interzis în centrul lui Orvieto de aproape o sută de ani, aşa încât Francesca ştiu că bărbatul trebuia să fie o persoană importantă.

Ca întotdeauna, Roberto începu turul cu basoreliefurile lui Lorenzo Maitani de pe portalul exterior. Curioasă, Francesca stătea deoparte, fumând liniştită, în vreme ce vărul ci explica semnificaţia straniilor figuri demonice de la baza unei coloane.

— Iată una dintre cele mai timpurii reprezentări ale Iadului, spunea Roberto, indicând cu degetul un grup de figuri danteşti. Viziunea Iadului în secolul al XIV-lea implică o interpretare extrem de literală a Biblici.

— Ha! exclamase brusc Francesca, aruncând ţigara pe pavaj şi îndreptându-se spre Roberto şi străinul cel chipeş. Este de asemenea o reprezentare foarte masculină. Observaţi că mulţi demoni au sâni şi că majoritatea păcatelor zugrăvite sunt de natură sexuală. Bărbaţii au crezut întotdeauna că au fost creaţi

[22] Pictor italian (1445-1523) cunoscut pentru picturile sale apocaliptice (n. trad.).

perfecţi şi că femeile i-au învăţat să păcătuiască.

Străinul păruse uluit de apariţia adolescentei care scotea cu îndrăzneală rotocoale de fum. Îi recunoscu imediat frumuseţea naturală şi-şi dădu seama de inteligenţa ei. Cine era?

— Verişoara mea, Francesca, spuse Roberto, vizibil supărat de intervenţie.

— Carlo Bianchi, rosti bărbatul, întinzându-i mâna cu palma umedă.

Francesca îi aruncă o privire, dându-şi seama că-i trezise interesul. Simţi cum inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Dacă-l ascultaţi pe Roberto, declară ea ştrengar, atunci veţi primi doar explicaţiile oficiale. Amănuntele picante le lasă deoparte.

— Şi dumneata, domnişoară…

— Francesca.

— Da, Francesca. Ai un tur al tău personal?

Fata îi adresă cel mai frumos zâmbet al ei.

— Citesc mult şi cunosc totul despre artiştii care au lucrat la catedrală, în special despre Luca Signorelli.

Făcu o pauză dramatică, apoi urmă:

— Ştiaţi că Michelangelo a venit aici să studieze nudurile lui Signorelli înainte de a picta tavanul Capelei Sixtine?

— Nu, nu ştiam, declară Carlo râzând din toată inima. (Era deja fascinat.) însă ştiu acum. Hai cu noi. Îl vei completa pe vărul tău.

Îi plăcea felul în care o fixa cu privirea. Era ca şi când o cântărea, de parcă ar fi fost un tablou sau un colier cu pietre preţioase, ochii lui nescăpând niciun amănunt în timp ce-i studia silueta. Iar râsul lui o stimula. Comentariile Francescăi deveniră tot mai scandaloase şi lipsite de ruşine.

— Vedeţi sărmana fată de pe spinarea demonului? întrebă ea pe când privea figurile uluitoare din frescele lui Signorelli, în interiorul capelei San Brizio. Pare să facă dragoste cu diavolul din spate, aşa-i? Ştiţi cine e? Faţa şi trupul gol aparţin de fapt iubitei lui Signorelli. În timp ce el trudea zilnic aici, ea s-a plictisit şi a decis să-i tragă clapa cu unul sau cu altul. Luca s-a înfuriat cumplit şi a hotărât să se răzbune. Aşa că a condamnat-o să călărească veşnic un demon.

După ce se oprise din hohote, Carlo o întrebase pe Francesca dacă aprecia ca fiind justă pedeapsa la care fusese supusă

femeia.

— Bineînţeles că nu, replicase fetiţa de paisprezece ani. Este pur şi simplu un alt exemplu de misoginism din secolul XV. Bărbaţii puteau face dragoste cu oricine doreau şi erau consideraţi virili, dar lasă o femeie să-şi satisfacă…

— Francesca! o întrerupse Roberto. Zău aşa, asta-i prea de tot! maică-ta te-ar omorî dacă ar auzi ce spui…

— Maică-mea n-are nicio importanţă în acest moment. Vorbesc despre un criteriu dublu de apreciere, existent încă şi astăzi. Priveşte la…

Carlo Bianchi nu-şi putea crede ochilor. Bogatul creator de modele din Milano, care la treizeci de ani îşi crease deja o reputaţie internaţională, hotărâse sub un impuls de moment să închirieze o maşină ca să ajungă la Roma, în loc să ia ca de obicei trenul de mare viteză. Sora lui, Monica, îi pomenea mereu de frumuseţea Domului din Orvieto. Şi decizia de a opri aici reprezentase altă hotărâre de moment. Iar acum… Ah, ah! Ce bucăţică bună era fata asta!

Când turul luă sfârşit, o invită pe Francesca la cină. Dar în clipa în care ajunseră în faţa celui mai elegant restaurant din Orvieto, tânăra dădu înapoi. Carlo înţelese. O conduse într-un magazin şi-i cumpără o rochie scumpă, pantofi şi poşetă asortate. Rămase uluit cât de frumoasă era. Şi avea doar paisprezece ani!

Francesca nu mai băuse niciodată un vin bun. Îl bău ca şi cum ar fi fost apă. Fiecare fel de mâncare era atât de delicios, încât pur şi simplu scâncea de bucurie. Pe Carlo, copilul-femeie îl fermeca. Îi plăcea la nebunie felul cum lăsa ţigara să-i atârne în colţul gurii. Era atât de naturală… şi atât de stângace!

Când terminară cina, era deja întuneric. Francesca îl conduse la limuzina parcată în faţa Domului. Străbătând o alee îngustă, ea se întinse şi-l muşcă în joacă de ureche. El o îmbrăţişă în mod spontan şi fu răsplătit cu un sărut arzător. Dorinţa îl copleşi.

Francesca o simţise şi ea. Nu ezită nicio secundă atunci când Carlo îi propuse să facă o plimbare cu maşina. Nici nu depăşiră bine suburbiile lui Orvieto, că ea îl călărea pe bancheta din spate. După treizeci de minute, după ce terminară de făcut dragoste a doua oară, Carlo nici nu-şi mai putea închipui despărţirea de fata aceea incredibilă. O întrebă dacă nu voia să-l însoţească la Roma.

— *Andiamo,* replicase ea cu un surâs.

„Aşadar am mers la Roma şi apoi la Capri, îşi aminti Francesca. O săptămână la Paris. La Milano m-ai obligat să locuiesc cu Monica şi Luigi. Pentru a salva aparenţele. Bărbaţii îşi fac griji întotdeauna în privinţa aparenţelor.”

Lunga reverie a Francescăi se întrerupse, când i se păru că aude zgomot de paşi în depărtare. Se ridică precautâ în întuneric şi ascultă. Era greu să audă altceva decât bătăile propriei ei inimi. Apoi distinse iarăşi sunetul, undeva în stânga. Urechile îi indicau că sunetul provenea dinspre gheaţă. Un fior de spaimă o cuprinse la gândul unor creaturi, atacându-le tabăra de pe ocean. Ascultă din nou cu mare atenţie, dar nu mai auzi nimic.

Se întoarse spre corturi. „Dacă am iubit vreodată un bărbat, acela ai fost tu, Carlo. Chiar şi după ce ai început să mă împarţi cu prietenii tăi.” Alte amintiri dureroase şi demult înmormântate în adâncul sufletului răzbiră la suprafaţă, iar ea li se împotrivi cu mânie. „Până ai început să mă loveşti. Atunci s-a prăbuşit totul. Ai dovedit că erai un ticălos veritabil.”

Îndepărtă deliberat gândurile acelea. „Unde eram deci? îşi spuse, în vreme ce se apropia de cortul ei. Ah, da. Problema o constituie Nicole des Jardins. Cât de multe ştie cu adevărat? Şi ce vom întreprinde noi?”

32. EXPLORATOR ÎN NEW YORK

Alarma de la ceasul de mână îl trezi pe Takagishi dintr-un somn adânc. Câteva clipe se simţi dezorientat, incapabil să-şi amintească unde se află. Se aşeză pe pat şi-şi frecă ochii. În cele din urmă îşi aminti că se găsea în interiorul lui Rama şi că alarma fusese programată să-l trezească după cinci ore de somn.

Se îmbrăcă pe întuneric. După ce termină, puse mâna pe o geantă mare şi scotoci câteva secunde înăuntrul ei. Satisfăcut de conţinut, îşi trecu cureaua peste umăr şi porni spre uşă. Privi cu precauţie în jur. În celelalte corturi nu se vedea nicio lumină. Inspiră adânc şi ieşi în vârful picioarelor.

Principala autoritate mondială în privinţa lui Rama părăsi tabăra, îndreptându-se în direcţia Oceanului Cilindric. Ajungând la ţărm, coborî treptele săpate în stânca înaltă de cincizeci de metri, până la nivelul apei îngheţate. Se aşeză pe ultima treaptă

de la baza falezei, ferit de priviri străine. Scoase din geantă nişte cleme speciale şi le prinse de tălpile încălţărilor. Înainte de a păşi pe gheaţă, îşi reglă dispozitivul personal de orientare pentru a menţine un curs constant, de îndată ce avea să lase în spate ţărmul.

După două sute de metri, băgă mâna în buzunar şi scoase aparatul meteorologic portabil. Îl scăpă pe gheaţă, iar impactul generă un clinchet scurt ce răsună puternic în linştea nopţii. Takagishi îl ridică după câteva secunde. Monitorul îl anunţă că temperatura se situa la minus zece grade Celsius şi că vântul sufla uşor cu opt kilometri pe oră.

Trase puternic aer în piept şi fu uimit să simtă un miros ciudat, însă familiar. Mirat, inspiră din nou, concentrându-se de data aceasta asupra mirosului. Nu încăpea nicio îndoială – era fum de ţigară! Stinse rapid lanterna şi rămase nemişcat pe gheaţă. Mintea îi lucra nebuneşte, căutând o explicaţie. Francesca Sabatini era singura dintre astronauţi care fuma. Îl urmărise ea cumva? îi văzuse oare lumina, atunci când verificase aparatul meteo?

Încercă să distingă vreun zgomot, dar nu auzi nimic în noaptea ramană. Continuă să aştepte. După ce mirosul se împrăştie, Takagishi îşi reluă înaintarea pe gheaţă, oprindu-se la fiecare patru-cinci paşi ca să se asigure că nu-l urmărea nimeni. În cele din urmă se convinse că Francesca nu se găsea în spatele său. Cu toate acestea, prevăzătorul japonez nu reaprinse lanterna decât după ce parcursese mai bine de un kilometru şi începuse să se teamă că deviase de la cursul stabilit.

În total avu nevoie de patruzeci şi cinci de minute ca să atingă ţărmul opus al apei şi insula New York-ului. La o sută de metri de ţărm, savantul scoase din geantă o lanternă mai puternică şi o aprinse. Siluetele fantomatice ale zgârie-norilor îi trimiseră un fior de uşurare pe şira spinării. În sfârşit, se afla acolo! în sfârşit, putea să caute răspunsurile la întrebările pe care şi le pusese întreaga viaţă, fără a fi stânjenit de programul arbitrar al altora.

Takagishi ştia cu exactitate unde dorea să meargă în New York. Fiecare dintre cele trei secţiuni circulare ale oraşului raman se diviza la rândul ei în alte trei sectoare unghiulare, ca feliile unui tort. În centrul fiecăreia dintre cele trei secţiuni

principale se găsea un fel de piaţă, în jurul căreia erau dispuse restul clădirilor şi străzilor. În copilăria sa petrecută în Kyoto, după ce citise tot ceea ce reuşise să găsească în legătură cu prima expediţie în Rama, Takagishi se întrebase cum s-ar fi simţit stând în centrul unei pieţe extraterestre şi privind construcţiile create de fiinţe venite din alt sistem stelar. Era convins că nu numai secretele lui Rama ar fi putut fi putut fi înţelese cercetând New York-ul, ci şi că cele trei pieţe reprezentau locurile cele mai probabile unde se găseau indicii cu privire la misteriosul scop al vehiculului interstelar.

Harta New York-ului întocmită de primii exploratori îi era întipărită în minte la fel de puternic ca şi cea a lui Kyoto, oraşul unde se născuse şi crescuse. Însă prima expediţie avusese la dispoziţie prea puţin timp ca să cartografieze New York-ul. Dintre cele nouă unităţi funcţionale, doar una fusese cercetată în detaliu; pe baza unor observaţii limitate, astronauţii presupuseseră pur şi simplu că toate erau identice.

Pe măsură ce pasul susţinut al japonezului îl purta tot mai adânc în liniştea rău prevestitoare a unei părţi din secţiunea centrală, începură să apară diferenţe subtile între zona respectivă şi cea studiată de echipajul condus de Norton (care pătrunsese într-un sector adiacent). Dispunerea străzilor principale se păstra, totuşi, pe măsură ce Takagishi se apropia de piaţă, străzile mai mici căpătau o dispunere diferită faţă de cea raportată de primii exploratori. Takagishi se oprea des şi introducea toate diferenţele în calculatorul de buzunar.

Intră în regiunea care înconjura piaţa, unde străzile erau dispuse în cercuri concentrice. Traversă trei bulevarde şi se trezi în faţa unui octaedru gigantic, înalt de vreo sută de metri, al cărui exterior părea confecţionat din oglinzi. Lumina puternică a lanternei se reflecta pe suprafaţa lui, ricoşând apoi pe clădirile din jur. Takagishi păşi încet în jurul octaedrului, căutând o intrare, dar nu descoperi niciuna.

De cealaltă parte a structurii cu opt laturi, în centrul pieţei, se întindea un spaţiu circular larg, lipsit de clădiri. Takagishi îi ocoli fără grabă circumferinţa, studiind cu atenţie clădirile înconjurătoare. Nu căpătă niciun indiciu despre scopul lor. Când se răsucea spre centru, la intervale regulate, pentru a cerceta zona, nu observa nimic neobişnuit sau demn de interes. Cu toate acestea, introduse în calculator amplasamentul

numeroaselor cutii metalice, joase şi cu aspect indescriptibil, care împărţeau piaţa în secţiuni.

Revenit înaintea octaedrului, japonezul introduse mâna în geantă şi scoase o placă subţire, hexagonală, acoperită cu piese electronice. Fixă aparatul la trei-patru metri distanţă de octaedru, apoi petrecu următoarele zece minute verificând, cu ajutorul transceiverului, buna funcţionare a instrumentelor ştiinţifice. Terminând testele, părăsi repede piaţa şi se îndreptă spre ocean.

Se găsea la mijlocul celui de-al doilea bulevard concentric, când auzi un pocnet puternic venind dinspre piaţă. Se întoarse şi rămase nemişcat. După câteva momente, auzi alt zgomot. Pe acesta îl recunoscu – atât hârşâitul periilor de metal, cât şi ţiuitul de înaltă frecvenţă. Îndreptă fasciculul lanternei în direcţia pieţei. Sunetul încetă. Stinse lanterna şi rămase în mijlocul bulevardului.

După câteva minute, foşnetele reîncepură. Takagishi traversă în vârful picioarelor celelalte două bulevarde şi vru să ocolească octaedrul, îndreptându-se spre sursa sunetului. Aproape ajunsese în piaţă, când un bip-bip din geantă îi întrerupse concentrarea. Până să oprească alarma care-l anunţa că instrumentele din piaţă nu mai funcţionau, în New York se instalase iarăşi liniştea. Takagishi aşteptă, dar zgomotul nu se mai repetă.

Bărbatul trase cu putere aer în piept, să se liniştească, şi-şi făcu curaj. Într-un fel sau altul, curiozitatea îi birui teama şi Takagishi se întoarse în piaţă să afle ce se întâmplase cu aparatura ştiinţifică. Prima surpriză fu că dispozitivul hexagonal dispăruse din locul unde-l lăsase. Unde se putuse oare evapora? Cine sau ce îl luase de acolo?

Savantul realiză că era pe cale să facă o descoperire de o importantă copleşitoare. În acelaşi timp, se simţea înspăimântat. Luptând împotriva dorinţei acerbe de a fugi, plimbă fasciculul puternic al lanternei împrejur, sperând să găsească o explicaţie pentru dispariţia staţiei ştiinţifice. Raza de lumină se reflectă dintr-o piesă metalică situată la treizeci-patruzeci de metri mai aproape de centrul pieţei. Instinctiv, Takagishi ştiu că reflecţia provenea de la aparatul căutat. Se repezi într-acolo.

Se lăsă în genunchi şi cercetă dispozitivele electronice. Nu se

vedea nicio stricăciune evidentă. Tocmai îşi scosese transceiverul, pentru a efectua o verificare metodică, când observă, la marginea zonei luminate de fasciculul lanternei, un obiect asemănător unei funii, cu diametrul de aproximativ cincisprezece centimetri. Ridică lanterna şi se apropie de el. Era vărgat, negru cu auriu, şi se întindea pe o distanţă de vreo doisprezece metri, dispărând înapoia unui paralelipiped metalic ciudat, înalt de trei metri. Pipăi funia groasă. Era moale şi pufoasă la suprafaţă. Când încercă s-o întoarcă pentru a o atinge şi pe cealaltă parte, începu să se mişte. Takagishi îi dădu drumul imediat şi o urmări cum şerpuieşte încet în direcţia paralelipipedului. Mişcarea era însoţită de zgomotul asemănător hârşâitului unor perii pe metal.

Japonezul îşi auzea bătăile inimii. Îşi învinse iarăşi impulsul de a o lua la fugă. Îşi aminti de meditaţiile studenţiei, în grădina maestrului Zen. Nu-i va fi teamă. Ordonă picioarelor să-l ducă spre paralelipiped.

Funia neagră-aurie dispăruse. Tăcerea inundase piaţa. Takagishi se apropie de paralelipiped, cu lanterna îndreptată spre punctul unde văzuse ultima dată funia. Ocoli colţul şi îndreptă fasciculul către paralelipiped. Nu-şi putu crede ochilor. O masă de tentacule negre şi aurii unduiau în bătaia luminii.

Un scâncet de înaltă frecvenţă îi explodă în urechi. Bărbatul privi peste umăr şi rămase înmărmurit. Ochii îi ieşiră din orbite. Ţipătul lui se pierdu în zgomotul tot mai puternic făcut de cele trei tentacule care se întindeau spre el. Pereţii inimii îi cedară, iar el se prăbuşi, deja mort, în strânsoarea uluitoarei creaturi.

33. PERSOANĂ DISPĂRUTĂ

— Amirale Heilmann?

— Da, generale O'Toole.

— Eşti sigur?

— Absolut. Abia m-am sculat de câteva minute. Întrevederea mea cu dr. Brown nu e prevăzută decât peste o oră. De ce aşa de devreme?

— În timp ce dormeai, am primit un mesaj codificat, strict secret, de la cartierul general. Despre Trinity. Doresc să-i cunoască statutul.

— Ce vrei să spui, generale?

— Linia e sigură? Ai oprit înregistrarea convorbirii?

— Am făcut-o acum.

— Au pus două întrebări. Dacă generalul Borzov a murit fără să comunice nimănui RQ-ul său, şi dacă mai ştie cineva din echipaj despre Trinity.

— Cunoşti răspunsul la ambele întrebări.

— Am vrut să fiu sigur că nu ai vorbit cu dr. Brown. Au insistat să verific acest lucru înainte de a răspunde. Ce crezi că-i cu povestea asta?

— Nu ştiu, Michael. Poate că cineva de pe Pământ a devenit nervos. Moartea lui Wilson i-a înfricoşat, probabil.

— Pe mine m-a speriat cu siguranţă. Dar nu într-atât încât să mă gândesc la Trinity. Mă întreb dacă nu cumva ei ştiu ceva despre care noi habar n-avem?

— Ei bine, bănuiesc că vom afla destul de curând. Toţi oficialii din ASI insistă să părăsim Rama cât mai repede posibil. Nu le-a plăcut nici hotărârea noastră de a permite echipajului să doarmă câteva ceasuri. De data asta nu cred că se vor răzgândi.

— Amirale, îţi aduci aminte de discuţia ipotetică pe care am purtat-o cu generalul Borzov, legată de condiţiile în care ar urma să activăm operaţiunea Trinity?

— Vag. De ce?

— Mai dezaprobi insistenţa lui de a cere întâi să cunoaştem de ce este pus în aplicare planul Trinity? Ai spus atunci că dacă Pământul consideră pericolul ca fiind iminent, tu unul nu trebuie să cunoşti raţionamentul deciziei.

— Mă tem că nu te înţeleg, generale. De ce-mi pui întrebările astea?

— Aş vrea să-ţi cer permisiunea, ca atunci când transmit răspunsul către cartierul general, să întreb de ce se interesează despre Trinity exact în momentul acesta. Dacă ne aflăm în primejdie, avem dreptul s-o ştim.

— N-ai decât să-i întrebi, Michael, însă pariez că nu-i decât o investigaţie de rutină.

Când Tabori se trezi, interiorul lui Rama se afla încă în beznă. Punându-şi salopeta, făcu o listă mentală cu activităţile cerute de transportul crabului biot în Newton. Dacă ordinul de abandonare a lui Rama se confirma, atunci urmau să plece în zori. Consultă procedura uzuală de evacuare stocată în calculator şi o actualiză, adăugând câteva sarcini noi asociate biotului.

Îşi privi ceasul. Zorii aveau să vină peste cincisprezece minute, fireşte, dacă ciclul diurn al lui Rama era regulat. Janos râse în sinea lui. Rama le oferise atâtea surprize, încât nu era deloc sigur că luminile se vor aprinde după orarul stabilit. Dacă totuşi lucrul acesta avea să se întâmple, dorea să admire „răsăritul” raman. Putea să-şi ia micul dejun şi după aceea.

La o sută de metri de cort, biotul şedea imobil în cuşcă, aşa cum făcuse din clipa în care fusese despărţit de tovarăşii săi, cu o zi înainte. Janos îşi îndreptă lanterna spre pereţii transparenţi şi foarte rezistenţi ai cuştii, încercând să observe dacă biotul se mişcase în timpul nopţii. Descoperind că acesta nu-şi schimbase poziţia, bărbatul se îndepărtă de tabără, în direcţia oceanului.

Aşteptând explozia de lumină, se trezi fără voie gândindu-se la sfârşitul conversaţiei avute cu Nicole în seara precedentă. Ceva nu era în regulă cu dezvăluirea cauzei probabile a durerii lui Borzov din noaptea morţii sale. Janos îşi amintea perfect apendicele sănătos; nu încăpea îndoială că diagnosticul iniţial fusese eronat. De ce însă Nicole nu-i spusese nimic despre diagnosticul secundar, despre reacţia adversă la medicamente? Mai ales dacă investiga problema…

Ajunse la concluzia inevitabilă că des Jardins fie că-şi pierduse încrederea în capacităţile lui profesionale, fie că-l suspecta de administrarea unor medicamente lui Borzov, fără s-o fi consultat în prealabil. Oricare ar fi fost situaţia, trebuia să afle ce gândea femeia în realitate. O idee neliniştitoare, generată de propriile sale sentimente de vinovăţie, îi trecu brusc prin minte. Era oare posibil ca Nicole să cunoască existenţa proiectului Schmidt Hagenest şi să-i suspecteze pe toţi patru?

Pentru prima dată, Janos se întrebă dacă nu cumva durerile resimţite de Borzov fuseseră provocate artificial. Îşi aminti haotica lor întâlnire în patru, la două ore după ce Brown descoperise că urma să fie lăsat la bordul lui *Newton* în timpul primei incursiuni.

— Trebuie să vorbeşti cu el, Otto, îi spusese Brown, care se simţea extrem de frustrat, lui Heilmann. Trebuie să-l convingi să se răzgândească.

Amiralul admisese atunci că era improbabil ca Borzov să modifice planificarea deja stabilită doar pe baza rugăminţii sale.

— În acest caz ne putem lua adio de la primele stipulate în contract, replicase mânios Brown.

În tot acest răstimp, Francesca rămăsese tăcută, aparent neîngrijorată. Când ieşise din încăpere, Janos îl auzise fără să vrea pe Brown luând-o la rost:

— De ce eşti aşa de calmă? Doar ai de pierdut la fel de mult ca şi noi. Sau ai un plan despre care eu nu ştiu nimic?

Janos întrezărise zâmbetul Francescăi doar pentru o fracţiune de secundă. În schimb, remarcase strania încredere în sine a reporterei. Acum, aşteptând răsăritul în Rama, zâmbetul acela începu să-l sâcâie. Date fiind cunoştinţele italiencei în materie de droguri, nu era dificil ca ea să-i fi strecurat generalului ceva capabil să inducă simptomele apendicitei. Dar să fi făcut ea ceva atât de... atât de necinstit, doar pentru a creşte valoarea proiectului mass-media?

Rama fu din nou scăldată brusc în lumină. Ca întotdeauna, procesul se dovedi o sărbătoare pentru ochi. Janos se răsuci încet, privind în toate direcţiile şi studie imensele emisfere din capetele cilindrului. O dată revenită lumina, se decise s-o abordeze pe Francesca cu prima ocazie.

În mod straniu, Irina Turgheniev fu prima care puse întrebarea. Astronauţii aproape îşi terminaseră micul dejun. De fapt, Brown şi Heilmann se ridicaseră deja de la masă ca să înceapă altă conferinţă interminabilă cu conducerea ASI.

— Unde este dr. Takagishi? întrebă ea inocentă. Este ultimul membru din echipaj la care m-aş fi aşteptat să întârzie.

— Probabil că n-a auzit ceasul, răspunse Tabori, împingându-şi spre înapoi scaunul pliant. Mă duc să văd ce-i cu el.

Se întoarse după un minut, complet nedumerit.

— Nu-i înăuntru, ridică el din umeri. Probabil a ieşit la o plimbare.

Nicole simţi imediat un gol în stomac. Se ridică brusc, fără să-şi fi terminat masa.

— Trebuie să mergem să-l căutăm, spuse fără să-şi ascundă neliniştea, altminteri nu va fi gata pentru plecare.

Toţi îi observă agitaţia.

— Ce se întâmplă aici? întrebă cu un aer firesc Wakefield. Unul dintre savanţii noştri face o plimbare de unul singur dimineaţa şi medicul intră în panică? Porni emiţătorul radio. Atenţie, dr. Takagishi, oriunde te afli. Aici Wakefield. Comunică-ne, te rog, dacă te simţi bine, ca să ne putem termina micul

dejun.

Urmă o linişte prelungă. Toţi membrii echipajului ştiau că era absolut obligatoriu să poarte întotdeauna asupra lor comunicatorul. Dacă doreau, puteau închide partea de emisie, însă aparatul trebuia păstrat în permanenţă deschis pe frecvenţa de recepţie.

— Takagishi-san, vorbi Nicole cu glas îngrijorat. Te simţi bine? Te rog, răspunde!

În timpul tăcerii care urmă, golul din stomacul lui Nicole deveni şi mai acut. Prietenului ei i se întâmplase ceva teribil.

— Ţi-am explicat de două ori, dr. Maxwell, rosti exasperat Brown. N-are niciun sens să evacuăm parţial echipajul. Modalitatea cea mai eficace de a-l găsi pe dr. Takagishi este să utilizăm întregul personal disponibil. De îndată ce-l găsim, vom pleca în cea mai mare grabă. Şi pentru a-ţi răspunde la ultima întrebare, ei bine, nu, nu este un subterfugiu al nostru pentru a evita îndeplinirea ordinului de evacuare.

Se răsuci spre Heilmann şi-i înmână microfonul.

— La naiba, Otto, murmură el, vorbeşte tu cu neghiobul ăsta de birocrat. Crede că-i în stare să conducă misiunea mai bine decât noi, deşi se află la o sută de milioane de kilometri distanţă.

— Dr. Maxwell, aici amiralul Heilmann. Îl susţin întru totul pe dr. Brown. Oricum, având în vedere decalajul temporal, nu ne putem permite să discutăm în contradictoriu. Vom acţiona conform planului nostru. Tabori va rămâne cu mine în tabăra Beta şi va strânge echipamentul greu, inclusiv biotul. Eu voi coordona căutarea. Brown, Sabatini şi des Jardins vor traversa gheaţa până în New York, cea mai probabilă destinaţie a profesorului, dacă a plecat singur, de bună voie. Wakefield, Turgheniev şi Yamanaka îl vor căuta cu elicopterele.

Făcu o pauză.

— Nu-i nevoie să-mi răspunzi în grabă. Operaţiunea de căutare va începe înainte ca următorul dumitale mesaj să ajungă aici.

Revenită în cortul ei, Nicole îşi împachetă cu grijă rezervele de medicamente. Se învinovăţi că nu prevăzuse faptul că Takagishi va încerca o ultimă vizită în New York. „Ai comis încă

o greşeală, îşi spuse. Ceea ce mai poţi să faci este să te asiguri că vei fi pregătită atunci când îl găseşti.”

Cunoştea pe de rost procedura de împachetare, totuşi abandonă propriile ei rezerve de alimente şi apă, pentru a se asigura că avea tot ce i-ar fi fost necesar dacă Takagishi era rănit sau bolnav. Nicole nutrea sentimente contradictorii faţă de cei doi însoţitori ai ei în operaţiunea de căutare a japonezului, dar nu se gândi o clipă că repartizarea ar fi putut deliberat aleasă. Cu toţii cunoşteau fascinaţia lui Takagishi pentru New York. În împrejurările date, nu era deloc surprinzător că Brown şi Sabatini o însoţeau în cercetarea principalei zone de investigaţie.

Chiar înainte să părăsească cortul, Nicole îl văzu pe Wakefield la uşă.

— Pot să intru?

— Desigur, răspunse ea.

Bărbatul păşi înăuntru cu o nesiguranţă ce nu-i era caracteristică, ca şi când ar fi fost jenat ori tulburat.

— Ce e? întrebă Nicole după o scurtă tăcere.

Richard zâmbi.

— Mă rog, zise el sfios, în urmă cu câteva minute îmi părea o idee bună. Acum îmi pare niţel stupidă – poate chiar copilărească.

Nicole observă că ţinea un obiect în mâna dreaptă.

— Ţi-am adus ceva, reluă el. Un talisman, presupun. Ceva care să-ţi poarte noroc. M-am gândit că poate îl vei lua cu tine în New York.

Desfăcu palma şi femeia recunoscu figura prinţului Hal.

— Poţi spune ce vrei despre valoare şi discreţie şi toate celelalte, dar uneori puţin noroc contează mai mult.

Nicole fu surprinzător de mişcată. Luă mica figurină din mâna lui Wakefield şi-i studie detaliile cu admiraţie.

— Prinţul are cumva şi alte calităţi pe care ar trebui să le cunosc? surâse ea.

— Oh, da, se învioră Richard. Îi place să-şi petreacă serile în cârciumi, alături de cavaleri şi de alte personaje dezagreabile. Sau să se bată cu ducii şi conţii renegaţi. Ori să curteze prinţese franţuzoaice.

Nicole se înroşi uşor.

— Dacă mă simt singură şi doresc ca prinţul să mă

înveselească, ce trebuie să fac?

Richard se apropie şi-i arătă o tastatură minusculă amplasată chiar deasupra feselor prinţului Hal.

— Răspunde la multe comenzi, zise bărbatul, înmânându-i o baghetă mică de mărimea unui bold. Se potriveşte perfect în oricare tastă. Apasă pe „T” pentru „text” sau pe „A” pentru „acţiune”, dacă vrei să-ţi arate ce poate.

Nicole introduse robotul şi bagheta într-unul dintre buzunarele costumului.

— Mulţumesc, Richard. A fost tare drăguţ din partea ta. Wakefield se fâstâci.

— Ei, mă rog, nu-i cine ştie ce. Doar că am avut mult ghinion în ultima vreme şi m-am gândit, adică… poate…

— Mulţumesc încă o dată, Richard, îl întrerupse Nicole. Apreciez grija ta.

Ieşiră împreună afară.

34. ÎNSOŢITORI NEOBIŞNUIŢI

David Brown era genul de savant căruia nu-i plăceau maşinile şi nici nu avea încredere în ele. Cele mai multe dintre lucrările sale tratau subiecte teoretice, deoarece detesta formalismul şi detaliile ştiinţelor empirice. Empiriştii aveau de luptat cu instrumentele şi, chiar mai rău, cu inginerii.

Pentru Brown, inginerii nu erau decât dulgheri şi instalatori cu diplomă. Le tolera existenţa doar pentru că unii dintre ei puteau fi necesari, dacă teoriile sale trebuiau verificate de măsurători pe teren.

Când Nicole îi puse, inocent, câteva întrebări referitoare la funcţionarea icemobilului, Francesca nu-şi putu reţine un chicotit.

— Habar n-are şi nici nu-l interesează, explică italianca. Crezi că nu ştie nici măcar să conducă un cărucior electric? L-am văzut privind un simplu robot de bucătărie mai bine de treizeci de minute, încercând fără succes să-şi dea seama cum se utilizează. Dacă nu l-ar ajuta nimeni, ar muri de foame.

— Haide, Francesca, lucrurile nu pot sta aşa de rău, zise Nicole în timp ce urcau pe bancheta din faţă a vehiculului. La urma urmelor, trebuie să utilizeze echipamentul de transmisie, cât şi sistemul de prelucrare a imaginilor din Newton. Exagerezi!

Tonul conversaţiei era uşuratic şi inofensiv. Brown se lăsă să

cadă pe bancheta din spate şi oftă din greu.

— Cu siguranţă că două femei excepţionale ca voi au şi altceva mai important de discutat. Dacă nu, poate îmi explicaţi de ce un lunatec cercetător japonez părăseşte tabăra în puterea nopţii.

— Potrivit asistentului lui Maxwell, nulitatea aia slugarnică de Mills, mulţi pământeni consideră că bunul nostru doctor a fost răpit de ramani.

— Fii serioasă, Francesca. De ce s-ar fi decis Takagishi să plece de unul singur?

— Eu am o idee, vorbi apăsat Nicole. Nu era satisfăcut de programarea explorării. Ştiţi cât de mult crede în importanţa New York-ului. După incidentul cu Wilson... ei bine, a devenit convins de iminenţa unui ordin de evacuare. Până ne-am fi întors – dacă ne-am fi întors vreodată –, Oceanul Cilindric avea să se topească, îngreunând accesul în oraş.

Onestitatea înnăscută a lui Nicole o îndemna să-i informeze pe Brown şi Sabatini despre problemele cardiace ale lui Takagishi, însă intuiţia o sfătuia să nu aibă încredere în cei doi.

— Nu pare a fi un tip care să se pripească, opină Brown. Mă întreb dacă nu cumva a auzit sau a văzut ceva.

— Poate că-l durea capul, ori nu reuşea să adoarmă, propuse Francesca. Reggie Wilson obişnuia să hoinărească în timpul nopţii când avea migrene.

Brown se aplecă în faţă.

— Apropo, se adresă el lui Nicole, Francesca îmi spune că eşti de părere că instabilitatea lui Wilson poate să fi fost amplificată de pilulele pe care le lua. E limpede că te pricepi la medicamente. M-a impresionat din cale-afară rapiditatea cu care ai identificat somniferul pe care-l luasem eu.

— Vorbind de medicamente, adaugă Francesca după o scurtă pauză, Janos Tabori a menţionat ceva despre o discuţie avută cu tine referitoare la moartea lui Borzov. Poate că nu l-am înţeles bine, însă cred că a spus că la mijloc ar fi putut să fie o reacţie adversă la administrarea unui medicament.

Înaintau pe gheaţă cu viteză constantă. Atmosfera părea degajată, aparent normală. Nu exista niciun motiv vizibil de suspiciune. Totuşi, se gândi Nicole formulând un răspuns pentru Francesca, ultimele două remarci au fost prea lunecoase. Aproape exersate. Se răsuci să-l privească pe Brown. Pe

Francesca o ştia capabilă să-şi ascundă sentimentele, însă era sigură că putea citi pe chipul lui Brown dacă întrebările lor fuseseră sau nu pregătite în prealabil. Bărbatul se foi uşor sub privirea ei scrutătoare.

— Tabori şi cu mine am vorbit despre Borzov şi, împreună, am emis o serie de speculaţii despre ce i-ar fi putut provoca durerea, declară Nicole afabil. În definitiv, apendicele lui era perfect sănătos, aşa că simptomele trebuie să fi fost induse de altceva. Pe parcursul discuţiei, i-am spus lui Janos că o reacţie negativă la medicamente constituie una dintre posibilităţi. Nu este o afirmaţie foarte categorică.

Brown păru uşurat şi schimbă subiectul imediat. Cu toate acestea, răspunsul lui Nicole n-o satisfăcuse pe Francesca. „Dacă nu cumva greşesc, reportera noastră mai are întrebări, cugetă Nicole. Dar nu mi le va pune acum.” O privi pe Francesca şi-şi dădu seama că italianca nu acorda nicio atenţie monologului lui Brown de pe scaunul din spate. În vreme ce el vorbea despre reacţia celor de pe Pământ la moartea lui Wilson, Francesca se adâncise în propriile ei gânduri.

După ce Brown îşi sfârşi ideea, se instală tăcerea. Nicole privi în jur la kilometrii de gheaţă, la impunătoarele faleze de pe ţărmurile Oceanului Cilindric şi la zgârie-norii New York-ului profilaţi în faţă. Rama era o lume plină de glorie. Pe moment, se simţi vinovată de neîncrederea arătată lui Francesca şi lui Brown. Ce păcat că noi pământenii nu suntem niciodată capabili să mergem în aceeaşi direcţie. Nici chiar atunci când suntem confruntaţi cu infinitul.

— Nu-mi dau seama cum ai reuşit, rupse brusc tăcerea Francesca răsucindu-se pentru a i se adresa lui Nicole. După atâta amar de timp, nici măcar ziarele tabloide n-au niciun indiciu. Şi nu trebuie să fii un geniu ca să calculezi când s-a întâmplat.

Brown pierduse complet şirul replicilor.

— Despre ce naiba vorbiţi?

— Celebrul nostru ofiţer biolog, replică Francesca. Nu găseşti fascinant faptul că, după atâta vreme, identitatea tatălui fiicei ei încă nu este cunoscută publicului?

— Signora Sabatini, vorbi prompt Nicole în italiană, aşa cum ţi-am mai spus, subiectul nu te priveşte. Nu voi tolera genul acesta de amestec în problemele mele personale…

— Voiam doar să-ţi reamintesc, Nicole, o întrerupse rapid Francesca, de asemenea în italiană, că ai secrete pe care nu doreşti să le dezvălui.

Brown le privi deconcertat pe amândouă. Nu înţelesese nicio vorbă şi era uluit de tensiunea instalată brusc în vehicul.

— Aşadar, David, rosti Francesca pe un ton condescendent, ne povesteai ceva despre starea de spirit de pe Terra. Crezi că ni se va ordona întoarcerea acasă? Sau vom renunţa pur şi simplu la această incursiune?

— Consiliul executiv de la cartierul general a fost convocat în sesiune extraordinară la sfârşitul săptămânii, răspunse el după o scurtă ezitare. Părerea lui Maxwell este că ni se va cere abandonarea proiectului.

— Reacţia ar fi tipică pentru un grup de oficialităţi guvernamentale, al căror obiectiv principal a fost întotdeauna minimizarea riscurilor, comentă Francesca. Pentru prima dată în istorie, fiinţe umane adecvat pregătite explorează interiorul unui vehicul construit de o inteligenţă extraterestră. Cu toate acestea, pe Pământ politicienii se comportă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit. Sunt incapabili de viziune. Uluitor!

Nicole încetă să mai asculte conversaţia dintre cei doi. Mintea i se concentrase pe schimbul anterior de cuvinte. „Crede că deţin probe despre substanţele din corpul lui Borzov, cugetă ea. Nu există altă explicaţie pentru ameninţarea aceea.”

Ajunşi la marginea întinderii de gheaţă, Francesca petrecu zece minute cu pregătirea camerei robot şi a echipamentului audio pentru secvenţa menită să-i prezinte pe cei trei pornind în operaţiunea de „cercetare a oraşului extraterestru”, în căutarea colegului dispărut. Nemulţumirea exprimată de Nicole vizavi de întârziere trecu neobservată. Îşi făcu totuşi cunoscută supărarea, neparticipând la realizarea filmului respectiv. În vreme ce Francesca îşi termina pregătirile, Nicole urcă scara apropiată şi studie oraşul zgârie-norilor. Înapoi şi mai jos, o auzea pe italiancă evocând drama pentru milioanele de spectatori pământeni.

— „Iată-mă la periferia misteriosului oraş-insulă denumit New York. În apropierea acestui loc, dr. Takagishi, Wakefield şi cu mine am auzit o serie de sunete stranii. Avem motive să credem ca New York-ul a constituit destinaţia profesorului atunci când a părăsit tabăra noaptea trecută, într-o expediţie de explorare

solitară şi neautorizată…

Ce i s-a întâmplat? De ce nu răspunde apelurilor noastre? Ieri am fost martorii unei teribile tragedii în decursul căreia ziaristul Reggie Wilson, riscându-şi viaţa pentru a o salva pe cea care vă vorbeşte acum, a fost prins sub rover, fiind incapabil să scape de cleştii puternici ai crabilor bioţi. Să fi avut o soartă similară expertul nostru în Rama? Să fi proiectat oare extratereştrii care au construit acest vehicul uimitor, cu eoni în urmă, un soi de capcană sofisticată, destinată să-i păcălească, iar în cele din urmă să-i distrugă pe vizitatorii prea încrezători? Nu ştim. Însă…”

Din punctul ei de observaţie, Nicole încercă s-o ignore pe Francesca şi să ghicească în ce direcţie ar fi putut să se îndrepte Takagishi. Consultă hărţile stocate în memoria calculatorului de buzunar. S-ar fi dus exact spre centrul geometric al oraşului, conchise ea. Era convins că perfecţiunea aceasta geometrică are o semnificaţie.

35. ÎN PUȚ

Străbăteau de numai douăzeci de minute năucitorul labirint de străzi şi cu siguranţă s-ar fi rătăcit deja, dacă n-ar fi avut dispozitivele personale de orientare. Nu aveau niciun plan prestabilit. Hoinăreau pur şi simplu pe străzi, la întâmplare. La fiecare trei-patru minute, Heilmann lua legătura cu Brown, aşa încât trebuiau să găsească locuri potrivite, unde intensitatea semnalului să fie satisfăcătoare.

— În ritmul ăsta, cercetarea noastră nu se va sfârşi niciodată, remarcă Nicole când vocea lui Heilmann slăbi încă o dată în comunicator. Dr. Brown, ce-ar fi să rămâi într-un loc fix? Francesca şi cu mine am…

— Atenţiune! Glasul amiralului deveni mai clar de îndată ce Brown pătrunse într-un spaţiu situat între două clădiri înalte. Aţi recepţionat ultima transmisie?

— Mi-e teamă că nu, răspunse Brown. Repetă te rog.

— Yamanaka, Wakefield şi Turgheniev au acoperit treimea inferioară a Semicilindrului Nordic. Nici urmă de Takagishi. Este improbabil să fi ajuns mai spre nord, numai dacă nu s-a îndreptat către unul dintre oraşele de acolo. Totuşi cineva ar fi trebuit să-i găsească urmele, aşa încât se pare că voi sunteţi pe pista cea bună. Între timp, aici avem noutăţi importante. Acum

două minute, crabul capturat a început să se mişte. Încearcă să se elibereze, dar până în prezent sculele lui abia dacă au zgâriat puţin cuşca. Tabori lucrează febril pentru a construi una mai mare şi mai rezistentă, care s-o înglobeze pe prima. L-am chemat pe Yamanaka înapoi cu elicopterul ca să-i dea o mână de ajutor. Trebuie să sosească dintr-un minut într-altul… Aşteptaţi… Un mesaj urgent de la Wakefield. Vă fac legătura.

Accentul britanic al lui Wakefield era inconfundabil, deşi transmisia se recepţiona cu greutate în New York.

— Păianjeni! strigă el ca răspuns la o întrebare a lui Heilmann. Vă mai aduceţi aminte de biotul păianjen disecat de Laura Ernst? Ei bine, vedem şase asemenea exemplare dincolo de faleza sudică. Mişună în jurul taberei temporare pe care am construit-o acolo. Se pare că cineva i-a reparat pe cei doi crabi morţi, deoarece fraţii prizonierului nostru tocmai se rostogolesc spre Polul Sud…

— Imagini! ţipă în microfon Francesca. Filmezi?

— Ce? Regret, n-am auzit.

— Francesca vrea să ştie dacă filmezi, repetă Heilmann.

— Bineînţeles, scumpo, răspunse Wakefield. Atât sistemul automat al elicopterului, cât şi aparatul pe care mi l-ai dat astăzi dimineaţă funcţionează perfect. Păianjenii bioţi sunt uluitori. N-am văzut niciodată ceva care să se mişte aşa de repede… Apropo, vreun semn de la profesorul nostru?

— Încă nu, strigă Brown. E greu de înaintat în labirintul acesta de clădiri. Mă simt de parcă am căuta acul în carul cu fân.

Heilmann repetă răspunsul pentru Wakefield şi Turgheniev. Richard anunţă apoi că se întoarce la baza Beta pentru realimentare.

— Tu ce faci, David? întrebă Heilmann. Având în vedere situaţia actuală, inclusiv necesitatea de a-i ţine la curent cu evenimentele pe ticăloşii ăia de pe Pământ, nu crezi c-ar trebui să te întorci şi tu la bază? Sabatini şi des Jardins vor continua să-l caute pe dr. Takagishi. Dacă trebuie, putem trimite pe cineva să te înlocuiască.

— Nu ştiu, Otto, n-am…

Francesca răsuci butonul transmiţătorului, nelăsându-l să termine. David îi aruncă o privire furioasă, însă se înmuie rapid.

— Trebuie să stăm de vorbă, rosti ea hotărât. Spune-i că-l contactezi peste câteva minute.

Nicole rămase stupefiată de conversaţia încinsă între cei doi. Niciunul nu părea câtuşi de puţin interesat de soarta lui Takagishi. Francesca insista să se întoarcă imediat la bază ca să acopere toate evenimentele. Brown se arăta îngrijorat că nu participă la „acţiunea” principală.

Fiecare argumenta că motivele sale de întoarcere în tabără erau mai importante. Şi dacă ar fi părăsit amândoi New York-ul? Nu, în acest caz des Jardins ar fi rămas singură. Poate c-ar fi fost bine să vină şi ea, urmând ca operaţiunea de căutare a lui Takagishi să fie reluată peste câteva ceasuri, după ce lucrurile se vor fi liniştit…

În cele din urmă, Nicole explodă:

— Niciodată, ţipă către ei, dar niciodată în viaţa mea n-am văzut o purtare mai egoistă… Unul dintre colegii noştri a dispărut şi mai mult ca sigur are nevoie de ajutorul nostru. Poate e rănit sau chiar pe moarte, şi voi nu faceţi altceva decât să vă certaţi pe tema prerogativelor voastre meschine. E dezgustător.

Făcu o pauză de o secundă să-şi tragă răsuflarea.

— Să vă spun un lucru, continuă după aceea fumegând. Nu mă-ntorc la bază. Nu-mi pasă câtuşi de puţin dacă-mi ordonaţi s-o fac. Rămân aici şi termin ce am început. Cel puţin eu mi-am păstrat priorităţile corecte. Ştiu că viaţa unui om este mai importantă decât imaginea, statutul, sau chiar o tâmpenie de proiect mass-media.

Brown clipi de două ori ca şi cum ar fi fost pălmuit. Francesca zâmbi.

— Ei, ei, iată deci că izolatul nostru ofiţer biolog ştie mai multe decât credeam noi. Îl privi pe David, apoi se răsuci iarăşi spre Nicole. Vrei să ne scuzi o clipă, scumpo? Avem de discutat nişte probleme personale.

Brown şi Francesca se retraseră la baza unui zgârie-nori, la o distanţă de vreo douăzeci de metri, şi se lansară într-o discuţie aprinsă. Nicole le întoarse spatele. Era furioasă pe sine deoarece îşi ieşise din fire. O irita în special faptul că dezvăluise amănuntul referitor la contractul lor cu Schmidt Hagenest. „Vor crede că Janos mi-a spus. La urma urmei, suntem prieteni apropiaţi.”

Francesca reveni lângă Nicole, în vreme ce Brown lua legătura cu Heilmann.

— David solicită elicopterul să-l ridice de lângă icemobil. M-a asigurat că se va descurca să ajungă singur până acolo. Eu voi rămâne cu tine să-l căutăm pe Takagishi. Cel puţin aşa voi putea să fotografiez New York-ul.

Din vocea ei nu răzbătea nicio emoţie. Nicole era incapabilă să-şi dea seama care-i era starea de spirit.

— Încă ceva, adăugă italianca. I-am promis lui David că vom termina căutarea şi vom fi pregătite să ne întoarcem în maximum patru ore.

Cele două femei de-abia dacă schimbară câteva cuvinte în prima oră. Francesca se mulţumea s-o lase pe Nicole să aleagă traseul. La fiecare cincisprezece minute, se opreau pentru a contacta baza Beta şi a obţine coordonatele noii poziţii.

— Sunteţi la aproximativ doi kilometri sud şi patru kilometri est faţă de icemobil, le anunţă Richard în clipa când se opriră să mănânce de prânz. La est în raport cu piaţa centrală.

Se îndreptaseră într-acolo de la început, căci Nicole socotise că aceea fusese destinaţia lui Takagishi. Descoperiseră o piaţă deschisă, circulară, cu numeroase construcţii scunde, dar niciun semn al trecerii colegului lor. De atunci, vizitaseră alte două pieţe şi cercetaseră cu atenţie două dintre sectoarele centrale. Nu găsiseră nimic interesant. Nicole recunoscu că începea să ducă lipsă de idei.

— Ce loc uimitor, comentă Francesca pregătindu-se să mănânce.

Şedeau pe o cutie metalică paralelipipedică înaltă de un metru.

— Fotografiile mele abia de reuşesc să-l cuprindă. Totul este atât de măreţ, atât de liniştit, atât de… străin.

— Unele dintre clădirile astea n-ar putea fi descrise fără imaginile tale. Poliedrele, de exemplu. Câte unul în fiecare zonă, iar cel mai mare amplasat întotdeauna lângă piaţă. Mă întreb ce semnificaţie au? Şi de ce sunt dispuse în modul acesta?

Tensiunea emoţională din sufletul celor două femei rămânea ascunsă. Flecăriră puţin despre cele văzute pe parcursul traversării insulei. Pe Francesca o fascinase mai ales plasa enormă care conecta doi zgârie-nori înalţi, în zona centrală.

— La ce crezi că foloseşte împletitura aceea? întrebă ea. Trebuie să aibă douăzeci de mii de ochiuri şi o înălţime de cel

puţin cincizeci metri.

— Părerea mea e n-are rost să încercăm să ghicim, replică Nicole fluturând din mână.

Îşi termină masa şi aruncă o privire colegei sale.

— Gata să mergem mai departe?

— Nu chiar, zise Francesca având un scop precis în minte.

Curăţă rămăşiţele de mâncare şi le puse în buzunarul special al salopetei. Nicole o privi întrebător.

— Cred c-a sosit momentul să dăm cărţile pe faţă şi să discutăm cinstit, continuă reportera cu un ton înşelător de prietenesc. Dacă suspectezi că i-am dat un medicament lui Borzov în ziua în care a murit, de ce nu mă-ntrebi direct?

Nicole o fixă cu privirea preţ de câteva secunde.

— I-ai dat? întrebă ea într-un sfârşit.

— Crezi că am făcut-o? Şi dacă aşa s-au întâmplat lucrurile, de ce aş fi procedat astfel?

— Joci acelaşi joc, dar la alt nivel, constată Nicole după o pauză. Nu ai de gând să recunoşti nimic. Vrei doar să afli cât de multe ştiu. Dar n-am nevoie de mărturisirea ta. Ştiinţa şi tehnologia mă sprijină. În final, adevărul va ieşi la lumină.

— Mă îndoiesc, rosti degajat Francesca şi sări jos de pe cutie. Adevărul le scapă întotdeauna celor care-l caută. Zâmbi. Şi acum să-l căutăm pe profesor.

Pe latura vestică a pieţei centrale, întâlniră altă structură unică. Din depărtare semăna cu un hangar uriaş. Vârful acoperişului negru se ridica la peste patruzeci de metri, iar lungimea era de minim o sută de metri. Două trăsături ieşeau în evidenţă. În primul rând, ambele capete ale clădirii erau deschise; în al doilea rând, chiar dacă de afară nu-ţi dădeai seama, pereţii şi acoperişul erau transparenţi din interior. Francesca şi Nicole schimbară locurile pe rând, ca să se asigure că nu aveau de-a face cu o iluzie optică. O persoană aflată în interiorul hangarului vedea într-adevăr în toate direcţiile, mai puţin în jos. De fapt, zgârie-norii alăturaţi fuseseră astfel poziţionaţi încât străzile învecinate să fie vizibile din interiorul construcţiei.

— Fantastic! exclamă Francesca fotografiind-o pe Nicole de cealaltă parte a peretelui.

— Dr. Takagishi mi-a spus că-i imposibil de crezut că New

York-ul n-a fost construit cu un scop anume, spuse Nicole dând colţul. Restul lucrurilor din Rama? Poate. Însă nimeni nu depune atâta efort fără un motiv bine întemeiat.

— Foloseşti un ton aproape religios, constată Francesca.

Nicole o privi în tăcere. Acum mă înţeapă, gândi ea. Nu-i pasă de fapt ce cred. Poate nici chiar ce cred alţii.

— Hei, ia uite aici! exclamă Francesca după un moment de linişte.

Făcuse câţiva paşi în interiorul hangarului şi arătă spre sol. Nicole i se alătură. În faţa italiencei se căsca o groapă îngustă şi dreptunghiulară, lungă de cinci metri, lată de un metru şi jumătate şi destul de adâncă, poate cam de opt metri. Cea mai mare parte a ei se găsea în întuneric. Pereţii erau drepţi de sus până jos, fără niciun semn sau incrustaţie.

— Uite încă una aici. Şi alta acolo…

În total descoperiră nouă puţuri identice situate în jumătatea sudică a hangarului. În cealaltă jumătate existau nouă sfere mici, dispuse într-o reţea precisă. Nicole se trezi dorindu-şi o legendă, un ghid de instrucţiuni care să explice scopul şi înţelesul tuturor obiectelor acelea. Era complet deconcertată.

Străbătuseră aproape întreaga lungime a construcţiei, când auziră un semnal slab în comunicatoare.

— Probabil l-au găsit pe Takagishi, strigă Nicole repezindu-se spre unul dintre capetele clădirii.

De îndată ce ieşi de sub acoperiş, volumul semnalului de apel fu cât pe aici să-i spargă timpanele.

— În regulă, în regulă, anunţă ea. Vă recepţionăm. Ce s-a întâmplat?

— Încerc să vă contactez de mai bine de două minute, îl auzi pe Wakefield. Unde naiba aţi fost? Am folosit semnalul de pericol, pentru că este mai puternic.

— Eram în interiorul unui hangar uluitor, replică Francesca din spatele lui Nicole. E ca o lume suprarealistă, cu geamuri-oglinzi de o singură parte şi reflecţii ciudate…

— Minunat, o întrerupse Richard, însă n-avem timp de poveşti. Doamnelor, trebuie să porniţi numaidecât spre cel mai apropiat punct al Oceanului Cilindric. Un elicopter vă va culege peste zece minute. Am ateriza chiar în New York, dacă am avea unde.

— De ce? întrebă Nicole. Ce-i cu graba asta subită?
— De unde vă aflaţi, vedeţi Polul Sud?
— Nu. În jur sunt prea multe clădiri.
— Ceva straniu se petrece în jurul coamelor mici. Descărcări electrice uriaşe fulgeră de la un vârf la altul. E o imagine impresionantă. Cu toţii simţim că e pe cale să se întâmple ceva neobişnuit. (Richard ezită o clipă.) Ar trebui să părăsiţi imediat New York-ul.
— OK, răspunse Nicole. Plecăm.
Întrerupse comunicarea şi se răsuci spre Francesca.
— Ai observat cât de puternic era semnalul atunci când am ieşit din hangar? înseamnă că materialul pereţilor şi al acoperişului ecranează emisiile radio. (Se lumină la faţă.) Asta explică ce s-a întâmplat cu Takagishi – probabil se găseşte în interiorul unui hangar, sau al altei construcţii similare.
Francesca nu-i urmărea raţionamentul.
— Şi ce dacă? întrebă ea, panoramând pentru ultima dată complexul. Nu mai are nicio importanţă. Trebuie să ne grăbim să prindem elicopterul.
— Poate că-i chiar într-un puţ din astea, continuă agitată Nicole. Desigur, e foarte posibil. Mergea prin întuneric şi ar fi putut să cadă… Aşteaptă-mă aici. Mă-ntorc într-un minut.
Se repezi în hangar şi îngenunche lângă unul dintre puţuri. Sprijinindu-se cu o mână de marginea lui, îndreptă fasciculul lanternei spre fund. Acolo exista ceva! Aşteptă câteva secunde ca ochii să i se acomodeze cu penumbra. Era un morman de materiale. Se deplasă rapid în dreptul altui puţ.
— Dr. Takagishi, strigă în japoneză. Eşti aici, Shig?
— Haide o dată! o chemă Francesca din celălalt capăt. Să mergem. Richard părea extrem de serios.
La al patrulea puţ, umbrele o împiedicară să vadă fundul, în ciuda luminii puternice a lanternei. Distingea câteva obiecte, dar ce erau oare? întinzându-se pe burtă, se aplecă uşor peste deschizătură, încercând să-şi dea seama din alt unghi dacă masa informă de dedesubt era sau nu corpul prietenului ei.
Sorii lui Rama începură să pâlpâie. În interiorul hangarului, efectul optic era extraordinar… şi derutant. Nicole privi în sus, ca să vadă ce se întâmplă, şi se dezechilibră. Cea mai mare parte a corpului îi lunecă în puţ.
— Francesca, strigă ea, sprijinindu-se cu mâinile de peretele

opus pentru ca să nu cadă. Francesca, am nevoie de ajutor!

Aşteptă aproape un minut înainte de a conchide că italianca părăsise deja hangarul. Braţele îi oboseau cu repeziciune. Pe podeaua hangarului îi mai rămăseseră doar gambele şi labele picioarelor. Capul i se afla lângă unul dintre pereţii puţului, la aproximativ optzeci de centimetri sub nivelul solului. Restul corpului îi era suspendat în aer, împiedicat să se prăbuşească înăuntru de apăsarea puternică a palmelor ei.

Luminile continuau să pâlpâie intermitent. Nicole ridică privirea, ca să vadă dacă era în stare să ajungă cu o mână la marginea deschizăturii, menţinând apăsarea doar în celălalt braţ. Nicio şansă. Capul îi ajunsese prea jos. Mai aşteptă câteva secunde, în vreme ce disperarea îi creştea proporţional cu oboseala din mâini. În cele din urmă, încercă să-şi arunce corpul în sus şi să se prindă de buza puţului dintr-o singură mişcare. Aproape că reuşi. Braţele însă nu reuşiră să-i stopeze momentul de inerţie, care o trase în jos. Picioarele îi urmară corpul în cădere, iar capul i se lovi de perete. Inconştientă, se prăvăli pe fundul puţului.

36. TRAIECTORIE DE IMPACT

Francesca fusese la rândul ei surprinsă de pâlpâirea sorilor lui Rama. Primul impuls o determinase să alerge înăuntru, sub acoperişul hangarului. O dată ajunsă aici, se simţi mai în siguranţă. Ce se mai întâmplă acum? cugetă, în vreme ce luminile reflectate de clădirile alăturate o sileau să închidă ochii ca să nu ameţească.

Când auzi ţipătul lui Nicole, vru să-i sară în ajutor, dar se împiedică de unul dintre obiectele sferice şi căzu, lovindu-se la genunchi. După ce se ridică, observă poziţia precară în care se găsea bioloaga. Numai tălpile încălţămintei îi mai erau vizibile. Francesca rămase nemişcată şi aşteptă. Mintea îi lucra febril. Avea perfect în memorie imaginea puţurilor, inclusiv evaluarea destul de exactă a adâncimii lor. „Dacă se prăbuşeşte, se va răni, poate chiar va muri.” îşi aduse aminte de pereţii absolut netezi. Nu va reuşi să se caţere afară.

Luminile intermitente confereau o nuanţă sinistră scenei. În vreme ce continua să privească, Francesca observă trupul lui Nicole aproape ieşind din puţ şi mâinile ei căutând disperate marginile deschizăturii. La următoarea fulgerare de lumină,

pantofii îşi schimbaseră unghiul în raport cu podeaua, apoi dispărură brusc. Nu se auzi niciun ţipăt.

Dacă nu s-ar fi controlat, Francesca s-ar fi repezit spre puţ să se uite înăuntru. „Nu, îşi spuse stând nemişcată lângă sfere, nu trebuie să privesc. Dacă a rămas conştientă, m-ar putea vedea. Şi atunci nu voi mai avea de ales.”

Cântărea deja posibilităţile oferite de accidentul lui Nicole. Schimbul anterior de replici o convinsese că aceasta intenţiona să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a dovedi că lui Borzov i se administrase un medicament în ultima zi de viaţă. Era chiar posibil ca Nicole să identifice medicamentul respectiv şi apoi, deoarece nu era un produs obişnuit, urma lui putea să o ducă la Francesca. Un scenariu improbabil, dar nu imposibil.

Italianca îşi aduse aminte ziua în care, cu doi ani în urmă, folosindu-şi permisul special, cumpărase dimetildexilul din farmacia unui spital din Copenhaga, alături de alte medicamente. Pe atunci exista opinia că substanţa respectivă, luată în doze foarte mici, era capabilă să producă o uşoară euforie persoanelor stresate. Un an mai târziu, un articol dintr-o obscură publicaţie medicală suedeză menţiona că dimetildexilul administrat în cantităţi apreciabile inducea o durere acută, asemănătoare apendicitei.

Pornind iute spre nord, mintea lui Francesca trecu în revistă toate posibilităţile. Evalua obişnuitul ei raport risc/recompensă. Principala problemă pe care o avea de înfruntat acum, după ce o abandonase pe Nicole în puţ, era dacă să spună sau nu adevărul despre cele întâmplate. „De ce-ai lăsat-o acolo?” ar fi fost întrebată. „De ce nu ne-ai anunţat prin radio, aşteptând sosirea ajutoarelor?”

„Pentru că eram zăpăcită şi înspăimântată, iar luminile continuau să pâlpâie. Pentru că Richard stăruise atât de mult să ne vadă plecate din New York. Am crezut că ne va fi mai uşor să discutăm în elicopter”. Suna credibil? Prea puţin. Era însă mai uşor să joace corect. „Aşadar mai am varianta adevărului parţial”, reflectă Francesca depăşind octaedrul de lângă piaţa centrală. Îşi dădu seama că se abătuse mult spre est. Îşi verifică dispozitivul de orientare şi schimbă direcţia. Luminile din Rama pâlpâiau mereu.

Care sunt celelalte opţiuni? Wakefield a discutat cu noi când ne aflam lângă hangar. Ştie unde ne aflam. O echipă de salvare

ar găsi-o fără niciun dubiu. Doar dacă… Francesca reflectă din nou la posibilitatea ca Nicole s-o implice în moartea lui Borzov. Scandalul inevitabil ar fi condus cu siguranţă la o anchetă urâtă şi la punerea ei sub acuzare. În orice caz, reputaţia reporterei ar fi fost pătată şi cariera ei serios compromisă.

Pe de altă parte, cu Nicole îndepărtată de pe scenă, dispărea practic probabilitatea de a se afla vreodată adevărul. Singura persoană care cunoştea faptele era Brown, care participase la complot. În plus, bărbatul avea mai multe de pierdut decât ea.

„Întrebarea este aşadar dacă reuşesc sau nu să născocesc o poveste credibilă, care să reducă şansele salvării lui Nicole şi care să nu mă implice, dacă totuşi ea va fi găsită. Grea sarcină!”

Se apropiase de ocean. Navigatorul personal îi arăta că mai avea de străbătut şase sute de metri. La naiba, înjură Francesca în gând, răsucind situaţia pe toate părţile. Nu am o alternativă cu adevărat sigură. Va trebui să aleg una sau alta. În ambele cazuri, există un factor semnificativ de risc.

Îşi întrerupse drumul spre nord şi începu să se plimbe înainte şi înapoi între doi zgârie-nori. Brusc, solul de sub picioare începu să trepideze. Totul se zgâlţâia. Se lăsă în genunchi, pentru a nu-şi pierde echilibrul. Auzi slab vocea lui Tabori în căşti.

— În regulă, toată lumea, nu vă alarmaţi. Se pare că vehiculul nostru execută o manevră. La ea se refereau probabil semnalele de avertisment… Apropo, Nicole, unde vă aflaţi tu şi Francesca? Hiro şi Richard sunt pe punctul de a decola.

— Sunt aproape de ocean, poate la vreo două minute, răspunse Francesca. Nicole s-a întors să verifice ceva.

— Recepţionat, rosti Janos. Eşti acolo, Nicole? Mă auzi, des Jardins?

În radio tăcerea era deplină.

— Transmisiile sunt foarte proaste aici, interveni Francesca. Nicole ştie unde să găsească elicopterul. Va veni imediat, sunt convinsă… Făcu o pauză. Unde sunt ceilalţi? Toată lumea este bine?

— Brown şi Heilmann discută cu Pământul. Conducerea ASI trebuie să fi intrat de acum în panică. Ordonase deja să părăsim Rama, încă înainte de ultima manevră.

— Tocmai ne urcăm în elicopter, anunţă Wakefield. Ajungem în câteva minute.

„S-a terminat. Am făcut alegerea”, îşi spuse în sinea ei

Francesca auzindu-l pe Richard. Se simţea surprinzător de uşurată. Începu imediat să-şi repete povestirea:

„Ne aflam lângă octaedrul cel mare din piaţa centrală, când Nicole a observat în dreapta o alee pe care n-o remarcase până atunci. Strada ce ducea într-acolo era extrem de îngustă şi ea a menţionat că transmisia radio va fi probabil perturbată. Eu mă simţeam obosită… mersesem foarte repede. Mi-a spus să mă-ndrept spre elicopter…”

— Şi n-ai mai văzut-o de atunci? întrebă Wakefield.

Reportera clătină din cap. Richard stătea pe gheaţă lângă ea. Dedesubt, gheaţa vibra sub efectul manevrei lui Rama. Luminile se aprinseseră din nou. Încetaseră să clipească, imediat după începerea mişcării.

Yamanaka rămăsese în cabină. Richard îşi verifică ceasul.

— Au trecut cinci minute de la aterizare. Ceva s-a întâmplat. Aruncă o privire în jur. Poate c-a greşit drumul.

Richard şi Francesca suiră în elicopter, iar Yamanaka decolă. Survolară coasta insulei, ocolind de două ori icemobilul abandonat.

— Intră în New York, comandă Wakefield. Poate reuşim s-o reperăm cumva.

De sus, solul era aproape imposibil de distins. Aparatul trebuia să zboare deasupra clădirilor celor mai înalte. Străzile erau înguste, iar umbrele jucau feste ochilor. O singură dată Richard crezu că vede ceva mişcându-se printre construcţii, însă se dovedi a fi doar o iluzie optică.

— Nicole des Jardins… Nicole, unde naiba eşti?

— Wakefield, răsună în cabină vocea sonoră a lui Brown, vreau să vă întoarceţi imediat la bază. Trebuie să avem o consfătuire.

Richard fu surprins să-l audă pe Brown, ştiind că Janos monitoriza legătura radio la plecarea lor din tabără.

— Ce-i graba asta, şefule? replică Wakefield. Încă nu ne-am întâlnit cu Nicole des Jardins. Trebuie s-apară dintr-o clipă în alta.

— Îţi voi da detalii, după ce ajungi aici. Avem de luat decizii foarte importante. Sunt sigur că des Jardins ne va contacta când va ajunge la ţărm.

Traversarea oceanului îngheţat nu luă mult timp. Yamanaka

aşeză elicopterul lângă baza Beta pe terenul care trepida şi cei trei coborâră. Ceilalţi patru membri ai echipajului îi aşteptau.

— Incredibil de lungă manevră, declară zâmbind Richard, în vreme ce se apropia de grup. Sper că ramanii ştiu ce fac.

— Probabil că ştiau, rosti sumbru Brown. Cel puţin aşa consideră Pământul. Îşi privi cu atenţie ceasul. După estimările specialiştilor de la centrul de control, trebuie să ne aşteptăm ca manevra să mai dureze circa nouăsprezece minute, cu o marjă de câteva secunde în plus sau minus.

— De unde ştiu ei? se interesă Wakefield. Au aterizat cumva ramanii pe Pământ şi le-au pus la dispoziţie un plan de zbor, cât timp noi le investigam nava?

Nimeni nu râse.

— Dacă vehiculul menţine aceeaşi altitudine şi acceleraţie, explică Janos cu o seriozitate deloc caracteristică, atunci peste nouăsprezece minute vom atinge traiectoria de impact.

— Impact cu ce? întrebă Francesca.

Wakefield făcu câteva calcule mentale.

— Cu Pământul? ghici el.

Janos încuviinţă din cap.

— Iisuse! exclamă reportera.

— Exact. Misiunea aceasta a devenit o problemă de securitate pentru Terra, spuse Brown. Consiliul executiv de la cartierul general se întâlneşte chiar în aceste clipe, pentru a evalua toate posibilităţile. Ni s-a comunicat în termenii cei mai duri că trebuie să părăsim Rama de îndată ce se termină manevra. Nu vom lua nimic în afară de crabul biot şi obiectele noastre personale. Suntem…

— Ce facem cu Takagishi? Şi cu des Jardins? întrebă Wakefield.

— Vom lăsa icemobilul acolo unde este, iar roverul aici, la bază. Ambele sunt uşor de manevrat. Din Newton vom păstra în continuare legătura radio. Brown îl privi fix pe Richard. Dacă nava aceasta se găseşte pe o traiectorie de coliziune cu Pământul, zise el cu glas dramatic, atunci vieţile noastre nu mai au nicio importanţă. Întreaga istorie e pe cale să se schimbe.

— Şi dacă inginerii de navigaţie greşesc? Dacă Rama a executat pur şi simplu o mişcare care s-o ducă pe o traiectorie care o intersectează numai temporar pe cea a Pământului? S-ar putea…

— Foarte improbabil. Îţi aminteşti manevrele scurte din momentul morţii lui Borzov? Orbita a fost modificată astfel încât coliziunea cu Pământul să se obţină printr-o singură manevră lungă, realizată exact la momentul potrivit. Specialiştii de pe Pământ au anticipat-o acum treizeci şi şase de ore. I-au comunicat generalului O'Toole azi-dimineaţă să ne aşteptăm la o mişcare, dar n-am vrut să vă anunţ atâta timp cât îl căutaţi pe dr. Takagishi.

— Asta explică de ce toată lumea este aşa de nerăbdătoare să ne vadă plecaţi, remarcă Janos.

— Doar parţial. Pe Pământ domină în prezent o părere clar diferită în legătură cu Rama şi ramanii. Conducerea ASI şi liderii lumii din CGE sunt aparent convinşi că Rama ne este implacabil ostilă.

Brown făcu o pauză de câteva clipe, de parcă ar fi vrut să-şi cântărească iarăşi propria părere.

— Cred că reacţia lor e pur emoţională, dar n-am reuşit să-i conving de contrariu. Personal nu văd niciun semn de ostilitate, doar dezinteres şi dispreţ total faţă de nişte fiinţe mult inferioare. Moartea lui Wilson, transmisă în direct, a stricat însă totul. Populaţia Terrei nu se află lângă noi, nu are cum să simtă măreţia acestui loc. Ea reacţionează visceral la oroarea…

— Dacă nu-i crezi pe ramani motivaţi de intenţii ostile, atunci cum explici manevra? îl întrerupse Francesca. Nu poate fi o simplă coincidenţă. Dintr-un motiv sau altul, ramanii sau nava au decis să se îndrepte spre Pământ. Nu-i de mirare că oamenii sunt şocaţi. Amintiţi-vă că prima navă Rama n-a reacţionat în niciun fel la prezenţa vizitatorilor. De data asta ne confruntăm cu un răspuns cu totul diferit. Ramanii ne transmit că ştiu…

— Opreşte-te, rosti Richard. Nu credeţi că tragem prea repede concluzii? Mai avem douăsprezece minute până să începem să apăsăm butoanele de panică.

— Bine, astronaut Wakefield, replică Francesca, amintindu-şi că era de fapt reporteră şi activându-şi videocamera. Pentru a ne înregistra opiniile, care crezi că este semnificaţia acestei manevre dacă se va termina pe o traiectorie de impact cu Terra?

Când vorbi în cele din urmă, Richard avea un ton foarte serios.

— Locuitori ai Pământului, rosti el cu dramatism, dacă Rama

şi-a modificat într-adevăr cursul pentru a ne vizita planeta, acest lucru nu înseamnă în mod necesar un act ostil. Din ce am văzut sau am auzit până în prezent, nu există nimic, repet, nimic care să indice că specia care a creat această navă spaţială ar intenţiona să ne facă rău. Desigur, moartea astronautului Wilson ne-a tulburat, însă ea constituie probabil un răspuns izolat din partea unei anumite categorii de roboţi, nu o parte integrantă a unui plan sinistru. Eu văd această magnifică navă ca fiind o maşinărie unitară, aproape organică în complexitatea ei. Este extraordinar de inteligentă, programată pentru supravieţuire şi funcţionare de lungă durată. Nu este nici ostilă, nici prietenoasă. Este foarte simplu să fi fost programată pentru a urmări orice navă spaţială oaspete şi a-i calcula locul de origine. De aceea, modificarea orbitei ramane s-ar putea să nu reprezinte decât un răspuns firesc la o întâlnire iniţiată de altă specie inteligentă. Poate vine pur şi simplu ca să afle mai multe despre noi.

— Bravo, rânji Tabori. A fost aproape filosofic!

Wakefield râse nervos.

— Astronaut Turgheniev, schimbă Francesca direcţia camerei, eşti de acord cu colegul dumitale? Imediat după decesul generalului Borzov, ţi-ai exprimat temerea că o „forţă superioară”, adică ramanii, ar fi putut avea un amestec în această moarte. Ce părere ai astăzi?

Rusoaica, de obicei taciturnă, fixă cu ochi trişti obiectivul camerei.

— Îl consider pe Richard Wakefield un inginer strălucit, dar el n-a răspuns la întrebările dificile. De ce a manevrat Rama exact în timpul operaţiei generalului Borzov? De ce l-au sfârtecat bioţii pe Wilson? Unde este profesorul Takagishi?

Irina Turgheniev făcu o pauză pentru a-şi stăpâni emoţia.

— N-o vom mai găsi pe Nicole des Jardins. Poate că Rama nu-i decât o maşinărie, însă noi, astronauţii, am văzut deja cât de periculoasă poate să fie. Dacă se îndreptă spre Pământ, mie personal îmi este teamă pentru familia mea, pentru prieteni, pentru întreaga omenire. Nu avem nicio modalitate să ghicim ce va face. Şi nu mai avem puterea s-o oprim.

Câteva minute mai târziu, Francesca îşi transportă echipamentul video automat lângă oceanul îngheţat, pentru o ultimă secvenţă. Verifică grijulie ceasul înainte de a programa declanşarea aparatului cu exact cincisprezece secunde înainte

de momentul estimat pentru încetarea mişcării.

— Imaginea pe care o vedeţi tremură, începu ea cu voce tipică de reporter, deoarece solul de sub noi se mişcă încontinuu de la iniţierea manevrei, în urmă cu patruzeci şi şapte de minute. Potrivit inginerilor de navigaţie, dacă Rama îşi modifică traiectoria pentru a intra în coliziune cu Pământul, manevra se va termina peste câteva secunde. Calculele lor se bazează, bineînţeles, pe presupunerea că intenţiile…

Se opri la mijlocul propoziţiei şi inspiră adânc.

— Solul nu mai trepidează. Manevra a luat sfârşit. Rama se găseşte în prezent pe o traiectorie de impact cu Terra.

37. NAUFRAGIATA

Când Nicole se deşteptă, era ameţită şi incapabilă să-şi limpezească gândurile. O durea capul, iar în spate şi în picioare simţea împunsăturile a mii de ace. Abia izbuti să găsească bidonul cu apă şi să soarbă o înghiţitură. Pesemne sunt în stare de şoc, concluzionă şi căzu într-un somn adânc.

Se lăsase întunericul când se trezi din nou; de data aceasta, mintea nu i se mai afla în ceaţă. Ştia unde se găseşte. Îşi aminti că alunecase în puţ în timp ce-l căuta pe Takagishi. Îşi mai aduse aminte că o strigase pe Francesca, şi căderea, dureroasa cădere. Apucă imediat comunicatorul de la centură.

— Atenţie, echipajul Newton, zise ea ridicându-se încet în picioare. Aici des Jardins. Am suferit o… mă rog, indispoziţie cred că-i termenul cel mai potrivit. Am căzut într-un puţ şi mi-am pierdut cunoştinţa. Sabatini ştie unde sunt…

Îşi întrerupse monologul şi aşteptă. Nu auzea niciun răspuns. Reglă volumul la maximum, dar nu obţinu decât paraziţi. E deja întuneric, iar din zi nu s-au scurs mai mult de două ceasuri… Nicole ştia că perioada de lumină din Rama dura aproximativ treizeci de ore. Să fi rămas inconştientă atâta vreme? Sau Rama se comportase iarăşi neaşteptat? îşi privi ceasul care arăta timpul scurs de începutul celei de-a doua incursiuni şi efectuă rapid un calcul mental. Sunt aici de treizeci şi două de ore. De ce n-a venit nimeni după mine?

Se concentră asupra ultimelor minute dinaintea accidentului. Vorbiseră cu Wakefield, apoi ea se repezise să verifice puţurile. Richard stabilea întotdeauna coordonatele poziţiei pe durata transmisiei, iar Francesca ştia exact…

Să fi păţit ceva întregul echipaj? Dacă nu, de ce n-o descoperiseră încă? Nicole se strădui să zâmbească, luptând să-şi învingă primele muşcături de panică. Desigur, argumentă ea, m-au descoperit, dar eram fără cunoştinţă, iar ei au hotărât… O altă voce îi spunea că raţionamentului îi lipsea logica. Indiferent de împrejurări, ar fi fost scoasă din puţ… dacă ar fi fost găsită.

O scutură un frison, închipuindu-şi, pentru o clipă, că nu va fi niciodată descoperită. Îşi impuse să schimbe subiectul şi începu să stabilească leziunile pe care le suferise în cădere. Îşi trecu cu atenţie degetele peste toate porţiunile craniului. Existau câteva cucuie, inclusiv unul mare chiar la ceafă. Iată vinovatul pentru starea mea de şoc, presupuse ea. Nu avea însă nicio fractură, iar cele câteva zgârieturi nu mai sângerau de mult.

Îşi cercetă braţele şi picioarele, apoi spatele. Multe vânătăi, dar, ca prin miracol, niciun os fracturat. Durerea sporadică de la baza gâtului dovedea că probabil îşi zdrobise o parte dintr-o vertebră sau atinsese un nerv. Constatarea că trupul îi supravieţuise, mai mult sau mai puţin intact, îi ridică moralul.

Nicole îşi cercetă apoi domeniul. Căzuse în mijlocul unei cavităţi dreptunghiulare înguste, dar adânci. Măsura şase paşi lungime, şi unul şi jumătate lăţime. Folosindu-se de lanternă şi de braţ, estimă adâncimea la opt metri şi jumătate.

Cavitatea era goală, cu excepţia unei grămezi de piese metalice mici, cu dimensiunile variind între cinci şi cincisprezece centimetri, stivuite într-un colţ. Nicole le examină cu grijă sub fasciculul lanternei. Cu totul erau peste o sută, de circa douăsprezece tipuri diferite. Unele erau lungi şi drepte, altele curbate, iar câteva articulate; îi aminteau de deşeurile dintr-o oţelărie modernă.

Pereţii erau absolut drepţi. Materialul lor părea un soi de hibrid între metal şi rocă, foarte rece. Nu se vedea nicio anomalie, nicio asperitate care să poată fi folosită ca sprijin pentru picioare, nimic s-o încurajeze în speranţa că putea ieşi. Încercă să zgârie suprafaţa peretelui cu instrumente din trusa medicală, dar nu izbuti să lase nici cea mai mică urmă.

Descurajată de arhitectura perfectă a pereţilor, reveni la grămada de piese metalice, pentru a studia posibilitatea înjghebării unei scări sau a unui podium, a unui suport care să-i permită să se caţere cu propriile-i puteri. Deloc încurajator. Piesele metalice erau mici şi subţiri. Un calcul mental rapid îi

confirmă că nu dispunea de o masă suficientă ca să-i suporte greutatea.

Nicole deveni şi mai deznădăjduită după ce mâncă ceva. Îşi dădu seama că luase prea puţină hrană şi apă, în dorinţa de a avea cât mai multe medicamente pentru Takagishi. Chiar drămuită, apa îi ajungea numai pentru o zi, iar hrana pentru cel mult treizeci şi şase de ore.

Îndreptă lanterna direct în sus. Fasciculul se reflectă de acoperişul hangarului. Gândindu-se la hangar, îşi reaminti evenimentele premergătoare căzăturii şi amplitudinea sporită a semnalului audio dincolo de pereţii clădirii. Bună treabă, cugetă abătută, interiorul hangarului constituie probabil o zonă de ecranare radio. Nu-i de mirare că nu m-a auzit nimeni!

Se culcă, fiindcă nu avea altceva mai bun de făcut. Opt ore mai târziu, se trezi dintr-un vis înfricoşător. Şedea cu tatăl şi fiica ei într-un restaurant provincial drăguţ din Franţa. Era o zi minunată de primăvară; Nicole vedea florile din grădina alăturată. Chelnerul sosise şi aşezase înaintea lui Geneviève o farfurie cu melci înveliţi în plante aromate şi înecaţi în unt. Pierre primise o porţie uriaşă de pui prăjit în sos de vin, cu garnitură de ciuperci. Chelnerul zâmbise şi plecase. Încet, încet, Nicole îşi dăduse seama că ei nu i se adusese absolut nimic…

Până atunci nu se confruntase niciodată cu foamea. Nici chiar în timpul ceremoniei Poro, după ce puii de leu îi luaseră mâncarea, nu fusese realmente înfometată. Înainte să adoarmă, se hotărâse să-şi raţionalizeze cu stricteţe hrana, dar asta se petrecuse înainte s-o fi copleşit chinurile foamei. Acum îşi atacă rezerva cu mâini tremurătoare şi se opri cu greu să n-o mănânce în întregime. Înveli rămăşiţele, le puse înapoi într-un buzunar şi-şi îngropă faţa în palme. Îşi permise să plângă pentru prima dată de când căzuse în puţ.

Admise de asemenea că moartea prin înfometare constituia un mod groaznic de a muri. Încercă să-şi închipuie ce însemna să slăbească tot mai mult, ca apoi, în cele din urmă, să moară. Va fi oare un proces treptat, cu fiecare etapă mai cumplită decât precedenta?

— Atunci mai degrabă să vină repede, rosti Nicole cu voce tare, abandonând pe moment orice speranţă.

Cadranul ceasului digital strălucea în întuneric, numărându-i

ultimele minute preţioase ale vieţii.

Trecură câteva ore. Nicole se simţea tot mai slăbită şi descurajată. Stătea cu capul plecat într-un colţ rece al cavităţii. Totuşi, chiar în clipa când se afla pe punctul să renunţe complet la luptă şi să accepte inevitabilitatea morţii, dinăuntrul ei se ridică alt glas, optimist şi insistent, care o îndemna stăruitor să nu cedeze. Îi spuse că orice clipă de viaţă era preţioasă şi minunată, că a fi conştient constituia oricând un miracol copleşitor. Femeia răsuflă rar şi adânc, şi deschise ochii. Dacă o să mor aici, măcar s-o fac cu demnitate. Hotărî să-şi petreacă timpul rămas, concentrându-se asupra momentelor importante ale celor treizeci şi şase de ani ai vieţii sale.

Nicole continua să păstreze însă o speranţă de salvare. Fusese totuşi întotdeauna o femeie practică, iar acum logica îi spunea că mai avea de trăit câteva ore. Pe parcursul călătoriei ei lipsite de grabă în străfundurile memoriei, plânse de câteva ori, fără reţinere; lacrimi de bucurie pentru un trecut revizitat, lacrimi amare deoarece ştia, retrăind fiecare episod, că făcea ultima vizită în acel ungher special al creierului.

În drumul rememorărilor, nu exista nicio ordine anumită. Nu îşi categorisea, măsura ori compara experienţele. Pur şi simplu, le retrăia pe măsură ce-i veneau în minte, fiecare întâmplare transformată şi îmbogăţită de conştiinţa ei exacerbată.

Mama ocupa un loc aparte în amintirile ei. Întrucât murise când Nicole avea numai zece ani, păstrase toate atributele unei regine sau zeiţe. Anawi Tiasso fusese într-adevăr frumoasă şi regală, o femeie neagră ca abanosul, de o statură neobişnuită. Toate imaginile cu ea erau învăluite într-un halo blând, strălucitor.

Şi-o reaminti în salonul casei din Chilly-Mazarin, îndemnându-şi fiica să i se aşeze în poală. În fiecare seară înainte de culcare, Anawi îi citea basme cu prinţi şi castele, cu oameni frumoşi şi veseli care învingeau obstacolele vieţii. Vocea ei suna blând şi melodios. Îi cânta cântece de leagăn, în vreme ce pleoapele lui Nicole deveneau tot mai grele.

Duminicile copilăriei erau zile deosebite. Primăvara, mergeau în parc şi se jucau pe iarba deasă. Mama o învăţa cum să alerge. Fetiţa nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos ca mama ei, atletă de talie internaţională în tinereţe, alergând graţios pe pajişte.

Desigur îşi reamintea perfect amănuntele voiajului efectuat alături de ea în Coasta de Fildeş, în vederea ceremoniei Poro. În nopţile petrecute în Nidougou, dormise în braţele ei. Ce lungi şi înfricoşătoare fuseseră nopţile acelea! Micuţa Nicole tremurase din tot trupul. Şi de fiecare dată, a doua zi, mama îi răspunsese calmă şi răbdătoare la întrebări, reamintindu-i că, de ani şi ani, multe alte fetiţe fuseseră supuse fără probleme aceluiaşi ritual.

Cea mai scumpă amintire din călătoria aceea era noaptea petrecută în hotelul din Abidjan, cu o seară înainte de întoarcerea la Paris. Până atunci discutaseră doar întâmplător despre Poro, în cele treizeci de ore de când Nicole şi celelalte fetiţe terminaseră ceremonia. Anawi n-o lăudase încă pe fiica ei. Omeh şi bătrânii satului îi spuseseră lui Nicole că se comportase excepţional, dar nimic nu-i mai important pentru o fetiţă de şapte ani decât aprecierea mamei. Nicole îşi luase inima în dinţi chiar înainte de cină.

— M-am comportat bine, mămico? tatonase fetiţa. Vreau să spun, la Poro.

Anawi izbucnise în lacrimi.

— Dacă te-ai comportat bine? Dacă te-ai comportat bine? O cuprinsese cu braţele ei agile şi o ridicase de pe scaun. Oh, scumpa mea, rostise ţinând-o sus deasupra capului, m-ai făcut atât de mândră, încât aproape îmi vine să plesnesc de bucurie.

Nicole i se aruncase în braţe, se îmbrăţişaseră, râseseră şi plânseseră împreună de fericire.

Zăcea întinsă pe spate pe fundul cavităţii, cu lacrimile amintirilor şiroindu-i pe faţă şi scurgându-se pe lângă urechi. De aproape o oră, se gândea la fiica ei, începând cu naşterea şi trecând apoi la principalele evenimente ale vieţii lui Geneviève. Îşi aducea aminte de vacanţa petrecută cu trei ani în urmă în America, când fetiţa avea unsprezece ani. Cât de apropiate fuseseră atunci, mai cu seamă în ziua în care porniseră spre South Kaibab, în inima Marelui Canion.

Nicole şi Geneviève se opriseră la fiecare plăcuţă indicatoare, studiind urmele lăsate de două miliarde de ani pe suprafaţa planetei. Prânziseră pe un promontoriu cu vedere spre Platoul Tonto. În noaptea aceea, mama şi fiica îşi întinseseră sacii de dormit una lângă alta, în imediata vecinătate a maiestuosului Colorado. Vorbiseră, împărtăşind planuri de viitor şi ţinându-se

strâns de mână întreaga noapte.

„N-aş fi mers în călătorie dacă nu erai tu”, reflectă Nicole, gândindu-se la tatăl ei. „Ai fost singurul care ai ştiut că era momentul potrivit.” Tatăl lui Nicole constituia piatra de temelie a întregii ei vieţi. Pierre des Jardins îi era prieten şi confesor, partener de viaţă intelectuală, dar şi sprijinul cel mai ferm. Fusese lângă ea când se născuse şi, după aceea, în cele mai importante momente ale vieţii. Lui îi simţea cel mai acut lipsa, stând pe fundul puţului din Rama. Cu el ar fi dorit să poarte ultima conversaţie.

Nicio amintire despre tată nu-i sărea înaintea ochilor, una care să merite o atenţie sporită faţă de celelalte. Filmul mental despre Pierre cuprindea toate evenimentele vieţii. Nu toate erau fericite. De exemplu, şi-i amintea perfect pe ei amândoi în savană, nu departe de Nidougou, ţinându-se de mâini şi plângând, în vreme ce flăcările rugului funerar al lui Anawi se ridicau în noaptea africană. Încă mai simţea braţele tatălui în jurul ei, pe când ea hohotea în urma eşecului de a obţine rolul Ioanei d’Arc, la cincisprezece ani.

Trăiseră împreună în Beauvois, o pereche neverosimilă, de la un an după moartea mamei, până ce Nicole terminase anul trei la Universitatea din Tours. O existenţă idilică. Nicole hoinărea prin pădurile din jurul vilei după ce se întorcea de la şcoală. Pierre îşi scria romanele în birou. Seara, Marguerite îi chema la cină înainte de a sui pe bicicletă şi de a se înapoia la soţul şi copiii ei, în Luynes.

Verile şi le petreceau călătorind prin Europa, vizitând oraşe şi castele medievale, o sursă de inspiraţie pentru romanele lui. Nicole cunoştea mai multe despre Aliénor de Aquitania şi soţul ei, Henric Plantagenet[23], decât despre liderii politici ai Franţei sau ai Europei Ocidentale. Când Pierre câştigase premiul Mary Renault pentru ficţiune istorică în 2181, îl însoţise la Paris pentru festivitatea de decernare. Nicole stătuse în primul rând de fotolii al imensului amfiteatru, îmbrăcată în taiorul alb pe care Pierre o ajutase să-l aleagă, ascultând elogiile aduse de vorbitor tatălui ei. Încă mai era în stare să recite fragmente din

---

[23] Aliénor de Aquitania (1122-1204), regină a Franţei, soţia lui Ludovic al VII-lea; din 1152, regina Angliei. Henric al II-lea (1133-1189), rege al Angliei, fondatorul dinastiei Plantagenet, căsătorit în 1152 cu Aliénor (n. red.).

discursul de acceptare „Adesea am fost întrebat”, spusese Pierre spre sfârşit, „dacă am acumulat o anumită înţelepciune pe care s-o împărtăşesc şi generaţiilor următoare.” Privise drept spre locul unde se afla fiica sa. „Scumpei mele fete, Nicole, dar şi tuturor tinerilor din lume, le pot oferi un singur sfat. În toată viaţa mea, am descoperit că două lucruri sunt de nepreţuit: învăţătura şi dragostea. Nimic altceva, nici gloria, nici puterea, nici realizările de dragul realizărilor nu au aceeaşi valoare de durată. Întrucât, dacă la sfârşitul vieţii eşti capabil să afirmi „am învăţat” şi „am iubit”, atunci înseamnă că poţi declara „am fost fericit”.

„Am fost fericită, îşi spuse Nicole cu lacrimile şiroind pe obraji, şi asta ţi se datorează în cea mai mare parte ţie. Nu m-ai dezamăgit niciodată. Nici chiar în momentele cele mai dificile.” Gândurile i se îndreptară, aşa cum ştia că se va întâmpla, spre vara lui 2184, când evenimentele se succedaseră cu atâta repeziciune, încât aproape nu mai reuşise să ţină pasul cu ele. În numai şase săptămâni, Nicole câştigase o medalie olimpică de aur, avusese o scurtă dar furtunoasă aventură de dragoste cu prinţul de Wales şi revenise în Franţa pentru a-i mărturisi tatălui că era însărcinată.

Nicole îşi amintea momentele cheie ale acelei perioade, ca şi cum s-ar fi petrecut cu numai o zi în urmă. Nicio emoţie din viaţa ei nu se compara cu bucuria încercată pe podiumul de premiere din Los Angeles, având medalia de aur în jurul gâtului, iar urechile răsunându-i de ovaţiile celor o sută de mii de spectatori. Fusese momentul ei de glorie. Timp de aproape o săptămână, devenise răsfăţata întregii mass-media mondiale. Se afla pe prima pagină a fiecărui ziar, era subiectul preferat al principalelor emisiuni sportive.

După ultimul interviu din studioul adiacent stadionului olimpic, un tânăr englez, cu zâmbet fermecător, i se prezentase sub numele de Darren Higgins şi-i întinsese o carte de vizită. Pe spate se găsea o invitaţie la cină, scrisă chiar de mâna prinţului de Wales, bărbatul care urma să devină Henric al XI-lea al Regatului Marii Britanii.

Dineul a fost superb, îşi aminti Nicole, uitând pe moment situaţia ei disperată din Rama. El era încântător. Următoarele două zile s-au dovedit absolut minunate. Dar treizeci şi nouă de ore mai târziu, când se deşteptase în dormitorul lui Henry din

Westwood, basmul luase sfârşit. Prinţul ei, până atunci atent şi tandru, devenise încruntat şi morocănos. Pe măsură ce neexperimentata Nicole încercase fără succes să înţeleagă cu ce greşise, în mintea ei începuse să se facă lumină – zborul imaginaţiei se terminase. „Am fost o simplă cucerire, rememoră Nicole, o celebritate de moment. Nu eram potrivită pentru o relaţie permanentă.”

Nu avea să uite niciodată ultimele cuvinte rostite de prinţ în Los Angeles. Se învârtise în jurul ei, în vreme ce Nicole îşi împacheta grăbită lucrurile. Bărbatul nu-i înţelegea disperarea. Ea nu-i răspunsese la niciuna din întrebări şi nu-i permisese s-o îmbrăţişeze.

— La ce te-ai aşteptat? răbufnise el într-un sfârşit. Că vom porni împreună spre soare-apune, trăind fericiţi până la adânci bătrâneţi? Fii serioasă, Nicole, trăim într-o lume reală! Ştii foarte bine că englezii nu vor accepta niciodată ca regină o femeie pe jumătate neagră.

Nicole fugise înainte ca Henry să-i observe lacrimile. „Aşa s-a făcut, scumpa mea Geneviève, că am părăsit Los Angeles cu două comori. Aveam o medalie de aur şi o fetiţă minunată crescând în mine.” Gândurile îi zburară peste următoarele săptămâni de frământări şi disperare, până în clipa când îşi adunase curajul pentru a vorbi cu tatăl ei.

— Nu… nu ştiu ce să fac, îi spusese lui Pierre în dimineaţa aceea de septembrie, în salonul din Beauvois. Ştiu că te-am dezamăgit teribil – m-am dezamăgit pe mine însămi – dar vreau să te întreb dacă ai ceva împotrivă… Adică, dacă, papa… pot să rămân aici şi să încerc…

„Am fost aşa de norocoasă, gândi Nicole. El s-a arătat atât de înţelegător. Nu m-a dojenit niciodată. Nu m-a întrebat nimic. Când i-am mărturisit că tatăl este Henry şi că nu doream ca altcineva să mai ştie acest lucru, mai ales Henry sau copilul, mi-a promis că-mi va păstra secretul. Şi şi-a ţinut promisiunea.”

Luminile se aprinseră brusc şi Nicole se ridică în picioare pentru a-şi cerceta închisoarea în noua circumstanţă. Numai centrul cavităţii era perfect iluminat; perimetrul rămânea cufundat în umbră. Dată fiind situaţia, se simţea uimitor de bine şi de încrezătoare.

Privi acoperişul hangarului şi, prin el, cerul de nedescris al lui Rama. Se gândi la ultimele ore şi, brusc, o încercă un impuls.

Nicole nu se mai rugase de aproape douăzeci de ani, dar acum se lăsă să cadă în genunchi în lumina din mijlocul puţului. „Dumnezeule mare, spuse ea, ştiu că vine cam târziu, dar îţi mulţumesc pentru tatăl, mama şi fiica mea. Şi pentru toate minunile vieţii. Aruncă o privire spre tavan. Zâmbea, iar în ochii ei sclipea o steluţă. Şi acum, hm, Doamne, niţel ajutor mi-ar prinde tare bine."

38. OASPEŢII

Micul robot păşi în lumină şi scoase sabia din teacă. Armata engleză sosise la Harfleur.

— La zidul spart daţi iureş iar, băieţi,
Sau umpleţi-l cu trupurile voastre.
Nimic în timp de pace nu te prinde
Mai bine ca smerenia şi sfiala,
Dar când îţi urlă în auz războiul,
Te fă asemenea tigrului turbat...[24]

Henric al V-lea, rege al Angliei, continua să-şi îndemne soldaţii imaginari. Nicole zâmbea ascultându-l. Petrecuse aproape un ceas urmărind peripeţiile prinţului Hal, de la destrăbălările tinereţii la bătăliile împotriva lui Hotspur[25] şi ale celorlalţi rebeli, până la tronul Angliei. Nicole citise cele trei piese[26] din ciclul Henric cu mulţi ani înainte, dar era familiarizată cu perioada respectivă, datorită fascinaţiei nutrite pentru Ioana d'Arc.

— Shakespeare te-a transformat în ceva ce tu n-ai fost niciodată, rosti ea cu voce tare adresându-se robotului, în vreme ce se apleca pentru a apăsa bagheta lui Richard pe tasta „Stop". Ai fost războinic, fără îndoială, nimeni nu contestă asta,

---

[24] *Henric al V-lea*, actul 3. sc. 1, trad. Ion Vinea, în William Shakespeare, *Opere complete*, vol. 4, editura Univers, Bucureşti, 1985 (n. trad.).

[25] Porecla lui Sir Henry Percy (1366-1403), care a încercat în 1403 să-l detroneze pe Henric al IV-lea (n. trad.).

[26] De fapt sunt şapte piese: *Henric al IV-lea* (în două părţi), *Henric al V-lea*, *Henric al VI-lea* (în trei părţi), *Henric al VII-lea*; autorii se referă însă doar la cele trei în care apare prinţul Hal, viitorul rege Henric al V-lea (n. trad.).

dar ai fost şi un cuceritor rece şi lipsit de milă. Ai însângerat Normandia sub jugul tău. Aproape că ai stins toată suflarea Franţei.

Râse nervos. Iată-mă discutând cu un prinţ nesimţitor din ceramică, înalt de douăzeci de centimetri. Îşi aminti disperarea care o cuprinsese o oră mai devreme, după ce încercase încă o dată să găsească o cale de scăpare. Scurgerea inexorabilă a timpului devenise mai acută în clipa când băuse penultima înghiţitură de apă. Cel puţin aşa este mai bine decât să-mi fie milă de propria-mi persoană, reflectă întorcându-se din nou către prinţul Hal.

— Şi de ce altceva mai eşti capabil, micul meu prinţ? se interesă Nicole. Ce se întâmplă dacă introduc bagheta în deschizătura marcată „C”?

O dată activat, robotul făcu câţiva paşi şi se apropie de piciorul ei stâng. După o lungă tăcere, prinţul Hal vorbi, dar nu cu tonul de actor folosit până atunci în recital, ci cu accentul britanic al lui Wakefield.

— „C” înseamnă „conversaţie”, dragă prietenă, iar repertoriul meu este considerabil. Însă nu vorbesc până ce nu te aud întâi pe tine.

Nicole râse.

— Perfect, prinţe Hal, spuse ea după o clipă de gândire, povesteşte-mi despre Ioana d’Arc.

Robotul ezită, apoi îşi încruntă sprâncenele.

— A fost o vrăjitoare, doamna mea, arsă pe rug în Rouen la zece ani după moartea mea. Când am domnit eu, armatele mele au cucerit nordul Franţei. Vrăjitoarea franţuzoaică, pretinzând că era trimisă de Dumnezeu…

Nicole se opri din ascultat şi ridică repede capul, observând o umbră trecând pe deasupra. Avu impresia că ceva zburase peste acoperişul hangarului. Inima îi bătu nebuneşte.

— Hei, sunt aici! ţipă ea cât putu de tare.

Prinţul Hal continua cu glas monoton să povestească despre felul în care succesul Ioanei readusese cuceririle sale sub coroana Franţei.

— Atât de britanic. Tipic englezesc, spuse ea introducând din nou bagheta în fanta de oprire a mecanismului.

Câteva clipe mai târziu, umbra devenise uriaşă, întunecând complet fundul cavităţii. Nicole privi în sus şi inima aproape că-i

sări din piept. Rotindu-se deasupra puţului, cu aripile larg deschise, se găsea o creatură uriaşă, asemănătoare cu o pasăre. Involuntar, femeia făcu un pas înapoi şi ţipă. Creatura îşi cobori gâtul în puţ şi scoase o serie de strigăte. Sunetele erau stridente, totuşi oarecum melodioase. Nicole îngheţase. Fiinţa repetă aproape aceeaşi secvenţă sonoră şi apoi încercă – fără succes, deoarece aripile îi erau prea mari – să coboare în cavitatea îngustă.

În acel scurt interval, teroarea traumatică scăzu în intensitate şi Nicole studie zburătoarea. Cu excepţia celor doi ochi blânzi, albastru-închis, înconjuraţi de un inel cafeniu, capul îi reamintea de pterodactilii văzuţi cândva la Muzeul de Istorie Naturală al Franţei. Ciocul era destul de lung şi coroiat. Nu avea dinţi, iar cele două picioare, plasate simetric faţă de corp, se terminau fiecare prin patru gheare ascuţite.

Nicole îi aprecie masa la aproximativ o sută de kilograme. Corpul, exceptând ochii şi ciocul, vârfurile aripilor şi ghearele, era acoperit cu un înveliş gros şi negru, asemănător catifelei. În clipa când creatura înţelese că nu putea să coboare înăuntru, scoase două sunete ascuţite, se înălţă şi dispăru.

Un minut după aceea, Nicole nu se clinti deloc, apoi se aşeză şi se strădui să-şi adune gândurile. Adrenalina generată de teamă continua să i se reverse prin corp. Încercă să judece cele văzute. Prima idee fu că zburătoarea era un biot, asemeni tuturor celorlalte creaturi mobile observate în Rama. Dacă-i biot, atunci este foarte avansat, reflectă ea. Trecu în revistă ceilalţi bioţi pe care-i văzuse, atât crabii din Semicilindrul Sudic, cât şi marea diversitate de creaturi ciudate filmate de prima expediţie ramană, totuşi nu reuşi să se convingă că „pasărea” era un biot. În ochii ei existase ceva…

Auzi bătăi de aripi în depărtare şi trupul i se încordă. Se ghemui într-un colţ întunecat, exact în clipa când lumina fu ocultată din nou de un corp uriaş. De data asta erau însă două corpuri. Prima pasăre revenise cu alta, considerabil mai mare. Nou venita introduse capul înăuntru şi o fixă pe Nicole cu ochii ei albaştri, în vreme ce continua să planeze deasupra cavităţii. Scoase un sunet, mai puternic şi mai puţin melodios decât cealaltă, apoi răsuci gâtul să-şi privească însoţitoarea. În timp ce păsările sporovăiau, Nicole observă că învelişul ultimei sosite era lustruit şi asemănător linoleumului; în rest, exceptând

mărimea, era la fel ca prima vizitatoare. În cele din urmă, pasărea se ridică din puţ şi ambele coborâră lângă marginea cavităţii, discutând. O examinară pe femeie în tăcere vreme de două minute. Pe urmă, după un schimb scurt de replici, dispărură împreună.

Spaima o extenuase psihic pe Nicole, care se ghemui într-un colţ şi adormi imediat după plecarea oaspeţilor înaripaţi. Dormi profund câteva ore. O trezi un zgomot puternic, o pocnitură care răsună în hangar ca descărcarea unei arme. Se dezmetici repede, dar nu mai auzi niciun alt sunet inexplicabil. Trupul îi reaminti că-i era foame şi sete. Scoase din buzunar ultimele resturi. Să le împart în două, sau să le mănânc acum, acceptând orice va urina? se întrebă precaută.

Oftând adânc, decise să-şi termine mâncarea şi apa într-o ultimă masă. Spera ca ele să-i confere suficientă rezistenţă pentru a uita pe moment de foame. Se înşela. În timp ce sorbea ultima picătură, mintea îi era bombardată de imaginea sticlelor de apă minerală pe care familia ei le avea întotdeauna pe masa din Beauvois.

După ce termină prânzul, în depărtare se auzi altă bubuitură. Nicole rămase nemişcată, concentrată să asculte, însă liniştea se instală din nou. Planuri de evadare îi dominau gândurile, toate bazându-se într-un fel sau altul pe ajutorul păsărilor. Îi era ciudă pe ea însăşi fiindcă nu încercase să comunice cu ele când i se oferise ocazia. După aceea, izbucni în râs: Bineînţeles, puteau decide să mă mănânce. Dar cine spune că moartea prin inaniţie e preferabilă celei de a fi mâncat de viu?

Nicole avea convingerea că păsările se vor întoarce. Poate că certitudinea îi era întărită de situaţia disperată în care se afla, totuşi începu să întocmească un plan pentru momentul revenirii lor. Salut, se închipui spunându-le. Se va ridica, deschizând palmele, şi va înainta spre centrul puţului, exact sub creatura extraterestră. Va folosi apoi o serie de gesturi menite să-i comunice rugămintea – indicându-se de mai multe ori pe ea, apoi puţul înconjurător, sugerându-le astfel că nu era în stare să iasă de acolo; agitându-şi braţele spre păsări şi spre acoperişul hangarului, le va solicita astfel sprijinul.

Două zgomote ascuţite o aduseră la realitate. După o scurtă pauză, auzi altă pocnitură. Nicole cercetă capitolul „Mediu

ambiant” din Atlasul lui Rama din calculator şi râse, deoarece nu ghicise imediat explicaţia fenomenului. Zgomotele erau produse de gheaţa care se sfărâma, pe măsură ce Oceanul Cilindric se dezgheţa de la fund spre suprafaţă. Rama se găsea încă în interiorul orbitei venusiene (deşi, lucru necunoscut lui Nicole, ultima manevră o plasase pe o traiectorie a cărei distanţă faţă de Soare creştea din nou), iar căldura solară ridicase temperatura deasupra punctului de îngheţ al apei.

Atlasul o avertiza despre furtuni cumplite şi uragane create de instabilităţile termice ale atmosferei imediat următoare topirii gheţii. Nicole merse în centrul puţului.

— Haideţi, păsărilor sau orice sunteţi! strigă ea. Haideţi să mă luaţi, daţi-mi o şansă să scap de aici!

Păsările însă nu mai apărură. Femeia rămase zece ore trează într-un colţ, simţindu-se tot mai slăbită pe măsură ce, afară, trosnetele atinseră un maxim şi scăzură apoi treptat în intensitate. Începu să sufle vântul. La început fu doar o briză, dar când pocnetele gheţii încetară, se transformă în vijelie. Nicole se simţea complet descurajată. Când adormi, îşi spuse că nu avea să se mai trezească decât o dată sau de două ori.

Vânturile biciuiră New York-ul ore întregi. Nicole se ghemuise inertă în colţul ei. Asculta şuieratul furtunii şi se revăzu, aşteptând într-o cabană de schi, în Colorado, pe durata unei viforniţe. Încercă să-şi reamintească plăcerile schiului, dar nu izbuti. Foamea şi oboseala îi afectaseră imaginaţia. Rămase nemişcată, cu mintea golită de gânduri, exceptând întrebarea ocazională „ce simţi atunci când mori?”.

Nicole nu-şi aducea aminte când o cuprinsese somnul, dar nici momentul când se deşteptase. Era foarte slăbită. Mintea îi semnala faptul că în puţ căzuse ceva. Se făcuse iarăşi întuneric. Se târî spre capătul unde se găsea grămada de metal. Nu aprinse lanterna, aşa încât tresări puternic atunci când se lovi de ceva. Întinse mâinile, ca să pipăie. Obiectul era mare – mai mare decât o minge de baschet. Avea exteriorul neted şi forma ovală.

Femeia se învioră. Scoase lanterna din costum şi lumină obiectul. Avea culoarea albă şi semăna cu un ou. Îl examină cu grijă. În clipa în care apăsă cu putere, învelişul cedă puţin sub

presiunea degetelor ei. Pot să-l mănânc? se întrebă ea, într-atât de înfometată, încât nu-şi mai făcea griji în privinţa consecinţelor.

Scoase cuţitul şi reuşi să taie cu greu o bucată, băgând-o cu febrilitate în gură. N-avea niciun gust. O scuipă afară şi începu să plângă. Furioasă, lovi obiectul cu piciorul, iar acesta se rostogoli. I se păru însă că auzise ceva. Îl împinse cu mai multă putere, rostogolindu-l din nou. Da, îşi spuse, da. Acela a fost un clipocit.

Găuritul învelişului cu cuţitul se dovedi o treabă anevoioasă. După câteva minute, deschise trusa medicală şi scoase bisturiul electric. Orice ar fi fost el, obiectul avea trei straturi separate şi distincte. Învelişul exterior era dur, asemănător cu al unei mingi de fotbal şi relativ dificil de manipulat. Al doilea strat era mai moale, umed, albastru-intens şi de consistenţa unui pepene. În centru se găseau câţiva litri dintr-un lichid verzui. Tremurând de anticipare, Nicole strecură palma făcută căuş prin incizie şi o ridică la buze. Avea un gust ciudat, medicinal, însă răcoritor. Luă în grabă două sorbituri, după care anii de pregătire medicală se dovediră mai puternici.

Împotrivindu-se dorinţei de a bea mai mult, introduse sonda de analiză în lichid, pentru a-i determina compoziţia chimică. Era atât de grăbită încât greşi prima analiză şi fu nevoită să repete operaţia. După ce rezultatele apărură pe micul monitor modular care putea fi anexat la orice instrument, Nicole plânse de bucurie. Lichidul nu era toxic. Dimpotrivă, era bogat în proteine şi substanţe minerale de tipul celor pe care le putea utiliza.

— Minunat! Minunat! strigă femeia.

Se ridică prea repede în picioare şi aproape că leşină. Precaută de data aceasta, se lăsă în genunchi şi începu ospăţul vieţii sale. Bău lichidul şi mâncă materia cărnoasă şi umedă până se simţi complet ghiftuită. Apoi căzu într-un somn adânc, binevenit.

Prima grijă după trezire fu să determine cantitatea pe care o avea la dispoziţie din „pepenele-mană”, aşa cum denumise obiectul. Fusese lacomă, şi o ştia, însă faptul era de domeniul trecutului. Acum trebuia să-şi gospodărească resursele, până ce va reuşi cumva să-şi asigure sprijinul păsărilor.

Măsură cu atenţie pepenele. Greutatea iniţială fusese de

aproape zece kilograme, din care mai rămăseseră vreo opt. Estimă porţiunea necomestibilă la circa două kilograme, ceea ce lăsa şase kilograme de hrană, distribuită pe jumătate între lichidul verzui şi miezul albastru. Să vedem, trei kilograme de lichid fac…

Calculele lui Nicole fură întrerupte de aprinderea luminilor. Da, reflectă ea verificându-şi ceasul, exact la timp, cu aceeaşi variaţie. Ridicându-şi privirea de pe cadran, contemplă pentru prima dată în plină lumină obiectul ovoidal. Recunoaşterea veni imediat. Oh, Doamne, îşi spuse trecându-şi degetele peste liniile cenuşii ce şerpuiau pe suprafaţa alb-crem. Aproape c-am uitat. Băgând mâna în buzunarul salopetei, scoase piatra lustruită dăruită de Omeh în Roma, în noaptea de Anul Nou. O privi fix, apoi îşi mută privirea asupra obiectului oval din puţ. Oh, Doamne, repetă ea.

Băgă piatra înapoi şi scoase apoi fiola verde. „Ronata va şti când trebuie să bea din ea” îl auzi pe străbunicul ei rostind din nou. Nicole se aşeză într-un colţ şi sorbi dintr-o înghiţitură conţinutul fiolei.

39. APA ÎNŢELEPCIUNII

Vederea i se înceţoşă imediat. Închise ochii pentru o secundă. Când îi redeschise, un vârtej de culori strălucitoare o orbi, defilându-i prin faţă în forme geometrice, ca şi cum s-ar fi deplasat pe lângă ele cu viteză uriaşă. În centrul câmpului vizual, un punct negru se desprinse din fundal, în mijlocul unui model alternând în roşu şi galben. Nicole se concentră asupra punctului, pe măsură ce acesta creştea, năpustindu-se spre ea. Văzu un bărbat, un negru bătrân alergând prin savana africană într-o noapte înstelată. Îi zări cu limpezime chipul, în clipa în care bătrânul se întoarse, ca să escaladeze un munte. Semăna cu Omeh, dar şi, întrucâtva bizar, cu mama ei.

Se căţăra pe stânci cu o agilitate remarcabilă. Se opri în vârf, conturat pe cer, cu braţele larg desfăcute şi privi secera lunii de la orizont. Nicole auzi sunetul duzelor unei rachete şi se răsuci spre stânga. Zări o navetă aselenizând pe solul lunar. Doi bărbaţi în costume spaţiale coborau o scară. Îl auzi pe Neil

Armstrong[27] rostind: „Un pas mic pentru om, un salt uriaş pentru omenire”.

Buzz Aldrin[28] i se alătură pe suprafaţa selenară şi amândoi indicară spre dreapta. Se holbau la negrul bătrân care stătea pe o pantă din apropiere. Negrul zâmbea. Avea dinţii foarte albi.

Faţa lui crescu tot mai mult, în vreme ce peisajul lunar din spate se destrăma. Începu să cânte încet în Senoufo şi, un timp, Nicole nu înţelesese ce spune. Deodată, realiză că ei i se adresa şi că înţelegea toate cuvintele.

— Sunt unul dintre strămoşii tăi. Băiat fiind, am ieşit afară să meditez în noaptea când oamenii au aselenizat. Însetat, am băut din apele Lacului înţelepciunii. Întâi am zburat spre Lună, unde am vorbit cu astronauţii, apoi spre alte lumi. I-am întâlnit pe Cei Mari. Ei mi-au spus că tu vei duce către stele povestea lui Minowe.

Capul bătrânului începu să crească iarăşi. Dinţii îi deveniră lungi şi ascuţiţi, ochii i se îngălbeniră. Se transformă într-un tigru şi i se repezi la beregată. Nicole ţipă, simţindu-i colţii pe gât. Se pregăti de moarte. Dar tigrul deveni inert, cu o săgeată pătrunsă adânc într-o coastă. Nicole auzi un zgomot şi ridică privirea. Mama ei, îmbrăcată într-o mantie roşie, magnifică, cu falduri şi ţinând în mână un arc de aur, alerga graţios spre un car minunat împodobit, oprit în aer.

— Mamă… aşteaptă, strigă Nicole.

Silueta se întoarse.

— Te-ai lăsat ademenită, rosti femeia. Trebuie să fii mai grijulie. Te pot salva numai de trei ori. Fereşte-te de ceea ce nu poţi vedea, dar despre care ştii că se află lângă tine. Anawi sui în car şi apucă frâiele. Nu trebuie să mori. Te iubesc, Nicole.

Înaripaţii cai roşii se făcură tot mai mici, până ce Nicole îi pierdu din vedere.

Modelele colorate îi reveniră înaintea ochilor. De data aceasta, femeia asculta muzică, la început îndepărtată, apoi mult mai aproape. Era sintetizată, asemănătoare cu clinchetele unor clopoţei de cristal. Minunată, halucinantă, eterică. Aplauze puternice. Nicole şedea în primul rând de fotolii, la un concert

---

[27] Neil Alden Armstrong, comandantul echipajului Apollo 11 (1969), primul om care a pus piciorul pe Lună (n. trad.).

[28] Edwin E. Aldrin Jr., pilotul modulului lunar în cadrul misiunii Apollo 11 (n. trad.).

împreună cu tatăl ei. Pe scenă, un oriental cu părul lung până la pământ şi cu extazul citindu-se în ochi, cânta la trei instrumente stranii. Sunetul o învăluia de pretutindeni, făcând-o să dorească să plângă.

— Haide, spuse Pierre, trebuie să mergem.

În vreme ce-l privea, tatăl ei se transformă în vrabie. Îi surâse. La rându-i, Nicole dădu din aripi şi amândoi se ridicară în aer, părăsind concertul. Muzica se estompă. Aerul îi biciuia. Femeia vedea frumoasa vale a Loarei şi vila din Beauvois. Era fericită să se întoarcă acasă. În schimb, vrabia care era tatăl ei coborî în Chinon, mai departe, în jos pe cursul Loarei. Cele două vrăbii se aşezară pe ramurile unui copac, în parcul castelului.

Dedesubt, în aerul rece de decembrie, Henric Plantagenet şi Aliénor de Aquitania discutau aprins despre succesiunea la tronul Angliei. Aliénor păşi sub copac şi observă vrăbiile.

— Ah, salut, Nicole, nu ştiam că eşti aici.

Întinse mâna şi mângâie pântecele vrăbiei. Nicole se înfioră sub atingerea uşoară.

— Să ţii minte, Nicole, urmă regina, destinul e mai important ca dragostea, indiferent de natura ei. Vei fi capabilă să înduri orice, dacă eşti sigură de destinul tău.

Nicole adulmecă miros de fum şi simţi că era nevoie de ei în altă parte. Se ridică în aer alături de tată şi porniră spre Normandia. Mirosul deveni mai puternic. Auziră un strigăt de ajutor şi-şi intensificară bătăile aripilor.

În Rouen, o fată simplă cu ochii strălucitori îi privi apropiindu-se. Focul de dedesubt îi atinsese picioarele şi mirosul de carne arsă se răspândea în văzduh. Fata îşi coborî ochii într-o rugăciune, în timp ce un preot ţinea deasupra ei o cruce.

— Lăudat fie Iisus, rosti ea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Te salvăm, Ioana! strigă Nicole coborând în piaţa aglomerată împreună cu tatăl ei.

Ioana îi îmbrăţişă când o dezlegară de pe rug. Focul explodă în jurul lor şi totul se înnegri. În clipa următoare, Nicole zbura iarăşi, însă de data aceasta sub forma unui uriaş stârc alb. Era singură în interiorul lui Rama, planând la înălţime deasupra insulei New York. Făcu un viraj să evite o pasăre, care o privi cu uimire.

Nicole observa oraşul în detalii incredibile, de parcă ar fi avut ochi multispectrali, prevăzuţi cu o mare varietate de lentile. Era

în stare să vadă mişcările din patru locuri diferite. În apropierea hangarului, un biot multiped înainta încet spre capătul sudic al clădirii. Din vecinătatea celor trei pieţe centrale, căldura emana din surse subterane, generând modele colorate pentru viziunea ei în infraroşu. Se roti deasupra hangarului şi ateriză în siguranţă în puţ.

40. INVITAŢIE EXTRATERESTRĂ

Trebuie să mă pregătesc pentru salvare, îşi propuse Nicole. Terminase de umplut bidonul cu lichid verzui din interiorul pepenelui-mană. După ce secţionă cu atenţie partea cărnoasă şi puse bucăţile în vechiul container pentru alimente, se aşeză în colţul ei obişnuit.

„Pfuiiii! spuse, gândindu-se la neobişnuita călătorie imaginară făcută după golirea fiolei. Ce Dumnezeu a mai fost asta?” îşi reaminti viziunea din timpul ceremoniei Poro, pe când fusese o fetiţă, şi scurta discuţie purtată cu Omeh trei ani mai târziu, în Nidougou, la funeraliile mamei sale.

— Unde a ajuns Ronata? o întrebase Omeh într-o seară, pe când se aflau împreună.

Înţelesese imediat ce o întrebase.

— Am fost o pasăre mare, albă. Am zburat dincolo de Lună şi de Soare, în spaţiul gol.

— Aha, exclamase el, aşa a crezut şi Omeh.

De ce nu l-ai întrebat atunci ce ţi s-a întâmplat? o întrebă omul de ştiinţă Nicole pe fetiţa de zece anişori. Poate că unele dintre evenimente ar căpăta astăzi un sens. Totuşi, într-un fel sau altul, Nicole ştia că viziunea se situa mai presus de orice analiză, că ea exista într-un tărâm încă impenetrabil proceselor deductive care făceau ştiinţa atât de puternică. Se gândi în schimb la mama ei, la cât de minunat arătase în mantia roşie cu falduri. Anawi o salvase de tigru. Mulţumesc, mamă, rosti Nicole dorindu-şi să fi vorbit mai mult cu ea.

Sunetul era straniu, ca şi cum o duzină de picioare desculţe de copii lipăiau pe o podea acoperită cu linoleum; neîndoielnic, se apropia. Nicole nu avu mult timp să se minuneze. Câteva secunde mai târziu, antenele şi capul unui biot multiped se iviră la marginea puţului şi, fără să-şi încetinească câtuşi de puţin mersul, creatura coborî în jos pe peretele opus.

Biotul avea patru metri lungime. Coborî pe zid cu uşurinţă,

plasându-şi fiecare dintre cele şaizeci de picioare pe suprafaţa netedă şi menţinându-se pe ea printr-un fel de sucţiune. Nicole îşi luă raniţa şi aşteptă momentul prielnic. Apariţia biotului n-o surprindea prea mult. După cele ce i se arătaseră în viziune, era convinsă că avea să fie salvată într-un fel sau altul.

Biotul era format din cincisprezece segmente articulate între ele, fiecare cu câte patru picioare, şi un cap asemănător cu al unei insecte, prevăzut cu o mulţime de senzori bizari, dintre care doi erau lungi şi subţiri, aducând cu nişte antene. Se părea că depozitul metalic din celălalt colţ al cavităţii reprezenta piesele sale de schimb. Urmărit de privirea lui Nicole, biotul îşi schimbă trei picioare, carapacea unuia dintre segmente şi două protuberanţe noduroase, plasate pe laturile capului. Întregul proces se desfăşură în mai puţin de cinci minute. O dată operaţiunea terminată, biotul începu urcuşul afară din puţ.

Nicole sări pe spatele lui în clipa în care trei sferturi din corp erau deja agăţate pe perete. Greutatea suplimentară se dovedi prea mare. Biotul îşi pierdu priza şi se prăbuşi împreună cu femeia în puţ. Câteva secunde mai târziu, încercă din nou să escaladeze peretele. De data aceasta, Nicole aşteptă până ce întreaga lui lungime se afla pe perete, sperând că rezistenţa tuturor segmentelor îi va compensa greutatea. Zadarnic. Biotul şi cu ea se prăbuşiră grămadă.

Unul dintre picioarele din faţă fusese grav avariat, aşa încât biotul execută reparaţiile necesare înainte de a relua încercarea de escaladare. Între timp, Nicole scoase din trusa medicală materialul de sutură cel mai rezistent pe care-l avea. Legă un capăt al firului, pus în opt, de ultimele trei segmente ale creaturii, iar la celălalt capăt făcu o buclă. După ce-şi puse mănuşile ca să-şi protejeze mâinile şi-şi confecţiona un soi de brâu, ca să nu fie tăiată de fir, îşi trecu bucla în jurul taliei.

„Ar fi un dezastru, se gândi, trecând în revistă toate rezultatele posibile ale planului ei. Dacă legătura cedează, voi cădea. Şi s-ar putea să nu mai fiu aşa de norocoasă…”

Multipedul porni meticulos ascensiunea. La câţiva paşi după ce se desfăşurase complet pe perete, biotul simţi greutatea lui Nicole, dar acum nu se mai prăbuşi, ci luptă să-şi continue drumul. Femeia îşi menţinu trupul perpendicular pe suprafaţa peretelui, ca şi cum s-ar fi căţărat pe o stâncă, ţinându-se cu ambele mâini de fir.

Se afla la patruzeci de centimetri în spatele ultimului segment al biotului. Când capul său atinse marginea puţului, Nicole străbătuse jumătate din distanţă. Urcuşul continuă lent, dar sigur, pe măsură ce, segment după segment, biotul dispărea din vedere. Totuşi, câteva minute mai târziu înaintarea încetini considerabil, oprindu-se cu totul în momentul în care numărul segmentelor rămase pe peretele vertical se redusese la patru. Dacă ar fi întins mâna, Nicole ar fi atins ultimul segment al creaturii. Pe perete se găsea cam un metru din lungimea totală a biotului, cu toate acestea multipedul părea că se împotmolise. Presiunea exercitată asupra articulaţiilor posterioare era prea mare.

Scenarii sinistre se succedară în mintea femeii, în vreme ce atârna la mai bine de şase metri de fundul puţului. Bună treabă, reflectă sarcastic trăgând cu putere de fir şi proptindu-şi picioarele de perete. Există trei variante posibile şi niciuna dintre ele nu-i grozavă. Firul poate să se rupă. Biotul poate să cadă înăuntru. Sau eu pot să rămân suspendată aici pentru vecie.

Luă în considerare opţiunile. Singurul plan cu o probabilitate rezonabilă de succes – deşi rămânea extrem de periculos – la care se putea gândi era să urce pe firul de sutură până la ultimul segment al biotului şi apoi, folosindu-se cumva de trupul sau picioarele acestuia, să-şi croiască drum până la margine.

Privind sub ea, îşi aminti prima căzătură. Cred c-am să aştept puţin să văd dacă mai are de gând să se mişte mai departe. Aşa se scurse un minut, apoi încă unul. Nicole inspiră adânc. Apucă bine firul şi se ridică în sus pe perete. Repetă operaţia folosindu-se de cealaltă mână. Ajunsese chiar sub ultimul segment. Întinse mâna şi prinse unul dintre picioarele biotului, însă de îndată ce încercă să se sprijine de el, piciorul se desprinse de pe perete.

„La revedere cu planul ăsta”, îşi zise după o clipă de spaimă. Se echilibră iarăşi imediat sub multiped şi-l studie cu atenţie. Carapacea fiecărui segment era alcătuită din plăcuţe suprapuse. Poate dacă aş apuca una dintre ele…

Recapitulă primele două încercări de a călări pe spatele biotului. Forţa de sucţiune din picioare a fost cea care a cedat. Acum cea mai mare parte a biotului se află pe nivelul de deasupra. Ar trebui să mă susţină.

Înţelese că, o dată ajunsă pe spatele creaturii, nu mai avea nicio protecţie, dacă ar fi căzut. Pentru a-şi verifica ideea, se ridică pe fir şi apucă una dintre plăcile carapacei. Problema era dacă placa îi va suporta greutatea. Încercă să-i determine rezistenţa, în timp ce se ţinea cu cealaltă mână de firul de sutură. Toate bune deocamdată.

Prinse o placă de pe segmentul posterior al multipedului şi se trase în sus cu mare precauţie, eliberând apoi firul. Îşi încolăci picioarele în jurul creaturii şi înaintă pe ea, până ajunse la următoarea plăcuţă. Picioarele ultimului segment posterior se desprinseră cu zgomot de perete, însă biotul nu făcu altă mişcare.

Repetă operaţiunea de încă două ori, trecând de la un segment la altul. Aproape ajunsese sus. Pe parcursul ultimei ascensiuni, o scutură un frison de spaimă, în momentul în care biotul alunecă câţiva centimetri înapoi în puţ. Ţinându-şi respiraţia, aşteptă până ce biotul se stabiliză, după care continuă să se târască spre primul segment aflat la nivelul solului. Brusc, biotul se puse iarăşi în mişcare, iar Nicole se rostogoli pur şi simplu într-o parte şi ateriză pe spate.

— Aleluia! strigă ea.

Stând pe zidul care înconjura New York-ul şi privind apele învolburate ale Oceanului Cilindric, Nicole se întrebă de ce nu răspunsese nimeni la apelurile ei de ajutor. Autotestarea emiţătorului indica funcţionarea perfectă, totuşi încercase de trei ori să stabilească legătura cu restul echipajului, fără succes. Nicole cunoştea mijloacele de comunicaţii aflate la dispoziţia astronauţilor. Lipsa unui răspuns însemna că pe o rază de şapte-opt kilometri nu se găsea niciunul dintre colegii ei şi că staţia releu de la baza Beta nu era operaţională. „Dacă ar fi fost, atunci m-ar fi auzit indiferent de unde, chiar şi din Newton.”

Se îmbărbătă, spunându-şi că echipajul se afla fără îndoială la bordul navei, pregătindu-se pentru altă incursiune, iar staţia de comunicaţii fusese probabil avariată de uragan. O deranja însă faptul că trecuseră patruzeci şi cinci de ore de când marea începuse să se dezgheţe şi nouăzeci de ore de la căderea ei în puţ. De ce n-o căutase nimeni?

Ochii îi cercetară cerul în căutarea unui elicopter. După cum prevăzuse, atmosfera conţinea nori. Dezgheţul Oceanului

Cilindric modificase considerabil starea meteorologică din Rama. Temperatura crescuse simţitor. Nicole aruncă o privire spre termometru, care-i confirmă supoziţia: erau patru grade peste valoarea de îngheţ a apei.

„Varianta cea mai probabilă este că se vor întoarce în curând”, judecă femeia. „Trebuie să rămân aproape de zidul ăsta, ca să fiu observată uşor.” Nu pierdu timpul, gândindu-se la alte scenarii, mult mai improbabile. Pentru o clipă, luă în consideraţie şi posibilitatea ca asupra echipajului să se fi abătut un dezastru şi nimeni nu era disponibil s-o caute. „Dar şi în acest caz, trebuie să procedez la fel. Mai devreme sau mai târziu tot vor veni.”

Pentru a-şi omorî timpul, luă o mostră din ocean şi o testă. Apa conţinea foarte puţine din toxinele organice descoperite de prima expediţie ramană. „Poate că au proliferat, dispărând apoi cât timp mă aflam în puţ, opină Nicole. Oricum, în prezent majoritatea lor practic a dispărut.” îşi sublime în gând că la o adică, un bun înotător ar fi putut să traverseze oceanul. Îşi aminti însă fotografiile bioţilor rechini şi a celorlalţi locuitori acvatici raportaţi de Norton şi de echipajul său şi-şi schimbă ideea.

Câteva ore, străbătu zidul în lung şi-n lat. În vreme ce mânca liniştită prânzul de pepene-mană (gândindu-se totodată la metodele pe care le-ar fi putut întrebuinţa ca să recupereze şi restul pepenelui, în caz că nu avea să fie salvată în următoarele şaptezeci de ore), i se păru că aude un strigăt sosind dinspre oraş. Se gândi imediat la Takagishi.

Încercă să comunice prin radio. Nimic. Căută iarăşi pe cer vreo urmă de elicopter. Încă medita dacă să-şi abandoneze sau nu poziţia de pe zid, când auzi al doilea ţipăt. De data aceasta, stabilise mai bine direcţia aproximativă. Găsi scara cea mai apropiată şi porni spre sud, în centrul New York-ului.

Nicole nu-şi actualizase harta oraşului stocată în calculator. După ce traversă străzile circulare din apropierea pieţei centrale, se opri lângă octaedru şi introduse în memorie toate descoperirile, inclusiv hangarul cu puţuri şi celelalte lucruri pe care şi le amintea. O clipă mai târziu, admirând frumuseţea bizară a clădirii cu opt laturi, auzi al treilea strigăt. Semăna mai degrabă cu un ţipăt strident. Dacă sursa fusese Takagishi, atunci japonezul era capabil să scoată sunete foarte ciudate!

Traversă în fugă piaţa, încercând să se apropie de sursa ţipătului cât timp îi mai ţinea minte direcţia de provenienţă. Lângă construcţiile situate pe latura opusă, sunetul se auzi din nou. De data aceasta auzi şi un răspuns. Recunoscu glasurile. Sunau asemeni celor ale perechii de păsări care o vizitaseră în puţ. Nicole deveni mai precaută. Merse mai departe. Vociferările păreau să vină din zona plasei pe care Francesca o considerase atât de fascinantă.

În mai puţin de două minute, ajunsese între doi zgârie-nori conectaţi în partea inferioară printr-o plasă groasă de ochiuri, înaltă de cincizeci de metri. La douăzeci de metri deasupra solului, pasărea cu corp de catifea fusese prinsă în capcană. Ghearele şi aripile i se încurcaseră în plasa lipicioasă. Zărind-o pe Nicole, scoase un strigăt. Însoţitoarea ei mai mare, care până atunci se rotise în cercuri deasupra clădirilor, coborî în picaj spre femeie.

Nicole se ghemui lângă faţada unuia dintre zgârie-nori. Pasărea articulă nişte sunete de parcă ar fi cercetat-o, dar n-o atinse. Cealaltă spuse ceva, iar după un schimb de replici, uriaşa pasăre de linoleum se retrase pe un soi de terasă, la douăzeci de metri depărtare.

După ce se calmă (continuând însă să urmărească cu coada ochiului pasărea uriaşă), Nicole se apropie de plasă şi o inspectă cu grijă. Nici ea şi nici Francesca nu avuseseră timp s-o facă atunci când îl căutaseră pe Takagishi, aşa că aceasta era prima ocazie de a o examina pe îndelete. Plasa era confecţionată dintr-un fel de frânghii, destul de elastice şi groase de patru centimetri. Acestea se intersectau în mii de locuri, unde formau noduri. Nodurile erau într-adevăr lipicioase, dar nu îndeajuns ca s-o determine pe Nicole să creadă că plasa ar fi fost opera unui păianjen, întinsă pentru a captura zburătoare.

În vreme ce studia partea de jos a plasei, pasărea liberă trecu peste ea şi ateriză în apropierea tovarăşei prinse în cursă. Atentă să nu se încâlcească la rândul ei în ochiurile plasei, trase de corzi, folosindu-şi ghearele. Le întinse şi le răsuci cu greutate, apoi păşi cu gingăşie spre cealaltă pasăre şi încercă, stângaci, să rupă ori să desfacă legăturile în care fusese prinsă. După ce termină mişcările, se retrase şi o fixă pe Nicole.

Ce face oare? se întrebă femeia. Sunt sigură că vrea să-mi comunice ceva… Observând că femeia rămâne nemişcată,

pasărea repetă cu sârguinţă întreaga operaţiune. De această dată, Nicole înţelese că părea să-i spună că nu-şi poate elibera prietena. Îi zâmbi şi-i făcu un semn cu mâna. Apoi, stând cât mai departe de baza plasei, legă laolaltă câteva corzi adiacente. Când le desfăcu după aceea, ambele păsări îşi manifestară zgomotos aprobarea. Repetă mişcarea de două ori, arătând întâi spre ea, apoi spre creatura cu corp de catifea prinsă deasupra.

Urmă o conversaţie rapidă în limbajul lor sonor, uneori melodios, şi pasărea cea mare reveni pe terasă. Nicole o privi pe cealaltă. Se agăţase în trei locuri diferite, iar zbaterile nu reuşiseră decât s-o încurce şi mai mult în corzile elastice. Presupuse că fusese surprinsă de uraganul violent, care o proiectase în plasă noaptea trecută. Firele se deformaseră probabil sub impact, iar când reveniseră la poziţia normală, pasărea se văzuse prinsă în capcană.

Nu-i veni greu să se caţăre. Plasa era bine ancorată de ambii zgârie-nori şi cântărea destul de mult pentru ca Nicole să nu se legene. Douăzeci de metri reprezenta însă o înălţime apreciabilă, mai mare decât cea a unei clădiri normale cu şase etaje, astfel că femeia începuse să-şi schimbe părerea când, în sfârşit, ajunsese lângă prizonieră.

Gâfâia din cauza efortului. Se apropie încetişor de pasăre, pentru a se asigura că nu înţelesese greşit comunicarea lor. Creatura o urmări fix cu uriaşii ei ochi albaştri.

Una dintre aripi i se încurcase, ajungând aproape de cap. Nicole începu s-o elibereze numai după ce-şi înfăşură câteva corzi în jurul propriilor glezne, protejându-se împotriva unei eventuale căderi. Munca era anevoioasă. La un moment dat, o învălui respiraţia puternică a creaturii. Ştiu mirosul ăsta, constată femeia. Îi trebui numai o clipă să facă conexiunea cu pepenele-mană din care mâncase mai devreme. Deci te hrăneşti ca şi mine. Dar de unde vine mâncarea? îşi dori să fi fost în stare să le vorbească fiinţelor acelea stranii şi minunate.

Se luptă cu primul nod. Era foarte strâns. Se temea să tragă prea puternic, ca nu cumva să rănească aripa. Introduse mâna în trusa medicală şi scoase bisturiul în aceeaşi clipă, cealaltă pasăre se năpusti asupra ei, ţipând şi vociferând, încât o sperie de moarte. Nu-i permise să continue operaţia, până ce Nicole nu se îndepărtă de prizonieră, demonstrând cum funcţionează bisturiul pe una dintre corzile alăturate.

Odată cu utilizarea scalpelului, treaba se termină rapid. Pasărea cu trup de catifea se ridică în văzduh, inundând împrejurimile cu strigăte muzicale de fericire. Însoţitoarea i se alătură în sărbătorire şi cele două păsări se jucară, ca nişte îndrăgostiţi, deasupra plasei. Un moment mai târziu dispărură, iar Nicole coborî încet pe sol.

Era mulţumită de ea însăşi. Acum era pregătită să revină pe zid şi să aştepte expediţia de salvare, pe care o considera iminentă. Se îndreptă spre nord, cântând o melodie populară de pe Loara, pe care şi-o amintea din adolescenţă.

După câteva minute, avea din nou tovărăşie. Mai precis, o călăuză. Ori de câte ori apuca într-o direcţie greşită, pasărea de catifea care zbura deasupra făcea un tărăboi cumplit.

Zgomotul înceta doar când Nicole alegea direcţia corectă. Mă întreb oare unde mergem? reflectă ea.

În piaţă, la mai puţin de patruzeci de metri de octaedru, pasărea coborî brusc deasupra solului metalic. Bătu din aripi de câteva ori, apoi se roti deasupra unui loc cu nimic deosebit. Un capac glisă în lateral şi creatura dispăru sub nivelul solului. Ieşi de două ori la suprafaţă, scoase nişte sunete în direcţia lui Nicole, apoi coborî din nou.

Femeia pricepu mesajul. Cred că m-a invitat în casă să-i cunosc familia. Să sperăm doar că nu voi constitui cina.

41. UN PRIETEN ADEVĂRAT

Nicole nu ştia la ce să se aştepte. Nu era înspăimântată. Se apropie de deschizătură şi privi înăuntru. Curiozitatea reprezenta sentimentul dominant. Se îngrijoră pe moment ca nu cumva expediţia de salvare să sosească în timp ce ea se afla sub sol, dar se autoconvinse că sosirea echipajului va mai întârzia.

Capacul dreptunghiular era lung de zece metri şi lat de aproape şase. După ce se încredinţă că Nicole o urmează, pasărea coborî în gaură şi o aşteptă pe o terasă laterală. Femeia se ghemui lângă deschizătură şi scrută adâncimile. Observă câteva lumini în apropiere, iar altele clipeau dedesubt, mult mai jos. Nu putea să estimeze cu precizie adâncimea la care ajungea puţul, dar mai mult ca sigur că depăşea douăzeci-treizeci de metri.

Coborârea nu era deloc uşoară pentru o specie non-

zburătoare. Puţul era de fapt un coridor vertical mare, cu mai multe terase laterale largi. Toate aveau exact aceleaşi dimensiuni, aproximativ cinci metri lungime şi un metru lăţime, fiind amplasate din doi în doi metri. Nicole trebuia să fie foarte precaută.

Lumina din coridor provenea de la deschizătura spre piaţă şi de la lampioanele care erau atârnate de pereţi la fiecare patru trepte. Înfăşurate într-un material transparent foarte subţire, cu aspect de hârtie, adăposteau o flacără mică şi o substanţă fluidă, despre care Nicole bănui a fi combustibilul.

Pasărea catifelată aştepta cu răbdare, mereu cu câte trei terase dedesubt. Nicole avu senzaţia că, în eventualitatea unei căderi, ar fi prins-o din zbor, dar nu dorea să-şi verifice ipoteza. Mintea îi lucra cu repeziciune. Concluzionase deja că păsările nu erau bioţi. Însemna aşadar că avea în faţă reprezentanta unei specii extraterestre. Totuşi nu pot să fie ramanii, raţionă femeia. Nivelul lor de dezvoltare tehnologică nu corespunde deloc navei.

Din lecţiile de istorie, îşi aminti de populaţia maya săracă şi înapoiată, descoperită de conchistadori în Mexic. Spaniolii consideraseră imposibil ca strămoşii acelor oameni ignoranţi să fi construit asemenea lăcaşuri impresionante de ceremonii. Să se fi întâmplat acelaşi lucru şi aici? se întrebă ea. Păsările astea stranii să fie tot ce a mai rămas din specia care a construit Rama?

La douăzeci de metri sub nivelul solului, Nicole auzi ceva ce semăna cu zgomotul unei ape curgătoare. Sunetul se intensifică în momentul în care puse piciorul pe terasa ce constituia începutul unui tunel orizontal. De cealaltă parte a coridorului vertical se zărea un alt tunel orizontal, cufundat în întuneric, şi de asemenea paralel cu suprafaţa.

Călăuza ei zburătoare se afla ca de obicei cu trei „trepte” mai jos. Nicole indică tunelul din spatele ei. Creatura se apropie de ea şi se roti hotărât peste cele două terase situate imediat sub Nicole, dându-i clar să înţeleagă că trebuia să continue coborârea.

Femeia nu voia să cedeze aşa uşor. Scoase bidonul şi simulă gestul băutului. Arătă apoi spre tunelul întunecat din spate. Pasărea bătu din aripi, părând să-şi cântărească decizia, după care zbură peste ea şi dispăru în beznă. După patruzeci de secunde, Nicole zări în depărtare o lumină, crescând pe măsură

ce se apropia. Pasărea reveni, purtând o torţă într-o gheară.

Nicole o urmă cale de vreo cincisprezece metri. Ajunseră într-o incintă situată în stânga tunelului, unde se găsea o cisternă mare cu apă. Lichidul proaspăt curgea înăuntru dintr-o ţeavă încastrată în perete. Biologa scoase spectrometrul şi-l testă: era H_20 aproape pură, cu niciun alt element chimic depăşind mai mult de o parte la un milion. Grijulie la bunele maniere, făcu mâinile căuş şi bău cu nesaţ din apa curgătoare. De necrezut cât de delicioasă putea să fie!

După ce termină de băut, continuă să înainteze în aceeaşi direcţie. Pasărea fu cuprinsă însă de o frenezie bruscă, zburând încoace şi-ncolo şi ţipând mereu, până ce Nicole se întoarse la coridorul vertical. Observă că intensitatea luminii scăzuse considerabil. Ridicând privirile, constată că deschizătura spre piaţa din New York era acum acoperită. „Sper că asta nu înseamnă că am rămas aici de-a binelea”, cugetă ea.

După alţi douăzeci de metri, se ivi altă pereche de tuneluri orizontale întunecate, perpendiculare pe coridorul principal. La nivelul acela, pasărea cu aspect catifelat, nelăsând torţa din gheare, o conduse pe Nicole cale de două sute de metri printr-unul dintre culoarele orizontale. Ajunseră într-o sală largă, circulară, cu plafonul foarte înalt. Pasărea se folosi de torţă pentru a aprinde câteva lampioane murale plasate pe perimetrul sălii, apoi dispăru. Se scurse aproape o oră. Nicole rămase cât de liniştită putea, studiind cu interes încăperea neagră, care îi amintea de o grotă. Nu se vedeau niciun fel de decoraţiuni. În cele din urmă, se concentră asupra modalităţii de a le informa pe păsări că era gata de plecare.

Când, într-un târziu, prietena ei catifelată reapăru, o însoţeau alte patru păsări. Nicole le auzi fâlfâind din aripi pe culoar şi emiţând sunete intermitente. Tovarăşa păsării (Nicole presupuse că era vorba de perechea ei) şi alte două creaturi cu înveliş de linoleum intrară primele. Aterizară şi se apropiară cu stângăcie de Nicole, pentru a o examina îndeaproape. După ce se aşezară în partea opusă a sălii, înăuntru apăru altă creatură de catifea, având însă culoare cafenie, nu neagră. În gheare ţinea un pepene mic.

Ovoidul fu aşezat înaintea lui Nicole. Păsările rămaseră în expectativă. Nicole tăie dibace cu bisturiul o optime din pepene, îl ridică să soarbă din lichidul verzui dinăuntru, apoi întinse

restul gazdelor ei. Acestea ţipară admirativ, apreciind precizia tăieturii în vreme ce-şi treceau pepenele-mană una alteia.

Nicole le privi mâncând. Consumau pepenele fără nicio divizare prealabilă. Cele două păsări de catifea se dovediră surprinzător de abile şi delicate în folosirea ghearelor, făcând prea puţină mizerie pe jos şi nelăsând resturi. Cele mari erau mult mai stângace; îi aminteau femeii de animalele de pe Pământ. Ca şi ea, niciuna dintre păsări nu se atinse de coaja tare a pepenelui.

Imediat ce terminară de mâncat, păsările – care pe durata mesei nu scoseseră niciun sunet – se strânseră într-un cerc, preţ de câteva secunde. Cercul se desfăcu, când pasărea de catifea maro îngână ceva ce aducea a cântec. Una câte una se apropiară să-i arunce o ultimă privire, apoi dispărură.

Nicole rămase liniştită pe loc, întrebându-se ce avea să urmeze. Păsările lăsaseră luminile aprinse în sufragerie (sau sală de mese, sau ce altceva o fi fost), în schimb în coridorul adiacent era beznă. În mod limpede, doreau ca ea să rămână acolo unde se afla, cel puţin pentru moment. Femeia nu dormise de mult timp şi se simţea sătulă. „Ei bine, îşi zise ghemuindu-se pe podea după o scurtă dezbatere interioară, poate că un pui de somn mă va înviora."

În vis, auzi pe cineva strigându-i numele, dar vocea venea foarte de departe. Fu nevoită să-şi încordeze auzul ca s-o distingă. Se trezi cu o tresărire şi încercă să-şi amintească unde se găsea. Ascultă cu atenţie, dar nu auzi nimic. Verificându-şi ceasul, constată că dormise patru ore. „Ar fi cazul s-o iau din loc, socoti ea. În curând se va face întuneric şi nu vreau să ratez şansa de a fi recuperată."

Pătrunse în culoar şi aprinse lanterna. În mai puţin de un minut, ajunse la coridorul vertical. Începu imediat să escaladeze treptele. Chiar sub locul unde se oprise în vederea scurtei excursii spre cisterna cu apă, auzi un sunet ciudat deasupra capului. Se opri pentru a-şi trage răsuflarea. Aplecându-se în gol, ridică fasciculul lanternei în direcţia sunetului. Ceva masiv se deplasa încoace şi încolo în zona primului nivel al coridorului vertical.

Sui precaută pe treapta următoare şi se ghemui sub fenomenul nou şi necunoscut de deasupra. Orice ar fi fost el, parcurgea terasa în cinci secunde. Nicole nu avea nicio

posibilitate să-l evite. Nu putea urca pe terasă şi apoi pe următoarea în mai puţin de cinci secunde.

Se apropie de un capăt al treptei şi ascultă atent. Când mişcarea porni în direcţie opusă, ridică ochii peste margine. Era un obiect care din spate semăna cu un tanc şi se deplasa rapid pe şenile. Nu reuşi să arunce decât o privire rapidă, deoarece jumătatea superioară a maşinii se răsuci cu viteză, pregătindu-se să revină pe acelaşi traseu.

„Un lucru e sigur, îşi spuse Nicole aşteptând pe terasa de dedesubt. Este un soi de santinelă.” Se întrebă dacă poseda senzori – cu siguranţă, nu dăduse niciun semn că ar fi auzit-o –, dar decise că nu-şi putea permite să afle. Nu ar valora prea mult ca gardian, dacă n-ar fi în stare să observe un intrus.

Nicole coborî silenţios treptele până la nivelul sufrageriei. Era cumplit de dezamăgită şi furioasă pe ea însăşi că intrase în vizuina păsărilor. Încă nu-i venea să creadă că acestea o puteau reţine prizonieră. La urma urmei, nu fusese invitată înăuntru după ce îi salvase viaţa uneia dintre ele?

O nedumerea şi tancul-santinelă. Existenţa lui era deconcertantă şi în totală discrepanţă cu nivelul de dezvoltare tehnologică al oricăror obiecte din vizuină. Ce scop avea? De unde apăruse? Din ce în ce mai straniu, reflectă ea.

Revenită la al doilea nivel subteran, privi în jur, ca să vadă dacă mai există altă cale de ieşire. De cealaltă parte a coridorului se afla un şir identic de terase. Dacă ar fi putut să sară, atunci poate că...

Înainte de a examina cu seriozitate un astfel de plan, trebuia să ştie dacă primul nivel nu era de asemenea păzit de o santinelă. Din locul unde se afla, nu-şi putea da seama, aşa că, învinovăţindu-se pentru prostie, urcă din nou treptele de deasupra. Privind vizavi, constată că avea noroc. Terasa din faţa tunelului era pustie.

Când ajunse iarăşi la nivelul doi, Nicole se simţea deja obosită de căţărat. Privi tunelul deschis în cealaltă parte a coridorului vertical şi luminile ce se zăreau în abisul de sub ea. Dacă nu reuşea saltul, ar fi murit aproape sigur. Se pricepea la aprecierea distanţelor şi socoti că între cele două terase se întindea un gol de patru metri. „Patru, murmură în bărbie, cel mult patru şi jumătate. Lăsând loc pentru o marjă de siguranţă, trebuie să sar cinci metri. În salopetă şi cu raniţa în spate.”

Îşi aminti o după-amiază de duminică, cu patru ani în urmă, la Beauvois, când Geneviève avea zece ani şi priveau împreună la televizor olimpiada 2196.

— Mai poţi să sari, maman? întrebase fetiţa, încă nereuşind să-şi închipuie mama ca pe o campioană olimpică.

Pierre reuşise s-o convingă să o ducă pe Geneviève pe terenul de atletism de lângă gimnaziul din Luynes. Nicole uitase cum să-şi dozeze triplul salt, dar, după treizeci de minute de încălzire şi antrenament, reuşise o săritură simplă de şase metri şi jumătate în lungime. Geneviève nu se arătase foarte impresionată.

— Mamă, spusese ea pe când traversau pe bicicletă câmpurile înverzite spre casă, sora mai mare a lui Danielle poate sări aproape la fel de mult, şi ea nu-i decât studentă.

Amintirea lui Geneviève stârni o tristeţe profundă în sufletul lui Nicole. Tânjea după glasul ei, voia să-i pieptene părul, sau să se plimbe cu barca pe micul lor heleşteu de lângă Bresme. Nu preţuim niciodată cum se cuvine timpul pe care-l avem, decât atunci când este prea târziu.

Coborî tunelul unde o lăsaseră păsările. Nu va încerca să sară. Era prea periculos. Dacă aluneca…

— Nicole des Jardins, unde naiba eşti?

Femeia înmărmuri, auzind chemarea foarte slabă, care venea de undeva de la mare distanţă. Îşi imaginase oare?

— Nicole, auzi din nou.

Era vocea lui Wakefield, fără nicio putinţă de îndoială. Alergă înapoi în coridorul vertical şi vru să strige. Ba nu, se răzgândi ea. Asta le-ar trezi. Nu-mi trebuie mai mult de cinci minute. Pot să sar…

Şuvoiul de adrenalină îi inunda trupul. Îşi măsură paşii şi sări fără dificultate peste abis. Treptele le urcă cu o viteză incredibilă. Aproape de vârf, auzi iarăşi chemarea lui Wakefield.

— Sunt aici, Richard. Dedesubt! strigă ea. Sub piaţă.

Se întinse spre capac şi încercă să-l mişte. Nu voia să se clintească din loc.

— Porcăria dracului, ţipă în timp ce bărbatul uluit se învârtea în apropiere.

— Richard, vino aici, unde îmi auzi vocea. Bate în sol.

Richard începu să lovească în capac. Strigau unul la celălalt. Zgomotul era asurzitor. De departe, de jos, Nicole auzi fâlfâit de

aripi. Ridicându-se prin coridor, păsările începură să ţipe şi să vocifereze.

— Ajutaţi-mă, le strigă Nicole şi arătă cu degetul spre capac. Prietenul meu se găseşte sus.

Richard continua să izbească. Doar cele două păsări care o descoperiseră pe Nicole în puţul din hangar se apropiară de ea. Se rotiră în jur, bătând din aripi şi ţipând către celelalte cinci, aflate cu un nivel mai jos. Din câte se părea, creaturile se certau, deoarece pasărea neagră de catifea întinse de două ori gâtul spre cele de jos, scoţând nişte sunete cumplite.

Capacul se deschise brusc, iar Richard abia reuşi să-şi recapete echilibrul ca să nu se prăbuşească în gol. Când privi în jos, o văzu pe Nicole şi cele două păsări gigantice, dintre care una se repezi drept la el, în vreme ce femeia se căţăra afară.

— Dumnezeule! exclamă el, nedezlipindu-şi ochii de la zborul păsării.

Nicole era copleşită de bucurie. Se aruncă în braţele lui Wakefield.

— Richard, oh, Richard, sunt atât de fericită să te văd!

El surâse larg şi-i întoarse îmbrăţişarea.

— Dacă aş fi ştiut că te vei simţi aşa, aş fi venit mult mai devreme.

42. DOI EXPLORATORI

— Fă-mă să înţeleg. Îmi spui că eşti singur? Şi că n-avem nicio modalitate de a traversa Oceanul Cilindric?

Richard încuviinţă din cap. Era prea mult pentru Nicole. Cu cinci minute mai devreme, exultase de bucurie. Coşmarul luase finalmente sfârşit. Îşi imaginase întoarcerea pe Pământ, întâlnirea cu tatăl şi fiica ei. Iar acum el îi spunea…

Se îndepărtă repede şi-şi rezemă fruntea de una dintre clădirile din jurul pieţei. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, în timp ce dădea frâu liber dezamăgirii. Richard o urmări de la distanţă.

— Îmi pare rău, rosti el.

— Nu-i vina ta, replică Nicole după ce-şi regăsi cumpătul. Atât doar că nu mi-a trecut prin minte că aş putea să întâlnesc un membru al echipajului, şi tot să nu fiu salvată…

Se întrerupse. Nu era corect din partea ei să-l facă pe Richard să sufere. Veni lângă el şi se sili să surâdă.

— De obicei nu sunt atât de sentimentală. În plus, ţi-am

întrerupt istorisirea. (Făcu o pauză pentru a-şi şterge ochii). Îmi povesteai despre rechinii bioţi care urmăreau şalupa. I-ai observat abia la jumătatea apei?

— Mai mult sau mai puţin, replică Richard.

Dezamăgirea ei îl inhibase şi râse nervos.

— Îţi aduci aminte, la una dintre simulări am fost criticaţi că n-am lăsat la apă mai întâi o barcă cu pilot automat, doar pentru a ne încredinţa că nu deranjăm cumva „echilibrul eco logic”. Mă rog, la momentul respectiv am considerat sugestia ridicolă. Acum nu mai sunt la fel de sigur. Rechinilor bioţi nu le-a prea păsat de ambarcaţiunile *Newton,* dar şalupa mea i-a supărat cu certitudine.

Richard şi Nicole se aşezară pe una dintre cutiile metalice cenuşii răspândite prin piaţă.

— Am reuşit să-i evit o dată, dar am avut mare noroc, reluă bărbatul. Când n-am mai avut alternativă, am sărit pur şi simplu peste bord şi am înotat. Din fericire, urmăreau şalupa, nu pe mine. N-am mai văzut niciunul, până ce am ajuns la doar o sută de metri de ţărm.

— De cât timp eşti în Rama?

— De vreo şaptesprezece ore. Am plecat din Newton la două ore după reaprinderea luminilor. Am pierdut al dracului de mult timp, încercând să repar staţia releu din baza Beta. A fost însă imposibil.

Nicole îi pipăi salopeta.

— În afară de păr, nici nu s-ar zice că ai fost ud.

— Ah, râse el, unul dintre miracolele ţesăturilor moderne. Ai crede că s-a uscat aproape imediat după ce-am schimbat unităţile termice? Şi mie îmi venea greu să-mi închipui că tocmai înotasem douăzeci de minute în apa rece.

Privi spre femeie, care se relaxa încetul cu încetul.

— Sunt totuşi surprins, cum de nu mi-ai pus încă întrebarea cea mai importantă. Cum de am ştiut unde te afli?

Nicole îşi scosese scanerul şi citea valorile biometrice ale lui Richard. Totul se găsea în limitele normale, în pofida cursei de înot. Nu înţelese imediat întrebarea.

— Ştiai unde sunt? zise ea în cele din urmă, ridicând dintr-o sprânceană. Credeam că pur şi simplu hoinăreai…

— Haide, haide, doamnă, New York-ul este mic, dar nu chiar atât de mic. Zidurile astea înconjoară douăzeci şi cinci de

kilometri pătraţi. Iar pe legăturile radio nu te poţi bizui deloc. Rânji vesel. Ia să vedem – dacă m-aş fi oprit pe fiecare metru pătrat să-ţi strig numele, ar fi trebuit să te chem de douăzeci şi cinci de milioane de ori. Acordând fiecărui apel zece secunde – timpul necesar cât să aştept un răspuns şi să mă deplasez pe următorul metru pătrat ar fi însemnat şase apeluri pe minut. Asta mi-ar fi luat patru milioane de minute, ceea ce înseamnă puţin peste şaizeci de mii de ore, sau două mii cinci sute de zile terestre.

— Bine, bine, îl întrerupse Nicole râzând. Spune-mi cum ai ştiut unde sunt.

Richard se ridică.

— Îmi dai voie? rosti el dramatic, întinzând mâna spre buzunarul de la piept al salopetei ei.

— Bănuiesc că da, răspunse femeia, deşi nu-mi imaginez…

Richard îi băgă mâna în buzunar şi-l scoase afară pe prinţul Hal.

— El m-a condus la tine. Eşti băiat bun, prinţul meu, deşi pentru o vreme am crezut că m-ai dezamăgit.

Nicole nu pricepea câtuşi de puţin ce spunea Richard.

— Prinţul Hal şi Falstaff sunt dotaţi cu balize pereche de semnalizare, explică bărbatul, care emit cincisprezece impulsuri pe secundă. Cu Falstaff amplasat în cortul meu din tabăra Beta şi cu un emiţător echivalent în punctul Alfa, ţi-am determinat poziţia prin triangulaţie. Am ştiut cu precizie unde te afli, cel puţin în raport cu coordonatele x-y. Algoritmul meu simplu de urmărire nu fusese proiectat pentru excursii pe axa z.

— Deci aşa ar denumi un inginer vizita mea în vizuina păsărilor? întrebă Nicole cu un alt zâmbet pe buze. O excursie pe axa z?

— Este unul din modurile de a o descrie.

Nicole clătină din cap.

— Nu ştiu ce să cred despre tine, Wakefield. Dacă ştiai într-adevăr unde mă aflam în tot acest răstimp, de ce naiba ai aşteptat atâta…

— Pentru că te-am pierdut, sau am crezut că aşa s-a întâmplat, înainte de a te descoperi… după ce m-am întors să-l recuperez pe Falstaff.

— M-am prostit eu de tot în ultima săptămână, ori explicaţia asta abracadabrantă este niţel cam confuză?

Fu rândul lui Richard să râdă.

— Poate că ar trebui să pun mai multă ordine în prezentarea mea. Făcu o pauză. Anul trecut, în iunie, am fost extrem de iritat când grupul de ingineri de navigaţie a decis să nu folosească balizele ca locatoare personale de rezervă. Am argumentat, fără succes din păcate, că ar putea apărea situaţii de urgenţă sau împrejurări neprevăzute, în care raportul semnal/zgomot al legăturilor radio obişnuite să se situeze sub nivelul de prag. De aceea mi-am echipat trei dintre roboţi pentru orice eventualitate…

Nicole îl studie pe Wakefield în timp ce acesta vorbea. Uitase cât de amuzant şi surprinzător putea să fie. Era convinsă că, dacă ar fi pus întrebările corecte, i-ar fi putut vorbi pe marginea aceluiaşi subiect o oră întreagă.

— …Apoi Falstaff a pierdut semnalul, spunea el. N-am fost prezent în clipa aceea, deoarece mă pregăteam să vin cu Yamanaka să vă iau cu elicopterul pe tine şi pe Francesca. Falstaff dispune de un mic înregistrator şi etichetează temporal toate datele. Când n-ai mai apărut, am verificat înregistrarea şi am descoperit că semnalul încetase brusc. Semnalul a revenit pentru scurt timp, câteva minute mai târziu, când discutam prin radio, dar imediat după ultima noastră conversaţie a dispărut de-a binelea. Comportamentul mi-a sugerat o defecţiune. Am crezut că prinţul Hal s-a defectat. După ce Francesca mi-a spus că ai însoţit-o până în piaţă, practic m-am convins că prinţul Hal…

Nicole nu asculta decât cu o ureche, însă când auzi numele Francescăi tresări brusc.

— Opreşte-te, îl întrerupse ridicând mâna. Ce-ai zis că ţi-a spus?

— Că aţi părăsit hangarul împreună şi că te-ai despărţit de ea câteva minute mai târziu, să-l cauţi pe Takagishi…

— Asta-i o tâmpenie totală.

— Adică?

— Este o minciună. O minciună clară şi limpede. Am căzut în puţul despre care ţi-am povestit în timp ce Francesca se afla acolo, sau la cel mult un minut după plecarea ei. După aceea, nu m-a mai văzut.

Richard reflectă o clipă.

— Aşa se explică de ce te-a pierdut Falstaff. Ai rămas în

hangar, iar pereţii au blocat semnalul. (Era rândul lui să se mire.) Dar de ce ar fi născocit Francesca o asemenea poveste?

Asta aş vrea şi eu să ştiu. Înseamnă că l-a otrăvit intenţionat pe Borzov. Altminteri de ce să încerce…

— S-a întâmplat ceva între voi două? o întrebă Richard. Întotdeauna am crezut că observ…

— Probabil o gelozie acţionând din ambele direcţii. Francesca şi cu mine ne situăm la ani-lumină depărtare.

— Asta poţi s-o spui din nou, chicoti Richard. Mi-am petrecut majoritatea anului, încercând să-ţi sugerez că te găsesc inteligentă, interesantă şi atractivă. N-am primit totuşi decât un răspuns profesional, politicos şi reţinut. Pe de altă parte, Francesca îşi dă seama imediat, numai dacă se întâmplă s-o priveşti într-un anume fel.

— Mai există şi alte deosebiri, mai de substanţă, replică Nicole, deloc supărată că Richard îşi manifestase în cele din urmă interesul faţă de ea ca femeie.

Urmă o pauză în conversaţie. Bioloaga îşi consultă ceasul.

— Nu vreau să mai pierdem timpul discutând despre Francesca Sabatini, spuse ea. Peste o oră se va lăsa iarăşi întunericul şi trebuie să plănuim cum vom scăpa de pe insulă. Avem de abordat şi alte aspecte… logistice să zicem, cum ar fi apa, alimentele şi alte chestiuni de nemenţionat, care fac izolarea într-un puţ îngust să pară suficient de dezgustătoare.

— Am adus un cort portabil – dacă va fi nevoie.

— Minunat, replică Nicole, o să-mi aduc aminte atunci când plouă. Întinse automat mâna spre raniţă pentru a lua pepenele-mană, dar nu scoase pachetul. Apropo, Richard, n-ai adus cumva mâncare de-a oamenilor?

Cortul se dovedi util când fură gata să se culce. Deciseră să-l monteze pe o latură a pieţei centrale. Nicole se simţea mai în siguranţă în apropierea păsărilor. Într-un anume sens îi erau prietene şi probabil că ar fi ajutat-o la nevoie. În plus, reprezentau singura lor sursă cunoscută de hrană. Richard şi Nicole de-abia aveau apă şi alimente pentru încă două zile.

Nu obiectase la propunerea lui Richard de a împărţi cortul. Galant, bărbatul se oferise să doarmă afară „dacă asta te-ar face să te simţi mai bine”, însă cortul se dovedi destul de mare pentru doi saci de dormit, în lipsa altui mobilier. Faptul că

stăteau întinşi la o distanţă de o jumătate de metru unul de celălalt, făcea conversaţia uşor de întreţinut. Nicole îi povesti amănunţit timpul petrecut în puţ, omiţând doar partea cu fiola verde şi viziunile ulterioare. Era un lucru prea intim pentru a-l împărtăşi altcuiva. Pe Richard îl fascină întreaga povestire şi se arătă intrigat mai ales de păsări.

— Cum naiba de-au ajuns aici? începu el, ridicându-se pe un cot şi sprijinindu-şi capul de umăr. Din ce mi-ai spus, cu excepţia tancului-santinelă – şi aici sunt de acord cu tine că el constituie o anomalie –, nu sunt mai avansate decât oamenii preistorici. Ce lovitură ar fi să le descoperim secretul! Nu poţi renunţa complet la ipoteza că ar fi totuşi bioţi. Poate că nu sunt impresionante din punct de vedere biologic, dar – Iisuse! — ca inteligenţă artificială ar constitui ultimul răcnet în domeniu.

Se ridică pe saltea.

— Gândeşte-te numai ce semnificaţie ar avea evenimentul. Trebuie să găsim răspunsurile astea. Tu eşti lingvistă, poate reuşeşti să înveţi să le vorbeşti.

Nicole era amuzată.

— Ţi-a trecut oare prin minte că întreaga noastră discuţie va fi doar academică, dacă nimeni nu vine să ne caute?

— De mai multe ori. Richard râse şi se întinse iarăşi pe saltea. Ticălosul de Heilmann m-a tras deoparte chiar înainte să mă întorc în Rama şi mi-a spus că prin acţiunea mea violam „toate regulamentele în vigoare”. Mi-a promis că nu vor veni după mine, indiferent de circumstanţe.

— Atunci de ce te-ai întors?

— Nu sunt complet sigur, zise el încet. Ştiu că voiam să-l iau pe Falstaff şi să văd dacă, prin cine ştie ce minune, nu mai recepţionase alte semnale de la baliza ta. Cred însă că am avut şi alte motive. Misiunea se transforma tot mai mult în politică în loc de ştiinţă. Îmi era limpede că birocraţii de pe Pământ aveau de gând s-o abandoneze, din „raţiuni de securitate” şi că echipajului i se va interzice să revină în Rama. Ştiam că discuţiile politice aveau să mai dureze încă o zi sau două. (Făcu o pauză.) Şi doream să mai arunc o privire la cea mai incredibilă privelişte din viaţa mea.

Nicole rămase tăcută câteva clipe.

— Cu siguranţă nu-ţi era teamă, spuse ea blând, deoarece nici acum nu laşi să se vadă vreun semn de frică. Nu te deranjează

deloc gândul de a fi lăsat să mori în Rama?

— Puţin, răspunse Richard. Totuşi a muri într-o situaţie interesantă e mai bine decât să trăieşti într-una plicticoasă. Se sprijini iarăşi în cot. Trei ani am aşteptat misiunea asta. Am considerat încă de la început că am o şansă reală să fiu selectat în echipaj. Cu excepţia roboţilor şi a lui Shakespeare, în viaţa mea nu mai există altceva decât munca. N-am nici familie şi nici prieteni la care să mă gândesc...

Vocea i se stinse.

— Iar ideea de a reveni mă sperie la fel de mult ca moartea. Cel puţin Richard Wakefield, astronaut din misiunea *Newton,* are un ţel bine definit.

Încercă să mai spună ceva, dar se opri. Se lăsă pe spate şi închise ochii.

43. PSIHOLOGIE EXOBIOLOGICĂ

— Mai există un motiv ca să nu ne pierdem speranţa, pe care am uitat să-l menţionez seara trecută, declară vesel Richard imediat ce Nicole deschise ochii.

Femeia se trezea întotdeauna foarte greu. Chiar şi când era copil. Îi plăcea să-şi savureze ultimul vis, înainte de a înfrunta realitatea dură. Acasă, Pierre şi Geneviève ştiau că nu trebuie să-i vorbească despre nimic important până nu-şi sorbea cafeaua de dimineaţă. Clipi spre Richard, care îndreptase fascicolul lanternei în spaţiul dintre ei.

— Vehiculul se îndreaptă în prezent către Pământ, spuse el. Chiar dacă *Newton* pleacă, mai devreme sau mai târziu s-ar putea să sosească altcineva aici.

— Cum aşa? întrebă Nicole, ridicându-se în capul oaselor.

— În agitaţia de aseară, am uitat complet o chestiune foarte importantă. Manevra – bănuiesc că n-ai simţit-o, fiind inconştientă pe fundul puţului – a adus Rama pe o traiectorie de coliziune cu Pământul. Asta a făcut evacuarea noastră imperativă.

Richard observă că Nicole îl privea ţintă, de parcă el şi-ar fi pierdut minţile.

— Rama se găseşte în continuare pe hiperbolă faţă de Soare, continuă el, dar se îndreaptă cu toată viteza spre Pământ. Impactul va avea loc peste douăzeci şi trei de zile.

— Richard, nu-mi plac glumele atât de devreme dimineaţa,

spuse Nicole tânjind din tot sufletul după o ceaşcă de cafea. Dacă-ţi consumi energia, născocind…

— Nu, nu, o întrerupse el. Sunt foarte serios, Crede-mă!

Nicole îşi scoase termometrul de buzunar şi-l verifică.

— Spune-mi atunci, geniul meu ingineresc, de ce temperatura creşte? Dacă ne îndepărtăm de Soare, n-ar trebui să scadă?

— Eşti mai inteligentă decât atât, scutură Richard din cap. Căldura solară din exteriorul lui Rama difuzează foarte lent prin înveliş, şi abia apoi ajunge în interior. Conductivitatea termică este evident foarte mică. Nu mă aştept ca temperatura să atingă valoarea maximă decât peste cel puţin două săptămâni.

Nicole îşi reamintea destulă termodinamică pentru a-şi da seama că bărbatul avea dreptate. Era însă prea de dimineaţă pentru difuzia termică. Se lupta cu ideea că Rama era în prezent aţintită spre Pământ, apoi îi ceru lui Richard o înghiţitură de apă. „Ce se întâmplă aici? De ce se îndreptă Rama spre planeta noastră?”

El îi ghici gândurile.

— Ar fi trebuit să asculţi discuţiile tâmpite despre motivul pentru care Rama şi-a modificat traiectoria, cât şi despre ce ar putea să întreprindă în continuare. Subiectul a fost răsucit pe toate părţile într-o teleconferinţă de şapte ore.

Râse cu poftă.

— ASI are un angajat, mi se pare canadian, specializat în psihologie exobiologică. Poţi să crezi aşa ceva? Idiotul ăsta chiar a participat la teleconferinţă, oferind explicaţii asupra motivelor ramanilor. (Clătină cu putere din cap.) Toţi birocraţii sunt la fel. Scot sufletul din oamenii cu adevărat creatori şi-i transformă în mânuitori de hârtii.

— Care a fost rezultatul teleconferinţei?

— Majoritatea celor cu mintea întreagă a considerat că Rama va intra pe o orbită circumterestră, efectuând observaţii pasive de la distanţă. Însă respectivii au fost în minoritate. După părerea mea, judecata sănătoasă şi logica au luat vacanţă. Chiar Brown – care, fie vorba între noi, s-a comportat foarte ciudat după ce ne-am întors pe *Newton* – a fost de părere că există o mare probabilitate ca Rama să se poarte ostil. Apoi şi-a clarificat poziţia, afirmând că de fapt nu va fi un act ostil, dar aşa va fi perceput de noi.

Din cauza agitaţiei, Richard se ridicase în picioare.

— Ai mai auzit vreodată asemenea caraghioslâcuri? Iar Brown s-a numărat printre cei mai coerenţi vorbitori. Membrilor Consiliului ASI li s-a cerut să aleagă cu ce scenariu votează. Şi crezi că turma aia de plenipotenţiari au răspuns simplu, prin „cred în varianta A – coliziune cu mari distrugeri şi modificarea climatului”, sau „optez pentru varianta B – orbită circumterestră cu intenţii belicoase”? Pe dracu’! Fiecare a trebuit să ţină un discurs. Individul ăla ciudat, Alexander, care ţi-a pus toate întrebările după informarea biometrică din noiembrie, a pierdut cincisprezece minute, explicând că existenţa lui Rama dezvăluie o fisură în structura organizatorică a Agenţiei. De parcă i-ar fi păsat cuiva! Richard se aşeză din nou îngropându-şi faţa în mâini. Totul a fost incredibil!

Nicole se trezi acum de-a binelea.

— Judecând după iritarea ta, deduc că n-ai fost de acord cu părerea generală.

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Aproape trei sferturi din grupul participant la teleconferinţă – toţi astronauţii de pe *Newton* şi majoritatea savanţilor şi directorilor ASI – au fost convinşi că manevra lui Rama va fi dăunătoare într-un fel sau altul pentru Pământ. Cam toţi s-au axat pe aceeaşi idee. Având în vedere că prima navă ne-a ignorat, pare-se total, modificarea traiectoriei lui Rama II, în scopul unui rendez-vous cu Pământul, indică faptul că această navă spaţială funcţionează după alte principii. Sunt desigur de acord cu concluzia asta, dar nu reuşesc să pricep de ce toţi consideră acţiunea ca fiind obligatoriu ostilă. Mie mi se pare la fel de probabil ca extratereştrii să fie împinşi de curiozitate, ori chiar de dorinţa de a fi binefăcătorii noştri într-un anume fel.

Făcu o pauză să-şi adune gândurile.

— Francesca spune că sondajele de opinie de pe Terra arată că marea majoritate a oamenilor obişnuiţi, aproape nouăzeci la sută după estimările ei, este îngrozită de apropierea lui Rama. Se cere ca politicienii să ia măsuri.

Desfăcu închizătoarea cortului şi ieşi în piaţa întunecată. Îndreptă în joacă lumina lanternei pe octaedru.

— La a doua întrunire, optsprezece ore mai târziu, s-a decretat că echipajul lui *Newton* nu va mai intra în Rama. Din punct de vedere tehnic, eu n-am încălcat ordinul, deoarece am părăsit Newton înainte de comunicatul oficial. Era însă evident

că ordinul se află pe drum.

— În vreme ce liderii planetei noastre discută cum vor proceda cu o navă spaţială de mărimea unui asteroid, aţintită exact spre ei, noi doi avem de rezolvat o problemă mult mai concretă, declară Nicole apropiindu-se de Richard. Reuşi să zâmbească slab. Trebuie să traversăm Oceanul Cilindric. Facem puţină explorare, cât stăm de vorbă?

Richard îndreptă fasciculul de lumină spre fundul puţului. Pepenele era uşor de identificat, în schimb nu acelaşi lucru se putea spune despre piesele metalice din grămada vecină.

— Deci alea sunt piesele de rezervă ale unui biot multiped?

Nicole aprobă din cap. Îngenuncheaseră unul lângă celălalt pe marginea puţului.

— Chiar şi la lumina zilei, fundul puţului rămâne în umbră. Trebuia să mă asigur că nu era corpul lui Takagishi.

— Ce mult mi-ar plăcea să văd un multiped reparându-se…

Richard se ridică, se apropie de un perete al hangarului şi-l ciocăni.

— Specialiştii în materiale de construcţii ar înnebuni după aşa ceva. Undele radio sunt ecranate din ambele părţi, iar de afară nu se vede nimic înăuntru. Totuşi peretele devine transparent atunci când eşti de partea cealaltă. Se întoarse spre Nicole. Ia bisturiul. Să vedem dacă reuşim să tăiem o bucată.

Nicole încerca să decidă dacă era necesar ca unul dintre ei să coboare în puţ pentru a recupera pepenele. N-ar fi trebuit să fie prea dificil, cu condiţia ca firul de sutură să reziste. În cele din urmă, scoase bisturiul din trusă şi se apropie de Richard.

— Nu sunt sigură dacă ar trebui să facem asta, ezită ea înainte de a atinge peretele. În primul rând, instrumentul s-ar putea deteriora şi e posibil să mai avem nevoie de el. În al doilea rând, hmm, să nu fie considerat cumva un act de vandalism.

— Vandalism? întrebă el retoric, aruncându-i o privire curioasă. Ce idee antropocentrică! Ridică din umeri şi se îndreptă spre capătul construcţiei. N-are importanţă, probabil că ai dreptate în ce priveşte bisturiul.

Richard introdusese o serie de date în calculator şi studia monitorul în clipa când Nicole se opri lângă el.

— Tu şi Francesca stăteaţi pe undeva pe aici, corect?

Nicole răspunse afirmativ.

— Apoi te-ai întors în hangar, să te uiţi într-un puţ?

— Am mai discutat problema o dată, de ce mă întrebi din nou?

— Cred că Francesca te-a văzut căzând şi intenţionat ne-a indus în eroare, spunându-ne că ai plecat în căutarea lui Takagishi. Nu dorea să fii găsită.

Femeia îl privi ţintă.

— Sunt de acord, răspunse ea încet. Dar de ce crezi tu că aşa s-au petrecut lucrurile?

— E singura explicaţie care stă-n picioare. Am avut o discuţie bizară cu ea, chiar înainte să revin aici. A intrat la mine în cabină sub pretextul unui interviu, chipurile să explic de ce voiam să mă întorc în Rama. Când l-am menţionat pe Falstaff şi baliza ta de navigaţie, a oprit videocamera. A devenit brusc animată, interesându-se de o mulţime de detalii tehnice. Înainte să plec, mi-a declarat că-i convinsă că niciunul dintre noi n-ar fi trebuit să pună piciorul în Rama. Cât pe-aici să cred că mă va implora să nu mă-ntorc. Înţeleg că nu voia să descopăr că te-a abandonat în puţ. Ceea ce nu pot pricepe este de ce te-a lăsat acolo de la bun început?

— Îţi aminteşti de noaptea când mi-ai explicat de ce n-au funcţionat sistemele de protecţie ale lui RoSur? întrebă Nicole după o clipă de gândire. Tot atunci v-am întrebat pe tine şi pe Janos dacă l-aţi văzut cumva pe Borzov…

Întorcându-se spre piaţa centrală şi cortul amplasat acolo, Nicole petrecu cincisprezece minute explicându-i lui Richard ipoteza ei despre conspiraţie. Îi vorbi de contractul mass-media, despre medicamentele pe care Francesca le administrase atât lui Brown cât şi lui Wilson, şi despre raporturile ei cu principalii protagonişti. Nu-i pomeni nimic despre cubul primit de la Henry. Richard fu de acord că probele erau covârşitoare.

— Deci crezi că te-a părăsit ca să nu fie demascată?

Nicole încuviinţă din cap, iar electronistul fluieră.

— Acum totul se potriveşte. Mi-a fost clar că ea conducea spectacolul când ne-am întors în Newton. Atât Brown cât şi Heilmann primeau ordine de la ea. Îşi trecu un braţ în jurul umerilor lui Nicole. N-aş vrea s-o am duşman pe femeia asta. E limpede că n-are niciun fel de scrupule.

44. O ALTA VIZUINA

Cei doi aveau de rezolvat probleme mai importante decât motivaţiile Francescăi. După ce reveniră în piaţa centrală, descoperiră că le dispăruse cortul. Bătăile repetate în capacul păsărilor rămaseră fără răspuns. Precaritatea situaţiei le deveni limpede amândurora.

Richard era tot mai morocănos şi necomunicativ. Se scuză faţă de Nicole, spunându-i că personalitatea sa îl făcea să se închidă în sine în momentele de nesiguranţă. Câteva ceasuri nu se dezlipi din faţa calculatorului, întrerupându-se din lucru doar pentru a-i pune femeii întrebări referitoare la geografia New York-ului.

Nicole se întinsese pe sacul de dormit cu gândul la traversarea înot a Oceanului Cilindric. Nu era o înotătoare excepţională. La antrenamente avusese nevoie cam de cincisprezece minute pentru a străbate un kilometru şi asta se petrecuse într-o piscină cu apă liniştită. Pentru traversarea oceanului, ar fi trebuit să parcurgă cinci kilometri în ape reci şi agitate. Şi era posibil să fie însoţită şi de creaturi simpatice, ca bioţii rechini.

Un bărbat vesel şi gras de douăzeci de centimetri înălţime îi întrerupse meditaţia.

— N-ai vrea să bei ceva, frumoasă fetişcană? o întrebă Falstaff.

Nicole se întoarse pe o parte şi-l studie de aproape. Robotul ţinea în mână o cană burduhănoasă, cu un lichid din care sorbi cu nesaţ, vărsând o parte pe barbă. Se şterse cu mâneca şi sughiţă zgomotos.

— Şi dacă nu vrei nimica de băut, rosti el cu un puternic accent britanic, băgându-şi mâna în pantaloni, atunci poate că bătrânu' Sir John te-ar putea învăţa câte ceva în aşternut.

Faţa lui micuţă devenise în mod clar pofticioasă. Grosolană, dar foarte caraghioasă. Nicole râse. La fel şi Falstaff.

— Şi nu doar că sunt isteţ, rosti robotul, dar fac şi pe alţii să se simtă bine.

— Ştii, îi spuse Nicole lui Richard, care urmărea scena de la câţiva metri, dacă te plictiseşti vreodată să fii astronaut, ai putea să câştigi milioane cu jucăriile pentru copii.

Bărbatul se apropie şi-l ridică pe Falstaff. Îi mulţumi lui Nicole pentru compliment.

— Aşa cum văd eu lucrurile, avem trei opţiuni, spuse apoi cu seriozitate. Să traversăm înot oceanul, să explorăm oraşul pentru a vedea dacă putem găsi destule materiale pentru o barcă, ori să aşteptăm aici până vine cineva. Nu sunt prea optimist în privinţa nici uneia dintre variante.

— Atunci, ce sugerezi?

— Un compromis. După ce se luminează, haide să cercetăm zonele cheie ale oraşului, în special cele trei pieţe, şi să vedem dacă nu descoperim ceva care să ne ajute să înjghebăm o barcă. Vom aloca o zi ramană, poate două, acestei explorări. Dacă nu descoperim nimic, traversăm înot. N-am încredere într-o eventuală echipă de salvare.

— Mi se pare corect. Dar aş vrea să facem altceva întâi. Nu avem multă mâncare, aşa că m-aş simţi mai liniştită dacă, pentru început, vom scoate pepenele-mană din puţ. În felul ăsta ne punem la adăpost de surprize neplăcute.

Richard fu de acord că asigurarea rezervei de alimente constituia o acţiune prudentă, în schimb nu-i surâdea ideea de a utiliza tot firul de sutură.

— Ai avut noroc în multe privinţe, declară el. Nu numai că firul nu s-a rupt, dar nici n-a alunecat de pe brâul pe care l-ai confecţionat. Şi cu toate astea, ţi-a tăiat complet mănuşile în două locuri şi că aproape că a trecut şi prin materialul brâului.

— Ai altă idee?

— Corzile plasei ar trebui să fie perfecte. Cu condiţia să le putem obţine. Atunci eu aş coborî, ferindu-te de…

— Greşit, îl întrerupse Nicole şi-i zâmbi. Cu tot respectul, Richard, nu-i momentul prielnic să faci pe masculul feroce. Folosirea plasei este o idee grozavă, dar eşti prea greu. Dacă se întâmplă ceva, nu voi fi niciodată în stare să te trag sus. Îl bătu pe umăr. În plus, sper să nu-ţi rănesc vanitatea, dar dintre noi doi, probabil eu sunt mai atletică.

Richard simulă mândria rănită.

— Şi cum rămâne cu tradiţia? Bărbatul trebuie să dea întotdeauna dovadă de rezistenţă fizică şi agilitate. Nu-ţi aduci aminte de desenele animate din copilărie?

Nicole râse din toată inima.

— Da, dragul meu, numai că tu nu eşti Popeye, iar eu nu sunt Olive Oyl.

— Nu-s sigur că am să rezist, rosti el clătinând din cap. Să

descopăr la vârsta de treizeci şi patru de ani că nu sunt Popeye… Ce lovitură dată mândriei mele, continuă strângând-o uşurel pe Nicole la piept. Ce spui? Mai dormim câteva ore până mâine dimineaţă?

Niciunul nu reuşi să adoarmă. Rămaseră cufundaţi în gânduri, întinşi unul lângă altul în sacii de dormit instalaţi în piaţă. Nicole îl auzi pe Richard foindu-se.

— Şi tu eşti treaz? şopti ea.

— Mda. Am numărat personajele shakespeariene, dar fără succes. Trecusem deja de o sută.

Nicole se ridică într-un cot şi-şi privi însoţitorul.

— Spune-mi, de unde vine pasiunea asta pentru Shakespeare? Ştiu că ai crescut în Stratford, însă îmi vine greu să-mi închipui cum un inginer ca tine, îndrăgostit de calculatoare, calcule şi dispozitive electronice, s-a lăsat fascinat de un dramaturg.

— Terapeutul meu mi-a zis că-i o „dovadă a fugit din faţa realităţii”, replică Richard. Întrucât nu-mi plăcea lumea reală, nici oamenii din ea, mi-am creat singur o lume. Doar că n-am construit-o de la zero, ci am prelungit minunatul univers deja realizat de un geniu.

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă:

— Shakespeare a fost Dumnezeul meu. Pe la nouă-zece ani, obişnuiam să mă opresc în parcul de lângă Avon – cel de lângă teatre, unde sunt statuile lui Hamlet, Falstaff, Lady Macbeth şi prinţul Hal – şi să petrec orele după-amiezii compunând alte povestiri despre personajele mele favorite. În felul ăsta amânam cât mai mult întoarcerea acasă. Mi-era groază să fiu în preajma tatei… Nu ştiam niciodată ce avea de gând să mai facă… Sunt sigur însă că nu vrei să asculţi despre astea. Fiecare are amintiri dureroase din copilărie. Să discutăm despre altceva.

— Ar trebui să discutăm despre ceea ce simţim, replică biologa, surprinzându-se pe sine însăşi. Lucru pe care nu-l fac aproape niciodată, continuă cu glas slab.

Richard se întoarse şi privi în direcţia ei. Întinse mâna încetişor, iar Nicole îi prinse degetele.

— Tata lucra la Căile Ferate Britanice. Era un bărbat foarte inteligent, însă stângaci în societate şi după ce a terminat universitatea în Sussex a avut greutăţi în a-şi găsi o slujbă.

Timpurile erau încă dificile. Economia de-abia începuse să se redreseze după Marele Haos… Când mama i-a spus că este însărcinată, responsabilitatea l-a copleşit. Căuta o poziţie mai sigură, mai bună. Întotdeauna obţinuse punctaje excelente la teste, iar guvernul forţase monopolurile din transport, inclusiv sistemul căilor ferate, să angajeze personalul conform acelor punctaje. Aşa că tata a ajuns director de trafic la Stratford. Îşi ura slujba. Era plicticoasă şi monotonă, complet nepotrivită pentru un absolvent cu distincţie. Mama mi-a povestit că s-a străduit să obţină şi alte posturi când eram foarte mic, însă, într-un fel sau altul, dădea greş la interviuri. Mai târziu, după ce am mai crescut, a încetat până să şi mai încerce. Stătea acasă şi se plângea. A început să bea. Şi să ne facă zile negre amândurora.

Urmă o tăcere lungă. Richard se lupta din greu cu demonii copilăriei sale. Nicole îl strânse de mână.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Şi mie mi-a părut, replică Richard cu glas uşor voalat. Eram doar un puşti cu un incredibil simţ de a se minuna şi cu dragoste de viaţă. Veneam acasă entuziasmat de orice lucru nou, povesteam ce se întâmplase la şcoală, iar tata se mulţumea să mârâie. La opt ani, m-am întors de la şcoală mai devreme şi m-am certat cu el. Era ziua lui liberă şi băuse, ca de obicei. Mama ieşise la cumpărături. Nu-mi amintesc de la ce a pornit totul, dar ştiu că i-am spus că nu avea dreptate în privinţa unui flecuşteţ. Când a văzut că persistam în a-l contrazice, m-a lovit brusc în nas cu toată forţa. M-am izbit de zid, iar din nas mi-a ţâşnit sânge. De atunci şi până la paisprezece ani, când am început să simt că eram în stare să mă apăr, n-am mai intrat niciodată în casă până nu mă asiguram mai întâi că mama se afla înăuntru.

Nicole încercă să-şi imagineze un adult lovind un copil de opt ani. „Ce fel de fiinţă umană poate sparge nasul propriului ei fiu?” se întrebă ea.

— Am fost mereu foarte timid, convingându-mă singur că moştenisem stângăcia tatei, urmă Richard. Aşa că n-aveam mulţi prieteni de vârsta mea, totuşi tânjeam după relaţii umane.

O privi pe femeie şi făcu o pauză, rememorându-şi amintirile.

— Mi-am făcut prieteni din personajele lui Shakespeare. Îi citeam piesele în fiecare după-amiază, în parc, şi mă cufundam în lumea sa închipuită. Chiar învăţasem pe de rost scene întregi.

Apoi, pe drumul spre casă vorbeam cu Romeo, cu Ariel[29] sau cu Jaques[30].

Lui Nicole nu-i fu greu să vizualizeze restul povestirii. „Mi te închipui ca adolescent. Singuratic, stângaci, reţinut din punct de vedere emoţional. Obsesia ta pentru Shakespeare ţi-a oferit o evadare în faţa durerii. Teatrele se găseau în apropierea casei. Ţi-ai văzut prietenii luând viaţă pe scenă.”

Pradă unui impuls brusc, se aplecă şi-l sărută uşor pe obraz.

— Mulţumesc pentru că mi-ai povestit, zise ea.

De îndată ce se lumină, porniră spre plasa întinsă între zgârie-nori. Nicole fu surprinsă să descopere că tăieturile practicate pentru a elibera pasărea fuseseră reparate. Plasa arăta ca nouă.

— Un biot de întreţinere a trecut evident pe aici, comentă Richard fără a se mai lăsa impresionat de minunăţiile la care era martor.

Tăiară câteva bucăţi lungi de coardă şi porniră spre hangar. Pe drum, Richard testă elasticitatea materialului şi descoperi că se întindea cu aproximativ cincisprezece la sută, după care revenea la dimensiunea iniţială, deşi uneori fenomenul se producea lent. Intervalul varia semnificativ, în funcţie de durata aplicării forţei de întindere. Bărbatul începuse deja să examineze structura internă a corzii.

Nicole nu pierdu nicio clipă. Legă un capăt al frânghiei de un obiect aflat în imediata vecinătate a hangarului şi-şi dădu drumul încet în lungul peretelui. Sarcina lui Richard era să vegheze să nu se întâmple ceva neprevăzut şi să fie pregătit în caz de urgenţă. Ajunsă pe fundul puţului, biologa fu scuturată de un fior, amintindu-şi cât de neajutorată se simţise în acelaşi loc cu câteva zile în urmă. Revenindu-şi însă repede, introduse un mâner, confecţionat cu ajutorul câtorva ustensile din trusa medicală, în interiorul pepenelui, pe care-l legă după aceea de raniţă. Urcuşul decurse fără probleme.

— Rezolvat, zâmbi ea întinzând pepenele lui Richard. Continuăm cu planul A?

— ’Nţeles, spuse el. Acum ştim care vor fi următoarele noastre zece mese.

— Nouă, îl corectă Nicole cu un hohot de râs. Am reevaluat estimarea, după ce te-am văzut mâncând de câteva ori.

---

[29] Personaj din *Furtuna* de William Shakespeare (n. trad.).

[30] Personaj din *Cum vă place* de William Shakespeare (n. trad.).

Porniră rapid din hangar spre piaţa vestică. Traversară în zigzag zona deschisă, cercetând cu atenţie aleile înguste din împrejurimi, dar nu descoperiră nimic care să-i ajute la construirea unei bărci. Richard se întâlnise totuşi cu un multiped biot, care, pe la jumătatea operaţiunii lor de căutare, pătrunsese în piaţă, traversând-o în diagonală. Richard făcuse tot posibilul pentru a-l determina să se oprească, inclusiv să i se aşeze în cale sau să-l ciocănească în cap. Nu avusese succes. Nicole râdea în momentul în care bărbatul revenise frustrat lângă ea.

— Multipedul ăla e absolut inutil, se plânse el. La ce dracu' foloseşte? Nu transportă nimic. N-are niciun fel de senzori. Pur şi simplu umblă voios de colo-colo.

— „Tehnologia unei specii extraterestre avansate nu poate fi discernută de magie”, îi aminti ea unul dintre citatele preferate.

— Dar blestematul ăla de multiped n-are nimic magic în el, replică Richard oarecum supărat de veselia femeii. E chiar tâmpit de-a binelea!

— Şi ce-ai fi făcut dacă se oprea?

— Cum… l-aş fi examinat, bineînţeles, ce altceva să fac?

— Cred că-i mai bine să ne concentrăm eforturile în alte direcţii. Nu-mi imaginez cum ne-ar ajuta un multiped biot să plecăm de pe insulă.

— Îmi pare evident c-am abordat complet greşit problema, declară Richard. Nu vom găsi nimic folositor la suprafaţă. Bioţii o curăţă probabil regulat. Ar trebui să căutăm altă intrare în subteran, ceva asemănător cu vizuina păsărilor. Radarul multispectral ne va identifica locurile unde terenul nu este solid.

Le luă destul timp ca să descopere a doua intrare, deşi aceasta nu se afla la mai mult de două sute de metri de centrul pieţei. La început, Richard şi Nicole se dovediră din cale afară de restrictivi, dar, după o oră, ajunseră la concluzia că solul pieţei era solid peste tot. Îşi lărgiră aria cercetărilor, incluzând străzile şi aleile alăturate, până la bulevardele concentrice. Într-o fundătură încadrată din trei părţi de zgârie-nori, descoperiră alt capac în mijlocul drumului. Nu era deloc camuflat. Avea aceleaşi dimensiuni ca şi cel aflat deasupra păsărilor – un dreptunghi cu lungimea de zece metri şi lăţimea de şase.

45. NIKKI

— Crezi că şi capacul păsărilor se deschide la fel? întrebă

Nicole după ce Richard cercetase cu grijă împrejurimile, descoperind pe una dintre clădiri o placă vizibil nelalocul ei.

Apăsarea ei duse la deschiderea capacului.

— Probabil. Trebuie să ne întoarcem şi să verificăm.

— Atunci locurile astea nu sunt foarte sigure, zise biologa.

Revenіră amândoi pe alee şi îngenunchează pentru a privi în adânc. O rampă largă şi abruptă începea chiar sub ei, dispărând undeva în bezna de dedesubt. Nu se zăreau decât primii zece metri ai cavităţii.

— Seamănă cu o străveche parcare subterană, remarcă Richard păşind pe rampă. Pare chiar să fie ciment.

Nicole îl privi coborând. După ce capul îi ajunse sub nivelul străzii, bărbatul se întoarse şi o întrebă:

— Nu vii?

Îşi aprinsese lanterna şi îndreptase fasciculul asupra unei trepte mici, aflată la câţiva metri mai jos.

— Richard, cred că ar trebui să discutăm puţin. Nu vreau…

— Aha! exclamă el.

De îndată ce piciorul îi atinse treapta respectivă, mai multe lumini se aprinseră automat, iluminând următoarea porţiune a drumului.

— Rampa coboară în spirală, strigă Richard, şi pare la fel peste tot.

Se răsuci din nou şi dispăru din raza vizuală a lui Nicole.

— Richard, strigă femeia oarecum exasperată. Opreşte-te un pic! Trebuie să discutăm ce facem mai departe.

Câteva clipe mai târziu, faţa lui surâzătoare apăru la suprafaţă. Cei doi analizară opţiunile pe care le aveau. Nicole insistă să rămână afară, în New York, chiar dacă Richard îşi relua investigaţiile. În felul acela era cel puţin în stare să garanteze că nu se va închide capacul.

În timp ce ea vorbea, bărbatul aştepta pe prima terasă a subteranului, cercetând zona înconjurătoare. Pereţii erau din acelaşi material descoperit de Nicole în bârlogul păsărilor. Benzi luminoase, nu foarte diferite de lămpile cu neon terestre, se întindeau în lungul lor pentru a ilumina calea.

— Dă-te la o parte! spuse Richard pe neaşteptate.

Uluită la început, Nicole făcu câţiva paşi înapoi.

— Mai departe, îl auzi strigând din nou.

Femeia se opri lângă una dintre clădirile înconjurătoare.

— E destul de departe? ţipă ea, şi simultan capacul porni să gliseze, acoperind deschizătura.

Nicole alergă încercând să-l oprească, dar placa se dovedi prea grea.

— Richard! mai apucă să strige, în vreme ce groapa dispărea cu totul.

Biologa bătu cu pumnii în capac, reamintindu-şi propriile sentimente de frustrare când se trezise prizonieră în adăpostul păsărilor. Reveni în fugă la clădirea în peretele căreia se găsea încastrat dispozitivul de deschidere a trapei şi-l apăsă repetat. Nu se întâmplă nimic. Se scurse aproape un minut; Nicole se nelinişte tot mai tare. Alergă în stradă şi-şi strigă colegul.

— Sunt chiar aici, sub capac, răspunse el făcând-o să răsufle uşurată. Am descoperit altă placă lângă prima treaptă şi am apăsat-o. Cred că ea comandă deschiderea şi închiderea capacului, însă s-ar putea să fie prevăzută cu un temporizator. Dă-mi un răgaz de câteva minute. Nu încerca să deschizi trapa. Şi nu sta prea aproape.

Nicole se îndepărtă şi aşteptă. Richard avea dreptate. Câteva minute mai târziu, capacul se deschise, iar el ieşi dinăuntru, cu un surâs larg întipărit pe faţă.

— Vezi, ţi-am spus să nu-ţi faci griji... Ce-ai zice să luăm prânzul?

Coborând rampa, Nicole auzi sunetul familiar al apei curgătoare. Într-o încăpere mică, situată la douăzeci de metri de prima treaptă, descoperiră o cisternă identică cu cea din locuinţa păsărilor. Îşi umplură bidoanele cu apă proaspătă şi delicioasă.

Din incintă nu porneau niciun fel de tunele orizontale, ci doar altă rampă, care cobora încă cinci metri. Fasciculul lanternei lui Richard se plimbă lent pe pereţii întunecaţi ai sălii.

— Uite aici, spuse bărbatul indicând cu degetul o uşoară variaţie a materialului de construcţie. Se arcuieşte până în partea cealaltă.

Ea urmări raza de lumină, descriind un arc lung pe perete.

— Se pare că au existat cel puţin două etape de construcţie.

— Exact. Poate că şi aici au fost tuneluri orizontale, cel puţin iniţial, după care au fost zidite.

Niciunul nu mai scoase o vorbă, în timp ce continuau coborârea. Rampele erau identice. De câte ori Richard şi Nicole

păşeau pe o terasă nouă, următoarea rampă se lumina automat.

Se găseau la aproximativ cincizeci de metri de suprafaţă, când plafonul urcă brusc, iar rampa se sfârşi într-o cavernă largă. Podeaua circulară avea diametrul de douăzeci şi cinci de metri. Din cavernă porneau patru tuneluri întunecate, înalte de cinci metri şi dispuse la distanţe egale, la fiecare nouăzeci de grade în jurul pereţilor circulari.

— Ala bala, portocala? întrebă Richard.

— Eu aş alege portocala, replică Nicole îndreptându-se spre unul dintre tuneluri.

La câţiva metri de intrare, luminile din prima porţiune a acestuia se aprinseseră.

De astă dată, fu rândul lui Richard să ezite. Privi cu atenţie înăuntru şi introduse o serie de informaţii în calculator.

— Nu ţi se pare că se curbează uşor spre dreapta? Observi… acolo unde se termină zona luminată?

Nicole încuviinţă. Se uită peste umărul bărbatului, pentru a-şi da seama ce făcea acesta.

— Întocmesc o hartă, răspunse el la întrebarea nerostită. Tezeu avea o sfoară, Hansel şi Gretel firimituri de pâine. Noi i-am întrecut. Nu-i aşa că aceste calculatoare sunt minunate?

Femeia zâmbi.

— Deci, ce crezi? Ne aşteptăm la un Minotaur, sau la o casă din turtă dulce, cu o vrăjitoare haină?

„Ar fi bine să avem aşa noroc”, gândi Nicole. Frica o cuprindea tot mai mult pe măsură ce înaintau în tunel. Îşi aminti cumplitul moment de teroare trăit în puţul din hangar, în clipa în care văzuse prima dată pasărea rotindu-se deasupra, cu ciocul şi ghearele îndreptate către ea. Un fior rece îi scăldă trupul. Mă încearcă din nou sentimentul rău prevestitor, îşi zise şi se opri.

— Richard, nu-mi place aici. Să ne-ntoarcem…

Auziră zgomotul în acelaşi timp. Fără nicio îndoială, venea din spatele lor, din vecinătatea cavernei circulare pe care tocmai o părăsiseră. Suna asemenea unor perii tari frecate pe metal.

Richard şi Nicole se strânseră unul în celălalt.

— E acelaşi sunet auzit de mine în prima noapte petrecută în Rama, pe zidurile New York-ului, şopti Richard.

Înapoia lor, culoarul se curba uşor spre stânga. Privind într-acolo, observară că, la limita vizibilităţii, luminile erau stinse. Când auziră însă sunetul a doua oară, câteva lămpi se aprinseră

aproape simultan în depărtare, indicând că aproape de intrarea în tunel se găsea ceva.

Nicole ţâşni ca o săgeată. În ciuda salopetei şi a raniţei, parcurse următorii două sute de metri în treizeci de secunde. Abia apoi se opri şi-l aşteptă pe Richard. Niciunul dintre ei nu mai auzi nimic, iar adâncul culoarului rămase cufundat în beznă.

— Îmi pare rău, rosti ea după ce Richard o ajunse din urmă. Am intrat în panică. Cred că stau de prea mult timp în lumea asta minunată şi străină.

— Iisuse, replică bărbatul încruntând din sprâncene. N-am mai văzut pe cineva să alerge aşa repede. (încruntarea i se preschimbă în zâmbet.) Să nu-ţi fie ruşine, Nikki, şi mie mi-a fost cumplit de frică. Dar parcă am încremenit.

Continuând să gâfâie, Nicole îl privi ţintă.

— Cum mi-ai spus? întrebă oarecum pusă pe harţă.

— Nikki, repetă el. Mi s-a părut momentul potrivit să-ţi dau un nume special, numai al meu. Nu-ţi place?

Timp de zece secunde, femeia rămase fără glas. Mintea îi rătăcea la milioane de kilometri şi cincisprezece ani depărtare, într-un apartament de hotel din Los Angeles, unde trupul ei trăise valuri succesive de plăcere.

— A fost extraordinar, Nikki, minunat, spusese prinţul mai târziu.

În noaptea aceea, cu cincisprezece ani în urmă, îi ceruse lui Henry să nu-i spună niciodată Nikki, deoarece apelativul semăna prea mult cu numele unei dansatoare durdulii, ori cu al unei târfe.

Richard ei pocnea din degete în faţa ochilor.

— Alo, alo! E cineva acasă?

Buzele lui Nicole se relaxară într-un surâs.

— Bineînţeles, Richard, Nikki e perfect… atâta timp cât nu-l foloseşti mereu.

Continuară să înainteze încet prin tunel.

— Aşadar, unde îţi fugiseră gândurile? se interesă Richard.

„Nu-ţi voi putea spune niciodată unde anume”, gândi Nicole. „Fiecare dintre noi este suma evenimentelor trăite. Numai cei foarte tineri nu au trecut. Noi ceilalţi suntem nevoiţi să trăim cu problemele noastre”. Îşi strecură braţul sub al lui Richard. „Şi să avem bunul simţ de a şti când trebuie păstrate numai pentru noi.”

Tunelul părea fără sfârşit. Exploratorii aproape deciseseră să se întoarcă, când ajunseră la un pasaj care se deschidea spre dreapta. Fără ezitare, păşiră înăuntru. Luminile se aprinseră numaidecât. În interiorul sălii, pe peretele enorm din stânga se aflau douăzeci şi cinci de obiecte dreptunghiulare, plate, dispuse câte cinci pe orizontală şi pe verticală. Peretele opus era gol. La câteva secunde după ce intrară, cei doi auziră un sunet ascuţit, de înaltă frecvenţă, venind parcă din plafon. Tresăriră brusc, dar se relaxară observând că sunetul continua fără alte surprize.

Ţinându-se de mână, păşiră spre capătul sălii lungi şi înguste. Obiectele de pe pereţi erau fotografii, cele mai multe uşor de recunoscut, ca prezentând interiorul lui Rama. Marele octaedru de lângă piaţa centrală apărea în câteva. Restul reprezentau imagini ale zgârie-norilor din New York şi vederi de ansamblu, superangulare, ale interiorului lumii artificiale.

Trei fotografii îl atraseră ca un magnet pe Richard. Prezentau bărci curbate aerodinamic, brăzdând Oceanul Cilindric în lung şi-n lat; într-o fotografie, un val uriaş era gata să se prăbuşească peste o ambarcaţiune mare.

— De aşa ceva avem nevoie, exclamă el entuziasmat. Dacă descoperim o barcă, necazurile noastre iau sfârşit.

Ţiuitul de sus continuă cu puţine modulaţii. Un spot se muta de la o fotografie la alta, ori de câte ori sunetul înceta. Nicole şi Richard traseră cu uşurinţă concluzia că se aflau într-un muzeu; în rest, nu puteau fi siguri de nimic. Biologa se aşeză, sprijinindu-se de un perete.

— Nu prea sunt în largul meu, zise ea. Mă simt depăşită.

Richard se aşeză alături.

— Şi eu, care de abia am sosit în New York. Îmi închipui ce trebuie să simţi tu…

Rămaseră tăcuţi o clipă.

— Ştii ce mă deranjează cel mai mult? întrebă femeia încercând să-şi justifice sentimentul de neputinţă. Cât de puţin mi-am înţeles propria ignoranţă. Înainte de a pleca în expediţie, credeam că ştiu relaţia dintre cunoştinţele mele şi cele ale umanităţii. Însă copleşitoare în această misiune mi se pare micimea întregului domeniu al cunoştinţelor omeneşti, vizavi de ceea ce s-ar putea cunoaşte. Gândeşte-te puţin – suma a tot ceea ce ştiu sau vor şti fiinţele omeneşti poate să nu fie decât

un fragment infim al Enciclopediei Galactice…
— Este înfricoşător, o întrerupse entuziasmat Richard, dar şi palpitant, în acelaşi timp… Uneori, într-o librărie sau într-o bibliotecă, sunt copleşit de câte lucruri nu cunosc. Atunci mă cuprinde dorinţa uriaşă de a citi toate cărţile acelea, una câte una. Imaginează-ţi cum ar fi să stai într-o bibliotecă adevărată care cuprinde cunoştinţele tuturor speciilor din Univers… Simplul gând mă ameţeşte.
Nicole se întoarse spre el şi-l plesni pe picior.
— În regulă, rosti cu o voce glumeaţă, schimbând subiectul. Acum, după ce ne-am reafirmat incredibila prostie, cu ce continuăm? Cred că am parcurs mai bine. De un kilometru în tunelul ăsta. Încotro?
— Propun să mergem în aceeaşi direcţie încă un sfert de oră. Experienţa m-a învăţat că tunelurile ajung întotdeauna undeva. Dacă nu descoperim nimic, ne întoarcem.
O ajută să se ridice şi o îmbrăţişă uşor.
— Perfect, Nikki, îi făcu cu ochiul. Încă un kilometru.
Nicole încruntă din sprâncene şi clătină din cap.
— De două ori ajunge pentru o singură zi, spuse ea, întinzându-i mâna.

46. CALITATEA NUMITĂ CURAJ

Uriaşul puţ circular dispărea în întuneric. Doar primii cinci metri ai cavităţii erau luminaţi. Din metru în metru, din pereţi ieşeau piroane metalice lungi de aproximativ un metru.
— E clar că asta-i destinaţia tunelurilor, mormăi pentru sine Richard.
Îi venea greu să integreze puţul gigantic, cu pereţi plini de piroane, în arhitectura generală a lui Rama. Îi ocoliseră perimetrul de două ori, ba chiar parcurseseră câteva sute de metri în tunelul adiacent, deducând din uşoara lui abatere spre dreapta că pornea din aceeaşi cavernă.
— Ei bine, să-i dăm drumul, rosti în cele din urmă bărbatul, ridicând din umeri.
Puse piciorul drept pe unul dintre piroane ca să-i testeze rezistenţa. Metalul nu se îndoi sub greutatea lui. Puse celălalt picior pe alt piron, iar cu dreptul coborî încă una din treptele acelea improvizate.
— Distanţa-i aproape perfectă şi nu va fi greu să urcăm la loc,

zise privind-o pe Nicole.

— Richard Wakefield, vrei să spui că intenţionezi să cobori în abisul ăsta? Şi că te aştepţi să te urmez?

— Nu aştept nimic de la tine, dar nu văd ce rost are să ne întoarcem, replică bărbatul. Ce alternativă avem? Să mergem înapoi prin tunel, la rampe, şi să ieşim? Pentru ce? Ca să vedem dacă ne caută cineva? Ai văzut fotografiile ambarcaţiunilor. Poate că se află chiar aici, la fund. Poate există un râu subteran care se varsă în Oceanul Cilindric.

— Poate că jos ne aşteaptă una dintre creaturile care scot sunetele acelea bizare, declară Nicole începând să coboare încet, după ce înaintarea lui Richard aprinsese dedesubt alt set de lumini.

— Las’ că aflu eu, o linişti Richard. Heiiii, voi de jos! Noi, două fiinţe de tip umanoid, vrem să coborâm.

Flutură din mână şi-şi pierdu pentru moment echilibrul.

— Nu te mai da în spectacol, îl apostrofă Nicole apropiindu-se de el.

Făcu o pauză să-şi tragă răsuflarea şi privi în jur. Picioarele i se sprijineau pe două piroane, în timp ce cu mâinile se ţinea de altele două. „Trebuie să fii nebună! Uită-te la locul ăsta. Cu uşurinţă îţi poţi imagina o sută de feluri îngrozitoare de a muri.” Richard coborâse încă un nivel. Şi uită-te la el. Să fie complet imun la frică? Sau pur şi simplu nu-i pasă? De fapt, pare chiar să-i placă ce se întâmplă aici.

Al treilea set de lămpi dezvălui o plasă întinsă între piroane pe peretele opus, dedesubtul lor; din depărtare, semăna uimitor de bine cu o replică mai mică a celei dintre zgârie-norii din New York. Richard ocoli puţul, grăbit s-o examineze.

— Vino-ncoace, îi strigă lui Nicole. Cred că-i acelaşi material.

Plasa era ancorată de perete prin bolţuri mici. La insistenţele bărbatului, Nicole tăie o bucată şi i-o înmână. El o întinse, privind-o cum îşi recapătă forma iniţială, şi-i studie structura internă.

— Este într-adevăr acelaşi material, se încruntă. Dar la ce naiba foloseşte?

Biologa rămase lângă el, plimbând alene fasciculul lanternei în adâncul puţului. Era cât pe ce să propună să urce înapoi, pentru a porni spre un teren mai familiar, când avu impresia că vede reflexia unei podele la douăzeci de metri dedesubt.

— Ştii ceva? Cât studiezi tu plasa, eu am să mai cobor câţiva metri. S-ar putea să fim aproape de fundul puţului ăsta. Dacă nu, propun să ieşim de aici.

— În regulă, răspunse Richard, care începuse deja cercetarea fragmentului de coardă, folosindu-se de microscopul scos din raniţă.

Nicole coborî sprintenă până jos.

— Cred că ai face bine să vii aici strigă ea. Sunt două tuneluri, unul mare şi unul mic. Plus altă gaură centrală…

Richard sosi numaidecât. Începuse să coboare imediat după ce lămpile se aprinseseră pe platforma inferioară. Se aflau acum pe o terasă lată de trei metri, pe fundul puţului cu piroane. Terasa forma un inel în jurul altei deschideri circulare, din ai cărei pereţi ieşeau aceleaşi şiruri de piroane. În stânga şi în dreapta, tuneluri întunecate cu plafoane arcuite pătrundeau în stânca ori metalul care constituia materialul de bază al uriaşei lumi subterane. Tunelul din stânga avea înălţimea de cinci-şase metri; cel mai mic, din partea opusă, numai o jumătate de metru.

Câte două benzi mici, paralele, dintr-un material necunoscut ieşeau din fiecare tunel şi se întindeau pe podeaua terasei, pe jumătate din lăţimea ei; erau foarte apropiate în tunelul mic şi mult distanţate în celălalt. Richard se lăsase în genunchi în faţa tunelului mare ca să le examineze, când auzi un vuiet puternic în depărtare.

— Ascultă, o atenţionă pe Nicole şi amândoi se retraseră instinctiv.

Zgomotul crescu în intensitate şi se preschimbă într-un şuierat, ca şi cum ceva s-ar fi deplasat cu rapiditate prin aer. Departe în tunelul perfect rectiliniu se aprinseră lumini. Cei doi se încordară. Nu aşteptară mult explicaţia. Un vehicul asemănător unui tren subteran pe pernă de aer se repezi spre ei, apropiindu-se brusc de extremitatea benzilor de pe platformă.

Richard şi Nicole se retăseseră la apariţia vehiculului şi amândoi se găseau periculos de aproape de marginea inelului. Câteva clipe rămaseră tăcuţi, fixând forma aerodinamică suspendată în faţa lor, după care se priviră şi izbucniră în râs.

— Perfect, rosti Nicole cu o voce în care se simţea nervozitatea, am priceput. Am pătruns într-o nouă dimensiune.

Aici e mai dificil să descoperi staţia de metrou… Complet absurd! Coborâm printr-o ţeavă cu ţăruşi şi ne trezim într-o staţie de metrou… Nu ştiu ce părere ai tu, dar mie mi-ajunge. Prefer oricând un pepene-mană şi nişte păsări normale…

Între timp, Richard se apropiase de „metrou”. O uşă glisă în lateral, permiţându-le să privească interiorul luminat. Nu existau scaune, doar câţiva piloni cilindrici subţiri, dispuşi aparent aleatoriu între cei trei metri care separau podeaua de plafon.

— Nu poate merge prea departe, opină electronistul strecurând capul pe uşă, dar rămânând cu picioarele pe terasa exterioară. N-ai unde să te aşezi.

Nicole se apropie la rândul ei.

— Poate că ramanii n-au bătrâni sau invalizi… şi toate magazinele se află lângă casă, râse ea în vreme ce Richard se apleca şi mai mult pentru a examina plafonul şi pereţii. Să nu-ţi vină idei trăsnite. Ar fi curată nebunie să ne urcăm înăuntru. Numai dacă am rămâne fără alimente, iar asta ar constitui ultima noastră speranţă.

— Bănuiesc că ai dreptate, replică Richard şi chipul îi trăda dezamăgire în clipa când scoase capul din vehicul. Dar ce uluitoare…

Se opri la mijlocul frazei, fixând un punct situat de cealaltă parte a terasei pe care stăteau ei. Acolo, în mijlocul intrării iluminate acum a tunelului cel mai scund, aştepta un vehicul identic, dar de zece ori mai mic. Nicole îi urmări privirea.

— Acolo trebuie să fie drumul către Lilliput[31], observă ea. Uriaşii mai coboară un nivel, iar creaturile normale folosesc tunelul ăsta. Totu-i extrem de simplu.

Richard făcu ocolul platformei inelare.

— Excelent, repetă fără a-şi ascunde entuziasmul. Îi vom trimite pe Falstaff şi pe prinţul Hal. Am nevoie de numai câteva minute, ca să le modific programul.

Îşi instalase deja calculatorul pe terasă, alături de roboţi şi se apucase de treabă. Nicole se aşeză pe jos, sprijinindu-şi spatele de perete, între doi pironi. Îl privi pe Richard. „E cu adevărat o specie rară”, reflectă cu admiraţie, rememorând orele petrecute împreună. „Un geniu, asta-i evident. Aproape inocent şi lipsit de răutate. Şi, cumva, a reuşit să-şi păstreze curiozitatea de copil.”

---

[31] Ţară imaginară din *Călătoriile lui Gulliver,* de Jonathan Swift (n. trad.).

Brusc, se simţi foarte obosită. Zâmbi în sine, în timp ce-l urmărea pe Richard lucrând. Închise o clipă ochii.

— Îmi pare rău c-a durat atâta. Îmi tot veneau în minte alte şi alte detalii de introdus în program şi a trebuit să restabilesc conexiunile…

Nicole se trezi foarte lent.

— De cât timp suntem aici? întrebă căscând.

— Cam de o oră, răspunse sfios Richard. Dar totu-i aranjat. Sunt gata să-i trimit la plimbare cu metroul.

— Ambele „trenuri” se află încă aici, comentă femeia privind în jur.

— Cred că funcţionează la fel ca luminile. Pariez că vor rămâne aici cât timp vom sta pe „peron”.

Nicole se ridică şi se întinse.

— Iată aşadar planul, explică Richard. Am transceiverul în mână. Hal şi Sir John dispun de senzori video, audio şi infraroşii, care vor transmite încontinuu. Putem alege ce canal dorim să monitorizăm pe calculatoare şi să trimitem comenzile corespunzătoare.

— Semnalele vor penetra pereţii? întrebă Nicole, amintindu-şi de experienţa trăită în hangar.

— Câtă vreme nu vor fi nevoite să străbată un material prea gros. Sistemul e astfel proiectat în privinţa raportului semnal-zgomot, încât permite o anumită atenuare… În plus, vehiculul cel mai mare a venit spre noi în linie dreaptă. Sper că şi celălalt traseu va fi la fel.

Richard aşeză grijuliu roboţii pe platformă şi le comandă să se îndrepte spre vagon. Uşile se deschiseră pe ambele părţi la apropierea lor.

— Să-i amintiţi de mine doamnei Quickly[32], declamă Falstaff urcând înăuntru. Cam prostuţă ea, dar cu inimă de aur.

Nicole îi aruncă electronistului o privire întrebătoare.

— N-am şters toate programele anterioare, aşa că, din când în când, vor face comentarii absurde, râse el.

Cei doi roboţi rămaseră nemişcaţi în tren un minut sau două. Richard verifică rapid senzorii şi efectuă calibrări suplimentare pe monitor. În cele din urmă, uşile se închiseră, vehiculul

---

[32] Personaj din *Nevestele vesele din Windsor* de William Shakespeare (n. trad.).

aşteptă alte zece secunde, după care dispăru vijelios în tunel.

Richard îi comandă lui Falstaff să privească înainte, chiar dacă prin ferestre nu se observa mare lucru. Călătoria dură surprinzător de mult, cu o viteză foarte mare. Richard estimă că trenul parcursese câţiva kilometri înainte să frâneze.

Bărbatul aşteptă puţin înainte de a le comanda roboţilor să coboare. Voia să se asigure că vehiculul nu oprise într-o staţie intermediară. Nu existau totuşi motive de îngrijorare: primul set de imagini transmise de Falstaff şi prinţul Hal indicau clar că ajunseseră la capătul liniei.

Cei doi roboţi păşiră pe peron şi transmiseră fotografii ale împrejurimilor. Staţia avea arce şi coloane, dar în fapt era o sală lungă. Richard estimă înălţimea plafonului la circa doi metri. Ordonă lui Falstaff şi prinţului Hal să se îndrepte spre un coridor lung, care se deschidea spre stânga, perpendicular pe şinele metroului.

Coridorul se sfârşea în faţa altui tunel, înalt de numai cinci centimetri. În vreme ce roboţii examinau podeaua, descoperind două şine minuscule chiar la picioarele lor, un vagon de proporţii miniaturale se opri în staţie. Cu uşile larg deschise şi interiorul bine iluminat, Richard şi Nicole reuşiră să vadă că era absolut identic cu celelalte două, exceptând dimensiunile.

Astronauţii stăteau în genunchi pe platformă, urmărind cu nesaţ imaginile de pe monitor. Richard îi ordonă lui Falstaff să-l filmeze pe Hal lângă metroul liliputan.

— Vehiculul are mai puţin de doi centimetri înălţime, anunţă el după ce studie imaginea. Ce călători are? Furnici?

Nicole clătină din cap fără să scoată o vorbă. Se simţea din nou deconcertată. În momentul acela se gândea la prima impresie lăsată de Rama. „Nici în visurile mele cele mai nebuneşti, nu am crezut că aş putea să fiu martora atâtora noi mistere”, reflectă, amintindu-şi cât de mult o copleşise priveliştea uimitoare. „Primii exploratori de abia dacă au zgâriat suprafaţa…”

— Richard, rosti întrerupându-şi meditaţia.

Bărbatul le comandă roboţilor să se întoarcă, apoi îşi ridică privirea de pe monitor.

— Da?

— Cât de gros e învelişul exterior al lui Rama?

— Cred că are vreo patru sute de metri. Dar asta la unul

dintre capete. Nu putem şti cu precizie grosimea peste tot. Norton şi echipajul lui au raportat că adâncimea Oceanului Cilindric variază mult – de la 40 de metri în unele locuri, la 150 în altele. Asta mă face să estimez grosimea învelişului la cel puţin câteva sute de metri.

Verifică rapid monitorul. Prinţul Hal şi Falstaff reveniseră în staţia unde coborâseră din metrou. Transmise o comandă de oprire şi se răsuci spre Nicole.

— De ce întrebi? Nu-ţi stă în fire să pui întrebări doar de dragul întrebărilor.

— Este evident că aici jos se întinde o întreagă lume neexplorată. Ţi-ar lua o viaţă întreagă să…

— Nu dispunem de atâta timp, o întrerupse el râzând. Cel puţin nu de o viaţă normală… Însă ca să revenim la problema grosimii învelişului, adu-ţi aminte că tot Semicilindrul Sudic are un nivel cu 450 de metri mai ridicat decât cel Nordic. Aşadar, dacă nu cumva există neregularităţi structurale majore – şi în niciun caz n-am observat aşa ceva din exterior –, grosimea trebuie să fie substanţial mai mare în sud.

Aşteptă ca Nicole să mai spună ceva. Văzând-o că rămâne tăcută, se răsuci spre monitor, continuând explorarea alături de roboţii săi.

Pentru întrebarea femeii existase un motiv foarte serios. Nicole nu reuşea să-şi alunge din minte o imagine. Se închipuia la capătul unuia dintre lungile tuneluri subterane deschizând o uşă şi pomenindu-se orbită de razele soarelui. „N-ar fi incredibil să-ţi trăieşti viaţa în labirintul acesta de lumini voalate şi coridoare ca apoi, din întâmplare, să dai peste ceva capabil să-ţi schimbe complet concepţia despre Univers? reflectă ea. Cum te-ai putea întoarce după aceea…”

— Ce naiba-i asta? întrebă Richard.

Nicole îşi întrerupse şirul gândurilor şi privi monitorul. Prinţul Hal şi Falstaff intraseră într-o încăpere spaţioasă din capătul opus al staţiei subterane şi se opriseră în faţa unui conglomerat de plase, cu aspect general de burete. Imaginea în infraroşu dezvăluia în mijloc o sferă ca un cuib, din care radia căldură. La sugestia bioloagei, Richard le comandă roboţilor să ocolească obiectul şi să cerceteze împrejurimile.

Sala era imensă. Se întindea mai mult decât reuşea să indice rezoluţia optică a dispozitivelor roboţilor. Plafonul se ridica la

circa douăzeci de metri, iar distanţa dintre pereţii laterali depăşea cincizeci de metri. Peste tot se vedeau împrăştiate alte obiecte sferice, învelite într-o masă spongioasă. În depărtare atârna o plasă întinsă pe aproape toată secţiunea transversală, dar oprindu-se la vreo cinci metri de podea. La o sută de metri dincolo de ea se distingea alta.

Richard şi Nicole se sfătuiră în privinţa următoarelor acţiuni ale roboţilor. Alte ieşiri nu se mai zăreau, nici în staţia subterană, nici în sala cea mare. O imagine panoramică a acesteia nu releva nimic interesant cu excepţia sferelor învelite în burete. Nicole dorea să cheme roboţii înapoi şi să părăsească definitiv locul respectiv. Curiozitatea lui Richard cerea cel puţin cercetarea superficială a uneia dintre sfere.

Cu oarecare greutate, roboţii reuşiră să se caţăre pe corzi, pentru a se apropia de obiectul sferic din mijloc. Temperatura ambiantă crescu, pe măsură ce urcau. Unul dintre scopurile materialului spongios era evident de a absorbi căldura. Când roboţii ajunseră la sferă, senzorii lor interni avertizară că temperatura exterioară depăşise limitele de siguranţă admise.

Richard reacţionă cu repeziciune. Manevrând încontinuu roboţii, ajunse la concluzia că sfera era practic impenetrabilă, alcătuită dintr-un aliaj metalic gros, cu suprafaţă foarte dură. Falstaff o lovi de câteva ori cu mâna lui micuţă; sunetul se stinse rapid, sugerând că sfera era plină, probabil cu lichid. Roboţii coborau deja pe corzi, când sistemele audio captară foşnetul de perii târâte pe metal.

Electronistul încercă să le grăbească fuga. Hal reuşi să mărească pasul, însă Falstaff, ale cărui subsisteme se încălziseră din cale-afară în vecinătatea sferei, fu împiedicat de propriul său procesor intern să-şi accelereze deplasarea. Sunetul periilor se auzea tot mai puternic.

Imaginea de pe monitor se diviză în două cadre distincte. Prinţul Hal atinse marginea învelişului spongios, sări pe podea şi porni spre metrou fără a-şi mai aştepta tovarăşul. Falstaff continua să coboare greoi corzile din jurul sferei.

— Astă muncă-i prea grea pentru unul dedulcit cu băutura, mormăi el, depăşind încă un obstacol.

Foşnetul încetă brusc, iar videocamera lui Falstaff înregistră un obiect lung şi subţire, cu dungi negre-aurii. Câteva secunde mai târziu, imaginea se întunecă şi începu să sune alarma de

avarie totală a robotului. Richard şi Nicole obţinură un ultim cadru de la Falstaff; prezenta în prim-plan ceva ce ar fi putut să fie un ochi gigantic, un amestec gelatinos de negru, tivit cu albăstrui. Apoi toate transmisiile provenind de la robot, inclusiv datele telemetrice, încetară.

Între timp, Hal intrase în staţia subterană. În intervalul scurs înainte ca vagonul să părăsească staţia, sunetul de rău augur se auzi din nou, totuşi vehiculul porni cu robotul înăuntru şi acceleră în direcţia astronauţilor. Richard şi Nicole răsuflară uşuraţi.

Peste nici două secunde, un zgomot puternic de geam spart fu captat de sistemul audio al prinţului Hal. Richard îi comandă robotului să se răsucească spre sursa sunetului, iar videocamera lui reuşi să prindă un tentacul solitar, negru şi auriu, mişcându-se în aer. Tentaculul spărsese fereastra şi se deplasa inexorabil către Hal. În acelaşi moment, atât Richard cât şi Nicole înţeleseră ce se întâmpla. Creatura se găsea deasupra vagonului! Şi venea spre ei!

Nicole escaladă piroanele cu viteza fulgerului. Richard pierdu câteva secunde preţioase culegând de jos calculatorul şi introducând echipamentul în raniţă. Alarma de avarie a lui Hal o auzi la jumătatea puţului. Bărbatul se răsuci să privească, exact în clipa în care vehiculul ieşea din tunel sub el.

Ceea ce văzu, îi îngheţă sângele în vine. Pe metrou se afla o creatură mare şi neagră, al cărei trup, dacă era cu adevărat un trup, se aplatizase pe caroserie. Tentacule vărgate se întindeau în toate direcţiile. Patru dintre ele spărseseră geamul vagonului şi apucaseră robotul. Fiinţa coborî rapid de pe vehicul şi-şi înfăşură unul dintre cele opt tentacule în jurul piroanelor de la bază. Richard nu aşteptă să vadă ce avea să urmeze. Se căţără pe porţiunea rămasă şi porni în fugă prin culoarul de sus, pe urmele lui Nicole, aflată undeva mult mai departe.

Alergând, electronistul îşi dădu seama că tunelul se curba uşor spre dreapta. Îşi spuse că, deşi nu era coridorul folosit mai devreme, ar fi trebuit totuşi să-i scoată la rampa ascendentă. După câteva sute de metri, se opri să asculte zgomotele făcute de un eventual urmăritor. Nu auzi nimic. Apucase să răsufle de vreo două ori, pregătindu-se să pornească mai departe, când urechile îi fură asurzite de un ţipăt îngrozitor venind de undeva din faţă. Era Nicole. Drace, înjură în gând, în vreme ce se

repezea în ajutorul ei.

47. MATRICE PROGRESIVE

— Niciodată, dar niciodată în viaţa mea n-am văzut ceva care să mă îngrozească în asemenea hal, rosti Nicole.

Stăteau amândoi rezemaţi cu spatele de peretele unuia dintre zgârie-norii de pe laturile pieţei vestice. Respirau greu, extenuaţi după alergarea frenetică. Nicole luă o înghiţitură zdravănă de apă şi continuă:

— Începusem să mă relaxez. Te auzeam în spatele meu… şi nimic altceva. M-am hotărât să mă opresc în muzeu şi să te aştept acolo. Nu-mi trecuse prin minte că ne aflam în celălalt tunel. Ar fi trebuit să fie evident, întrucât intrarea nu se găsea acolo unde ştiam. Însă în clipa aceea nu gândeam prea logic… Oricum, am păşit în încăpere, luminile s-au aprins şi… el stătea acolo, la nici trei metri. Am crezut c-o să-mi sară inima din piept…

Richard şi-o aminti aruncându-i-se în braţe pe culoar şi plângând în hohote.

— Takagishi… împăiat, ca un cerb sau ca un tigru… acolo în dreapta, reuşise ea să articuleze printre sughiţuri.

După ce-şi revenise, se îndreptaseră amândoi spre sală. În interior, într-o firidă situată chiar vizavi de intrare, Richard fusese şocat să-l vadă pe Shigeru Takagishi. Japonezul era îmbrăcat în salopetă şi arăta exact ca atunci când îl văzuse ultima oară în Tabăra Beta. Faţa îi încremenise într-un zâmbet plăcut, iar braţele îi atârnau pe lângă corp.

— Ce naiba? exclamase Richard clipind de două ori, curiozitatea biruindu-i groaza la limită.

Nicole îşi ferise privirile. Deşi îl mai văzuse o dată, acel Takagishi împăiat continua să fie prea viu pentru ea.

Rămăseseră în sala respectivă doar un minut. Taxidermia extraterestră realizase miracole şi în cazul unei păsări cu o aripă ruptă, care atârna de plafon alături de Takagishi. Lângă perete, în spatele japonezului, se afla cortul dispărut cu o zi în urmă. Placa hexagonală a staţiei portabile din Newton era aşezată pe podea, la picioarele lui Takagishi, nu departe de un model la scară naturală al unui buldozer-biot. Alte replici ale bioţilor se zăreau peste tot.

Richard începuse să studieze colecţia de bioţi, când auziră din

nou, în depărtare, foşnetul familiar venind din tunelul din spate. Nu mai pierduseră nicio clipă. Îşi întrerupseseră fuga prin culoar şi apoi în sus, pe rampă, doar pentru o oprire scurtă la cisternă, pentru a-şi reface rezerva de apă proaspătă.

— Takagishi era un om sensibil şi blând, extrem de pasionat de munca lui, spuse Nicole. Chiar înainte de plecare l-am văzut în Japonia, unde mi-a declarat că ambiţia de-o viaţă fusese să exploreze a doua navă Rama.

— E într-adevăr mare păcat că a trebuit să moară aşa, încuviinţă amar Richard. Probabil că octopăianjenul ori unul din prietenii săi l-au târât aproape imediat aici. Cu siguranţă, n-au pierdut timp înainte să-l expună în muzeu.

— Ştii, nu cred că ei l-au ucis. Poate că sunt o naivă incurabilă, dar n-am observat nicio urmă de violenţă pe… pe statuia lui.

— Crezi că a murit din cauza sperieturii? pufni sarcastic Richard.

— Da. Cel puţin, este posibil.

Următoarele cinci minute le petrecu explicându-i bărbatului starea cardiacă a lui Takagishi.

— Mă surprinzi, Nicole, declară el după ce-i ascultă dezvăluirea. Te judecam greşit. Crezusem că eşti Domnişoara-Numai-Cum-Se-Cuvine, care joacă întotdeauna după reguli. N-am considerat niciodată că ai putea să acţionezi conform propriilor tale hotărâri. Ca să nu mai vorbesc de capacitatea ta de a nutri un simţământ puternic de compasiune.

— În cazul de faţă, nu-i clar dacă asta reprezintă un avantaj. Dacă aş fi respectat cu stricteţe dispoziţiile, Takagishi ar fi în viaţă, alături de familia lui din Kyoto.

— Şi ar fi ratat cea mai neobişnuită experienţă a vieţii… Ceea ce mă conduce la o întrebare interesantă, draga mea doctoriţă. Eşti fără îndoială conştientă că, aşa cum stăm aici, şansele de a scăpa nu sunt deloc grozave. S-ar putea să murim fără a mai vedea vreodată un chip omenesc. Cum te simţi în postura asta? Cum se încadrează moartea ta – sau moartea în general – în concepţia ta despre viaţă?

Nicole îl privi, surprinsă de întrebare. Încercă fără succes să-i descifreze expresia chipului.

— Nu mi-e frică, dacă la asta te referi, răspunse alegându-şi cu grijă cuvintele. Ca medic, m-am gândit deseori la moarte. Şi

fireşte, datorită morţii mamei mele, am fost nevoită să-mi formez de timpuriu o perspectivă asupra subiectului.

Făcu o pauză, după care urmă:

— Din punctul meu de vedere, ştiu că aş vrea să trăiesc până ce Geneviève va creşte mare, astfel încât să ajung să fiu bunică. Totuşi să trăieşti nu reprezintă lucrul cel mai important. Viaţa trebuie să aibă o anumită calitate pentru a merita trăită. Şi pentru asta trebuie să ne ferim să ne asumăm nişte riscuri… Nu sunt foarte coerentă, nu-i aşa?

Richard zâmbi.

— Nu, recunoscu el, în schimb îmi place unde baţi. Ai menţionat cuvântul cheie: calitate… La sinucidere te-ai gândit vreodată?

— Nu, clătină ea hotărât din cap. Niciodată. Întotdeauna există multe lucruri pentru care merită să trăieşti.

„Trebuie să existe un motiv pentru întrebarea lui”, reflectă Nicole.

— Dar tu? întrebă după o pauză scurtă. Te-ai gândit la sinucidere din cauza tatălui tău?

— În mod straniu, nu. Bătăile primite de la tata nu m-au determinat să-mi pierd dragostea de viaţă. Aveam o sumedenie de lucruri de învăţat. Şi ştiam că voi creşte şi voi pleca de acolo.

Se scurse mult până ce Richard reluă firul amintirilor.

— A existat totuşi o perioadă când m-am gândit serios la sinucidere. Durerea şi mânia îmi erau atât de mari, încât nu credeam c-am să le pot îndura.

Rămase tăcut, cufundat în gânduri. Nicole aştepta cu răbdător. În cele din urmă, îşi strecură braţul sub al lui.

— Ei bine, prietene, îmi vei povesti cândva, spuse ea cu blândeţe. Niciunul dintre noi nu-i obişnuit să-şi împărtăşească secretele cele mai profunde. Poate că, în timp, vom învăţa s-o facem. Voi începe eu, spunându-ţi că nu vom muri şi de ce ar trebui să cercetăm în continuare zona din jurul pieţei estice.

Nicole nu povestise nimănui, nici chiar tatălui ei, despre călătoria din timpul ceremoniei Poro. Acum îi spuse lui Richard nu numai ce i se întâmplase la vârsta de şapte ani, în timpul ritualului de trecere, ci şi despre vizita lui Omeh la Roma, profeţiile Senoufo legate de „femeia fără însoţitor” care-şi răspândeşte odraslele „printre stele”, şi detaliile propriei ei viziuni după ce băuse conţinutul fiolei verzi pe fundul puţului din

hangar.

Richard rămase fără grai. Toate istorisirile acelea erau atât de străine minţii sale matematice, încât nu ştia nici măcar cum să reacţioneze. O privea pe Nicole cu uimire şi perplexitate. În cele din urmă, stingherit de propria-i tăcere, începu:

— Nu ştiu ce să spun…

Nicole îşi puse degetele pe buzele lui.

— Nu-i nevoie să spui nimic. Îţi citesc reacţia pe faţă. Putem discuta despre asta mâine, după ce te vei gândi la cele ce ţi-am povestit.

Căscă şi-şi privi ceasul. Îşi scoase sacul de dormit din raniţă şi-l întinse pe jos.

— Sunt istovită. Nimic nu te oboseşte mai repede decât puţină spaimă. Ne vedem peste patru ore.

— Cercetăm zona de o oră şi jumătate, declară Richard nerăbdător. Uită-te pe hartă. Pe o rază de cinci sute de metri, nu există loc pe care să nu-l fi călcat de două ori.

— Atunci procedăm greşit, veni replica lui Nicole. În viziunea mea existau trei surse de căldură. (Richard se încruntă.) Gândeşte logic, dacă preferi. De ce să existe trei pieţe şi numai două adăposturi subterane? Tu însuţi ai afirmat că ramanii acţionează după un plan raţional.

Stăteau în faţa unui dodecaedru situat la marginea pieţei estice.

— Şi încă un lucru, mârâi Richard în barbă, care-i ţelul acestor poliedre blestemate? în fiecare sector se găseşte câte unul, iar primele trei ca mărime se află în pieţe… Stai un pic, rosti brusc, mutându-şi privirea de la una dintre cele douăsprezece feţe ale dodecaedrului spre zgârie-norul de vizavi.

Privirea i se roti apoi pe deasupra pieţei.

— Să fie oare aşa? Nu, e imposibil.

O observă pe Nicole privindu-l fix.

— Mi-a venit o idee, zise el surescitat. S-ar putea să se dovedească complet absurdă, dar… Ţi-l aminteşti pe doctorul Bardolini şi matricele lui progresive? Cu delfinii?… Ce-ar fi dacă ramanii au procedat la fel, lăsând în New York modele geometrice cu diferenţe mici şi subtile de la o secţiune la alta şi de la o piaţă la alta? Ştii, ideea nu-i deloc mai trăsnită decât propriile tale viziuni.

Se lăsase deja în genunchi, cercetând febril hărţile New York-ului.

— Îmi dai voie să mă folosesc şi de calculatorul tău? o întrebă pe Nicole după câteva minute. Ar grăbi lucrurile.

Ore întregi, Richard rămase lângă calculatoare, vorbind de unul singur şi străduindu-se să rezolve enigma. În timpul pauzei de prânz, la insistenţele lui Nicole, îi explică faptul că a treia deschidere putea fi găsită numai dacă reuşea să înţeleagă exact relaţiile geometrice dintre poliedre, pieţe şi toţi zgârie-norii situaţi vizavi de principalele feţe ale poliedrelor din cele nouă sectoare. Cu două ore înainte de lăsarea întunericului, Richard alergă spre un sector alăturat pentru a obţine date suplimentare care nu fuseseră încă introduse în hărţile stocate în memoria calculatoarelor.

Nu se opri din calcule nici măcar după ce se întunecă. Nicole dormi în prima parte a nopţii de cincisprezece ore. Când se trezi după cinci ore, Richard încă lucra cu febrilitate. Era atât de absorbit, încât n-o auzi. Femeia se ridică în linişte şi-şi puse mâinile pe umerii lui.

— Trebuie să dormi.

— Sunt aproape gata. (Nicole îi observă cearcănele de sub ochi, în clipa când el se întoarse.) Nu durează mai mult de o oră.

Nicole se întoarse pe saltea. Când Richard o trezi mai târziu, era plin de entuziasm.

— Ştii ce? spuse surâzând larg. Sunt trei soluţii posibile, compatibile cu toate modelele.

Se foi aproape un minut, apoi îi ceru rugător:

— N-am putea să le verificăm acum? Nu cred că voi reuşi să dorm, dacă nu mă conving.

Niciuna dintre cele trei soluţii ale lui Richard nu se găsea în apropierea pieţei. Prima se afla la mai bine de un kilometru distanţă, la marginea New York-ului, în partea opusă Semicilindrului Nordic. Richard şi Nicole nu descoperiră nimic acolo. Merseră după aceea încă cincisprezece minute în beznă, spre al doilea amplasament posibil, situat în colţul sud-estic al oraşului. Capacul se afla exact în punctul indicat de Richard.

— Aleluia! strigă bărbatul, întinzându-şi sacul de dormit alături de capac. Hip-hip-ura pentru matematică!

„Ura pentru Omeh”, gândi Nicole. Nu-i mai era somn, dar nu dorea câtuşi de puţin să exploreze în întuneric teritoriul nou

descoperit. „Ce vine mai întâi, intuiţia sau matematica? se întrebă, stând întinsă pe saltea. Folosim modele ca să descoperim adevărul? Sau îl cunoaştem de la început şi abia apoi elaborăm matematica necesară pentru a-l explica?”

Se treziră amândoi pe lumină.

— Zilele se scurtează treptat, observă Richard, însă durata însumată a zilei şi a nopţii rămâne constantă – patruzeci şi şase de ore, patru minute şi paisprezece secunde.

— Cât mai e până la impact? se interesă Nicole pliindu-şi sacul de dormit.

— Douăzeci de zile şi trei ore. Gata pentru o nouă aventură?

Ea încuviinţă din cap.

— Bănuiesc că ştii şi locul unde se găseşte placa de acţionare a capacului?

— Nu, dar pariez că nu-i greu de aflat, replică Richard plin de încredere. Şi după ce-o vom descoperi, deschiderea bârlogului păsărilor va fi floare la ureche, deoarece vom cunoaşte întregul model.

Zece minute mai târziu, Richard apăsă o placă metalică, şi al treilea capac se deschise brusc. Coborârea avu loc pe o scară largă, întreruptă cu regularitate de terase. Richard o prinse de mână pe Nicole. Folosiră lanternele, pentru că de data aceasta nicio lumină nu se mai aprinse.

Încăperea cu cisterna de apă era situată în aceeaşi locaţie ca în celelalte adăposturi subterane. În tunelurile orizontale deschise în puţul central, la fiecare dintre cele două nivele principale nu se auzea niciun sunet.

— Cred că aici nu locuieşte nimeni, constată electronistul.

— Cel puţin nu deocamdată, completă Nicole.

48. BUN VENIT, PĂMÂNTENI

Richard era nedumerit. În prima sală a unuia dintre tunelurile superioare, descoperise un set de dispozitive stranii, pe care le descifrase în mai puţin de un ceas. Putea acum să regleze luminile şi temperatura în fiecare porţiune a adăpostului subteran. Dar dacă totul se dovedea atât de simplu şi toate subteranele erau construite similar, de ce nu foloseau păsările lămpile care le fuseseră oferite? în vreme ce-şi luau micul dejun, o descusu pe Nicole despre detaliile vizuinii păsărilor.

— Scapi din vedere chestiuni fundamentale, zise Nicole

servindu-se cu o bucată de pepene-mană. Păsările nu sunt atât de importante. Adevărata întrebare este: Unde sunt ramanii? Şi de ce au săpat găurile astea sub New York?

— Poate că toţi sunt ramani, replică Richard. Bioţii, păsările, octopăianjenii… poate că toţi provin de pe aceeaşi planetă. La început au fost o familie fericită. Dar, o dată cu trecerea anilor şi a generaţiilor, specii diferite au evoluat în direcţii diferite. Şi-au construit adăposturi individuale şi…

— Scenariul tău are prea multe lacune, îl întrerupse Nicole. În primul rând, bioţii sunt în mod clar maşini. În privinţa păsărilor nu sunt la fel de sigură. Octopăianjenii aproape sigur nu sunt, deşi nivelul tehnologic capabil să construiască nava asta ar fi putut să avanseze în domeniul inteligenţei artificiale mai departe decât ne putem noi închipui. Totuşi intuiţia mea îmi spune că sunt organice.

— Noi, pământenii, nu vom putea niciodată face distincţie între o creatură vie şi o maşină competentă, creată de o specie realmente avansată.

— De acord. Însă nu vom reuşi să rezolvăm singuri dilema. Pe lângă asta, mai e o problemă pe care aş vrea s-o discut cu tine.

— Care?

— Oare păsările, octopăianjenii şi galeriile subterane au existat şi în Rama I? Dacă da, cum de au scăpat atenţiei echipajului lui Norton? Şi dacă nu, de ce există doar în nava asta şi nu şi în prima?

Richard rămase tăcut câteva secunde.

— Îţi înţeleg raţionamentul, rosti el într-un târziu. Premisa fundamentală a pornit de la ideea că Rama a fost creată cu milioane de ani în urmă de fiinţe necunoscute, din altă regiune a galaxiei, total neinteresate de ceea ce ar fi întâlnit în voiajul lor. Dacă ambele nave au fost construite aproximativ în acelaşi timp, de ce prezintă deosebiri atât de izbitoare?

— Încep să cred că prietenul nostru din Kyoto avea dreptate, opină Nicole. Poate că există o raţiune pentru toate astea. Sunt convinsă că membrii echipajului Norton au fost minuţioşi şi precişi în cercetările lor, iar diferenţele dintre Rama I şi Rama II sunt reale. Dacă navele sunt însă diferite, se ridică o întrebare mult mai dificilă. De ce sunt diferite?

Richard terminase de mâncat şi acum se plimba prin culoarul slab iluminat.

— Pe tema asta s-a purtat o discuţie, chiar înainte de a se decide abandonarea misiunii. La teleconferinţă, principala întrebare pusă a fost: De ce şi-a modificat nava traiectoria, îndreptându-se spre Pământ? Din moment ce prima navă Rama nu procedase aşa, s-a considerat că Rama II era altfel. Iar cei care participau la convorbire nu ştiau nimic despre păsări sau octopăianjeni.

— Lui Borzov i-ar fi plăcut păsările, comentă Nicole după o scurtă tăcere. Considera zborul cea mai grozavă plăcere a vieţii. Odată mi-a spus că speranţa lui secretă era ca reîncarnarea să existe şi el să revină pe Pământ ca pasăre.

— A fost un om deosebit, recunoscu Richard, oprindu-se. Nu cred că i-am apreciat vreodată calităţile, aşa cum trebuia.

Femeia puse restul pepenelui în raniţă şi se pregăti de plecare. Îi surâse prietenului ei.

— Încă o întrebare?

El încuviinţă în tăcere.

— Crezi că i-am întâlnit pe ramani? Prin asta înţeleg creaturile responsabile de construcţia acestui vehicul. Sau pe oricare dintre descendenţii lor?

Richard clătină energic din cap.

— În niciun caz. Poate că am întâlnit o parte dintre creaţiile lor. Sau poate specii de pe aceeaşi planetă. Dar încă n-am făcut cunoştinţă cu personajele principale.

Descoperiră Camera Albă la extremitatea stângă a unuia dintre tunelurile orizontale, la al doilea nivel subteran. Până atunci explorarea fusese aproape plictisitoare. Străbătuseră o mulţime de coridoare şi priviseră în încăperi goale. De patru ori găsiseră dispozitive de reglare a luminozităţii şi temperaturii. Până să ajungă în Camera Albă, nu văzuseră nimic demn de interes.

Când intrară în sala cu pereţii de un alb viu, rămaseră însă amândoi uluiţi. În afară de culoare, încăperea fascina prin faptul că, într-un colţ, se aflau îngrămădite mai multe obiecte, care, la o inspecţie mai atentă, se dovediră familiare. Un pieptene şi o perie, un tub gol de ruj, câteva monede, o legătură de chei şi ceva asemănător unui radiotelefon vechi. În altă grămadă se găseau un inel şi un ceas de mână, un tub cu pastă de dinţi, o pilă de unghii şi o tastatură mică. Richard şi Nicole erau năuciţi.

— Ei bine, geniule, explică-mi asta dacă poţi, rosti femeia indicând cu mâna în jur.

Richard luă tubul cu pastă de dinţi, desfăcu capacul şi apăsă uşor. Dinăuntru ţâşni o substanţă albă. Bărbatul o atinse cu degetul, apoi o băgă în gură.

— Pfui, făcu el scuipând pe jos. Dă-mi spectrometrul.

În vreme ce Nicole examina pasta, folosindu-şi sofisticatele instrumente medicale, Richard cercetă obiectele pe rând. Îl fascină îndeosebi ceasul. Funcţiona la secundă, deşi nu se ştia care era punctul său de referinţă.

— Ai vizitat vreodată Muzeul Spaţiului din Florida? întrebă el.

— Nu.

— Au o colecţie de obiecte personale ale echipajului primei misiuni în Rama. Ceasul ăsta arată aidoma celui expus acolo – mi-l aduc aminte, fiindcă am cumpărat unul identic de la standul muzeului.

Nicole se apropie cu o expresie de nedumerire întipărită pe faţă.

— Chestia asta nu-i pastă de dinţi, Richard. Nu ştiu ce-i. Spectrul chimic este uluitor, cu o abundenţă de molecule supergrele.

Câteva minute, amândoi răscoliră printre obiecte, încercând să le găsească sensul.

— Un lucru e sigur: sunt asociate clar cu specia umană, spuse Richard străduindu-se fără succes să desfacă radiotelefonul. Sunt prea multe ca să fie o simplă coincidenţă.

— Dar cum au ajuns aici?

Nicole încercă să folosească peria, însă era prea moale pentru părul ei. O examină cu mai multă atenţie.

— De fapt nu-i o perie. Seamănă cu una la formă şi la pipăit, dar nu poate fi folosită.

Se aplecă şi ridică pila de unghii.

— Iar asta nu poate fi utilizată pentru unghii omeneşti.

Richard se apropie să vadă despre ce vorbea. Încă se lupta cu radiotelefonul. Îl aruncă şi apucă pila.

— Deci aceste obiecte par să fie omeneşti, dar de fapt nu sunt? întrebă, trecând pila peste o unghie.

Unghia rămase neschimbată, iar el îi înapoie pila lui Nicole.

— Ce se-ntâmplă aici? rosti cu glas încărcat de frustrare.

— Îmi aduc aminte de un roman SF pe care l-am citit când

eram la universitate, spuse Nicole după câteva secunde. O specie extraterestră studiase omenirea doar pe baza primelor noastre programe televizate. Când în cele din urmă s-a petrecut contactul, ne-au oferit cutii cu fulgi de porumb, săpunuri şi alte produse din reclamele noastre comerciale. Ambalajele erau perfect realizate, însă conţinutul lipsea, ori era complet diferit.

Richard o ascultase cu atenţie, iar acum învârtea cheile în mână, cercetând cu privirea colecţia de obiecte.

— Ce anume au toate în comun? se întrebă mai mult pe sine.

Peste câteva clipe, amândoi ajunseră la aceeaşi concluzie.

— Toate au aparţinut echipajului lui Norton, exclamară la unison.

— Aşadar cele două nave Rama comunică între ele.

— Iar aceste obiecte au fost plasate intenţionat aici, pentru a ne informa că vizita noastră în Rama I a fost observată şi înregistrată.

— Păianjenii bioţi care au vizitat tabăra Norton şi celelalte echipamente aferente trebuie să fi fost echipaţi cu senzori de imagine, zise Richard.

— Şi toate astea au fost reproduse după fotografii transmise din Rama I spre Rama II.

După comentariul lui Nicole, rămaseră amândoi tăcuţi, urmărindu-şi propriile şiruri de gânduri.

— Dar de ce doresc ca noi să ştim asta? Cum ar trebui să procedăm în continuare?

Richard se ridică în picioare şi începu din nou să se plimbe încoace şi-ncolo. Brusc, izbucni în râs.

— N-ar fi uluitor dacă Brown ar avea în cele din urmă dreptate? Ca ramanii să nu fie deloc interesaţi în orice ar găsi, programându-şi în schimb navele să se poarte diferit? Orice specie ar fi măgulită de modificările traiectoriei şi de imitarea unor obiecte simple. Ce ironie incredibilă! întrucât civilizaţiile timpurii sunt probabil în totalitate egocentrice, vizitatorii lui Rama nu s-ar ocupa de altceva decât de înţelegerea unui presupus mesaj…

— Cred că te laşi purtat de valuri, îl întrerupse Nicole. Tot ce ştim până în prezent este că acestei nave i s-au transmis fotografii din Rama I şi că reproducerile unor obiecte ale echipajului lui Norton au fost puse aici, în această încăpere, pentru ca să le găsim.

— Mă întreb dacă şi tastatura este la fel de nefolositoare, se întrebă Richard ridicând-o de jos.

Tastă cuvântul „Rama”. Nimic. Încercă „Nicole”. Tot nimic.

— Nu-ţi aduci aminte cum funcţionau tipurile vechi? îl întrebă Nicole cu un zâmbet. Aveau un comutator separat de alimentare.

Apăsă o tastă nemarcată din colţul dreapta-sus al tastaturii. O porţiune a peretelui opus glisă în lateral, dezvelind un pătrat mare şi negru, cu latura de un metru.

Mica tastatură era similară cu cele ataşate calculatoarelor portabile, în timpul primei misiuni în Rama. Aveau patru rânduri cu câte douăsprezece caractere şi un comutator suplimentar în colţul din dreapta-sus. Cele douăzeci şi şase de litere ale alfabetului latin, cele zece cifre şi cei patru operatori matematici erau marcaţi pe patruzeci de taste individuale. Celelalte opt taste conţineau puncte sau figuri geometrice şi de asemenea puteau să fie stabilite în poziţia „sus” sau „jos”. Richard şi Nicole descoperiră repede că tastele speciale erau comenzile adevărate ale sistemului raman. Prin încercări repetate, mai descoperiră că rezultatul apăsării unei taste depindea de poziţia celorlalte şapte. Astfel, prin acţionarea oricărei taste de obţineau 128 de rezultate diferite. Cu totul, claviatura permitea 1.024 comenzi.

Alcătuirea unui dicţionar de comenzi se dovedea o operaţie dificilă, iar Richard se oferi imediat voluntar. Folosind propriile lor calculatoare, începu elaborarea unui limbaj care să poată traduce comenzile speciale ale tastaturii. Scopul iniţial era simplu – să fie capabil să utilizeze calculatorul raman ca pe unul omenesc. După terminarea traducerii, orice imput în calculatoarele portabile din Newton ar fi avut drept rezultat setul de comenzi de pe tastatura ramană care producea un rezultat.

Chiar şi pentru inteligenţa şi experienţa în calculatoare a lui Richard, sarcina se arăta a fi extraordinar de grea. Şi nu putea fi explicată cu uşurinţă. La sugestia bărbatului, Nicole ieşise de două ori în exterior pe durata primei zile petrecute în Camera Albă. De fiecare dată, făcuse plimbări lungi în jurul New York-ului, ridicând la răstimpuri ochii spre cer în căutarea unui elicopter. La a doua ieşire, reveni la hangarul unde căzuse în

puţ. Atât de multe lucruri se întâmplaseră de atunci, încât înfricoşătoarea experienţă de pe fundul cavităţii părea deja de domeniul unui trecut îndepărtat.

Adeseori se gândea la Borzov, la Wilson şi Takagishi. Înainte de a părăsi Pământul, toţi fuseseră conştienţi de riscurile inerente misiunii. Fuseseră antrenaţi să facă faţă situaţiilor de urgenţă provocate de defecţiuni ale navelor, însă nimeni nu-şi închipuise că se va ajunge cu adevărat la pierderi de vieţi omeneşti. „Dacă Richard şi cu mine pierim aici, în New York, atunci aproape jumătate din echipaj va fi mort, remarcă Nicole. Va reprezenta cel mai mare dezastru suferit de la reluarea misiunilor pilotate."

Stătea în exteriorul hangarului, în acelaşi loc unde ea şi Francesca discutaseră ultima dată cu Richard prin comunicator. „De ce ai minţit, Francesca? Credeai cumva că dispariţia mea va îndepărta toate suspiciunile?"

În ultima dimineaţă petrecută la baza Beta, înainte ca ea şi ceilalţi să plece în căutarea lui Takagishi, Nicole transmisese toate datele din calculatorul portabil în cel aflat în cabina ei din Newton. În momentul acela, intenţionase doar să elibereze memorie pentru stocare. „Însă totul e acolo, dacă un detectiv conştiincios se gândeşte vreodată să caute. Medicamentele, tensiunea arterială a lui David, chiar şi o menţiune criptică la avort. Şi, desigur, soluţia lui Richard pentru proasta funcţionare a lui RoSur."

Pe parcursul celor două plimbări, Nicole zări câţiva multipezi, şi chiar un biot buldozer o singură dată, la limita câmpului vizual. Nu văzu nicio pasăre şi niciun octopăianjen. Poate că ies doar noaptea, gândi ea, întorcându-se să ia masa împreună cu Richard.

49. INTERACŢIUNE

— Mâncarea se apropie de sfârşit, spuse Nicole.

Împachetară ceea ce mai rămase din pepenele-mană şi-l îndesară în raniţa lui Richard.

— Ştiu. Am făcut un plan ca să obţii încă un pepene.

— Eu? întrebă femeia. De ce eu?

— În primul rând, deoarece-i nevoie de o singură persoană. Lucrând pe calculatorul raman, mi-a venit o idee. În al doilea rând, eu nu-mi pot permite să pierd timp. Cred că sunt pe cale

să sparg sistemul operaţional. Există vreo două sute de comenzi pe care nu le pot explica, numai dacă nu cumva ele permit trecerea în alt nivel, într-un soi de spaţiu cu un grad ierarhic mai înalt.

În timpul prânzului, Richard îi explicase lui Nicole că intuise modalitatea de a folosi calculatorul raman ca pe unul terestru. Era capabil să înregistreze şi să apeleze informaţii, să execute calcule matematice, să deseneze grafică şi chiar să creeze limbaje noi.

— Dar n-am reuşit încă să-i întrebuinţez tot potenţialul. Mâine şi poimâine trebuie să-i descopăr mai multe secrete. Intrăm în criză de timp.

Planul său de a face rost de hrană era într-adevăr extrem de simplu. După lunga noapte ramană – în decursul căreia Richard nu dormise mai mult de trei ore –, Nicole se îndreptă spre piaţa centrală, cu intenţia de a-l pune în aplicare. Bazându-se pe analiza matricelor progresive, electronistul stabilise trei amplasamente posibile pentru adăpostul păsărilor. Avea o asemenea încredere în rezultatul judecăţii sale, încât nici măcar nu voise să discute ce ar fi trebuit să facă Nicole în eventualitatea că nu găsea placa de deschidere. Bărbatul avusese însă dreptate. Nicole descoperi fără dificultate declanşatorul. Deschise capacul şi strigă în coridorul vertical. Nu primi niciun răspuns.

Îndreptă fasciculul lanternei spre întunericul de dedesubt. Tancul-santinelă se găsea la datorie, patrulând înainte şi înapoi în faţa tunelului orizontal care se termina în incinta cisternei cu apă. Nicole strigă din nou. Dacă se putea, nu dorea să coboare nici măcar până la prima terasă. Chiar dacă Richard îi promisese că-i va veni în ajutor în caz că întârzia, lui Nicole nu-i surâdea deloc să rămână iarăşi prizoniera păsărilor.

Să fi auzit zgomot de glasuri în depărtare? Aşa i se păru. Femeia scoase din buzunar una dintre monedele descoperite în Camera Albă şi o aruncă în puţ. Moneda căzu, lovind una dintre terasele situate în apropierea celui de al doilea nivel principal. Vociferările se auziră mai puternic. O pasăre trecu prin raza de lumină a lanternei şi zbură peste capul santinelei. Câteva secunde mai târziu, capacul începu să se închidă şi Nicole fu nevoită să se dea la o parte.

Discutase această posibilitate cu Richard. Aşteptă câteva

minute, apoi apăsă din nou plăcuţa. Când strigă a doua oară spre coridorul vertical, răspunsul veni imediat. Prietena ei, pasărea cu trup negru catifelat, zbură până la cinci metri de suprafaţă şi emise o serie de ţipete. Lui Nicole îi fu limpede că i se cerea să plece, dar, înainte ca pasărea să se întoarcă, ridică monitorul calculatorului şi activă un program prestabilit. Pe ecran apărură doi pepeni-mană. În vreme ce pasărea continua să privească, pepenii se colorară, iar o incizie precisă dezvălui conţinutul şi culoarea interiorului unuia dintre ei.

Pasărea zbură mai aproape de deschizătură, pentru a privi mai bine, apoi se răsuci şi scoase un ţipăt pătrunzător către golul de sub ea. Peste câteva secunde, altă pasăre familiară, evident perechea celei dintâi, se opri pe prima terasă. Nicole prezentă încă o dată imaginile animate. Cele două păsări discutară între ele, după care dispărură în adâncurile adăpostului.

Se scurseră mai multe minute. Din când în când, Nicole auzea frânturi de ţipete din adâncul puţului. În cele din urmă, cele două păsări reveniră, fiecare ducând în gheare câte un pepene-mană mic. Coborâră în piaţă, lângă deschizătură. Nicole se apropie de pepeni, însă păsările continuau să-i ţină strâns în gheare. Urmă apoi (după aprecierea femeii) o lungă prelegere. Păsările vociferară individual şi împreună, privind-o mereu şi bătând adesea cu ghearele în pepeni. După cincisprezece minute, aparent satisfăcute că-şi comunicaseră mesajul, îşi luară zborul, se rotiră de câteva ori deasupra pieţei şi dispărură în bârlog.

„Cred că au vrut să-mi spună că pepenii-mană sunt în cantitate limitată”, conchise Nicole revenind în piaţa estică. Pepenii erau grei. Îi puse în cele două raniţe, golite din timp în dimineaţa aceea, înainte de a părăsi Camera Albă. „Sau poate m-au atenţionat să nu le mai deranjez pe viitor. Oricare ar fi mesajul, de acum înainte nu vom fi bineveniţi.”

Socotise că Richard va fi extaziat când o va vedea. Aşa se întâmplă, dar nu datorită ei sau pepenilor. Un surâs larg se întipărise pe toată faţa bărbatului, care îşi ascundea o mână la spate.

— Aşteaptă să vezi ce am, zise el în vreme ce Nicole scotea pepenii din raniţe.

Întinse mâna şi desfăcu palma. Pe ea se afla o bilă neagră cu

diametrul de zece centimetri.

— Habar n-am care este logica de la baza funcţionării, sau câtă informaţie trebuie să conţină cererea, spuse Richard. Dar am stabilit un principiu fundamental. Putem solicita şi primi „lucruri”, folosind calculatorul.

— Ce vrei să zici? întrebă Nicole, fără să înţeleagă prea bine de ce îl entuziasma bila neagră.

— Au făcut-o pentru mine, îi explică el, întinzându-i iarăşi bila. Nu pricepi? Undeva aici au o fabrică, capabilă să confecţioneze lucruri pentru noi.

— Atunci poate că „ei”, oricine ar fi, ne vor face ceva de mâncare. (Nicole era oarecum iritată de faptul că Richard nici n-o felicitase şi nici nu-i mulţumise pentru pepeni.) Se pare că păsările n-au de gând să ne mai ajute.

— Nu vor fi probleme. În cele din urmă, o dată ce vom descoperi întreaga gamă de posibilităţi, vom fi în stare să cerem peşte şi cartofi prăjiţi, friptură, salată, orice… cu singura condiţie să fim în stare să explicăm totul în termeni ştiinţifici clari.

Nicole se uită ţintă la bărbat. Cu părul ciufulit, faţa nerasă, cearcănele de sub ochi şi zâmbetul larg, arăta ca un evadat dintr-un ospiciu de nebuni.

— Richard, nu vrei s-o iei mai încet, te rog? Chiar dacă ai găsit Graalul, acordă-mi o secundă şi explică-mi despre ce-i vorba.

— Priveşte ecranul, zise el.

Folosind tastatura, desenă un cerc, pe care îl deformă, transformându-l în pătrat. În mai puţin de un minut, Richard desenă un cub. După ce termină, poziţionă cele opt taste speciale într-o configuraţie prestabilită. Un şir de simboluri stranii se ivi pe monitorul negru.

— Nu-ţi face griji, nu-i nevoie să înţelegem toate amănuntele. Ni se cer doar dimensiunile pentru cub, rosti el.

Introduse o serie de rânduri folosindu-se de tastele alfanumerice.

— Acum, spuse întorcându-se cu faţa spre Nicole, dacă am procedat corect, în circa zece minute vom avea un cub, confecţionat din acelaşi material ca şi mingea.

Cât aşteptară, se serviră cu două bucăţi din pepenele proaspăt. Avea acelaşi gust ca şi celălalt. Friptură cu cartofi ar fi

nemaipomenit, gândea Nicole, în momentul în care peretele se ridică o jumătate de metru de la podea, lăsând să se vadă un cub negru în deschizătură.

— Aşteaptă o clipă, nu-l atinge! o opri Richard. Uită-te aici! îndreptă fasciculul lanternei către întunericul din spatele cubului. Dincolo de pereţii aceştia se întinde o reţea vastă de tuneluri, care trebuie să ducă spre uzine atât de avansate tehnologic, încât nici măcar nu le-am putea recunoaşte. Imaginează-ţi! Să facă orice obiecte la cerere!

Femeia începuse să-i înţeleagă motivul entuziasmului.

— De acum avem capacitatea să ne controlăm destinul într-o oarecare măsură, continuă el. Dacă reuşesc să sparg codul repede, vom putea cere de mâncare, ba poate chiar tot ceea ce ne trebuie ca să construim o barcă.

— Fără motor zgomotos, sper, remarcă sarcastic Nicole.

— De acord, fără motor.

Richard îşi termină pepenele şi se răsuci din nou spre tastatură.

Nicole începea să se neliniştească. Richard izbutise să facă o singură descoperire importantă într-o zi ramană. Tot ceea ce era în stare să prezinte după treizeci şi opt de ore de muncă (nu dormise decât opt ore în perioada aceea) era un singur material nou. Putea să facă obiecte „uşoare” şi negre asemănătoare cu prima bilă, a căror densitate se apropia de a lemnului de plută, ori obiecte „grele”, tot negre, cu densitatea stejarului. Munca îl extenua treptat. Şi nu putea, sau nu voia, s-o lase pe Nicole să preia o parte din povară.

Dacă prima lui descoperire s-a datorat numai norocului? se întrebă femeia, urcând scările pentru plimbarea obişnuită de dimineaţă. Sau dacă sistemul nu-i capabil să confecţioneze altceva decât două tipuri de obiecte negre? Nu putea să nu se gândească la timpul irosit. Până la coliziunea cu Pământul mai rămăseseră şaisprezece zile. Nu se zărea niciun semn al vreunei echipe de salvare. În minte i se strecura tot mai mult ideea că fuseseră abandonaţi.

În seara anterioară, încercase să-i vorbească lui Richard despre planurile lor, dar bărbatul era prea obosit. Nu-i răspunsese. Mai târziu, după ce ea schiţase cu grijă fiecare opţiune şi-l întrebase cum ar fi trebuit procedat în continuare,

constatase că el dormea deja. Când Nicole se trezi la rândul ei după un somn scurt, Richard lucra din nou, refuzând să fie întrerupt fie de micul dejun, fie de conversaţie. Părăsind Camera Albă pentru exerciţiile de dimineaţă, bioloaga se împiedicase de maldărul în continuă creştere de obiecte de pe podea.

Se simţea extrem de singură. Ultimele cincizeci de ore, pe care le petrecuse în majoritate pe cont propriu, trecuseră foarte încet. Unica salvare o constituise lectura. În calculator avea înregistrat textul a cinci cărţi. Una era enciclopedia ei medicală, însă celelalte patru erau destinate destinderii. „Pariez că tot spaţiul disponibil al lui Richard e plin de Shakespeare”, reflectă ea aşezată pe unul dintre zidurile New York-ului. Privi Oceanul Cilindric. La mare depărtare, abia vizibilă prin binoclu din cauza ceţii şi a norilor, se observa zona nordică pe unde intrase prima dată în Rama.

În calculator avea două dintre cărţile scrise de tatăl ei. Favorita lui Nicole era *Regină pentru eternitate,* povestea anilor de tinereţe a lui Aliénor de Aquitania, începând cu adolescenţa petrecută la curtea ducală din Poitiers, căsătoria cu Ludovic Capet[33] al Franţei, cruciada spre Ţara Sfântă şi extraordinarul ei apel personal pentru divorţ adresat papei Eugeniu. Romanul culmina cu divorţul lui Aliénor şi căsătoria cu tânărul şi entuziastul Henric Plantagenet.

Celălalt roman semnat de Pierre des Jardins era capodopera sa universal apreciată, *Eu, Richard Inimă de Leu*[34]*, o* combinaţie de jurnal şi monolog interior, a cărei acţiune se petrecea pe durata a două săptămâni de iarnă, la sfârşitul secolului XII. În acest roman, Richard şi soldaţii săi plecaţi într-o nouă cruciadă fuseseră încartiruiţi în Messina, sub protecţia regelui normand al Siciliei. Acolo, faimosul rege-războinic şi fiu homosexual al lui Aliénor de Aquitania şi Henric Plantagenet retrăia, într-un acces de conştiinţă, principalele evenimente istorice şi personale ale vieţii sale.

Nicole îşi aminti lunga discuţie purtată cu Geneviève după ce fiica ei citise *Eu, Richard,* cu o vară în urmă. Povestea o fascinase pe adolescentă, care-şi surprinsese mama cu o serie

---

[33] Ludovic al VII-lea (cel Tânăr) (1120-1180), rege din dinastia Capeţiană (n. trad.).

[34] Richard Inimă de Leu (1157-1199), rege al Angliei între 1189-1199 (n. trad.).

de întrebări extrem de inteligente. Amintindu-şi de Geneviève, Nicole se întrebă ce făcea fiica ei în momentul acela în Beauvois. *Ţi-au spus că am dispărut,* presupuse Nicole. *Ce termen utilizează militarii? Dispărut în misiune?*

Cu ochii minţii, îşi vedea fiica întorcându-se de la şcoală în fiecare zi, pe bicicletă. „Veşti?” îşi întreba probabil bunicul, de îndată ce trecea pe sub portalul vilei. Pierre nu putea face altceva decât să scuture mâhnit din cap.

Au trecut două săptămâni de când am fost văzută oficial pentru ultima dată. Mai ai încă speranţe, scumpa mea? Fu copleşită de dorinţa arzătoare să stea de vorbă cu Geneviève. O clipă, dând uitării realitatea înconjurătoare, Nicole nu acceptă ideea că de fiica ei o despărţeau milioane de kilometri şi că nu avea niciun mijloc de comunicare. Se ridică pentru a se întoarce în Camera Albă, socotind, în confuzia ei momentană, că i-ar fi putut telefona lui Geneviève de acolo.

Când judecata îi reveni după câteva secunde, fu uluită de uşurinţa cu care mintea îi jucase festa. Clătinând din cap, se aşeză din nou pe zidul care domina oceanul. Rămase acolo aproape două ore şi gândurile îi zburară spre o mulţime de subiecte. Spre sfârşit, când se pregătea să revină în Camera Albă, mintea i se concentră asupra lui Richard Wakefield. *Am încercat, prietenul meu britanic. Am fost mai deschisă cu tine decât am făcut-o cu oricare altul, după Henry. Ghinionul meu a fost să ajung aici cu cineva şi mai încrezător decât mine.*

Se simţea cuprinsă de o tristeţe nedefinită, pe măsură ce cobora scările spre nivelul doi. În tunelul orizontal, coti la dreapta. Tristeţea i se transformă în surpriză când intră în Camera Albă. Richard sări de pe scăunaşul negru şi o întâmpină cu o îmbrăţişare. Se bărbierise şi-şi pieptănase cu grijă părul. Îşi curăţase chiar şi unghiile. Pe masa neagră din mijlocul încăperii se afla un pepene secţionat cu precizie. Câte o felie se găsea pe fiecare dintre cele două farfurii negre aşezate în faţa scaunelor.

Richard îi trase scaunul şi o invită să ia loc. Ocoli masa şi se aşeză la rândul lui. Întinzându-se, îi luă mâna într-a sa.

— Vreau să-mi cer scuze pentru purtarea mea, rosti cu voce aprinsă. În ultimele zile am fost extrem de urâcios. În aceste ore cât te-am aşteptat, m-am gândit la mii de lucruri pe care să ţi le spun, dar cele mai multe dintre ele nu mi le mai amintesc… Ştiu că voiam să-ţi explic cât de importanţi au fost pentru mine

prinţul Hal şi Falstaff. Erau prietenii mei cei mai apropiaţi… Nu mi-a fost uşor să le suport moartea. Durerea este încă foarte mare…

Luă o înghiţitură de apă.

— Dar mai presus de toate, îmi pare rău că nu ţi-am spus ce persoană minunată eşti. Eşti inteligentă, atractivă, spirituală, sensibilă – tot ce-am visat vreodată să găsesc într-o femeie. În ciuda situaţiei noastre, mi-a fost teamă să-ţi mărturisesc ce simt. Bănuiesc că frica de a fi respins a pătruns foarte adânc în mine.

Lacrimi se scurseră prin colţurile ochilor, prelingându-se pe obraji. Bărbatul tremura uşor. Nicole îşi dădea seama ce efort îl costase să-i declare aceste lucruri. Îi puse mâinile pe obraji.

— Cred că şi tu eşti o persoană deosebită, rosti ea.

50. SPERANŢE REÎNNOITE

Richard continuă să lucreze cu calculatorul raman, dar se limită la sesiuni scurte, implicând-o pe Nicole de câte ori era posibil. Făceau plimbări împreună şi sporovăiau ca nişte prieteni vechi. O distra, recitându-i scene întregi din Shakespeare. Poseda o memorie prodigioasă şi încercă să joace ambele roluri din scenele de dragoste dintre Romeo şi Julieta, dar, de fiecare dată când intra pe falset, Nicole izbucnea în hohote de râs.

Într-o noapte vorbiră mai bine de o oră despre Omeh, tribul Senoufo şi viziunile lui Nicole.

— Îţi dai seama că-mi este dificil să accept realitatea fizică a unora dintre aceste istorii, spuse el, încercând să-şi catalogheze curiozitatea. Recunosc totuşi că le găsesc absolut fascinante.

Mai târziu, arătă un interes viu în analizarea simbolurilor din viziunile ei. Era evident că admitea faţeta mistică a lui Nicole ca pe o altă componentă a bogatei ei personalităţi.

Dormiră cuibăriţi unul în altul, înainte de a face dragoste. Când lucrul acesta se întâmplă în cele din urmă, avu loc cu delicateţe şi răbdare, actul surprinzându-i pe amândoi prin uşurinţa şi satisfacţia lui. Câteva nopţi mai târziu Nicole şedea cu capul pe pieptul bărbatului, hoinărind la graniţa somnului. Richard era pierdut pe gânduri.

— Acum câteva zile, rosti el trezind-o cu gingăşie, înainte de a deveni intimi, ţi-am spus că m-am gândit cândva la sinucidere. Atunci mi-a fost frică să-ţi povestesc. Ai vrea să-mi asculţi acum

povestea?

Nicole deschise ochii. Se rostogoli şi-şi propti bărbia în stomacul lui.

— Îhm.

Se întinse şi-l sărută pe ochi înainte ca el să înceapă.

— Bănuiesc că ştii că am fost căsătorit cu Sarah Tydings, când eram amândoi foarte tineri. S-a întâmplat înainte ca ea să devină celebră. Era în primul ei an la Royal Shakespeare Company, iar repertoriul lor jucat la Stratford cuprindea *Romeo şi Julieta, Cum vă place* şi *Cymbeline.* Sarah juca pe Julieta şi pe Rosalind, şi în ambele roluri era fantastică. Pe atunci avea optsprezece ani şi tocmai terminase şcoala. M-am îndrăgostit de ea din prima seară când am văzut-o interpretând-o pe Julieta. Zilnic îi trimiteam trandafiri în cabină şi mi-am cheltuit mare parte din economii pentru a-i vedea toate spectacolele. Am luat de două ori masa împreună, apoi am cerut-o în căsătorie. A acceptat mai mult din uimire decât din dragoste. La sfârşitul verii, am plecat la Cambridge pentru cercetări. Locuiam într-un apartament modest, iar ea s-a transferat la teatrul din Londra. O însoţeam de câte ori puteam, însă după câteva luni studiile au început să-mi consume tot mai mult timp.

Se opri din povestit şi-i aruncă o privire lui Nicole. Femeia nu se mişcase. Şedea pe jumătate răsturnată peste el, cu un surâs de dragoste întipărit pe faţă.

— Continuă, zise ea cu glas încet.

— Sarah era moartă după aventură. Avea în permanenţă nevoie de varietate şi suspans. Lucrurile obişnuite şi plictisitoare o enervau. Să cumpere alimente, de exemplu, constituia o corvoadă colosală. Pentru ea era pur şi simplu prea mult să hotărască ce să comande. De asemenea, considera orice orar ca fiind o constrângere incredibilă.

Trebuia să facem dragoste de fiecare dată în altă poziţie, sau ascultând mereu altă muzică, altminteri se plictisea. Un timp, am avut destulă imaginaţie ca s-o satisfac. Am preluat în acelaşi timp toate corvezile casnice, pentru ca s-o eliberez pe ea. Însă ziua are un număr limitat de ore. În cele din urmă, în ciuda capacităţii mele considerabile, studiile au început să-mi sufere, deoarece îmi cheltuiam întreaga energie făcându-i ei viaţa cât mai interesantă.

La un an după căsătorie, Sarah a hotărât să închirieze un

apartament în Londra, ca să nu mai fie nevoită să facă naveta în fiecare seară. De fapt, petrecea deja câteva nopţi la una dintre prietenele ei actriţe. Dar cariera îi mergea de minune şi aveam bani din belşug, aşa că, de ce să mă fi împotrivit?

N-a trecut mult timp şi zvonurile despre comportamentul ei au început să ia amploare. Am optat să le ignor, fiindu-mi teamă că ea nu va nega dacă aş fi întrebat-o direct. Apoi, într-o noapte, pe când studiam pentru examen, am primit un telefon de la o femeie. Era foarte politicoasă, deşi vizibil tulburată. S-a recomandat ca fiind soţia actorului Hugh Sinclair şi mi-a spus că domnul Sinclair – partenerul lui Sarah în drama americană *In Any Weather* – avea o aventură cu soţia mea. „De fapt”, mi-a spus, „se află în apartamentul soţiei dumneavoastră chiar în acest moment.” Apoi a început să plângă şi a închis.

Nicole ridică mâna şi-l mângâie pe obraz.

— Am simţit că mi se rupe ceva în piept, continuă Richard amintindu-şi durerea încercată atunci. Eram furios, speriat, înnebunit. Am plecat la gară şi am luat trenul de noapte spre Londra. Când taxiul m-a lăsat în faţa apartamentului lui Sarah, am alergat la uşă.

N-am bătut. Am ţâşnit ca fulgerul pe scări şi i-am găsit dormind goi în pat. Am ridicat-o pe Sarah şi am izbit-o de perete – încă îmi aduc aminte sunetul capului ei când a lovit oglinda. Apoi m-am repezit asupra lui, pocnindu-l de două ori peste faţă, până ce i-am transformat-o într-o masă de carne sângerând. A fost groaznic…

Se opri şi începu să plângă în tăcere. Nicole îl îmbrăţişă, încercând să-l liniştească.

— Am fost ca un animal, reluă bărbatul. Am fost mai rău decât tatăl meu. I-aş fi omorât pe amândoi dacă nu m-ar fi împiedicat vecinii.

Câteva minute, niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt. Când Richard vorbi din nou, glasul i se îmblânzise, sunând aproape detaşat.

— A doua zi, după interogatoriul luat de poliţie, după reporterii de la ziarele de scandal şi acuzaţiile lui Sarah, am vrut să mă sinucid. Aş fi făcut-o, dacă aş fi avut un pistol. Tocmai luam în consideraţie celelalte posibilităţi macabre – să înghit droguri, să-mi tai venele cu briciul, să mă arunc de pe un pod –, când m-a sunat un student să-mi ceară nişte amănunte

referitoare la relativitate. După cincisprezece minute petrecute cu gândul la Einstein, sinuciderea încetase să mai reprezinte o alternativă viabilă. Divorţul, cu siguranţă. Celibatul, foarte probabil. În niciun caz moartea. N-aş fi putut pune punct prematur dragostei mele pentru fizică.

Vocea i se frânse.

Nicole îşi şterse ochii şi-l prinse de mâini. Îşi întinse corpul gol peste al lui şi-l sărută.

— Te iubesc, îi spuse ea.

Alarma de la ceasul lui Nicole anunţa că se făcuse iarăşi zi în Rama. Încă zece zile, calculă ea rapid în gând. Ar fi timpul să avem o discuţie serioasă.

Alarma îl trezise şi pe Richard. Bărbatul se întoarse şi-i zâmbi.

— Dragul meu, rosti Nicole, a sosit timpul…

— „Să vorbim despre multe lucruri, spuse morsa.[35]”

— Haide, fii serios. Trebuie să hotărâm ce facem. E limpede că nimeni nu vine să ne caute.

— De acord, încuviinţă Richard ridicându-se şi întinzându-se după cămaşă peste salteaua lui Nicole. De zile întregi mi-a fost teamă de momentul ăsta. Bănuiesc totuşi c-a sosit clipa să ne gândim serios la traversarea înot a oceanului.

— Nu crezi că avem şanse să construim o barcă din materialul negru?

— Nu. Unul dintre materiale este prea uşor, celălalt prea greu. Am putea eventual construi un hibrid care să plutească, dacă am avea cuie, însă fără pânze tot am fi nevoiţi să vâslim… aşadar, cea mai bună şansă este să înotăm.

Se ridică şi se îndreptă spre pătratul negru de pe perete.

— Planurile mele frumoase n-au dat roade, nu-i aşa? (Bătu uşor cu degetul în pătrat.) Şi în afară de barcă aveam de gând să cer friptură cu cartofi.

— „Cele mai bune planuri ale oamenilor şi şoarecilor dau adesea greş”, recită ea din memorie.

— Ce poet ciudat a mai fost bătrânul Robbie[36]. Niciodată n-am priceput ce au văzut oamenii la el.

Nicole termină să se îmbrace şi execută câteva exerciţii de

---

[35] Citat din *Alis prin oglindă*, capit. 4 de Lewis Carroll (n. red.).

[36] Robert Burns (1759-1795), poet preromantic scoţian; citatul este din poezia *Unui şoarece*, 1785 (n. trad.).

înviorare.

— Pfui, făcu ea, mi-am ieşit din formă. Niciun fel de exerciţii fizice mai serioase de zile întregi. Îl privi pe Richard, care o privea zâmbind ştrengar. Pe tine nu te-am pus la socoteală, prostuţule!

— Eu unul am făcut-o, surâse el. Este aproape singurul exerciţiu care mi-a plăcut vreodată. La Academie am urât întotdeauna acele week-end-uri speciale de „antrenament fizic”.

Puse pe masă felii mici de pepene.

— Încă trei prânzuri în afară de acesta, rosti cu glas lipsit de emoţie. Ar trebui să pornim înainte de căderea nopţii.

— De ce să nu plecăm chiar în dimineaţa asta?

— Nu. Tu mergi să inspectezi coasta şi să alegi un loc optim. Noaptea trecută am găsit pe calculator ceva care m-a uluit complet. Nu ne va da mâncare sau bărci cu pânze, dar se pare că am pătruns în sfârşit într-o altă ordine structurală.

După micul dejun, Nicole îl sărută pe Richard şi se îndreptă spre suprafaţă. Nu-i trebui mult timp să cerceteze coasta. N-avea niciun rost să aleagă un anume punct de plecare. Realitatea înfricoşătoare a traversării oceanului o copleşea. Există toate şansele ca nici eu şi nici Richard să nu mai fim în viaţă când se va lăsa iarăşi întunericul.

Încercă să-şi închipuie cum s-ar simţi mâncată de un rechin biot. Ar fi o moarte rapidă? Ori s-ar îneca lent, conştientă că picioarele i-au fost amputate? O trecură fiorii. Poate c-ar trebui să obţinem încă un pepene… Ştia că n-avea sens. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuiau să înoate.

Întoarse spatele spre ocean. Cel puţin, ultimele zile au fost minunate, îşi zise în sinea ei, nedorind să se mai gândească la previziunile întunecate. Richard a fost un tovarăş excelent. În toate privinţele. Îşi permise luxul de a-şi aduce aminte de clipele petrecute împreună, după care zâmbi şi porni înapoi spre adăpost.

— Dar la ce mă uit? întrebă Nicole în vreme ce altă imagine fulgeră pe ecranul negru.

— Nu sunt foarte sigur, replică Richard. Ştiu doar că am reuşit să apelez un soi de listă lungă. Îţi aminteşti configuraţia aceea a comenzilor care producea rânduri de simboluri aducând a sanscrită? Ei bine, tot privindu-le am observat un anumit şablon.

M-am oprit la începutul acestui pasaj, am schimbat poziţia ultimelor taste şi am apăsat din nou punctul dublu. Deodată pe ecran a apărut o imagine. De fiecare dată când atingeam o tastă alfanumerică, imaginea se schimba.

— De unde ştii că ne uităm la transmisia unui senzor?

Richard introduse o comandă, şi în imagine se produse o modificare.

— Câteodată, văd lucruri pe care le recunosc. Priveşte-o pe asta, de exemplu. N-ar putea fi scara Beta, fotografiată din mijlocul Câmpiei Centrale?

Nicole studie imaginea.

— Posibil, dar nu-mi dau seama cum ai putea să fii vreodată sigur.

Bărbatul introduse altă comandă. Următoarele trei imagini erau de neînţeles. A patra prezenta o formă ascuţită în partea de sus a cadrului.

— Ăsta nu-i unul dintre coarnele mici, privit din apropierea Marelui Corn?

Oricât s-ar fi străduit, Nicole nu reuşea să vizualizeze imaginea care s-ar fi văzut din vârful cornului uriaş situat în centrul Emisferei Sudice. Richard continuă să comute imaginile. Din cinci cadre, doar unul era mai clar.

— Undeva trebuie să existe un algoritm de mărire, mormăi el. Atunci aş fi în stare să reglez toate imaginile.

Pentru femeie devenise limpede că Richard se afla pe punctul de a începe o nouă perioadă de muncă intensă. Se apropie de el şi-şi trecu braţele pe după gâtul lui.

— Te-aş putea convinge mai întâi de altceva? îl întrebă, întinzându-se şi sărutându-i pe gură.

— Cred că da, replică el, lăsând din mână tastatura. Îmi va face probabil bine să-mi limpezesc mintea.

Nicole se găsea în mijlocul unui vis minunat. Era din nou acasă, în vila din Beauvois. Richard şedea lângă ea pe canapeaua din sufragerie, ţinând-o de mână. Fiica şi tatăl ei stăteau vizavi în fotolii.

Visul îi fu întrerupt de glasul insistent al lui Richard. Când Nicole deschise ochii, electronistul stătea alături iar entuziasmul i se citea în voce.

— Aşteaptă pân-ai să vezi, scumpo! spuse el ajutând-o să se

ridice. Este fantastic! Cineva a mai rămas aici.

Nicole îşi alungă visul din minte şi privi pătratul negru indicat de Richard.

— Îţi vine să crezi? întrebă bărbatul, sărind în sus de bucurie. Nu-i nicio îndoială. Nava militară continuă să fie andocată.

Abia atunci, femeia înţelese că privea exteriorul lui Rama. Clipi din ochi şi ascultă explicaţia lui Richard.

— O dată ce am desluşit codul pentru parametrii de mărire, aproape toate cadrele s-au limpezit. Setul de imagini pe care ţi l-am arătat mai devreme trebuie să constituie rezultatul în timp real a sute de senzori optici. Şi cred că am aflat cum să accesez şi bazele de date ale celorlalţi senzori.

Richard jubila. O îmbrăţişă pe Nicole şi o ridică în aer. O strânse la piept şi o sărută de câteva ori, ţopăind prin cameră ca un nebun.

Când în sfârşit se calmă, femeia studie timp de un minut imaginea de pe ecran. În mod cert era nava militară *Newton*; însemnele se vedeau clar.

— Aşadar modulul ştiinţific a plecat acasă, comentă ea.

— Da, după cum mă aşteptam. Îmi era teamă că vor pleca amândouă, astfel că după traversarea oceanului ne-am fi pomenit în continuare prizonieri, de data aceasta într-o închisoare mai mare.

Acelaşi gând o neliniştise şi pe Nicole. Îi zâmbi.

— Atunci lucrurile sunt destul de simple, nu-i aşa? Traversăm înot Oceanul Cilindric şi ne îndreptăm spre telescaun. Sus vom fi aşteptaţi de cineva.

Nicole începu să-şi împacheteze lucrurile. Între timp, Richard continuă să apeleze alte fotografii.

— Ce faci? îl întrebă Nicole. Credeam că mergem la o partidă de înot.

— N-am terminat de trecut în revistă toţi senzorii de când am descoperit parametrii de mărime. Vreau doar să fim siguri că nu scăpăm din vedere nimic important. Durează încă un ceas, sau mai puţin.

Femeia se opri din împachetat şi se aşeză lângă el în faţa ecranului. Imaginile erau cu adevărat interesante. Unele reprezentau cadre exterioare, dar cele mai multe arătau diferite zone din interiorul lui Rama, inclusiv din adăposturile subterane. O fotografie magnifică era luată din partea de sus a încăperii

unde se găseau sferele fierbinţi, învelite în material spongios. Cei doi astronauţi urmăriră imaginea câteva clipe, cu speranţa de a zări un octopăianjen negru şi auriu, dar nu distinseră nicio mişcare.

Se găseau aproape de sfârşitul listei, când un cadru prezentând treimea inferioară a scării Alfa îi ului complet. Acolo, coborând pe scări, se desluşeau siluete umane în costume spaţiale. Richard şi Nicole urmăriră timp de cinci secunde siluetele, apoi explodară de bucurie.

— Vin! strigă Richard ridicându-şi braţele spre tavan. Vom fi salvaţi!

51. PLAN DE EVACUARE

Richard devenea nerăbdător. El şi Nicole aşteptau de peste o oră pe zidurile New York-ului, scrutând cerul în căutarea unui elicopter.

— Unde naiba sunt? mârâi bărbatul. Nu durează decât cincisprezece minute să ajungi cu roverul de la baza scării Alfa la tabăra Beta.

— Poate că ne caută în altă parte, opină încurajator Nicole.

— Ridicol! Cu siguranţă vor merge mai întâi la Beta, şi chiar dacă n-ar reuşi să repare sistemul de telecomunicaţii, cel puţin mi-ar găsi ultimul mesaj. În el anunţam că iau o şalupă spre New York.

— Probabil că ştiu că în oraş nu există locuri unde să aterizeze cu elicopterul. Poate că vin ei înşişi cu o barcă.

— Fără să încerce să ne repereze mai întâi din elicopter? Puţin probabil. (Se întoarse spre ocean, încercând să distingă vreo ambarcaţiune). O barcă, o barcă! Regatul meu pentru o barcă![37]

Femeia râse, dar Richard de-abia dacă schiţă un zâmbet.

— Doi oameni ar fi putut asambla o barcă în mai puţin de jumătate de ceas. La dracu', ce-i reţine atât de mult?

În frustrarea sa, porni emiţătorul comunicatorului.

— Ascultaţi aici, băieţi! Dacă vă aflaţi pe undeva în vecinătatea Oceanului Cilindric, identificaţi-vă. Şi pe urmă, mişcaţi-vă repede încoace! Stăm pe zid şi ne-am săturat să vă

---

[37] Parafrază a celebrei replici din *Richard al III-lea* de William Shakespeare: „Un cal! Un cal! Regatul meu pentru un cal!" (actul 5, scena 4) (n. trad.).

aşteptăm.

Nu primi niciun răspuns. Nicole se aşeză.

— Ce faci?

— Cred că te frământi îndeajuns pentru amândoi, replică ea. Şi am obosit să stau în picioare fluturând din mâini. Privi dincolo de ocean. Ar fi mult mai uşor, continuă gânditoare, dacă am reuşi pur şi simplu să zburăm pe deasupra.

Richard îşi lăsă capul pe un umăr şi o ţintui cu ochii.

— Ce idee măreaţă, declară câteva secunde mai târziu. De ce nu ne-am gândit mai devreme? Se aşeză imediat şi începu să tasteze pe calculator. „Laşii mor de multe ori înainte de moarte, pe când cei îndrăzneţi nu simt decât muşcătura morţii[38]”, murmură ca pentru sine.

Nicole îl urmări acţionând furios tastele.

— Ce vrei să faci? se interesă, aruncând o privire peste umărul său.

— Trei! strigă el după ce termină. Trei ar trebui să fie de ajuns. (Ridică privirea.) Vrei să auzi planul cel mai scandalos din întreaga istorie a expediţiilor interplanetare?

— De ce nu? surâse neîncrezător femeia.

— Ne vom construi leagăne din corzile plaselor, iar păsările ne vor purta peste Oceanul Cilindric.

Bioloaga se uită la el în tăcere câteva secunde.

— Presupunând că putem confecţiona leagănele, zise ea sceptic, cum le vom convinge pe păsări să ne ducă dincolo?

— Asigurându-le că-i în interesul lor, sună replica lui Richard. Ori ameninţându-le în vreun fel… Habar n-am, la asta ne vom gândi.

Nicole era total neîncrezătoare.

— Oricum, reluă Richard apucând-o de mână şi trăgând-o jos de pe zid, e mai bine decât să stăm aici şi să aşteptăm o barcă sau un elicopter.

Cinci ore mai târziu, nu se zărea încă niciun semn al echipei de salvare. După ce terminară de confecţionat leagănele, Richard o lăsă pe Nicole pe zid şi se întoarse în Camera Albă pentru a mai verifica o dată transmisiile senzorilor optici. Reveni, spunând că i se păruse că zărise nişte siluete în vecinătatea taberei Beta, dar rezoluţia cadrului respectiv fusese

---

[38] *Iulius Cezar* de William Shakespeare, act 2, sc. 2 (n. red.).

foarte proastă. Aşa cum stabiliseră, Nicole folosise emiţătorul la fiecare jumătate de oră, fără a primi vreun răspuns.

— Richard, îl întrebă Nicole în timp ce el programa o animaţie în calculator, de ce crezi că echipa de salvare folosea scările?

— Cine ştie? Poate că telescaunul nu mai funcţionează şi nu există niciun inginer care să-l repare.

— Mi se pare ciudat.

„Ceva nu-mi dă pace, dar nu îndrăznesc să-i spun lui Richard până nu reuşesc să mă explic. El nu crede în intuiţie.” îşi privi ceasul. „Am procedat bine, raţionalizând pepenele. Dacă echipa de salvare nu apare şi planul ăsta nebunesc dă greş, nu vom putea înota până mâine.”

— Proiectul preliminar e gata, declară cu emfază Richard şi-i făcu semn femeii să i se alăture. Dacă în principiu eşti de acord cu desenul, arătă el spre monitor, atunci continuă cu detaliile.

În imagine, trei păsări mari, fiecare cu o frânghie înfăşurată în jurul trupului, zburau în formaţie deasupra oceanului. Balansându-se sub ele şi prinsă de trei corzi, o siluetă umană era aşezată într-un leagăn fragil.

— Mi se pare în regulă, rosti Nicole, fără să se gândească o clipă că un asemenea eveniment putea să aibă loc în realitate.

— Nu-mi vine a crede că facem aşa ceva, remarcă ea, apăsând pentru a doua oară plăcuţa care declanşa deschiderea vizuinii păsărilor.

Prima încercare de a reînnoi contactul nu avu niciun rezultat. A doua oară, fu rândul lui Richard să urle în hăul întunecat.

— Ascultaţi-mă, păsărilor! răcni el cu glasul său cel mai ameninţător. Trebuie să vorbesc cu voi. Imediat! Ia veniţi încoace în pas alergător.

Nicole se văzu nevoită să-şi reţină hohotele de râs. Richard începu să arunce cu obiectele negre în tunel.

— Vezi, rânji, ştiam eu că blestematele astea vor fi bune la ceva.

În cele din urmă, auziră nişte zgomote în adâncurile coridorului vertical. Perechea de păsări pe care o ştiau se ridică în zbor din bârlog şi începu să ţipe la Richard şi Nicole. Nici măcar nu se uitară la monitorul pe care bărbatul îl întindea spre ele. După ce termină de vociferat, perechea zbură peste tancul-santinelă, iar capacul se închise la loc.

— N-are niciun rost, spuse Nicole când electronistul îi ceru să deschidă din nou capacul. Până şi prietenii noştri ne sunt împotrivă. Făcu o pauză înainte de a apăsa placa. Ce ne facem, dacă ne atacă?

— N-o vor face, declară Richard indicându-i să deschidă capacul. Pentru orice eventualitate însă vreau să stai deoparte, acolo. Vorbesc eu cu amicele noastre înaripate.

De îndată ce capacul se dădu în lături a treia oară, din adâncuri izbucniră sunete ameninţătoare. Richard începu la rândul lui să răcnească în jos şi să arunce cu obiecte negre.

Unul dintre ele lovi santinela şi produse o detunătură ca un foc de armă.

Cele două păsări urcară din tunel, ţipând către Richard. Alte trei-patru se aflau în spatele lor. Zgomotul era incredibil. Richard nu renunţă; continuă să urle şi să arate cu degetul monitorul calculatorului. În cele din urmă, reuşi să le capteze atenţia.

Grupul păsărilor urmări descrierea grafică a zborului peste ocean. Richard ridică un leagăn în mâna stângă şi reluă din nou demonstraţia pe monitor. Între păsări se încinse o discuţie agitată, spre sfârşitul căreia, inginerul simţi totuşi că pierduseră partida. În vreme ce încă o pereche de păsări zbură pe deasupra santinelei, Richard coborî câteva trepte, până ajunse pe prima platformă.

— Opriţi-vă, răcni el cât putu de tare.

Perechea păsării din catifea neagră se repezi înainte cu ciocul, ameninţător, oprindu-se la mai puţin de un metru de faţa lui. Zgomotul asurzea. Richard nu cedă. În ciuda protestelor păsărilor, coborî pe a doua platformă. În cazul în care capacul se închidea, nu avea cum să mai iasă afară.

Ridică din nou leagănul şi arătă spre monitor. Un cor de ţipete îi comunică răspunsul. Apoi, acoperind vociferările păsărilor, se auzi alt sunet, asemănător cu o sirenă de incendiu dintr-un loc public. Toate păsările tăcură aproape imediat. Se calmară şi se aşezară pe platforme, privind în jos spre tancul-santinelă.

Adăpostul deveni imediat liniştit. După câteva secunde, Richard distinse un fâlfâit de aripi şi altă pasăre îşi făcu apariţia în coridorul vertical. Se ridică lent până la nivelul pământeanului şi se roti încet în faţa lui. Avea corp gri catifelat şi ochii cenuşii, pătrunzători. În jurul gâtului purta două inele groase, colorate în

roşu-vişiniu.

Creatura îl studie pe Richard şi ateriză pe terasa de vizavi. Pasărea care stătuse acolo îi făcu loc numaidecât, luându-şi în grabă zborul. Când nou sosita vorbi, glasul îi sună blând şi limpede. După ce termină, pasărea neagră se apropie de ea şi păru să-i explice cauza vânzolelii. De câteva ori îl priviră amândouă pe Richard. Socotind că înclinarea capetelor lor constituia o invitaţie, inginerul prezentă încă o dată animaţia şi ridică leagănul. Pasărea cu inele vişinii zbură lângă el, pentru a vedea mai bine.

Creatura făcu o mişcare bruscă şi Richard fu cât pe ce să cadă de pe platformă. Ceea ce putea fi interpretat ca un hohot de râs al păsărilor fu oprit de câteva cuvinte ale conducătoarei, care rămase apoi nemişcată, ca adâncită în gânduri, mai bine de un minut. În cele din urmă, aţinti o gheară către Richard, îşi desfăcu aripile uriaşe şi se ridică prin deschizătură la lumina zilei.

Bărbatul rămase încremenit câteva secunde. Creatura uriaşă se ridică deasupra vizuinii, fiind curând urmată de cele două păsări mai bine cunoscute. După câteva momente, capul lui Nicole apăru în deschizătură.

— Nu vii? întrebă ea. Nu ştiu cum ai reuşit, dar se pare că prietenele noastre sunt gata de drum.

52 ZBORUL 302

Richard strânse bine harnaşamentul în jurul mijlocului şi şezutului lui Nicole.

— Picioarele îţi vor atârna, explică el, iar la început, când corzile se vor întinde, vei avea senzaţia că te prăbuşeşti.

— Dacă ating suprafaţa apei?

— Va trebui să ai încredere că păsările vor zbura destul de sus. Cred că sunt foarte inteligente, în special cea cu inele roşii.

— Crezi că-i regina lor? se interesă Nicole, potrivindu-şi leagănul pentru a sta cât mai confortabil.

— În orice caz, echivalentul ei. De la început, a lăsat să se înţeleagă că va zbura în centrul formaţiei.

Richard urcă pe panta abruptă până la zid, ţinând în mână cele trei corzi ale leagănului. Păsările stăteau liniştite unele lângă altele, privind fix oceanul. Încuviinţară din capete când Richard le legă frânghiile în jurul trupurilor, chiar în spatele

aripilor. Urmăriră monitorul calculatorului, în timp ce bărbatul le prezentă încă o dată modul de decolare. Trebuiau să se înalţe împreună în văzduh, încet, să întindă corzile la verticală deasupra lui Nicole, şi apoi s-o ridice sus, înainte de a zbura spre nord, peste ocean.

Richard verifică dacă nodurile erau sigure, după care reveni lângă Nicole, la baza zidului. Femeia se găsea la numai cinci metri de apă.

— Dacă, prin cine ştie ce întâmplare, păsările nu se întorc după mine, să nu aştepţi la nesfârşit. De îndată ce găseşti echipa de salvare, asamblaţi barca şi veniţi să mă luaţi. Voi fi jos, în Camera Albă. Inspiră adânc. Drum bun, draga mea. Aminteşte-ţi că te iubesc.

Nicole îşi dădea seama după bătăile inimii că momentul zborului sosise. Îl sărută uşor pe buze.

— Şi eu te iubesc.

După ce se desprinseră din îmbrăţişare, Richard le făcu semn din mână păsărilor. Cea de catifea gri se ridică cu grijă în aer, urmată imediat de celelalte două. Plutiră în formaţie deasupra lui Nicole. Femeia simţi corzile tensionându-se şi, după o clipă, se trezi ridicată în aer.

Câteva secunde mai târziu, coarda elastică începu să se întindă şi Nicole aproape că atinse din nou solul. Păsările zburară şi mai sus, îndreptându-se spre ocean, în vreme ce biologa se simţea ca o jucărie yoyo, legănându-se în sus şi-n jos, pe măsură ce corzile se alungeau şi se contractau.

Zborul se dovedi captivant. Atinse apa doar o singură dată, când se afla încă în apropierea ţărmului. Pe moment fu cuprinsă de spaimă, însă păsările o ridicară repede, înainte să-şi ude tălpile. De îndată ce coarda atinse alungirea maximă, zborul se desfăşură lin. Nicole şedea în leagăn, ţinându-se cu mâinile de două dintre cele trei corzi de susţinere şi cu picioarele balansându-se la aproximativ opt metri deasupra valurilor.

La mijlocul oceanului, apa era calmă. Pe la jumătatea distanţei, Nicole zări două siluete întunecate înotând paralel pe direcţia ei. Fu convinsă că erau rechini bioţi. Mai observă alte două-trei specii, din care una, lungă şi subţire ca un ţipar, se înălţă din apă, urmărindu-i zborul. „Pfui, reflectă ţintuind oceanul cu privirea, ce bine îmi pare că n-a trebuit să înotăm.”

Aterizarea se execută uşor. Pe Nicole o îngrijorase faptul că

păsările ar fi putut să nu fie conştiente de faleza de cincizeci de metri de pe ţărmul opus. Se neliniştise degeaba. Pe măsură ce se apropiau de coastă, păsările îşi măriră treptat altitudinea. Femeia fu aşezată la circa zece metri de marginea falezei.

Uriaşele păsări aterizară în preajmă. Nicole se eliberă din leagăn şi se apropie de ele. Le mulţumi cu căldură şi încercă să le mângâie capetele, dar ele se feriră de atingere. Creaturile se odihniră câteva minute, apoi, la un semnal al liderei, îşi luară zborul spre New York.

Intensitatea emoţiei încercate o surprinse. Îngenunche şi sărută pământul. De-abia în momentul acela îşi dădu seama că nu sperase niciodată cu adevărat să scape teafără din New York. Înainte de a începe să caute echipa de salvare cu binoclul, revăzu în minte tot ce i se întâmplase de la traversarea fatidică cu icemobilul. „De atunci parcă a trecut o veşnicie, îşi spuse în gând. Acum totul s-a schimbat.”

Richard desfăcu legăturile conducătoarei şi le lăsă să cadă. Păsările erau acum libere. Creatura cenuşie îşi răsuci gâtul să vadă dacă bărbatul terminase. Roşul vişiniu al inelelor părea şi mai viu în plină zi. Richard se întrebă ce semnificaţie aveau inelele, conştient că exista o probabilitate foarte mare să nu mai vadă niciodată acele magnifice creaturi extraterestre.

Nicole se apropie de el. Când aterizase, îl îmbrăţişase cu pasiune. Păsările îi fixaseră îndrăzneţ, exprimându-şi curiozitatea. Şi ele trebuie să-şi pună întrebări în privinţa noastră, medită Nicole. Ca lingvist, îşi imagină ce ar fi însemnat de fapt să discute cu o specie extraterestră, să înţeleagă în final cum operează o inteligenţă total diferită de cea umană.

— Mă întreb cum să le spunem la revedere şi mulţumesc, zise Richard.

— Nu ştiu, dar ar fi frumos…

Se întrerupse pentru a privi lidera. Aceasta îşi chemase însoţitoarele şi acum cele trei păsări stăteau cu faţa spre astronauţi. La un semnal, îşi desfăcură aripile la anvergura maximă şi formară un cerc. Executară o rotaţie completă, după care se dispuseră din nou în linie cu faţa la oameni.

— Haide, îndemnă Nicole. Asta putem face şi noi.

Se aşezară unul lângă altul, cu braţele întinse, privindu-şi prietenele înaripate. Nicole îl cuprinse apoi pe Richard după

umeri şi îl trase după ea într-o mişcare de rotaţie. Richard, care nu se remarca întotdeauna prin graţie, se împiedică la un moment dat, dar reuşi să termine salutul. Biologa şi-o închipui pe lidera păsărilor zâmbind, în vreme ce ea şi Richard se îndreptau după rotaţia executată.

Câteva secunde mai târziu, păsările îşi luară zborul. Se ridicară tot mai sus, până ajunseră la limita câmpului vizual al lui Nicole. Apoi se îndreptară către sud, traversând oceanul spre casă.

— Mergeţi cu bine, le şopti ea.

Echipa de salvare nu se afla în vecinătatea bazei Beta. De fapt, Richard şi Nicole nu zăriră nicio urmă a ei pe durata călătoriei de treizeci de minute cu roverul, în lungul ţărmului.

— Tipii ăştia trebuie să fie tare tâmpiţi, bombăni Richard. Mesajul meu sărea pur şi simplu în ochi. E posibil să nu fi ajuns încă până aici?

— Au mai rămas mai puţin de trei ore până la căderea nopţii, opină Nicole. Poate că s-au întors deja în *Newton.*

— Ei bine, atunci să-i ia naiba! Să înghiţim ceva, după care mergem la telescaun.

— Crezi că ar trebui să mai păstrăm ceva din pepene? întrebă Nicole câteva minute mai târziu, în vreme ce mâncau şi Richard îi aruncă o privire perplexă. Pentru orice eventualitate, adăugă ea.

— Ce fel de eventualitate? Chiar dacă nu găsim echipa aia de idioţi şi urcăm singuri scara, tot vom fi plecaţi de aici după ce se întunecă. Adu-ţi aminte, în capul scărilor ne vom găsi iarăşi în imponderabilitate.

Nicole zâmbi.

— Poate că sunt eu mai precaută din fire, declară punând câteva bucăţele în raniţă.

Parcurseseră trei sferturi din drumul până la telescaun şi scara Alfa, când zăriră cele patru siluete. Păreau să fi ieşit din conglomeratul de clădiri desemnat ca Parisul raman şi mergeau în direcţia opusă roverului.

— Ţi-am spus că sunt idioţi, exclamă Richard. Nici n-au bunul simţ să-şi scoată costumele spaţiale. Trebuie să fie o echipă specială trimisă cu nava doar pentru a ne găsi şi duce înapoi.

Manevră roverul de-a curmezişul Câmpiei Centrale în direcţia

pământenilor. Ajunşi la o sută de metri, începură amândoi să strige, dar oamenii în costume spaţiale îşi Continuară neabătuţi drumul spre vest.

— Probabil că nu ne aud, presupuse Nicole. Încă mai au căştile şi echipamentele de emisie.

Furios la culme, Richard se apropie la cinci metri de şirul indian, opri roverul şi sări jos în grabă. Alergă spre conducătorul echipei, strigând cât îl ţinea gura.

— Hei, băieţi, urlă el, suntem aici, în spatele vostru! Ajunge să vă întoarceţi…

Se opri ca trăsnit, privind figura lipsită de expresie a bărbatului din frunte. Îi recunoscuse chipul. Dumnezeule, era Norton! se cutremură involuntar şi un frison îi trecu prin şira spinării. Abia avu timp să sară într-o parte, în vreme ce procesiunea trecu încet pe lângă el. Paralizat încă de şoc, studie feţele celorlalţi trei; niciuna nu-şi schimbă expresia în tot acest interval. Erau alţi trei astronauţi din echipajul care explorase Rama I.

Nicole i se alătură după câteva secunde.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu s-au oprit? (Faţa lui Richard era albă ca varul.) Nu te simţi bine?

— Sunt bioţi, murmură el. Bioţi umani!

— Ceee? strigă Nicole, cu o urmă de teroare în glas.

Alergă repede spre conducătorul şirului şi privi chipul dinapoia vizorului de sticlă. Fără nicio îndoială, era Norton. Fiecare trăsătură a feţei, culoarea ochilor şi chiar mustaţa bine îngrijită, erau absolut perfecte. Numai că ochii erau goliţi de orice expresie.

Acum când observa cu atenţie, mişcările trupului păreau de asemenea artificiale. Fiecare pas urma un model precis, iar de la individ la individ nu existau decât variaţii minore. Richard are dreptate, socoti Nicole. Sunt bioţi umani. Au fost probabil confecţionaţi după imagini, la fel ca pasta de dinţi şi peria. Un moment se simţi cuprinsă de panică. Dar nu avem nevoie de o echipă de salvare, îşi spuse, încercând să se calmeze. Nava militară este încă andocată pe cilindru.

Pe Richard, descoperirea bioţilor umani îl copleşise. Rămase în rover câteva minute, incapabil să conducă, punându-şi întrebări la care oricum nu putea răspunde.

— Ce se întâmplă aici? repetă iarăşi şi iarăşi. Să se bazeze toţi bioţii ăştia pe specii existente undeva în Univers? Şi, în primul rând, de ce au fost fabricaţi?

Înainte de a se îndrepta spre lift, insistă să-i filmeze pe bioţii umani.

— Păsările şi octopăianjenii sunt fascinanţi, declară în vreme ce încadra în prim-plan mişcarea picioarelor „echipei Norton”, dar filmul ăsta le va lua piuitul tuturor.

Nicole îi reaminti că rămăseseră mai puţin de două ceasuri până la lăsarea întunericului şi era încă posibil să fie nevoiţi să urce Scara Zeilor. Satisfăcut că imortalizase pe peliculă bizara procesiune, Richard se aşeză la volanul roverului şi îndreptă vehiculul spre scara Alfa.

Nu fu nevoie de niciun test pentru a verifica funcţionarea liftului; când ajunseră lângă el, mergea. Richard sări din rever şi alergă în camera de comandă.

— Coboară cineva, exclamă arătând în sus.

— Sau ceva, adăugă Nicole cu o voce sumbră.

Cele cinci minute de aşteptare durară o veşnicie. La început, nici Richard şi nici Nicole nu spuseră nimic. Mai târziu însă bărbatul sugeră că ar fi bine să aştepte în rever, în caz că trebuiau să plece în grabă.

Amândoi îndreptară binoclurile spre cablul întins până la ceruri.

— Un bărbat! strigă Nicole.

— Generalul O’Toole! exclamă Richard peste câteva clipe.

Într-adevăr aşa era. Generalul Michael Ryan O’Toole, ofiţer al Forţei Aeriene Americane, cobora cu telescaunul. Se găsea la câteva sute de metri deasupra lui Richard şi Nicole, aşa încât nu-i observase. Era preocupat să admire prin binoclu frumuseţea peisajului extraterestru din jur.

Generalul O’Toole se pregătea să părăsească definitiv Rama când, urcând cu liftul, distinsese ceva ce aducea cu trei păsări zburând spre sud, pe cerul raman. Se hotărâse să se întoarcă şi să vadă dacă reuşea să le localizeze din nou. Era complet nepregătit pentru primirea călduroasă care-l aştepta la sfârşitul drumului.

53. PLANUL TRINITY

Când Richard Wakefield părăsise *Newton* ca să se întoarcă în

Rama, O'Toole fusese ultimul membru din echipaj care îi spuse la revedere. Generalul aşteptase cu răbdare ca toţi ceilalţi să termine de vorbit.

— Eşti realmente sigur că vrei s-o faci? îşi întrebase prietenul Tabori. Ştii prea bine că în curând comitetul va declara Rama zonă interzisă.

— Până atunci, rânjise Richard, voi fi în drum spre Beta. Tehnic vorbind, nu voi fi încălcat niciun ordin.

— Prostii, îl întrerupse furios Heilmann. Dr. Brown şi cu mine suntem la comanda acestei misiuni. Amândoi ţi-am cerut să rămâi la bord.

— Iar eu v-am repetat de câteva ori că am lăsat câteva lucruri personale, foarte importante pentru mine, în interior, declarase răspicat Richard. În plus, ştiţi la fel de bine că niciunul dintre voi nu va avea nimic de făcut în următoarele câteva zile. De îndată ce va fi dat ordinul oficial de abandonare a misiunii, toate activităţile principale vor fi încheiate. Vom fi anunţaţi când să ne desprindem şi să pornim către Pământ.

— Îţi mai amintesc o dată, replicase Heilmann, că ceea ce faci constituie un act de insubordonare. La întoarcerea pe Pământ, intenţionez să te aduc în faţa…

— Las-o moartă, Otto, îl întrerupsese Richard fără ranchiună.

Îşi privise costumul spaţial şi începuse să-şi pună casca. Ca întotdeauna, Francesca înregistrase scena pe casetă video. De la conversaţia purtată între patru ochi cu Richard, cu o oră în urmă, fusese ciudat de tăcută. Părea detaşată, ca şi cum gândurile îi erau în altă parte.

O'Toole se îndreptase spre Richard şi-i întinsese mâna.

— N-am petrecut mult timp împreună, Wakefield, însă ţi-am admirat întotdeauna lucrările, rostise el. Mult noroc înăuntru şi nu-ţi asuma riscuri inutile.

Richard fusese surprins de zâmbetul cald al generalului. Se aşteptase ca ofiţerul american să încerce să-l convingă să renunţe.

— E o privelişte magnifică în Rama, generale. O combinaţie între Marele Canion, Alpi şi piramidele egiptene.

— Am pierdut deja patru oameni, replicase O'Toole. Vreau să te văd întors teafăr. Dumnezeu să te aibă în pază!

Richard îi strânsese mâna, îşi pusese casca şi păşise în ecluză. Ceva mai târziu după plecarea sa, Heilmann critică

atitudinea lui O'Toole.

— M-ai dezamăgit, Michael. Din strângerea aceea de mână, tânărul nostru coleg ar fi putut trage concluzia că, de fapt, eşti de acord cu acţiunea lui.

O'Toole îl fixă pe amiralul german.

— Wakefield are curaj, Otto. Şi principii. Nu-i este frică nici de ramani şi nici de măsurile disciplinare ale ASI. Admir această încredere în sine.

— Prostii, pufni Heilmann. Wakefield e un tip impertinent şi arogant. Ştii ce a lăsat înăuntru? câţiva dintre roboţii aceia idioţi. Pur şi simplu nu-i place să dea ascultare ordinelor. Vrea să facă doar ceea ce consideră că-i mai important pentru el.

— Iar asta îl apropie foarte mult de noi, remarcă Francesca şi în cabină se făcu linişte. Richard este foarte deştept, continuă ea cu o voce îmblânzită. Probabil are motivele lui pentru a se întoarce în Rama, pe care niciunul dintre noi nu le înţelegem.

— Sper doar să vină înapoi înainte de a se face întuneric, aşa cum a promis, spuse Janos. Nu cred că aş suporta să pierd încă un prieten.

Astronauţii ieşiră pe coridor.

— Unde-i dr. Brown? întrebă Janos pe Francesca.

— Cu Yamanaka şi Turgheniev. Discută posibilele sarcini ale echipajului pe durata călătoriei de întoarcere. Am rămas atât de puţini, încât va trebui să ne policalificăm. Chiar m-a întrebat dacă aş putea servi ca rezervă a inginerului de navigaţie. Îţi poţi închipui una ca asta?

— Cu uşurinţă, încuviinţă Janos. Ai putea învăţa fără probleme atribuţiile oricărui inginer din navă.

În spatele lor mergeau Heilmann şi O'Toole. Ajunşi la capătul coridorului dinspre cabinele individuale, O'Toole vru să se îndepărteze.

— O clipă, Michael, îl opri Heilmann. Trebuie să-ţi vorbesc despre altceva. Episodul Wakefield aproape că m-a făcut să uit. Poţi veni în cabina mea peste o oră?

— În esenţă, explică Heilmann indicând criptograma de pe monitor, este vorba despre o schimbare majoră în procedura Trinity. Nimic surprinzător. Acum, când cunoaştem mai multe despre Rama, era de aşteptat ca lucrurile să se prezinte oarecum diferit.

— Totuşi n-am anticipat niciodată să utilizăm toate cele cinci arme. Perechea suplimentară a fost adusă la bord numai în eventualitatea unei defecţiuni. Atâtea megatone ar vaporiza Rama în întregime.

— Asta este intenţia, rosti Heilmann. (Se lăsă pe spate în fotoliu şi zâmbi.) între noi fie vorba, cred că pe Pământ se fac presiuni serioase. Sentimentul general este că am subestimat mult capacităţile lui Rama.

— Dar de ce vor să amplasăm cele mai puternice două bombe în ecluză? în mod cert, o singură bombă ar avea rezultatul dorit.

— Şi dacă dintr-un motiv sau altul nu explodează? Trebuie să existe o rezervă. Heilmann se aplecă în faţă. Cred că această schimbare de procedură clarifică strategia. Cele două bombe de pe vârful cilindrului vor asigura distrugerea completă a structurii navei – lucru esenţial pentru a ne garanta că Rama nu va mai fi capabilă să manevreze după detonare. Celelalte trei bombe sunt amplasate în diverse puncte din interior, astfel ca nicio porţiune să nu rămână întreagă. La fel de important este ca explozia să producă o schimbare destul de mare de viteză, pentru ca niciunul dintre fragmente să nu lovească Pământul.

O'Toole îşi formă o imagine mentală a uriaşei nave distrusă de cinci bombe nucleare. Nu era o imagine plăcută. Cu cincisprezece ani în urmă, zburase împreună cu alţi douăzeci de membri ai comandamentului CGE în Pacificul de Sud ca să asiste la explozia unei bombe de o sută de kilotone. Personalul tehnic convinsese liderii politici şi presa mondială că testele nucleare erau necesare la „fiecare douăzeci de ani”, pentru a avea certitudinea că vechile arme ar fi funcţionat într-un caz de forţă majoră. O'Toole şi echipa lui observară demonstraţia, aparent ca să înveţe cât mai multe despre armele nucleare.

Generalul se adâncise în gânduri, amintindu-şi oroarea sferei de foc înălţată pe cerul senin al Pacificului. Nu sesiză că amiralul îi pusese o întrebare.

— Îmi pare rău, Otto, mă gândeam la altceva.

— Te-am întrebat cât timp crezi că va dura obţinerea aprobării pentru Trinity?

— În cazul nostru, adică?

— Bineînţeles.

— Nu-mi dau seama. Armele au fost îmbarcate în eventualitatea unei acţiuni vădit ostile ale ramanilor. Îmi aduc

bine aminte scenariul de bază – un atac neprovocat al unei nave extraterestre asupra Pământului, utilizând arme sofisticate care ne depăşesc posibilităţile defensive. Situaţia actuală este cu totul diferită.

Amiralul german îşi studie colegul.

— Nimeni nu şi-a închipuit vreodată că Rama se va înscrie pe o traiectorie de coliziune cu Pământul. Dacă nu-şi modifică această traiectorie, va produce un crater enorm în scoarţa terestră, ridicând o asemenea cantitate de praf în aer, încât temperatura globală va scădea pentru mulţi ani… Cel puţin, aşa susţin savanţii.

— Dar asta-i absurd, pledă O'Toole. Ai ascultat discuţiile de la conferinţă. Nimeni nu crede cu adevărat că Rama se va izbi de Pământ.

— Impactul reprezintă doar unul dintre scenarii. Ce-ai face dacă ai fi în locul lor? Distrugerea lui Rama constituie o soluţie sigură. Nimeni nu pierde nimic.

Vizibil zguduit, O'Toole se scuză şi se îndreptă spre cabina sa. Pentru prima dată de când intrase în echipajul Newton, se gândi că i s-ar putea ordona să folosească codul RQ pentru armarea bombelor. Niciodată, nici măcar pentru o clipă, nu considerase că bombele din containerele de metal, amplasate în cala de la pupa a navei militare, puteau să fie altceva decât un paleativ pentru temerile politicienilor.

Stând în faţa terminalului din cabină, O'Toole îşi reaminti îngândurat cuvintele lui Armando Urbina, militantul mexican pentru pace, care pledase pentru dezafectarea completă a arsenalului nuclear al CGE. „Aşa cum am văzut în Roma şi Damasc", spusese senor Urbina, „dacă armele există, ele pot fi utilizate. Numai dacă nu vor mai fi deloc arme, vom reuşi să garantăm că oamenii nu vor mai suferi niciodată oroarea deflagraţiilor nucleare."

*

Wakefield nu revenise înainte de căderea nopţii. Având în vedere că staţia releu a bazei Beta fusese scoasă din funcţiune de uragan (echipajul monitorizase dezgheţarea Oceanului Cilindric şi declanşarea furtunii prin telemetrie retransmisă de Beta, înainte de dezafectarea ei), Richard ieşise din raza de acţiune a emiţătoarelor imediat ce trecuse de jumătatea Câmpiei Centrale. Ultima lui transmise recepţionată de Tabori,

care se oferise voluntar să supravegheze legătura radio, fusese tipică pentru Wakefield. Pe măsură ce semnalul din Rama se auzea tot mai slab, Janos îl întrebase în glumă pe Richard cum dorea să rămână în memoria „fanilor”, în cazul în care ar fi fost „înghiţit de Marele Vârcolac Galactic”.

— „Să spui de-un om care a iubit Rama, dar nu şi înţelept[39]”, strigase Richard în comunicator.

— Ce-a zis? întrebase uluit Heilmann, care intrase în staţie pentru a discuta cu Janos o problemă tehnică.

— El a ucis-o, răspunse Janos, încercând fără succes să păstreze legătura radio.

— Cine a ucis pe cine… despre ce vorbeşti?

— Nimic important, continuase Janos răsucindu-se în scaun şi plutind în aer. Cu ce te pot ajuta, Herr amiral?

Lipsa lui Richard nu fusese considerată alarmantă decât la câteva ore după răsăritul unei noi zile ramane. Astronauţii rămaşi în Newton se convinseseră singuri în noaptea precedentă că Wakefield se cufundase în cine ştie ce activitate („probabil să repare staţia Beta”, cum sugerase Janos), încât pierduse noţiunea timpului şi hotărâse să nu pornească de unul singur pe întuneric. Dar când se făcuse dimineaţă şi el tot nu apăruse, un sentiment de dezastru începuse să se strecoare în convorbirile echipajului.

— Nu ştiu de ce nu admitem, rosti Irina Turgheniev într-un moment de tăcere din timpul prânzului. Nici Wakefield nu se va mai întoarce. Ceea ce le-a venit de hac lui Takagishi şi des Jardins l-a prins şi pe el.

— Este ridicol, Irina, replică aprins Janos.

— Da, aşa ai spus întotdeauna, remarcă ea. Chiar de la bun început, când generalul Borzov a fost tăiat în bucăţi. Tot un accident a fost şi când biotul-crab l-a atacat pe Wilson. Des Jardins a dispărut într-o alee…

— Coincidenţe, strigă Janos, pur şi simplu coincidenţe!

— Eşti un tâmpit, ţipă Irina. Ai încredere în toţi şi-n toate. Ar trebui să aruncăm în aer nava asta blestemată înainte de a mai face şi alte…

— Ajunge, calmaţi-vă amândoi, interveni Brown în vreme ce est-europenii continuau să se certe.

---

[39] Parafraza replicii finale din *Othello* de William Shakespeare (n. trad.).

— Suntem cu toţii cam încordaţi, rosti O’Toole. N-are niciun rost să ne certăm.

— Are cineva de gând să pornească în căutarea lui Richard? întrebă emotivul Janos fără să se adreseze cuiva în mod special.

— Cine ar fi atât de nebun… începu Irina.

— Nu, o întrerupse cu fermitate Heilmann. I-am spus că ieşirea lui nu era autorizată şi că nu vom merge după el, indiferent ce s-ar întâmpla. În plus, dr. Brown şi cei doi piloţi mă anunţă că navele *Newton* abia dacă vor putea fi manevrate spre casă de noi, cei care am mai rămas… iar analiza lor presupunea că Wakefield se află aici. Nu ne mai putem permite niciun risc.

La masă se instală o tăcere apăsătoare şi sumbră.

— Intenţionam să vă comunic imediat după prânz, rosti Brown ridicându-se în picioare, dar mi se pare că nişte veşti bune ne-ar prinde bine tuturor. Acum o oră am primit ordine noi. Urmează să plecăm spre Pământ în ziua I-14[40], aşadar peste o săptămână şi ceva. Între timp, vom recalifica personalul, ne vom odihni pentru călătorie şi ne vom asigura că toate sistemele lui *Newton* funcţionează la parametri normali.

Turgheniev, Yamanaka şi Sabatini îşi manifestară entuziasmul prin strigăte de bucurie.

— Dacă tot plecăm fără să ne mai întoarcem în Rama, de ce aşteptăm atâta? întrebă Janos. Cu siguranţă, suntem în stare să ne pregătim în trei-patru zile.

— Din câte am înţeles, replică Brown, pe parcursul următoarelor trei zile colegii noştri militari au o misiune specială care le va ocupa majoritatea timpului – şi o parte din timpul nostru. Aruncă o privire spre Heilmann. Vrei să le spui?

Amiralul se ridică în picioare.

— Trebuie să discut întâi detaliile cu generalul O’Toole, declară el cu voce sonoră. Mâine dimineaţă vă vom explica tuturor.

O’Toole nu avea nevoie să i se arate mesajul primit de amiral cu douăzeci de minute mai târziu. Îi ştia conţinutul. Conform procedurilor de rigoare, conţinea doar trei cuvinte:

Aplicaţi planul Trinity.

[40] Abreviere de la *Ignition* - Aprindere (n. red.).

54. O DATĂ EROU

Michael O'Toole nu reuşea să doarmă.

După ce se foi pe toate părţile, porni muzica favorită şi repetă la nesfârşit „Sfântă Fecioară" şi „Tatăl Nostru". Nimic nu-l ajută. Tânjea după ceva care să-l distragă, să-l facă să uite de responsabilităţi şi să-i permită sufletului său puţină odihnă.

„Aplicaţi planul Trinity", îşi zise în cele din urmă, concentrându-se asupra adevăratei cauze a neliniştii sale. Ce însemna de fapt asta? Deschiderea containerelor, scoaterea armelor nucleare (de mărimea unor frigidere), verificarea subsistemelor, aşezarea bombelor pe transportor şi transbordarea lor în ecluza lui Rama, apoi coborârea cu ascensorul greu...

Ce altceva? încă un lucru, care nu avea să dureze mai mult de un minut la fiecare bombă, însă constituia de departe operaţia cea mai importantă. Pe flanc, armele aveau o pereche redundantă de tastaturi numerice. El şi amiralul Heilmann trebuiau să le folosească pentru a introduce o serie de cifre, codul RQ cum era denumit, înainte de amorsare. Fără codurile acelea, armele ar fi rămas pentru totdeauna în stare de somnolenţă.

Dezbaterile privind includerea focoaselor nucleare la bordul lui Newton stârniseră ecouri pe coridoarele CGE din Amsterdam. Votul final fusese strâns. Se hotărâse ca nava terestră să transporte arme dar, pentru a domoli îngrijorarea, se promisese implementarea unor măsuri stricte împotriva utilizărilor neautorizate.

Pe parcursul aceloraşi întruniri, conducerea militară CGE evitase protestele publice prin impunerea clasificării de „Strict Secret" asupra faptului că *Newton* urma să aibă la bord arme nucleare. Nici măcar membrilor civili ai echipajului nu li se dezvăluise nimic despre existenţa bombelor.

Înainte de lansarea misiunii, grupul secret de lucru „Procedura Trinity" se întâlnise de şapte ori, în patru locuri diferite din toate colţurile lumii. În scopul de a face procesul de activare imun la orice impuls electronic întâmplător, se alesese metoda de activare manuală a bombelor. În felul acesta niciun dement de pe Pământ şi niciun astronaut înspăimântat din *Newton* n-ar fi reuşit să le declanşeze printr-o simplă comandă electronică. Şeful de stat-major, Kazuo Norimoto, un bărbat

strălucit, dar adeptul disciplinei rigide, îşi exprimase temerea că renunţarea la comanda electronică ar duce la dependenţa nefirească a întregii operaţiuni de membrii echipajului. Fusese convins, totuşi, că era preferabil să depindă de ofiţerii prezenţi la bordul lui *Newton,* decât să-şi facă griji pentru un terorist sau fanatic care ar fi reuşit, cine ştie cum, să pună mâna pe codul de activare.

Dar dacă unul dintre ofiţerii din Newton era cuprins de panică? Cum putea fi protejat sistemul împotriva unui act unilateral de declanşare a focoaselor nucleare efectuat de un membru al echipajului? Discuţiile duseseră la un procedeu de securitate relativ simplu. Din echipaj aveau să facă parte trei ofiţeri. Fiecare va cunoaşte un cod RQ unic. Introducerea manuală a două dintre seriile lungi de numere va arma dispozitivele. În felul acesta, sistemul era protejat împotriva acţiunii unui ofiţer recalcitrant, ori înspăimântat. Părea o garanţie suficientă.

Dar situaţia noastră actuală n-a fost luată niciodată în calcul, medită O'Toole întins pe pat. În eventualitatea oricărei acţiuni periculoase, fie ea militară sau civilă, fiecare dintre noi trebuie să încredinţeze codul unui locţiitor. Cine însă ar fi crezut că o apendictomie putea fi periculoasă? Codul lui Valeri a murit o dată cu el. Ceea ce înseamnă că în prezent sistemul necesită doi oameni… din doi.

Se întoarse pe burtă şi-şi îngropă faţa în pernă. Acum înţelegea cu adevărat de ce continua să fie treaz. Dacă nu introduc codul, bombele nu pot fi utilizate. Îşi aminti de un prânz la bordul navei militare, luat împreună cu Borzov şi Heilmann, în timpul plăcutei călătorii spre Rama. „Este un joc perfect de echilibru", glumise generalul rus, „şi probabil că s-a ţinut seama de el atunci când am fost selectaţi în echipaj. Otto ar apăsa pe declanşator la cea mai mică provocare, iar pe tine, Michael, te-ar frământa moralitatea deciziei, chiar dacă viaţa ţi-ar fi ameninţată. Eu mă aflu la mijloc."

„Însă tu eşti mort, îşi zise O'Toole, şi nouă ni s-a ordonat să amorsăm focoasele." Se ridică din pat şi se îndreptă spre birou. Aşa cum proceda mereu când avea de luat o hotărâre de mare importanţă, scoase din buzunar un carneţel electronic şi alcătui două liste scurte, una sintetizând motivele pentru îndeplinirea ordinului de amorsare şi distrugerea lui Rama, cealaltă

argumentele împotrivă. Nu avea niciun motiv perfect logic de a se opune ordinului primit – giganticul vehicul era probabil o maşinărie fără viaţă, cei trei colegi ai săi muriseră cu siguranţă, iar ameninţarea la adresa Pământului nu era deloc neglijabilă. Totuşi, bărbatul ezita. Ceva anume din comiterea unui asemenea act, evident ostil, îi rănea sentimentele.

Se întinse din nou pe pat, cu faţa în sus. „Sfinte Dumnezeule, se rugă el cu ochii în tavan, cum aş putea să ştiu ce este corect în situaţia aceasta? Rogu-te, arată-mi calea de urmat."

Cu numai treizeci de secunde înainte de a fi trezit de propriul ceas, Heilmann auzi o bătaie uşoară în uşă. Câteva momente mai târziu, în cabină intră O'Toole. Generalul era deja echipat.

— Eşti matinal, Michael, rosti amiralul bâjbâind după cafeaua sa, care se încălzea deja de cinci minute.

— Voiam să vorbesc cu tine, spuse afabil O'Toole.

Îl aşteptă pe celălalt să-şi ia cana de cafea.

— Despre ce-i vorba?

— Vreau să anulezi consfătuirea din dimineaţa asta.

— De ce? Avem nevoie de ajutor din partea echipajului, aşa cum am stabilit aseară. Cu cât amânăm mai mult, cu atât creşte probabilitatea să întârziem plecarea.

— Nu sunt încă pregătit.

Heilmann se încruntă, sorbi din cafea şi-şi studie interlocutorul.

— Înţeleg, zise calm. Ce anume îţi lipseşte ca să fii pregătit?

— Vreau să vorbesc cu cineva, poate cu generalul Norimoto, ca să înţeleg de ce distrugem Rama. Îţi cunosc părerea, am vorbit cu tine aseară, dar vreau să aud motivul din gura celui care a dat ordinul.

— Datoria unui militar este să se supună ordinelor. Să pui întrebări ar putea fi considerat o încălcare a disciplinei…

— Înţeleg toate astea, Otto, dar nu ne aflăm pe un câmp de luptă, îl întrerupse O'Toole. Nu refuz să îndeplinesc ordinul. Vreau doar să fiu sigur…

Vocea i se frânse şi O'Toole privi fix peretele din faţa sa.

— Sigur de ce?

— Sigur că procedez corect.

O videoconferinţă video fu stabilită cu Norimoto, iar întrunirea echipajului se amână. Deoarece în Amsterdam era miezul nopţii,

trecu o perioadă de timp până ce transmisia cifrată fu decodată şi prezentată şefului de stat-major. În stilul său caracteristic, generalul Norimoto solicită câteva ore pentru a pregăti răspunsul, astfel încât să obţină „consensul colegilor” în legătură cu cele ce avea să-i comunice lui O’Toole.

Când sosi transmisia de pe Pământ, generalul şi Heilmann se aflau împreună în centrul de comandă al navei militare. Norimoto era îmbrăcat în uniformă de gală. Îi salută sobru pe cei doi ofiţeri din Newton, îşi puse ochelarii şi citi textul pregătit:

— Generale O’Toole, am revăzut cu grijă întrebările dumitale din ultima transmisie. Problemele pe care le-ai ridicat au fost incluse pe lista noastră de discuţii înainte ca să decidem declanşarea. Conform protocolului operativ ASI-CGE, dumneata şi ceilalţi militari de la bordul lui *Newton* faceţi parte temporar din statul meu major, prin urmare, eu vă sunt superiorul. Mesajul care v-a fost transmis trebuie considerat un ordin.

Norimoto schiţă un zâmbet subţire.

— Cu toate acestea, având în vedere semnificaţia acţiunii menţionată în ordin şi vizibila dumitale grijă legată de posibile repercusiuni, am elaborat trei puncte sumare menite să te ajute să ne înţelegi hotărârea:

Unu. Nu ştim dacă nava Rama este ostilă sau prietenoasă. Nu avem niciun mijloc prin care să obţinem date suplimentare în acest sens.

Doi. Rama se îndreaptă spre Pământ. Ar putea să între în coliziune cu planeta noastră, să întreprindă acţiuni ostile o dată ajunsă în vecinătatea Terrei, sau acţiuni benigne, a căror natură nu o putem defini.

Trei. Aplicând planul Trinity în momentul când Rama se află la zece sau mai multe zile depărtare, garantăm securitatea planetei, indiferent de intenţiile sau viitoarele sale acţiuni.

Norimoto făcu o pauză scurtă.

— Asta-i tot, conchise el. Aplicaţi planul Trinity.

Ecranul se întunecă.

— Mulţumit? întrebă Heilmann.

— Aşa cred. N-am auzit nimic nou, dar nici nu trebuia să mă aştept la altceva.

Amiralul se uită la ceas.

— Am pierdut aproape o zi întreagă. Convoc întrunirea imediat după prânz?

— Mai bine nu, replică O'Toole. Episodul ăsta m-a epuizat, iar noaptea trecută abia dacă am reuşit să dorm. Prefer să aşteptăm până mâine dimineaţă.
— În regulă, rosti amiralul după o pauză. (Se ridică şi-şi trecu braţul după umărul generalului.) începem mâine, după micul dejun.

A doua zi dimineaţă, O'Toole nu participă la întrunirea programată. Îi telefonase lui Heilmann şi-l rugase să o ţină fără el, pretextând o „durere acută de stomac”. Se îndoia că fusese crezut, dar n-avea de fapt importanţă.
O'Toole urmări consfătuirea pe monitorul din cabina sa, fără să o întrerupă sau să intervină. Niciunul dintre ceilalţi astronauţi nu păru foarte mirat de existenţa la bord a arsenalului nuclear. Heilmann explică în detaliu ce trebuia făcut. Îşi asigură sprijinul lui Yamanaka şi Tabori, aşa cum discutase în prealabil cu O'Toole, şi schiţă activităţile menite să conducă la amplasarea focoaselor nucleare în interiorul lui Rama, în următoarele şaptezeci şi două de ore. Astfel, echipajului îi mai rămâneau încă trei zile de pregătiri pentru plecare.
— Când vor fi detonate bombele? se interesă nervos Tabori după ce amiralul îşi termină expunerea.
— La şaizeci de ore după plecarea noastră. Conform modelelor studiate la sol, în douăsprezece ore ar trebui să ieşim din zona de împrăştiere a fragmentelor dar, pentru siguranţă, am stabilit ca bombele să nu explodeze până nu vom fi la o distanţă de minim douăzeci şi patru de ore… Dacă plecarea este amânată de cine ştie ce motiv, momentul detonării poate fi modificat prin comandă electronică.
— Asta-i liniştitor, remarcă Janos.
— Alte întrebări?
— Doar una, vorbi tot Janos. Atâta timp cât intrăm în Rama ca să amplasăm bombele, înţeleg că va fi în regulă să ne căutăm prietenii pierduţi. În eventualitatea că mai hoinăresc pe acolo…
— Orarul este foarte limitat, astronaut Tabori, iar amplasarea bombelor în interior necesită doar câteva ore. Din păcate, din cauza întârzierii survenită în declanşarea operaţiunii, suntem nevoiţi să poziţionăm bombele pe întuneric.
„Minunat, reflectă O'Toole. Iată încă ceva de care pot fi acuzat.” în ansamblu, socotea totuşi că Heilmann condusese

foarte bine discuţia. A fost frumos din partea lui să nu menţioneze nimic despre coduri. „Probabil că-i convins că mă voi supune ordinului. Şi probabil are dreptate.”

Când O’Toole se trezi din somn, trecuse de prânz şi era flămând ca un lup. În sala de mese nu se mai afla decât Francesca; femeia îşi termina cafeaua şi studia nişte date pe monitorul calculatorului.

— Te simţi bine, Michael? îl întrebă cum îl văzu.

Generalul încuviinţă din cap.

— Ce citeşti?

— Un manual de software. David e îngrijorat că fără Wakefield nu vom şti nici măcar dacă programele din *Newton* operează sau nu corect. Învăţ să interpretez un program de diagnoză.

— Hmm, fluieră O’Toole. Cam dificil pentru un reporter.

— Nu-i chiar aşa de complicat, râse ea. Şi e extrem de logic. Poate că în viitoarea mea carieră voi fi inginer.

O’Toole îşi făcu un sandviş, luă o cutie cu lapte şi i se alătură la masă. Francesca îi puse o mână pe braţ.

— Vorbind despre cariere viitoare, Michael, te-ai gândit cumva şi la a ta?

— Ce vrei să spui?

— Sunt prinsă în obişnuita dilemă profesională, dragă prietene. Îndatoririle mele de reporter au intrat în conflict direct cu sentimentele.

O’Toole se opri din mestecat.

— Heilmann ţi-a spus?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu sunt proastă, Michael. Oricum aş fi aflat, mai devreme sau mai târziu. Şi este un subiect fierbinte, foarte fierbinte. Poate unul dintre cele mai importante de pe durata misiunii. Parcă văd titlurile buletinelor de ştiri: „General american refuză să se supună ordinului de a distruge Rama. Urmăriţi emisiunea de la ora 17.”

Bărbatul trecu în defensivă.

— N-am refuzat. Procedura Trinity nu-mi cere să introduc codul decât după scoaterea armelor din containere…

— ”…şi înainte de plasare pe transportor”, termină fraza Francesca. Ceea ce se va întâmpla peste optsprezece ore. Mâine dimineaţă, după calculele mele… Am de gând să

înregistrez evenimentul istoric.

Se ridică de la masă.

— Şi, Michael, în caz că te interesează, n-am menţionat convorbirea ta cu Norimoto în niciunul dintre reportaje. S-ar putea să mă refer la ea în memoriile mele, dar nu le voi publica decât peste vreo cinci ani.

Se răsuci şi-l privi ţintă în ochi pe O'Toole.

— Prietene, eşti pe cale să devii, peste noapte, din erou – un ticălos. Sper că ai cântărit cu atenţie toate urmările deciziei tale.

55. VOCEA SFÂNTULUI MICHAEL

O'Toole îşi petrecu după-amiaza în cabina sa, privindu-i pe monitor pe Yamanaka şi Tabori care verificau armele nucleare. Fusese scutit de verificarea subsistemelor datorită pretinsei sale indispoziţii stomacale. Procedura era surprinzător de simplă; nimeni n-ar fi bănuit că era destinată să distrugă cea mai fascinantă creaţie inginerească văzută vreodată de omenire.

Generalul îşi sună soţia înainte de prânz. *Newton* se apropiase mult de Pământ, aşa încât decalajul temporal dintre transmisie şi recepţie se redusese sub trei minute. Demodatele conversaţii duplex redeveniseră posibile. Convorbirea lui cu Kathleen se desfăşură cordial şi obişnuit. Pe moment, bărbatul se gândise să-i împărtăşească dilema sa, însă îşi adusese aminte că linia nu era sigură şi renunţase. Amândoi îşi exprimară bucuria de a fi împreună într-un viitor apropiat.

Masa o luă împreună cu echipajul. Janos se găsea într-una dintre stările sale de veselie excesivă, întreţinându-i pe ceilalţi cu poveşti despre după-amiaza petrecută în compania „gloanţelor”, termenul pe care insista să-l folosească pentru a desemna bombele nucleare.

— La un moment dat, îi spuse lui Francesca, fixasem uşor „gloanţele” pe podea, dispunându-le în şir, ca piesele de domino. L-am speriat de moarte pe Yamanaka, când am lovit primul glonţ şi toate au căzut care încotro – bang, bing, bong. Hiro era convins că vor exploda.

— Nu te-ai gândit că ai fi putut avaria vreo componentă critică? întrebă Brown.

— Nu. Manualele primite de la Otto specifică faptul că nu le poţi strica nici dacă le dai drumul din vârful lui Trump Tower. În plus, încă n-au fost armate. Am dreptate, Herr amiral?

Heilmann încuviinţă din cap şi Janos se lansă în altă povestire. Mintea lui O'Toole făcea însă în acest timp legături imposibil de evitat între obiectele metalice din nava militară şi norul în formă de ciupercă de deasupra Pacificului…

Francesca îl întrerupse din reverie.

— Michael, ai o convorbire urgentă pe linia personală. Preşedintele Bothwell îţi va vorbi peste cinci minute.

Conversaţia de la masă încetă brusc.

— Ia te uită, rânji Janos, înseamnă că eşti cineva. Nu oricine primeşte telefon de la Bothwell „Bătătorul".

O'Toole se scuză politicos şi reveni în cabină. Trebuie să fie la curent, medită el în timp ce aştepta cu nerăbdare legătura. Fireşte că da. Doar este preşedintele Statelor Unite.

O'Toole iubise dintotdeauna baseball-ul, iar echipa lui favorită era Boston Red Sox. În timpul Marelui Haos, în 2141, meciurile de base-ball fuseseră suspendate, dar un grup de întreprinzători reluase campionatul patru ani mai târziu. Când Michael avea şase ani, în 2148, tatăl său îl dusese pe stadionul Fenway ca să asiste la meciul dintre Red Sox şi Havana Hurricanes. Astfel începuse o dragoste de o viaţă pentru O'Toole.

Stângaciul Sherman Bothwell fusese bătătorul lui Red Sox între 2172 şi 2187, un jucător extrem de popular. Originar din Missouri, modestia şi tenacitatea lui se dovediseră la fel de rare ca şi cele 527 lovituri reuşite în cei şaisprezece ani de prezenţă în prima ligă. În ultimul an ca jucător de base-ball, soţia îi murise într-un teribil accident nautic.

De atunci se dedicase exclusiv creşterii copiilor, lucru apreciat de toată lumea.

Trei ani mai târziu, după ce se recăsătorise cu Linda Black, frumoasa fiică a guvernatorului statului Texas, pentru mulţi devenise limpede că Sherman avea în minte o carieră politică. Avansase cu repeziciune. Întâi locţiitor al guvernatorului, apoi guvernator şi candidat la preşedinţie. În 2196 ajunsese în Casa Albă, ales aproape în unanimitate şi se anticipa că-l va înfrânge fără probleme pe candidatul Partidului Creştin Conservator, în alegerile generale programate pentru 2200.

— Salut, generale O'Toole, spuse bărbatul în costum albastru, zâmbind călduros. Sunt Sherman Bothwell, preşedintele dumitale.

Preşedintele nu se folosea de notiţe. Stătea aplecat înainte,

pe un scaun obişnuit, cu coatele sprijinite de coapse şi cu mâinile încrucişate în faţă. Vorbea ca şi cum ar fi stat lângă O'Toole într-o cameră oarecare.

— Urmăresc misiunea *Newton* cu mare interes, chiar de la lansare – ca de altfel şi ceilalţi din familie, Linda şi cei patru copii. Dar am fost mai cu seamă atent în aceste ultime săptămâni, când tragediile s-au abătut asupra dumitale şi a colegilor din echipaj. Dumnezeule, cine şi-ar fi imaginat existenţa unei nave cum e Rama? De-a dreptul uluitoare…

În orice caz, înţeleg că s-a primit din partea CGE ordinul de a distruge Rama. Ştiu că asemenea decizii nu se iau uşor şi că ele implică o mare responsabilitate asupra unor oameni ca dumneata. Cu toate acestea, sunt sigur că este decizia corectă.

Da, domnule, ştiu că este corectă! Păi, fiica mea, Courtney, care nu are decât opt anişori, se trezeşte aproape în fiecare noapte din coşmaruri. Am urmărit încercarea voastră le a captura biotul acela ca un crab şi, Dumnezeule, a fost îngrozitor. În prezent, Courtney ştie – s-a anunţat la televizor – că Rama se îndreaptă direct spre Pământ şi este teribil de speriată. Îngrozită! Crede că întreaga ţară va fi invadată de crabi, şi că ea şi toţi prietenii vor fi ciopârţiţi ca reporterul Wilson.

Îţi spun aceste lucruri, generale, deoarece ştiu că te găseşti în faţa unei decizii cruciale. Şi fiindcă am auzit zvonul că ai ezita să distrugi vehiculul extraterestru şi minunile din interiorul său. Dar, generale, i-am povestit lui Courtney despre dumneata. I-am spus că împreună cu restul echipajului veţi face Rama ţăndări, cu mult înainte să atingă Pământul.

De asta ţi-am telefonat. Să-ţi spun că mă bazez pe dumneata. La fel face şi Courtney.

Înainte de a-l fi ascultat pe preşedinte, O'Toole sperase că ar fi putut profita de prilej pentru a-şi expune dilema înaintea conducătorului naţiunii americane. Îşi închipuise chiar că va avea ocazia să-l întrebe pe Bothwell „Bătătorul” despre caracterul speciei care distruge, pentru a se proteja de un risc improbabil. Dar în urma scurtului discurs, practic perfect, al fostului jucător de base-ball, nu mai avea ce să spună. Cum să refuze o asemenea rugăminte? Toate fetiţele Courtney Bothwell de pe întreaga planetă contau pe el.

O'Toole se trezi după un somn de cinci ore. Era conştient că-l

aştepta cea mai importantă acţiune din viaţa lui. I se părea că tot ce făcuse până atunci, cariera, studiile religioase, chiar şi activităţile familiale, îl pregătiseră doar în vederea acestei clipe. Dumnezeu îi încredinţase o hotărâre de mare însemnătate. Dar ce aştepta de la el? Fruntea i se broboni cu sudoare în vreme ce îngenunchea în faţa Hristosului de pe crucifixul aflat înapoia biroului.

Sfinte Dumnezeule, se rugă el împletindu-şi degetele, ora mea se apropie şi eu încă nu văd clar dorinţa Ta. Ar fi atât de simplu pentru mine să mă supun ordinelor şi să fac ceea ce doreşte toată lumea. Asta este şi dorinţa Ta? Cum pot să ştiu cu precizie?

Închise ochii şi se rugă pentru călăuzire, cu o fervoare ce depăşise orice alt sentiment trăit până atunci. Rugându-se, îşi reaminti un alt moment, petrecut cu ani în urmă, când fusese angajat ca tânăr pilot într-o forţă de menţinere a păcii în Guatemala. O’Toole şi oamenii săi se treziseră într-o dimineaţă, în mica lor bază aeriană din junglă, complet înconjuraţi de teroriştii de dreapta care încercau să îngenuncheze firavul guvern democratic. Rebelii doreau să obţină avioanele, garantând în schimb liberă trecere pentru O’Toole şi subordonaţii săi.

Maiorului O’Toole îi trebuiseră cincisprezece minute de deliberare şi rugăciune înainte de a hotărî să nu cedeze. În lupta care urmase, avioanele fuseseră distruse şi aproape jumătate din oamenii săi muriseră, dar rezistenţa lui simbolică împotriva terorismului impulsionase atât recentul guvern al Guatemalei, cât şi multe altele din întreaga Americă Centrală, într-un moment când ţările acelea sărace luptau disperat pentru a depăşi ravagiile celor două decenii de criză. Lui O’Toole i se decernase Ordinul de Merit, cea mai înaltă medalie militară CGE, pentru faptele vitejeşti din Guatemala.

Peste ani, la bordul lui *Newton*, procesul de decizie se dovedea mult mai puţin direct. În Guatemala, tânărul maior nu se îndoise de moralitatea acţiunilor sale. Dar ordinul de a distruge Rama reprezenta cu totul altceva. După părerea lui O’Toole, nava extraterestră nu întreprinsese nicio acţiune evident belicoasă. În plus, ştia că ordinul primit se baza în principal pe doi factori: teama de ceea ce ar fi putut întreprinde Rama şi strigătul xenofob al opiniei publice. Din punct de vedere

istoric, atât teama cât şi opinia publică nu fuseseră niciodată preocupate de moralitate. Dacă ar fi reuşit cumva să determine adevăratul scop al lui Rama, atunci poate…

Sub crucifix, pe birou, se afla statueta unui tânăr cu păr cârlionţat şi ochi mari. Sfântul Michael din Siena îl însoţise pe O'Toole în toate călătoriile întreprinse după ce se căsătorise cu Kathleen. Privindu-l, îi veni o idee. Căută într-unul dintre sertarele biroului şi scoase o cărţulie electronică. O activă, verifică meniul şi apelă conform indexului predicile Sfântului Michael.

Sub cuvântul „Rama", generalul găsi o mulţime de referinţe. Cea pe care o căuta era marcată cu litere aldine. Constituia „predica ramană", ţinută în faţa a cinci mii de neofiţi, cu trei săptămâni înainte de holocaustul din Roma. O'Toole începu să citească.

„Ca subiect al predicii mele de astăzi, voi aborda chestiunea ridicată de sora Judy în Consiliu: pe ce se bazează afirmaţia mea că nava extraterestră denumită Rama ar putea să fie vestitorul celei de-a doua întrupări a lui Hristos? Până în acest moment, nu am avut o revelaţie clară în niciuna dintre direcţii, totuşi Dumnezeu mi-a sugerat că heralzii celei de-a doua întrupări vor fi extraordinari, altminteri oamenii nu-i vor observa. Nu va fi de ajuns un simplu înger sau sunetul a două trâmbiţe în ceruri. Heralzii vor trebui să facă lucruri cu adevărat spectaculoase pentru a atrage atenţia lumii.

În profeţiile Vechiului Testament există un precedent, în care vestitorii venirii lui Iisus soseau din ceruri. Carul lui Isaia a fost Rama a timpului său. Tehnologic vorbind, era la fel de misterios pentru oamenii vremii lui precum este Rama astăzi. În această privinţă există un fel de similitudine, o simetrie deloc incompatibilă cu ordinea Domnului.

Dar ceea ce cred că dă speranţă în venirea primei nave Rama acum opt ani – şi spun „prima", întrucât sunt sigur că vor urma şi altele – este că ea obligă oamenii să se gândească la ei înşişi dintr-o perspectivă extraterestră. Prea adesea limităm conceptul nostru de Dumnezeu şi, în acest fel, ne limităm propria spiritualitate. Aparţinem Universului. Suntem copiii săi. Numai şansa şi întâmplarea au făcut ca atomii noştri să atingă conştiinţa de sine aici, pe această planetă.

Rama ne obligă să ne gândim la noi înşine, şi la Dumnezeu,

ca fiinţe ale Universului. Este un tribut adus inteligenţei Sale că ne-a trimis un astfel de vestitor acum.

Pentru că, aşa cum v-am spus de multe ori, evoluţia noastră va întârzia atâta timp cât nu vom fi în stare să înţelegem că întreaga specie umană nu este decât un singur organism. Apariţia lui Rama reprezintă un alt semnal că a sosit vremea să ne schimbăm felul de a fi şi de a începe evoluţia finală.”

Generalul O’Toole închise cartea şi se frecă la ochi. Mai citise predica o dată, de fapt, chiar înainte de întrevederea acordată de Papă la Roma. Cumva, totuşi, nu avusese aceeaşi semnificaţie ca acum. „Ce eşti tu, Rama? se întrebă. O ameninţare pentru Courtney Bothwell sau vestitorul celei de a doua întrupări a lui Hristos?”

Înainte de micul dejun, O’Toole încă şovăia. Nu ştia ce decizie va lua. Îl apăsa faptul că primise un ordin direct din partea superiorului său. Era conştient că, atunci când fusese numit în funcţia respectivă, jurase nu numai să se conformeze ordinelor, dar şi să-i protejeze pe toţi oamenii de pe planetă. Avea oare vreun indiciu că ordinul acesta era atât de imoral încât să-l oblige să-şi încalce jurământul?

Atât timp cât se gândea la Rama doar ca la o maşinărie, nu-i venea greu să-i accepte distrugerea. La urma urmelor, acţiunea lui nu ucidea niciun raman. Dar ce spusese Wakefield? Că nava ramană era probabil mult mai inteligentă decât orice creatură de pe Pământ, inclusiv decât omul? Şi care inteligenţa artificială nu deţinea un loc aparte printre creaţiile Domnului, găsindu-se chiar deasupra formelor inferioare de viaţă?

În cele din urmă, O’Toole fu doborât de oboseală. Pur şi simplu nu mai avea energia de a face faţă neîntreruptului şuvoi de întrebări fără răspuns. Şovăind, se hotărî să pună punct frământărilor şi să ducă la îndeplinire ordinul.

Prima grijă fu să rememoreze codul RQ, un şir de cincizeci de numere cuprinse între 0 şi 9, cunoscut doar de el şi de procesoarele armelor nucleare. Înainte de lansare, generalul introdusese personal codul şi verificase dacă fusese stocat corect în memoria fiecărei arme. Şirul de cifre era lung, pentru a minimiza probabilitatea duplicării lui printr-un procedeu electronic de căutare. Ofiţerii misiunii Newton fuseseră sfătuiţi să aleagă o succesiune de cifre care să îndeplinească două

criterii: să fie aproape imposibil de uitat şi să nu fie uşor de ghicit, ca numerele de telefon ale familiei, pe care cineva interesat le putea afla din dosarele personale.

Din motive sentimentale, O'Toole dorise ca nouă cifre să fie datele zilelor de naştere ale lui şi soţiei, 29-3-42, respectiv 7-2-46. Ştia că orice criptograf ar fi putut căuta imediat asemenea alegeri evidente, aşa că hotărâse să camufleze datele în cele cincizeci de cifre. Cum rămânea însă cu celelalte patruzeci şi una? Numărul acela, 41, îl intrigase pe O'Toole încă de la o petrecere cu bere şi pizza organizată în cel de al doilea an petrecut în Massachusetts Institute of Technology. Atunci, în mijlocul unei discuţii aburite de alcool, unul dintre prietenii săi, un geniu în teoria numerelor al cărui nume îl uitase de mult, îi destăinuise că 41 era „un număr foarte special, primul întreg din cel mai lung şir continuu de numere prime pătratice".

O'Toole nu înţelesese niciodată foarte bine ce însemna „număr prim pătratic". În schimb, înţelegea şi era fascinat de faptul că şirul 41, 43, 47, 53, 61, 71, 83, 97, unde fiecare termen se calcula mărind cu doi diferenţa dintre termenii anteriori, ducea la exact patruzeci de numere prime consecutive. Şirul de numere prime se termina atunci când al patruzeci şi unulea termen se dovedea a fi neprim, respectiv 41x41=1681. O'Toole îi împărtăşise acest lucru doar soţiei, Kathleen, când ea împlinise patruzeci şi unu de ani, primind un răspuns atât de lipsit de strălucire, încât nu-l mai menţionase niciodată nimănui.

Însă pentru codul său era perfect, mai cu seamă dacă-l ascundea cum se cuvine. Pentru a-şi construi seria de cincizeci de cifre, generalul alcătuise la început o succesiune de patruzeci şi una de cifre, fiecare provenind din suma primelor cifre ale termenului corespunzător din şirul special începând cu 41. Astfel, numărul începea cu „5", obţinut din 41, continua cu „7" pentru 43, „1" pentru 47 (4+7=11) şi apoi rezultatul era scurtat), „8" pentru 53 şi aşa mai departe. O'Toole împrăştie după aceea cifrele datelor de naştere folosind inversul unui şir Fibonacci[41] (34, 21, 13, 8, 5, 3, 2, 1, 1) pentru a defini locurile celor nouă numere întregi în şirul de patruzeci şi una de cifre.

Nu era uşor deloc să memoreze întreaga secvenţă, dar

[41] Leonardo Fibonacci (1170-1240), matematician italian (n. trad.).

generalul nu dorea s-o noteze şi s-o poarte cu el în momentul procesului de activare. Dacă o scria, atunci oricine ar fi putut s-o utilizeze, cu sau fără acordul său, iar el şi-ar fi pierdut opţiunea de a se răzgândi. De îndată ce rememoră şirul, O'Toole distruse toate calculele şi merse să se întâlnească cu ceilalţi astronauţi, pentru a lua micul dejun.

— Uite o copie a codului meu, Francesca, una pentru tine, Irina, iar ultima pentru Hiro. Îmi pare rău, Janos, declară cu un zâmbet larg Heilmann, dar alte „gloanţe" nu mai am. Poate că generalul O'Toole îţi va permite să introduci codul său într-una dintre bombe.

— În regulă, Herr amiral, replică crispat Janos. De anumite privilegii mă pot lipsi în viaţă.

Heilmann transformase în spectacol amorsarea focoaselor nucleare. Făcuse copii după cod şi fu încântat să le explice celorlalţi cât de inteligent îl concepuse. Acum, cu o nonşalanţă deloc caracteristică, permitea restului echipajului să participe la acţiune.

„Francescăi îi plăcea la nebunie. Pentru televiziune, subiectul era ideal. O'Toole bănui că probabil ea îi sugerase lui Heilmann scenariul, dar nu pierdu timp gândindu-se la asta. Era din cale-afară de uluit cât de calm devenise. După lunga şi agonizanta căutare de sine, se părea că avea să-şi îndeplinească sarcina fără mustrări de conştiinţă.

Amiralul se încurcă la introducerea numărului (recunoscuse că era marcat de emoţii) şi uită unde anume ajunsese în secvenţa de cifre. Proiectanţii sistemului prevăzuseră însă această posibilitate şi instalaseră două leduri, unul verde şi unul roşu, chiar deasupra tastaturii de pe flancul bombei. La fiecare zece cifre se aprindea o lumină, indicând dacă seria respectivă corespundea sau nu celei din memoria electronică. Membrii comisiei de siguranţă îşi exprimaseră îngrijorarea că dispozitivul suplimentar compromitea sistemul (ar fi fost mult mai uşor de decodat cinci succesiuni de zece cifre faţă de una singură de cincizeci), însă testele repetate dovediseră necesitatea lui.

La sfârşitul celei de-a doua serii de zece cifre, Heilmann fu salutat de aprinderea luminii roşii.

— Am greşit undeva, spuse cu evidentă jenă.

— Mai tare, strigă Francesca din locul de unde filma.

Încadrase cu grijă imaginea, astfel încât atât focoasele, cât şi transportoarele să fie vizibile.

— Am făcut o greşeală, repetă amiralul. Zgomotul m-a zăpăcit. Trebuie să aştept treizeci de secunde înainte să încep din nou.

După ce Heilmann termină cu succes, Brown introduse codul în cea de-a doua bombă. Părea aproape plictisit; cu siguranţă că sentimentul încercat la apăsarea tastelor nu era unul de entuziasm. Irina Turgheniev amorsă a treia bombă. Făcu un comentariu scurt, dar plin de pasiune, în care îşi sublime opinia că distrugerea lui Rama era absolut esenţială.

Nici Yamanaka şi nici Francesca nu scoaseră un cuvânt. Totuşi Francesca impresionă echipajul, introducând din memorie primele treizeci de cifre. Luând în consideraţie faptul că nu văzuse codul lui Heilmann decât cu o oră înainte şi că de atunci nu fusese singură mai mult de două minute, performanţa ei era întru totul remarcabilă.

Apoi veni rândul lui O'Toole. Zâmbind liniştit, generalul se apropie cu paşi uşori de prima bombă. Ceilalţi astronauţi aplaudară, arătându-şi respectul faţă de el şi recunoscându-i frământările. Ceru să se facă linişte, explicând că urma să introducă întregul şir din memorie... după care tastă primele zece cifre.

Se opri o secundă la aprinderea luminii verzi. În clipa aceea, în minte îi fulgeră imaginea unei fresce din al doilea nivel al capelei Sfântul Michael din Roma. Un tânăr înveşmântat într-o robă albastră, cu ochii înălţaţi spre cer, stătea pe treptele monumentului lui Victor Emmanuel, predicând mulţimii. Generalul O'Toole auzi, tare şi limpede, un glas. Vocea îi spuse „Nu”.

Se răsuci brusc.

— A spus cineva ceva? întrebă privindu-i pe astronauţi.

Colegii lui clătinară din cap. Deconcertat, O'Toole se întoarse din nou spre bombă. Încercă să-şi amintească a doua serie de zece cifre. Nu mai reuşi. Inima îi bătea nebuneşte. Mintea continua să i se întrebe, iarăşi şi iarăşi: Ce-a fost vocea aceea? Hotărârea de a-şi duce la îndeplinire ordinul se destrămă.

Michael O'Toole respiră adânc, se răsuci pe călcâie şi traversă cala uriaşă. Când trecu pe lângă colegii săi uluiţi, îl auzi pe Heilmann ţipând:

— Ce faci?

— Mă duc în cabina mea, răspunse fără să încetinească pasul.

— N-ai de gând să amorsezi bombele? îl întrebă din spate Brown.

— Nu. Cel puţin, nu deocamdată.

56. O RUGĂCIUNE ASCULTATĂ

O'Toole rămase în cabină tot restul zilei. Heilmann îl vizită la aproximativ o oră după eşecul introducerii codului de activare. După câteva schimburi de cuvinte de complezenţă (Heilmann era jalnic la aşa ceva), amiralul îi puse întrebarea crucială.

— Eşti pregătit să continui amorsarea?

O'Toole clătină din cap.

— Aşa credeam azi-dimineaţă, Otto, dar…

Nu trebui să spună mai mult. Heilmann se ridică de pe scaun.

— I-am ordonat lui Yamanaka să transporte primele două gloanţe în ecluza ramană. Le vei găsi acolo, după cină, în caz că te răzgândeşti. Celelalte trei vor rămâne pentru moment în cală. Îl privi ţintă câteva secunde, apoi reluă: Sper să-ţi vină mintea la cap înainte de a fi prea târziu, Michael. Avem şi aşa destule probleme la cartierul general.

Când Francesca îşi făcu apariţia cu nelipsita-i videocameră, două ore mai târziu, din felul cum îşi alegea cuvintele deveni limpede că părerea generală, cel puţin între astronauţii rămaşi, era că O'Toole suferea de o criză nervoasă acută. Bărbatul nu era sfidător şi nici nu făcea o declaraţie de credinţă prin gestul său. Nimeni din echipaj nu ar fi tolerat o asemenea posibilitate, deoarece, prin asociere, le-ar fi creat tuturor o imagine defavorabilă. Nu, era evident că nervii lui cedaseră.

— Le-am spus tuturor să nu te deranjeze cu telefoanele, declară cu compasiune Francesca privind în jur şi schiţând deja imaginile apropiatului interviu. Telefoanele sună neîncetat, mai cu seamă de când am trimis caseta înregistrată azi-dimineaţă.

Se apropie de birou şi privi obiectele aflate pe el.

— Acesta-i Michael din Siena? întrebă ea, ridicând în mână statueta.

Generalul zâmbi şters.

— Da. Şi cred că ştii cine-i acolo, răstignit pe crucifix.

— Ştiu foarte bine, replică Francesca. Cu adevărat foarte bine… Uite, Michael, ştii ce urmează. Aş vrea ca acest interviu

să te prezinte în lumina cea mai favorabilă. Nu am de gând să te tratez cu mănuşi, mă înţelegi, însă vreau să mă asigur că lupii de jos vor asculta şi varianta ta…

— Îmi vor deja pielea?

— Oh, da. Şi va fi şi mai rău. Cu cât întârzii să activezi bombele, cu atât mai mare va fi mânia lor.

— Dar de ce? N-am comis o crimă. Pur şi simplu, am amânat amorsarea unui dispozitiv nuclear, a cărui putere distructivă depăşeşte…

— Asta-i lipsit de relevanţă. În ochii lor, tu nu ţi-ai îndeplinit misiunea încredinţată: de a-i proteja pe locuitorii Pământului. Sunt speriaţi. Nu înţeleg toate prostiile astea extraterestre. Li s-a promis că Rama va fi distrusă, iar acum tu refuzi să le pui capăt coşmarurilor…

— Coşmaruri, murmură O'Toole, asta-i ceea ce Bothwell…

— Ce-i cu preşedintele Bothwell?

— Nimic, răspunse el evitându-i privirea pătrunzătoare. Altceva?

— Aşa cum spuneam, vreau să arăţi cât mai bine. Piaptănă-te şi pune-ţi o uniformă nouă, nu combinezonul de zbor. Am să te machiez un pic, pentru a mai ascunde oboseala. Reveni la birou. Îţi punem fotografiile de familie în prim-plan, lângă Iisus şi Michael. Gândeşte-te bine ce vei spune. Desigur, te voi întreba de ce n-ai reuşit azi dimineaţă să amorsezi bombele.

Se apropie de general şi-i puse mâna pe umăr.

— În prezentarea introductivă, voi sugera că eşti surmenat. Nu vreau să te învăţ ce să zici, dar ar prinde bine să recunoşti o oarecare slăbiciune. Mai ales la tine în ţară.

O'Toole nu-şi găsi locul, cât timp Francesca execută ultimele pregătiri.

— Chiar ai nevoie de aşa ceva? întrebă el, simţindu-se tot mai stingher, pe măsură ce reportera rearanja cabina.

— Doar dacă nu vrei să se creadă că eşti Benedict Arnold[42] veni scurt replica ei.

Janos îl vizită înainte de cină.

---

[42] Benedict Arnold (1741-1801), general american în timpul Războiului de Independenţă; după succesele de la Quebec şi Saratoga, nemulţumit de faptul că n-a fost avansat, a trecut de partea englezilor (n. trad.).

— Interviul tău cu Francesca a fost foarte bun, minţi el. Cel puţin, ai ridicat o serie de probleme morale pe care ar trebui să ni le punem cu toţii.

— A fost o tâmpenie să aduc în discuţie porcăriile alea filosofice, se frământă O'Toole. Ar fi trebuit s-o ascult pe Francesca şi să pun totul pe seama oboselii.

— Michael, ce-i făcut e bun făcut. N-am venit însă pentru ca să trec în revistă evenimentele zilei. Sunt convins că ai făcut-o deja de nenumărate ori. Voiam să ştiu dacă-ţi pot fi cumva de ajutor.

— Nu cred, Janos. Însă apreciez gestul tău.

Urmă o pauză lungă. În cele din urmă, Tabori se ridică şi se îndreptă cu paşi mărunţi spre uşă.

— Ce ai să faci acum? întrebă el încet.

— Aş vrea să ştiu, răspunse O'Toole. Nu sunt în stare să stabilesc un plan.

Rama şi *Newton* îşi continuau drumul spre Pământ. Cu fiecare zi, ameninţarea ramană părea să atârne mai greu, cilindrul uriaş deplasându-se pe o orbită hiperbolică spre o coliziune cu urmări catastrofale, dacă nu se efectuau la timp corecţii. Punctul impactului fusese estimat în statul Tamil Nadu, în sudul Indiei, nu departe de oraşul Madurai. Fizicienii apăreau în fiecare seară în emisiunile de televiziune, explicând posibile consecinţe. „Unde de şoc" şi „materii degajate" deveniră termeni uzuali la mesele de seară.

Michael O'Toole fu hulit de toată presa mondială. Francesca avusese dreptate. Generalul american devenise ţinta furiei întregii planete. Exista chiar şi sugestia de a fi trimis în faţa curţii marţiale şi executat la bordul lui Newton pentru refuzul de a îndeplini ordinul. O viaţă de realizări importante fu complet uitată. Kathleen O'Toole se văzu obligată să părăsească apartamentul din Boston şi să se refugieze la o prietenă din Maine.

Pe general îl chinuia indecizia sa. Ştia că îşi prejudicia ireparabil familia şi cariera prin refuzul de a activa focoasele. Dar de fiecare dată când se autoconvingea că era pregătit să execute ordinul, în urechi îi răsuna acel „Nu", pătrunzător şi puternic.

O'Toole fu doar parţial coerent pe parcursul ultimului interviu

luat de Francesca, cu o zi înainte de plecarea navei ştiinţifice. Reportera îi puse câteva întrebări foarte dure. Când îl întrebase de ce Rama nu începuse să frâneze, dacă intenţiona să între pe orbită circumterestră, generalul ridicase capul şi-i reamintise că aerofrânarea – disiparea energiei sub formă de căldură în atmosferă – constituia mijlocul cel mai eficient de a obţine o orbită în jurul unui corp planetar cu atmosferă. Când însă ea îi oferise prilejul să-şi dezvolte declaraţia şi să discute felul în care Rama s-ar fi putut reconfigura în vederea unei forme aerodinamice, O'Toole nu răspunsese. Pur şi simplu o privise cu gândurile în altă parte.

O'Toole ieşi din cabină pentru masa de adio, în noaptea dinaintea ca Brown, Sabatini, Tabori şi Turgheniev să pornească spre casă. Prezenţa lui strică atmosfera. Irina avu o atitudine extrem de ostilă, aţâţând şi mai mult spiritele şi aşa încinse şi refuzând să ia loc la aceeaşi masă cu el. Brown îl ignoră cu desăvârşire, preferând să discute detaliile laboratorului care se construia în Texas pentru cercetarea crabului biot. Numai Francesca şi Janos se comportară prieteneşte, aşa încât generalul se întoarse în cabina sa imediat după terminarea cinei, fără a-şi lua rămas bun în mod oficial de la niciunul dintre colegi.

În dimineaţa următoare, la mai puţin de o oră după plecarea navei ştiinţifice, O'Toole îl sună pe amiral, solicitându-i o întrevedere.

— Deci în sfârşit te-ai răzgândit? întrebă înfrigurat Heilmann la intrarea generalului. Perfect! încă nu-i prea târziu. Suntem în ziua I-12. Dacă ne grăbim, putem încă detona la I-9.

— Mă apropii, Otto, mă apropii, dar încă n-am ajuns acolo. M-am gândit mult şi sunt două lucruri pe care aş vrea să le fac. Aş vrea să vorbesc cu Papa Ioan-Paul şi să intru eu însumi în Rama.

Răspunsul lui O'Toole îl dezumflă pe Heilmann.

— Drace! exclamă el. Ne întoarcem de unde am plecat. Probabil că…

— Nu înţelegi, Otto, spuse americanul privindu-şi ţintă colegul. Asta este o veste bună. Dacă nu se întâmplă nimic neprevăzut, voi fi gata să introduc codul în bombe imediat după ce mă întorc din Rama.

— Eşti sigur?

— Ai cuvântul meu.

În timpul lungii şi emoţionantei convorbiri cu Papa, O’Toole nu ascunse niciuna dintre problemele care-l frământau. Ştia că discuţia era monitorizată, dar nu mai avea importanţă. Un singur lucru îi domina gândurile: decizia de a amorsa bombele cu o conştiinţă curată.

Aşteptă nerăbdător răspunsul. Când Papa Ioan-Paul al V-lea apăru în cele din urmă pe ecran, se găsea în aceeaşi încăpere din Vatican unde îl primise în audienţă pe O’Toole, imediat după Crăciun. Papa ţinea în mână un carneţel electronic, pe care-l privea la răstimpuri.

— M-am rugat pentru tine, fiul meu, începu pontiful, în special în această ultimă săptămână de chinuri sufleteşti. Nu îţi pot spune cum să procedezi. Eu nu am răspunsurile pe care le cauţi. Nu ne rămâne decât să sperăm că Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, va răspunde fără ambiguitate rugăciunilor tale.

Sunt în măsură totuşi să fac unele comentarii asupra întrebărilor de natură ecleziastică. Ţi le fac cunoscute în speranţa că-ţi vor prinde de folos… Nu mă pot pronunţa dacă vocea pe care ai auzit-o aparţine sau nu Sfântului Michael, ori dacă ai trăit ceea ce se cunoaşte ca fiind o experienţă mistică. Pot să afirm că există o categorie a experienţei omeneşti, numită de obicei „mistică” în lipsa unui termen mai potrivit, care nu poate fi explicată în termeni pur raţionali sau ştiinţifici. Saul din Tars a fost orbit de o lumină venită din ceruri ca parte a convertirii sale la creştinism, înainte să devină apostolul Pavel. Vocea auzită de tine ar putea să aparţină Sfântului Michael. Numai tu vei decide însă acest lucru.

Aşa cum am discutat în urmă cu trei luni, cu siguranţă că Dumnezeu i-a creat pe ramani, oricine ar fi ei. Dar tot El a creat viruşii şi bacteriile care produc moarte şi suferinţă. Nu-L putem glorifica pe Dumnezeu, individual ori ca specie, dacă nu supravieţuim. Mi se pare puţin probabil ca Dumnezeu să se aştepte să nu reacţionăm în niciun fel, dacă însăşi supravieţuirea noastră e ameninţată.

Chestiunea rolului lui Rama ca vestitor al celei de a doua întrupări a lui Hristos este delicată. În interiorul Bisericii există câţiva preoţi care sunt de acord cu Sfântul Michael, chiar dacă se află în minoritate. Majoritatea noastră consideră că ambele nave Rama sunt, din punct de vedere spiritual, prea sterile

pentru a fi vestitori. Ele sunt minuni inginereşti, fără îndoială, dar nu conţin nimic care să sugereze căldura, compasiunea sau altă trăsătură mântuitoare, asociată de obicei lui Hristos. De aceea, pare foarte improbabil ca Rama să aibă o semnificaţie strict religioasă.

În cele din urmă, decizia trebuie să fie numai a ta. Continuă să te rogi, aşa cum sunt sigur că o vei face, dar poate că ar trebui să te aştepţi la un răspuns mai puţin clar din partea Domnului. El nu vorbeşte fiecărui om în acelaşi fel şi nici mesajele Sale nu vin în aceeaşi formă. Te rog să-ţi aduci aminte de încă un lucru. Pe măsură ce vei explora Rama în căutarea voinţei Lui, rugăciunile multor credincioşi de pe Pământ te vor însoţi. Să fii sigur că Dumnezeu îţi va da un răspuns. Sarcina ta este să-l identifici şi să-l interpretezi.

Ioan-Paul sfârşi transmisiunea cu o binecuvântare şi o rugăciune. O'Toole îngenunche automat şi repetă cuvintele rugăciunii împreună cu liderul său spiritual. După ce ecranul se întunecă, recapitulă cuvintele pontifului şi se simţi liniştit. Sunt pe drumul cel bun. Dar nu trebuie să mă aştept la o proclamaţie cerească cu surle şi trâmbiţe.

O'Toole nu era pregătit pentru emoţia puternică resimţită la intrarea în Rama. Poate că de vină erau dimensiunile enorme ale navei, cu mult mai mari decât orice construise omul vreodată. Poate că la starea sa emoţională contribuise atâta lunga izolare la bordul lui Newton, cât şi frământarea interioară. Indiferent de motive, se trezi total copleşit de spectacol, în vreme ce-şi făcea plimbarea solitară în interiorul gigantului vehicul.

Nu exista nimic altceva care să-i domine gândurile. În gât i se puse un nod, iar ochii i se umplură de lacrimi de încântare în mai multe rânduri: când coborî cu telescaunul şi contemplă întinsul Câmpiei Centrale, cu dungile ei luminoase ce constituiau sorii lui Rama; stând lângă roverul abandonat pe ţărmul Oceanului Cilindric şi studiind prin binoclu misterioşii zgârie-nori din New York; uluit ca şi ceilalţi astronauţi de coamele şi contraforturile gigantice din Emisfera Sudică. Principalul sentiment resimţit de O'Toole era veneraţia, foarte asemănătoare cu aceea trăită prima dată când intrase într-una din vechile catedrale europene.

Petrecu noaptea ramană în tabăra Beta, folosind un cort

suplimentar lăsat de astronauţi la a doua incursiune. Descoperi mesajul lui Wakefield, vechi de două săptămâni, şi simţi impulsul de a asambla barca şi de a traversa oceanul spre New York. Se abţinu însă şi se concentră asupra adevăratului ţel al vizitei sale.

Admise că, deşi Rama constituia o realizare magnifică, splendoarea ei nu trebuia să fie un factor relevant în procesul său de evaluare. Văzuse oare ceva care să-i schimbe firava concluzie? Nu, îşi răspunse fără tragere de inimă. Când luminile se reaprinseră în interiorul cilindrului, O'Toole se încredinţase că avea să declanşeze bombele înainte de următoarea noapte ramană.

Totuşi continua să zăbovească. Conduse roverul în lungul coastei, examinând New York-ul şi celelalte peisaje din diverse unghiuri, observând faleza înaltă de cinci sute de metri de pe ţărmul opus. La ultima trecere prin baza Beta, se hotărî să adune câteva rămăşiţe, inclusiv obiecte personale uitate de membrii echipajului în retragerea lor precipitată. Puţine scăpaseră de furia uraganului, dar descoperi nişte suveniruri, prinse sub lăzi cu alimente.

Generalul dormi bine înainte de a se îndrepta către lift. Dându-şi seama ce avea să întreprindă în clipa reîntoarcerii în Newton, îngenunche şi se mai rugă o ultimă dată înainte de a se urca în telescaun. La scurt timp însă după începutul urcuşului, când se afla la mai puţin de jumătate de kilometru deasupra Câmpiei Centrale, se răsuci şi privi panorama ramană. Curând, toate acestea vor dispărea, mistuite de un cuptor solar aprins de mâna omului. Ochii i se ridicară de pe câmpie şi se concentrară pe New York. I se păru atunci că vede un punct negru deplasându-se pe cer.

Cu mâini tremurătoare, duse binoclul la ochi. În câteva secunde, localiză punctul. Schimbă rezoluţia şi punctul se diviză în trei, fiecare dintre ele o pasăre zburând în formaţie, la mare depărtare. O'Toole clipi, dar imaginea nu se modifică. Pe cerul lui Rama zburau într-adevăr trei păsări!

Bucuria îl copleşi. Strigă de fericire, în vreme ce le urmări prin binoclu, până nu le mai putu distinge. Restul de treizeci de minute cât sui până în vârful scării Alfa i se păru o veşnicie.

Urcă imediat în alt telescaun şi cobori pe câmpie. Dorea cu disperare să mai zărească o dată păsările acelea. Dacă aş putea

cumva să le fotografiez, judecă el, decis să se întoarcă la nevoie pe ţărmul oceanului, atunci aş fi în stare să dovedesc tuturor că în lumea aceasta uluitoare există şi creaturi vii.

De la doi kilometri deasupra solului, O'Toole cercetă zadarnic depărtările. Prea puţin deprimat de eşecul căutării sale, rămase pur şi simplu ca lovit de trăsnet de ceea ce văzu când luă binoclul de la ochi şi se pregăti să coboare de pe telescaun. Richard Wakefield şi Nicole de Jardins stăteau unul lângă altul la baza liftului.

O'Toole îi îmbrăţişă viguros şi apoi, cu lacrimi de fericire curgându-i pe obraji, se lăsă în genunchi pe solul raman.

— Sfinte Dumnezeule, rosti el oferindu-şi rugăminţile tăcute, Sfinte Dumnezeule, îţi mulţumesc!

57. AL TREILEA NU-I DE PRISOS

Cei trei astronauţi discutară aprins mai bine de o oră. Aveau multe de povestit. Când Nicole menţionă groaza care o cuprinsese la vederea lui Takagishi, mort în bârlogul octopăianjenului, O'Toole rămase tăcut un moment, apoi clătină din cap.

— Aici sunt multe întrebări fără răspuns, rosti el privind plafonul îndepărtat. Eşti totuşi răuvoitoare, Rama? întrebă retoric.

Richard şi Nicole îi lăudară curajul de a nu introduce codul de activare a focoaselor nucleare. Amândoi se arătară îngroziţi de ordinul CGE de a distruge Rama.

— Ar fi absolut de neiertat să utilizăm arme nucleare împotriva navei, afirmă Nicole. Sunt convinsă că nu ne este ostilă. Şi mai cred că se apropie de Terra, fiindcă are un mesaj pentru noi.

Richard o dojeni uşor, întrucât îşi baza opinia mai degrabă pe sentimente decât pe fapte.

— Poate că da, însă în decizia aceasta de a distruge există o serioasă eroare de logică, replică ea. În prezent deţinem dovezi sigure că Rama II a comunicat cu Rama I. Avem motive să credem că undeva în spaţiu se găseşte Rama III, probabil apropiindu-se de noi. Dacă flota ramană este potenţial ostilă, atunci nu există nicio cale de scăpare. Poate că am reuşi să distrugem această navă – însă, procedând astfel, o vom alerta mai mult ca sigur pe următoarea. Şi deoarece tehnologia lor o

depăşeşte atât de mult pe a noastră, nu vom avea nicio şansă să supravieţuim unui atac concentrat.

O'Toole o privi cu admiraţie.

— Excelent gândit. Mare păcat că n-ai fost prezentă la conferinţa ASI. Noi n-am luat niciodată în consideraţie…

— De ce nu amânăm restul discuţiei până după revenirea în *Newton?* întrebă brusc Richard. După ceasul meu, peste patruzeci de minute se va face iarăşi beznă, şi niciunul dintre noi nu va atinge până atunci vârful scării. Nu vreau să merg prin întuneric mai mult decât este necesar.

Fiecare dintre ei credea că părăseşte definitiv Rama. Pe măsură ce minutele zilei se scurgeau, priveau atent magnificul peisaj extraterestru care se diminua în depărtare. Pentru Nicole, sentimentul dominant era uşurarea. Precaută din fire cu speranţele de viitor, până în momentul acela nu-şi permisese imensa plăcere de a crede c-o va mai strânge în braţe pe iubita Geneviève. Frumuseţea bucolică din Beauvois îi inundase mintea, în vreme ce-şi imagina bucuria revederii cu tatăl şi fiica ei. Şi asta se va întâmpla peste nu mai mult de o săptămână, ori zece zile. Ajunsă sus, abia dacă reuşea să-şi stăpânească entuziasmul.

Pe parcursul urcuşului, O'Toole îşi revizui încă o dată comportamentul. Când luminile se stinseseră, exact în momentul aşteptat, terminase de schiţat concluziile pe care avea să le comunice Pământului. Vor lua imediat legătura cu ASI, des Jardins şi Wakefield vor face rezumatul explorărilor lor, iar Nicole îşi va expune argumentele potrivit cărora distrugerea lui Rama era o acţiune „de neiertat". O'Toole era astfel pe deplin convins că ordinul lui de activare a bombelor va fi anulat.

Generalul îşi aprinse lanterna înainte ca telescaunul să ajungă la destinaţie. Coborî în mediul lipsit de gravitaţie şi rămase alături de Nicole. Îl aşteptară pe Richard, apoi se îndreptară spre transportorul aflat la nicio sută de metri. Urcară în vehicul şi se pregătiră să străbată carcasa ramană spre *Newton*, când fasciculul lanternei lui Wakefield căzu pe un obiect metalic voluminos, amplasat pe o latură a pasajului.

— Asta-i una dintre bombe? întrebă el.

Bomba semăna într-adevăr cu un glonte uriaş. Ce curios, ar fi putut avea orice formă, socoti Nicole străbătută de un fior pe

şira spinării. Oare ce aberaţie a subconştientului i-a determinat pe constructori să aleagă această formă anume?

— Dar ce-i drăcia aia de deasupra? continuă Richard.

Sprâncenele generalului se încruntară, privind obiectul nefamiliar dezvăluit de fasciculul de lumină.

— Habar n-am, recunoscu el. Nu l-am mai văzut niciodată.

Coborî din transportor, urmat de Richard şi Nicole îl urmară.

Generalul se aplecă şovăitor asupra bombei şi studie dispozitivul fixat deasupra tastaturii numerice. Era o placă puţin mai mare decât tastatura, prinsă cu articulaţii de flancurile bombei. La partea inferioară a plăcii, momentan retrase, se vedeau zece braţe mobile minuscule. Câteva secunde mai târziu, unul dintre ele se deplasă şi lovi tasta „5” de pe tastatură. „5” fu urmat în succesiune rapidă de „7”, apoi de alte opt numere, înainte ca o lumină verde să indice completarea cu succes a primei serii de zece cifre.

Într-un interval de câteva secunde, aparatul introduse alte zece numere şi lumina verde se aprinse iarăşi. O’Toole îngheţă. Dumnezeule, e codul meu! Cumva, au reuşit să… Panica îi dispăru câteva clipe mai târziu când, după a treia serie de zece cifre, lumina roşie se aprinse, semnalând existenţa unei erori.

— Se pare, răspunse el întrebării, că au improvizat metoda asta pentru a încerca să introducă codul în lipsa mea. Până acum, n-au obţinut decât primele două serii. O clipă mi-a fost teamă…

O’Toole făcu o pauză, conştient de emoţia puternică pe care o resimţea.

— Probabil au presupus că nu te mai întorci, opină Nicole.

— Dacă responsabili sunt într-adevăr Heilmann şi Yamanaka, replică O’Toole. Nu putem exclude complet posibilitatea ca dispozitivul să fi fost plasat aici de extratereştri… sau chiar de bioţi.

— Foarte puţin probabil, pufni Richard. Sistemul e mult prea grosolan. În orice caz, continuă el scoţând din raniţă câteva unelte pentru a deconecta aparatul, nu vreau să risc deloc.

În celălalt capăt al culoarului, astronauţii descoperiră a doua bombă, prevăzută cu un dispozitiv similar. Îl urmăriră, executând o încercare de introducere a codului – cu acelaşi rezultat, o eroare în cea de-a treia serie de cifre –, apoi îl

deconectară şi pe acesta, după care în intrară în ecluză şi părăsiră Rama.

Nimeni nu-i întâmpină când puseră piciorul în nava militară. O'Toole crezu că atât Heilmann, cât şi Yamanaka dormeau şi se îndreptă imediat spre cabinele lor. Oricum dorea să vorbească cu amiralul între patru ochi, dar cei doi bărbaţi nu se găseau înăuntru. Nu trecu mult până se convinseră că, într-adevăr, ceilalţi astronauţi nu se aflau nicăieri în spaţiul destul de limitat al navei.

Cercetarea calei pupa avu acelaşi rezultat negativ. Descoperiră totuşi că una dintre capsulele EVA dispăruse, ceea ce ridica altă serie de întrebări. Unde putuseră pleca Heilmann şi Yamanaka cu naveta? Şi de ce încălcaseră ordinul strict de a nu lăsa nava fără om la bord?

Complet dezorientaţi, cei trei astronauţi reveniră în centrul de comandă pentru a discuta căile posibile de urmat. O'Toole menţionă primul posibilitatea unui atac.

— Credeţi că octopăianjenii, sau unii dintre bioţi ar fi putut urca la bord? La urma urmelor, nu-i greu de pătruns în *Newton,* dacă sistemul de autoprotecţie nu este activat.

Nimeni nu dorea să exprime în cuvinte ceea ce gândeau de fapt cu toţii. Dacă cineva sau ceva le capturase sau ucisese colegii, atunci era posibil să se afle încă în preajmă, eventualitate în care ei înşişi se găseau în pericol…

— De ce nu luăm legătura cu Pământul, ca să anunţăm că suntem în viaţă? rupse tăcerea Richard.

— Grozavă idee, zâmbi O'Toole.

Se îndreptă spre pupitrul de comandă şi activă panoul. Pe ecran apăru afişajul standard de stare a sistemului.

— Bizar, comentă generalul. Conform datelor afişate, nu avem legătura video cu Pământul. Doar telemetrie. De ce să fi fost oare modificată configuraţia sistemului?

Introduse în calculator o serie de comenzi cu scopul de a restabili legătura normală. Pe monitor apăru un şir nesfârşit de mesaje de eroare.

— Ce naiba! exclamă Richard. Se pare că partea video a căzut. Se întoarse spre O'Toole. Asta-i specialitatea ta, generale. Ce părere ai?

Figura lui O'Toole deveni extrem de serioasă.

— Nu-mi place, Richard. Atât de multe mesaje de eroare am

văzut doar o singură dată – pe parcursul primelor teste, când cine ştie ce găgăuţă a uitat să încarce programul de comunicaţii. Trebuie să fie o problemă majoră de software. Probabilitatea unei defecţiuni hard într-un timp atât de scurt este practic nulă.

Richard îi sugeră să supună software-ul de comunicaţie video unui test standard de verificare. Testul raportă că bufferele de eroare ale algoritmului se umpluseră înainte să se fi desfăşurat un singur procent din procedură.

— Aşadar, vinovat este în mod cert software-ul de comunicaţii, afirmă Richard, analizând datele obţinute. (Introduse câteva comenzi.) Va dura ceva timp până vom reuşi să punem totul în ordine.

— O clipă, interveni Nicole. N-ar fi cazul să încercăm să înţelegem evenimentele de până acum, înainte de a ne apuca de sarcini precise?

Cei doi bărbaţi se opriră din lucru, aşteptând-o să continue.

— Heilmann, Yamanaka şi o navetă lipsesc de la bord, enumeră Nicole plimbându-se încet în centrul de comandă, şi cineva a încercat să amorseze automat cele două bombe din coridorul de acces. Între timp, software-ul de comunicaţii o ia razna, după ce a funcţionat impecabil sute de zile, dacă punem la cap şi perioada de simulări anterioară lansării. Are careva dintre voi o explicaţie logică pentru toate astea?

Tăcerea se prelungi.

— Sugestia generalului O’Toole referitoare la o invazie ostilă ar putea să se potrivească, opină Richard. Heilmann şi Yamanaka au încercat să se salveze, iar extratereştrii au distrus în mod deliberat programul.

Nicole nu se arătă prea convinsă.

— Nimic din ce am văzut nu indică prezenţa extratereştrilor, sau a bioţilor, la bordul lui Newton. Până nu avem o dovadă cât de mică…

— Poate că Heilmann şi Yamanaka au încercat să spargă codul generalului, şi le-a fost teamă…

— Stai, stai! strigă Nicole. Se-ntâmplă ceva cu ecranul.

Cei doi bărbaţi se răsuciră la timp pentru a vedea faţa amiralului Heilmann materializându-se pe monitor.

— Salut generale O’Toole, rosti Heilmann zâmbind. Această

casetă a fost declanşată de intrarea ta în Newton.

Yamanaka şi cu mine am pregătit-o înainte să plecăm cu una dintre navete, la trei ore înainte de ziua I-9. Ni s-a ordonat să evacuăm nava la mai puţin de un ceas după ce ai intrat în Rama. Am amânat plecarea cât am putut, dar în cele din urmă a trebuit să ne conformăm instrucţiunilor.

Ordinele tale sunt simple şi clare. Trebuie să introduci codul de activare în cele două bombe din coridorul de acces şi în celelalte trei rămase în cală. Vei părăsi apoi nava cu celălalt vehicul EVA, la maximum opt ore după aceea. Nu-ţi face griji în legătură cu dispozitivele electronice plasate pe cele două bombe din coridor. Statul-major CGE a ordonat amplasarea lor pentru a testa nişte tehnici noi de decriptare. Vei descoperi că se pot deconecta foarte uşor.

Navetei i s-a ataşat un sistem de propulsie, iar software-ul ei a fost programat să te ducă într-o locaţie predeterminată, unde vei face joncţiunea cu un remorcher ASI. Nu trebuie decât să introduci în calculator momentul exact al plecării. Sunt totuşi nevoit să subliniez că noul algoritm de navigaţie este valabil doar dacă părăseşti Newton înainte de ziua I-6. După aceea, parametrii de ghidare devin tot mai imprecişi, aşa încât va fi aproape imposibil să fii recuperat.

În discursul lui Heilmann surveni o pauză scurtă, apoi glasul său deveni extrem de insistent.

— Nu mai pierde timp, Michael. Activează bombele şi du-te direct la navetă. Am încărcat deja alimente şi tot ceea ce-i necesar în ea… Succes şi drum bun. Ne vedem pe Pământ.

58. FĂRĂ IEŞIRE

— Sunt sigur că Heilmann şi Yamanaka au fost extrem de prevăzători, explică Richard. Probabil că au plecat mai devreme, astfel încât să poată lua cu ei provizii suplimentare. În cazul acestor vehicule uşoare, fiecare kilogram contează.

— Cât de mult contează? întrebă Nicole.

— Poate să însemne între a te înscrie pe o orbită terestră şi a trece pe lângă Pământ atât de repede încât să nu mai fi salvat.

— Asta înseamnă cumva, se interesă cu voce sumbră generalul, că doar unul dintre noi va putea folosi capsula?

Richard nu răspunse imediat.

— Mi-e teamă că-i posibil – totul depinde de momentul

plecării. Va trebui să facem câteva calcule pentru a ne da seama cu exactitate. Personal însă nu văd de ce n-am lua în consideraţie pilotarea navei Newton. La urma urmelor, am fost antrenat ca pilot de rezervă… Am dispune de un control limitat, din moment ce nava este atât de mare, dar dacă aruncăm în vid tot ce nu-i absolut necesar, am putea să reuşim… Dar, din nou, trebuie mai întâi să calculăm.

Lui Nicole îi reveni sarcina de a verifica alimentele deja stocate în navetă, utilitatea lor, şi apoi de a aproxima atât masa cât şi volumul ocupat la bord de două sau de trei persoane. În plus, Richard, care susţinea pilotarea navei Newton, o rugă să verifice materialele existente la bord, pentru a determina masa celor la care se putea renunţa.

În timp ce O'Toole şi Wakefield foloseau calculatoarele din centrul de comandă, Nicole lucra singură în cală. La început, verifică vehiculul EVA rămas la dispoziţia lor. Deşi capsulele respective erau în mod normal utilizate de o singură persoană pentru activităţi extravehiculare locale, ele fuseseră proiectate şi pentru cazuri de urgenţă. În spatele hubloului frontal, transparent şi rezistent, puteau sta doi oameni, cu provizii pentru o săptămână. Dar trei pasageri? se întrebă Nicole. Imposibil. Cineva ar trebui să se înghesuie printre alimente. Şi atunci nu va mai rămâne destul spaţiu pentru ele. Nicole reflectă un moment cum i-ar sta înghesuită între lăzile acelea, vreme de şapte-opt zile. Va fi chiar mai rău decât în puţul din hangar.

Inventarie proviziile aruncate în grabă de Heilmann şi Yamanaka. Alimentele erau mai mult sau mai puţin corespunzătoare, atât în cantitate, cât şi ca varietate, pentru o călătorie de o săptămână; trusa medicală, în schimb, se arăta cumplit de incompletă. Femeia îşi făcu câteva însemnări şi alcătui o listă de necesităţi pentru un echipaj de două persoane, estimând masa şi posibilităţile de împachetare. Apoi traversă cala navei.

Ochii îi căzură pe focoasele nucleare de forma unor gloanţe, care zăceau inerte, culcate lateral, exact lângă ecluză. Se apropie şi-şi trecu palmele peste suprafaţa metalică bine lustruită. Deci astea sunt primele arme mari de distrugere, rezultatul muncii străluciţilor fizicieni ai secolului XX.

„Ce situaţie tristă pentru specia noastră, gândi ea, plimbându-

se printre bombe. Un musafir vine să ne vadă. Nu ne vorbeşte limba, dar descoperă unde locuim. În vreme ce dă colţul străzii, scopul vizitei fiind complet necunoscut, noi îl facem praf şi pulbere.”

Îşi continuă drumul spre cabine cu sufletul plin de tristeţe. „Problema ta, îşi spuse, este că te aştepţi întotdeauna la prea mult. De la tine însăţi. De la cei pe care îi iubeşti. Chiar de la specia umană. Suntem cu toţii încă necopţi.”

O senzaţie trecătoare de greaţă o sili să se oprească. Asta ce mai e? Din cauza bombelor? în subconştient, Nicole îşi reaminti o senzaţie asemănătoare trăită cu cincisprezece ani în urmă. La două ore după ce se urcase în avionul care o ducea de la Los Angeles la Paris. Nu se poate! Dar voi verifica, pentru ca să înlătur orice dubiu…

— Acesta-i al doilea motiv pentru care nu încăpem toţi trei în capsulă. Nu-i vina ta, Nicole. Chiar dacă am fi avut spaţiul necesar pentru noi şi pentru provizii, capacităţile de manevrare a navetei, cu această masă la bord, abia dacă ar fi putut s-o înscrie pe o orbită circumsolară. Şansele de a fi salvaţi ar fi practic nule.

— Ei bine, replică Nicole cu o voce care se dorea veselă, cel puţin ne rămâne varianta cealaltă. Să ne întoarcem acasă în *Newton.* După calculele mele, ne putem debarasa de peste zece mii de kilograme…

— Mă tem că nu contează, o întrerupse generalul.

Nicole îl privi pe Richard.

— Despre ce vorbeşte?

Inginerul se ridică şi se apropie de femeie. Îi luă mâinile în mâinile sale.

— Au distrus şi sistemul de navigaţie. Algoritmul de căutare a codului lui O’Toole a fost introdus în calculator peste subrutinele de navigaţie şi de comunicaţie video. Nava nu poate fi folosită ca mijloc de transport.

Vocea lui O’Toole suna ca din depărtări, lipsită de timbrul ei firesc.

— Au început probabil imediat după plecarea mea. Richard a citit bufferele de comandă şi a descoperit că programul de decriptare a fost încărcat la mai puţin de două ore după ce am intrat în Rama.

— Dar de ce să fi incapacitat nava? întrebă Nicole.

— Nu înţelegi? rosti pătimaş O'Toole. Priorităţile se modificaseră. Nimic nu era mai important decât detonarea bombelor. N-au vrut să se piardă timp cu semnale radio de la şi până la Pământ. De aceea au decis să efectueze toate calculele aici, unde fiecare încercare putea fi comandată de calculator fără decalaj temporal.

— Ca să fim cinstiţi faţă de centrul de control a misiunii, interveni Richard, străbătând în lung şi-n lat încăperea, trebuie să recunoaştem că nava militară încărcată la maximum dispune de o capacitate de manevră mai redusă decât o capsulă pentru două persoane, echipată cu propulsie auxiliară. Pentru cei de la ASI, riscul nu era deloc mai mare decât dacă *Newton* devenea inoperabilă.

— Dar nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple de la bun început, argumentă generalul. La naiba! De ce n-au avut răbdare să mă aştepte?

Nicole se aşeză brusc pe un scaun liber. Capul i se învârtea şi se simţea ameţită.

— Ce-i? întrebă alarmat Richard, apropiindu-se de ea.

— Mi-a fost de câteva ori greaţă astăzi. Cred că sunt însărcinată. Peste aproximativ douăzeci de minute, voi şti cu certitudine. Zâmbi către Richard care rămăsese cu gura căscată. Este extrem de rar ca o femeie să rămână însărcinată la mai puţin de nouăzeci de zile după o injecţie cu neutrabriolat. Dar s-a mai întâmplat. Nu cred că…

— Felicitări, o întrerupse brusc O'Toole entuziasmat. Nu ştiam că aveţi de gând să întemeiaţi o familie.

— Nici eu, replică Richard, încă năucit de veste. O îmbrăţişă puternic pe Nicole şi o ţinu strâns la piept. Nici eu, repetă încă o dată.

— Nu mai discutăm, declară emfatic generalul, adresându-se lui Richard. Chiar dacă Nicole nu ţi-ar purta copilul, tot aş insista ca voi doi să plecaţi în capsulă şi să mă lăsaţi aici.

E singura decizie realistă. În primul rând, ştim amândoi că masa reprezintă parametrul critic, iar eu sunt de departe cel mai greu dintre toţi. În al doilea rând, sunt bătrân, pe când voi sunteţi tineri. Ştii cum să pilotezi naveta, în vreme ce eu n-am intrat în ea nici măcar o singură dată. Pe lângă toate astea, adăugă sec, pe Pământ aş fi judecat de curtea marţială pentru refuzul de a fi îndeplinit ordinul primit. Cât despre tine, scumpa

mea doctoriţă, nu mai e nevoie să-ţi spun că porţi în tine un prunc deosebit. El va fi singurul copil de pe Pământ conceput vreodată în interiorul unei nave extraterestre.

Se ridică şi privi în jur.

— Şi acum propun să destupăm o sticlă de vin şi să celebrăm ultima noastră seară împreună.

Nicole îl privi pe general mergând spre dulăpiorul cu băuturi, deschizându-i şi scotocind înăuntru.

— Mi-e suficient un suc de fructe, Michael, spuse ea. Oricum n-ar trebui să beau mai mult de un pahar de vin.

— Desigur, replică generalul repede. Pe moment, am uitat. Speram să facem ceva cu adevărat deosebit în această seară. Să fiu părtaş ultima oară…

Se opri şi reveni la masă cu sticla de vin şi sucul de fructe. Întinse paharele spre Richard şi Nicole.

— Vreau să ştiţi, rosti el cu glasul calmat, că nu-mi pot închipui doi oameni mai buni decât voi. Vă doresc numai succes, în special în ceea ce priveşte copilul.

Cei trei băură în tăcere.

— Cu toţii ştim, nu-i aşa? întrebă O'Toole de-abia perceptibil. Rachetele trebuie să fie pe drum. Cât timp crezi că am la dispoziţie, Richard?

— Judecând după cele înregistrate de Heilmann pe casetă, aş îndrăzni să afirm că prima rachetă va lovi Rama în ziua I-5. Momentul corespunde atât cu poziţia capsulei, dincolo de zona de împrăştiere a fragmentelor, cât şi cu eliminarea oricăror riscuri pentru Pământ.

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi. Ce fel de rachete?

Richard se aplecă spre Nicole, rostind cu voce gravă:

— Michael şi cu mine suntem siguri că militarii de la CGE au ordonat un atac cu rachete asupra lui Rama. Nu aveau nicio siguranţă că generalul se va întoarce în *Newton,* sau că-şi va activa codul. Iar algoritmul de căutare nu-i decât un foc de armă tras în ceaţă. Doar un atac cu rachete poate garanta faptul că Rama nu va face niciun rău planetei noastre.

— Aşadar am la dispoziţie ceva mai mult de patruzeci şi opt de ore ca să mă împac cu Dumnezeu, afirmă O'Toole după o reflecţie de câteva secunde. Am trăit o viaţă fabuloasă. Am multe pentru care să fiu recunoscător. Mă voi îndrepta spre braţele Lui fără regrete.

59. VISUL DESTINULUI

Ridicând braţele deasupra capului şi lăsându-le să cadă, Nicole îl lovi uşor pe Richard aflat în stânga ei şi unul dintre containerele cu apă, aşezate precar pe raftul din spate.

— Va fi aglomerat, observă ea, răsucindu-se în scaun.

— Da, încuviinţă distrat Richard.

Atenţia lui se concentrase asupra ecranului de pilotaj. Introduse câteva comenzi şi aşteptă rezultatul. Când în cele din urmă acesta apăru, bărbatul se încruntă.

— Cred că voi face o ultimă încercare să reîmpachetez proviziile, oftă Nicole. Se întoarse şi privi rafturile. Aş obţine mai mult spaţiu şi am scăpa de paisprezece kilograme, dacă am avea certitudinea că în şapte zile suntem salvaţi.

Richard nu râse.

— La naiba, murmură el când pe ecran se ivi setul de numere.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva nu-i în regulă aici. Codul de navigaţie a fost calculat pentru o sarcină utilă considerabil de mică – dacă pierdem unul dintre accelerometre, nu vom reuşi să ne înscriem pe orbită. (Nicole aşteptă răbdătoare ca inginerul să explice.) Dacă pe drum avem probleme cât de mici, va trebui să ne oprim şi să reiniţializăm comanda.

— Am crezut că există destul combustibil pentru noi…

— Combustibil, da. Totuşi în algoritmul de navigaţie există unele subtilităţi care presupun că vehiculul transportă mai puţin de o sută de kilograme – în speţă pe O'Toole şi proviziile lui.

Nicole citea îngrijorarea pe faţa lui Richard.

— Ne vom descurca, cred, dacă nu apar defecţiuni, continuă el. Dar nicio capsulă n-a fost vreodată pilotată în asemenea condiţii.

Prin hubloul central îl văzură pe general îndreptându-se spre ei. În mână ţinea un obiect mic. Era MB, unul dintre roboţii shakespearieni ai lui Richard.

— Aproape am uitat că era la mine, zise O'Toole un minut mai târziu, după ce primi mulţumirile profunde ale inginerului.

Wakefield plutea prin cală ca un copil fericit, cu un zâmbet larg întipărit pe chipul încântat.

— Am crezut că nu voi mai vedea niciodată pe vreunul dintre ei, strigă de pe unul dintre pereţii laterali unde îl purtase momentul de exuberanţă.

— Am trecut pe lângă cabina ta chiar înainte de plecarea navei ştiinţifice, îi strigă O'Toole. Tabori îţi aranja lucrurile. Mi-a cerut să ţi-l păstrez, pentru orice eventualitate.

— Mulţumesc, mulţumesc, Janos. Richard coborî de pe perete şi se ancoră de podea. Este un robot foarte special, Michael, spuse cu o strălucire în ochi şi-l activă pe MB. Cunoşti vreun sonet shakespearian?

— Lui Kathleen îi plăcea în mod deosebit unul, dacă-mi aduc bine aminte. Cred că primul vers e, „Acel răstimp din an…”

— Acel răstimp din an îl vezi în mine
Când smeade foi anină tot mai tare
Pe crengi ce par sub criveţe haine
Pustii cafasuri, fără cântătoare.
Tu vezi în mine-al zilei scăpătat
Ce scade, în Amurg, spre Soare-Apune…[43]

Vocea feminină a robotului îi făcu să tresară atât pe Nicole cât şi pe general. Cuvintele atinseseră o coardă sensibilă în O'Toole; bărbatul fu adânc mişcat şi câteva lacrimi i se iviră în colţurile ochilor. Nicole îl apucă de mână şi i-o strânse plină de compasiune, în vreme ce MB termina de recitat.

— Nu i-ai spus nimic lui Michael despre problemele sistemului de navigaţie, constată Nicole.

Ea şi Richard stăteau întinşi unul lângă celălalt într-una dintre cabinele micuţe ale navei militare.

— Nu. N-am vrut să-l îngrijorez. Crede că vom fi în siguranţă şi nu vreau să gândească altfel.

Femeia întinse mâna şi-l atinse uşor pe Richard.

— Am putea să rămânem aici, dragul meu, şi atunci cel puţin Michael va supravieţui.

Bărbatul se răsuci spre ea. Nicole îşi dădea seama că o priveşte, chiar dacă nu reuşea să-l vadă în întuneric.

— M-am gândit la asta, dar el n-ar accepta niciodată… M-am gândit chiar să te trimit singură în capsulă. Ai vrea?

— Nu, răspunse Nicole după o clipă de gândire. Nu cred. Aş

---

[43] *Sonetul LXXII*, trad. Tudor Dorin, în *Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi*, BPT, Bucureşti, 1981, p. 180 (n. trad.).

vrea să merg cu tine, numai dacă…

— Numai dacă ce?

— Dacă într-adevăr ar însemna o diferenţă apreciabilă. Dacă unul dintre noi poate supravieţui, însă amândoi suntem aproape sigur condamnaţi, atunci nu prea are sens…

— Nu-ţi pot oferi probabilităţi, o întrerupse Richard, însă nu cred să existe o diferenţă majoră, dacă mergem împreună. Cunoştinţele mele despre capsulă contrabalansează oarecum greutatea suplimentară. Oricum, în navetă ne va fi mai bine decât să rămânem aici.

— Eşti absolut convins că rachetele sunt deja pe drum, nu-i aşa?

— Da. Altfel nu se poate. Aş putea pune pariu că un asemenea plan de rezervă a fost întocmit imediat după ce Rama şi-a modificat orbita, îndreptându-se spre Pământ.

Rămaseră tăcuţi o bucată de vreme. Nicole încercă să doarmă, fără succes. Hotărâseră amândoi să se odihnească şase ore înainte de plecare, aşa încât să fie într-o formă fizică maximă în vederea unei călătorii neîndoielnic istovitoare. Totuşi mintea femeii refuza să înceteze să funcţioneze. Continua să şi-l închipuie pe O’Toole pierind în mingea de foc nucleară.

— E cu adevărat un om minunat, şopti ea.

Nu era sigură dacă Richard adormise sau nu.

— Aşa este, răspunse el pe acelaşi ton. Li invidiez tăria de caracter. Nu mă pot închipui dându-mi viaţa cu atâta uşurinţă pentru altcineva. Bănuiesc că totul se trage de la profunda lui credinţă religioasă. El nu vede moartea ca un sfârşit, ci doar ca o tranziţie.

„Eu aş putea s-o fac”, socoti Nicole. „Mi-aş da viaţa pentru Geneviève. Poate chiar şi pentru Richard, şi pentru acest copil încă nenăscut. Poate că în religia lui O’Toole, toţi fac parte din familia sa.”

Între timp, Richard se lupta cu propriile lui emoţii. Nu era egoist, neinsistând ca Nicole să plece singură? Putea oare să justifice cu adevărat riscul suplimentar al prezenţei sale în termenii abilităţii de pilot? Alungă întrebarea din minte şi se strădui să se gândească la altceva.

— N-ai spus prea multe despre copil, rosti Nicole după o vreme.

— N-am vrut încă să-l integrez în ceea ce se întâmplă. Cred că

purtarea mea a fost lipsită de sensibilitate… Ştii că sunt fericit. Vreau doar să aştept până suntem salvaţi, înainte de a mă gândi serios la rolul de tată. Se apleca şi o sărută pe Nicole. Şi acum, scumpa mea, sper să nu mă consideri bădăran, dar am de gând să dorm. S-ar putea să treacă mult timp până voi avea altă ocazie…

— Desigur, încuviinţă ea. Iartă-mă.

În mintea lui Nicole se formă altă imagine, de astă dată a unui copilaş. Mă întreb dacă va fi inteligent, şi dacă va avea ochii albaştri şi degetele lungi ale lui Richard?

Nicole se ghemuise în colţul cabinei slab iluminate. Încă simţea în gură gustul pepenelui-mană. O deşteptă o bătaie ciudată pe umăr. Privi în sus şi văzu pasărea gri-catifelat, aplecată asupra ei. Inelele vişinii din jurul gâtului străluceau în întuneric.

— Vino, îi spuse rugător. Trebuie să vii cu noi.

O urmă pe coridor şi coti la dreapta, îndepărtându-se de tunelul vertical. Celelalte păsări stăteau aliniate lângă perete. O priveau toate, atente. Întreaga procesiune porni în urma păsării gri, în josul tunelului.

Peste câteva momente, coridorul se sfârşi într-o sală spaţioasă. Pe peretele opus ardea o lumină slabă, în rest încăperea se afla în întuneric. Şi alte fiinţe se aflau acolo, însă Nicole nu le distingea cu claritate. Sporadic, ghicea nişte siluete, atunci când treceau prin dreptul singurei surse de lumină.

Femeia vru să întrebe ceva, dar lidera păsărilor o întrerupse.

— S-st, vor sosi aici în curând.

Nicole auzi un zgomot venind dinspre cealaltă latură a sălii. Semăna cu sunetul scos de un cărucior cu roţi de lemn, care se deplasa pe o potecă de pământ. Pe măsură ce se apropia, păsările din jurul bioloagei se retraseră, lipindu-se de ea. Câteva clipe mai târziu, în faţă izbucni un foc.

Pe căruciorul în flăcări se găsea un catafalc. Nicole icni. Pe catafalc, înveşmântat în verde regal, zăcea trupul mamei ei. În lumina flăcărilor, femeia zări şi alte persoane acolo.

Richard îi zâmbea, ţinând de mână o fetiţă de doi anişori cu pielea întunecată. O'Toole stătea foarte aproape de foc, îngenuncheat în rugăciune. În spatele lui se aflau mai multe tipuri de bioţi, precum şi două-trei forme ciudate, probabil octopăianjeni.

Flăcările mistuiră catafalcul şi ajunseră la corpul mamei. Anawi se ridică încet din poziţia în care şezuse până atunci. Când se răsuci către Nicole, chipul i se transformă. Pe trup se afla capul lui Omeh.

— Ronata, rosti el, profeţiile trebuie să se împlinească. Sângele Senoufo se va răspândi, chiar şi printre stele. Minowe va rămâne în urmă. Ronata trebuie să călătorească cu cei care vin de departe. Du-te şi salvează-i pe străini şi pe copiii lui Ronata.

60. ÎNTOARCEREA ÎN RAMA

„Nu-mi vine să cred că fac aşa ceva”, îşi spuse Nicole în vreme ce transporta ultima încărcătură de provizii spre ascensorul greu din vârful scării Beta. În Rama se lăsase noaptea. Fasciculul lanternei era înghiţit de întuneric.

Visul fusese atât de viu, încât rămăsese complet dezorientată mai bine de zece minute după ce se trezise. Chiar şi acum, după aproape două ore, dacă închidea ochii, vedea perfect chipul lui Omeh şi-i auzea vocea intonând cuvintele magice. „Sper ca Richard să nu se trezească înainte ca eu să fi plecat, medită Nicole. În niciun caz n-ar putea să înţeleagă.”

Se întoarse la transportor, străbătând pentru ultima dată învelişul cilindrului spre Newton. De treizeci de minute se gândea la cuvintele de rămas bun, dar acum, când momentul sosise, era nesigură pe sine. „Dragă Michael şi iubitul meu Richard”, avea să înceapă, „noaptea trecută, am avut cel mai pătrunzător vis al vieţii mele. Bătrâna căpetenie a tribului Senoufo, Omeh, mi-a apărut în faţă şi mi-a destăinuit că destinul meu e legat de Rama.”

Trecu de ecluză şi intră în centrul de comandă. Se aşeză în faţa videocamerei şi-şi drese glasul. E ridicol, îşi spuse chiar înainte să aprindă luminile. Trebuie să fiu nebună. Însă forţa imaginii lui Omeh îi risipi ultimele îndoieli. Câteva minute mai târziu, îşi continuă mesajul adresat prietenilor ei.

— Nu există nicio modalitate de a sintetiza, în acest scurt mesaj de rămas bun, importanţa lui Omeh şi a adolescenţei mele africane. Michael, Richard îţi poate povesti câteva dintre miturile Senoufo pe durata zborului vostru spre Pământ. E de ajuns să afirm că n-am fost niciodată indusă în eroare de bătrânul şaman. Ştiu bine că vocile auzite în vis nu au

substanţă, fiind mai degrabă creaţii ale propriului meu subconştient. Totuşi m-am hotărât să urmez sfatul lui Omeh.

Intenţionez să fac tot ce-mi stă în putere ca să-i transmit lui Rama că rachetele nucleare se îndreaptă spre ea. Nu ştiu cum voi realiza acest lucru, dar am la dispoziţie câteva ore de gândire, cât timp voi asambla barca pentru a traversa Oceanul Cilindric. Îmi aduc aminte, Richard, de discuţia noastră despre comenzile de pe tastatură care ar face legătura cu un nivel ierarhic superior…

Îmi vine extrem de greu să-mi iau acest rămas bun şi sunt perfect conştientă că vorbele nu ţin loc de îmbrăţişări. Dar dacă voi doi aţi fi treji, nu m-aţi fi lăsat să mă întorc în Rama… Te iubesc, Richard, să nu te îndoieşti nicio clipă de asta. Ştiu că-i puţin probabil, dar poate cândva, cumva, ne vom regăsi împreună în alt loc. Îţi promit că, dacă voi supravieţui, dând naştere copilului nostru, nu voi înceta niciodată să-i povestesc despre inteligenţa, discernământul şi sensibilitatea tatălui său.

Am o ultimă rugăminte. Dacă veţi ajunge teferi pe Pământ, vă rog să-i explicaţi lui Geneviève ce s-a întâmplat cu mine. Spuneţi-i întreaga poveste, despre vis, despre fiola verde şi viziunea mea, despre ceremonialul Poro din copilărie. Şi spuneţi-i că am iubit-o din tot sufletul.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Nicole, în clipa când sfârşi. Se ridică şi derulă caseta. Ascultă un minut pentru a se asigura că fusese bine înregistrată, apoi se îndreptă spre ecluză. „Doamne Sfinte, reflectă ea punându-şi casca, chiar am de gând s-o fac.”

În timpul straniei coborâri cu telescaunul în beznă, Nicole fu cuprinsă de îndoieli în privinţa deciziei de a reveni înăuntru. Doar puternica disciplină interioară îi permise să-şi alunge temerile. Urcând în rover şi pornind spre ocean, femeia începu să se gândească cum putea să comunice cu inteligenţa aflată la cârma lui Rama. „E clar că voi folosi imagini, îşi spuse, şi, de câte ori va fi posibil, limbajul precis al ştiinţei. Măcar atât am învăţat şi eu de la Richard.”

Amintirea inginerului îi trezi iarăşi nelinişti. „Va crede că l-am abandonat, se îngrijoră. Şi cum să mă aştept să gândească altfel?” îşi aduse aminte de primele zile deprimante după ce descoperise că era însărcinată cu Geneviève, şi cât de singură fusese, neavând pe nimeni căruia să-i împărtăşească sentimentele. Simţi din nou impulsul puternic de a se întoarce şi

de a părăsi Rama. Introspecţia îi fu întreruptă de spectaculoasa revenire a luminii. Zorile răsăriseră iarăşi. Ca şi altădată, peisajul înconjurător o fascină. „Nicăieri în Univers nu mai există ceva asemănător.”

Ajunsă în tabăra Beta, găsi barca şi începu s-o asambleze. Fusese pliată pe fundul unui container voluminos şi se afla în stare bună. Munca o ajută să nu se mai gândească la decizia de a pleca din *Newton.* Activităţile manuale nu constituiau punctul ei forte. Aproape că disperă, văzându-se nevoită să demonteze un subansamblu pentru fixarea căruia avusese nevoie de zece minute. Exerciţiul îi aminti de câteva ajunuri de Crăciun petrecute în Beauvois, când ea şi Pierre lucraseră aproape toată noaptea ca să-i ofere lui Geneviève jucării noi. Ar fi trebuit să se dea o lege care să impună magazinelor să vândă numai jucării gata asamblate, râse, în vreme ce se chinuia cu comenzile pentru montare.

Transportă barca pe trepte şi o aşeză lângă apă. Toate structurile majore le asamblase sus pe faleză, unde lumina era mai puternică. Munca o absorbise într-atât, încât nu auzi paşii decât prea târziu. Când se răsuci spre dreapta şi zări ceva apropiindu-se de ea, fu gata să leşine de frică.

Câteva clipe mai târziu, ea şi Richard se îmbrăţişau şi se sărutau.

— Vine şi O’Toole, îi spuse el şi începu imediat să lucreze la barcă. La început, când i-am explicat că nu pot pleca fără tine, că viaţa pe Pământ n-ar mai fi însemnat nimic, mi-a declarat că suntem amândoi nebuni. Dar după ce am stat de vorbă şi i-am explicat că avem o şansă reală de a-i avertiza pe ramani, a hotărât că mai degrabă şi-ar pierde ultimele ore cu noi, decât să rişte o moarte singuratică şi dureroasă în capsulă.

— Parcă ziceai că pentru un singur pasager călătoria n-ar ridica probleme.

— Nu-i foarte clar. Software-ul încărcat în navetă îţi dă pur şi simplu coşmaruri. Se vede c-a fost alcătuit în grabă. De altminteri, când să fi fost corect verificat? O’Toole singur ar fi avut poate o şansă mai bună decât noi împreună… Dar, adu-ţi aminte, la sosirea pe Pământ îl aşteptau probleme serioase. Curtea marţială n-a fost o vorbă aruncată în vânt.

— Nu cred că Michael se teme de curtea marţială. Poate că ar dori să-şi scutească familia, dar…

Un strigăt de la distanţă o întrerupse. O'Toole le făcea semne din rover.

— Nu-nţeleg. Cum de a ajuns atât de repede? N-aţi mers pe jos, nu-i aşa?

Richard râse.

— Bineînţeles că nu. Am lăsat o baliză la baza telescaunului. După ce am ajuns la Beta şi am văzut că luaseşi componentele bărcii, am trimis roverul înapoi pe pilot automat.

— Minunat. Şi ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi ridicat pânzele în timpul suplimentar care ţi-a trebuit ca să ajungi pe jos?

Inginerul privi cercetător peste marginea stâncii, spre carena bărcii de lângă apă.

— De fapt, ai lucrat mai bine decât mă aşteptam, o tachină el. Ai fi putut să termini peste un ceas sau două.

O apucă de mâini, în vreme ce ea încerca să-l lovească.

O'Toole era singurul matelot experimentat dintre ei. După ce ajunseră la jumătatea traseului, îi ceru lui Richard să aibă pregătită o vâslă, ca armă pentru situaţia în care perechea de rechini bioţi care-i urmărea s-ar fi decis să-i atace.

— Nu-i cursa Marblehead sau Cape, declară el privind ţintă spre New York, dar în mod cert este un voiaj interesant.

Pe parcursul călătoriei, Richard încercă fără succes s-o convingă pe Nicole că era improbabil ca rechinii să atace.

— La urma urmelor, nu s-au sinchisit câtuşi de puţin de bărcile primei expediţii ramane. De mine s-au luat din cauza vreunui element special din designul noilor şalupe.

— Cum de eşti aşa de sigur? întrebă Nicole, privind neliniştită umbrele gri din apă. Şi dacă n-au de gând să ne atace, atunci de ce ne urmăresc?

— Suntem o curiozitate, asta-i tot, replică Richard.

Cu toate acestea, se încordă în momentul în care una dintre umbre se îndreptă brusc spre barcă. Creatura dispăru dedesubt şi se alătură tovarăşei ei, de cealaltă parte a ambarcaţiunii.

— Vezi? reluă bărbatul slăbind strânsoarea vâslei. Ţi-am spus că n-avem motive de nelinişte.

Amarară barca pe coasta New York-ului înainte de a urca scara cea mai apropiată. Având în vedere că O'Toole nu mai pusese niciodată piciorul în oraş şi că era normal să fie curios în legătură cu tot ce vedea în jur, Richard o luă înainte ca să

lucreze pe calculator, în vreme ce Nicole îi arăta generalului lucrurile cele mai interesante.

Până să ajungă bioloaga şi O'Toole în Camera Albă, Richard făcuse deja unele progrese.

— Ipoteza mea a fost corectă, spuse el la câteva clipe după ce i se alăturară cei doi. Sunt destul de sigur că am acces la întreaga listă a senzorilor. În Rama trebuie să existe un radar, ori echivalentul lui. Cât timp încerc să-l localizez, ce-ar fi ca voi să alcătuiţi o schemă pentru transmiterea avertismentului nostru? Ţineţi minte, să fie simplă! Probabil că nu dispunem de mai mult de douăzeci şi patru de ore până la sosirea primelor rachete.

„Douăzeci şi patru de ore, cugetă Nicole." încă o zi. Se uită la Richard, adâncit în lucru în faţa tastaturii, şi la O'Toole, care analiza câteva dintre obiectele negre încă împrăştiate într-un colţ. Sentimentele ei de afecţiune pentru cei doi bărbaţi fură repede înlocuite de un fior de teamă. Realitatea precarei lor situaţii o copleşi. „Vom muri oare mâine cu toţii?" se întrebă.

61. NAVA ÎN PERICOL

— N-ar trebui să fim surprinşi, declară fără pic de emoţie Richard. (Toţi trei stăteau în faţa ecranului negru.) Ne aşteptam la aşa ceva.

— Însă speram să fie altfel, interveni O'Toole. Uneori te deprimă să afli că ai avut dreptate.

— Eşti sigur, Richard, că fiecare spot luminos reprezintă un obiect din spaţiu?

— Nu am nicio îndoială. Cu certitudine, privim transmisia unui senzor. Uitaţi-vă, am să vă arăt cum se schimbă cadrele.

Apelă pe ecran conturul unui cilindru, în mod evident Rama, situat în centrul unor cercuri concentrice. Atinse apoi tastatura, şi animaţia învie pe ecran. Cilindrul deveni tot mai mic, până se contractă într-un punct. Mărimea cercurilor din jurul lui se reduse de asemenea, iar la marginea ecranului apărură alte cercuri. În cele din urmă, în partea dreaptă a cadrului se iviră mai multe puncte. Şaisprezece în total.

— De unde ştii că sunt rachete? întrebă Nicole, indicându-le cu degetul.

— Nu ştiu. E limpede că sunt obiecte care se deplasează rectiliniu, între Rama şi Pământ. S-ar putea să fie emisari de

pace, dar am serioase îndoieli.

— Cât timp? întrebă generalul.

— Greu de spus cu exactitate. Aş estima primul impact după optsprezece-douăzeci de ore. Sunt împrăştiate pe o rază mai mare decât m-am aşteptat. Dacă le urmărim poziţia vreme de un ceas sau două, vom obţine o evaluare mai precisă a momentului de impact.

O'Toole fluieră, rămase câteva secunde pe gânduri, apoi vorbi:

— Înainte de a încerca să-i comunicăm acestei nave că este pe punctul de a fi atacată nuclear, vrei să-mi răspunzi la o întrebare simplă?

— Dacă pot.

— Ce te face să crezi că Rama se poate proteja împotriva rachetelor, dacă vom fi în stare să-i transmitem avertismentul?

Urmă o tăcere prelungă.

— Michael, îţi aminteşti când, cu aproape un an în urmă, am zburat împreună de la Londra la Tokyo şi am început să discutăm despre religie?

— Atunci când îl citeam pe Eusebiu?[44]

— Aşa cred. Îmi povesteai despre istoria timpurie a creştinismului… Oricum, chiar la mijlocul discuţiei, te-am întrebat brusc de ce crezi în Dumnezeu. Îţi aminteşti ce mi-ai răspuns?

— Desigur, replică O'Toole. Este acelaşi răspuns pe care l-am dat fiului meu mai mare când, la optsprezece ani, s-a declarat ateu convins.

— Răspunsul pe care mi l-ai dat atunci explică perfect atitudinea mea vizavi de situaţia actuală. Ştim că Rama este foarte avansată din punct de vedere tehnologic. Cu siguranţă, cei care au proiectat-o s-au gândit la eventualitatea unei acţiuni ostile… Cine ştie, poate că are un sistem de propulsie pe care încă nu l-am descoperit şi va fi astfel capabilă să manevreze dincolo de traiectoria rachetelor. Pariez că…

— Îmi daţi voie să vă întrerup? interveni Nicole. N-am fost cu voi în avion. Cum a răspuns Michael la întrebarea ta?

Cei doi bărbaţi se priviră ţintă câteva secunde. În cele din urmă, O'Toole rosti:

---

[44] Eusebiu din Cezarea (26S-340), episcop, istoric și teolog (n. trad.).

— Credinţa lui se bazează pe gândire şi observaţie.

— Prima parte a planului nu-i prea dificilă şi sunt de acord cu modul tău de abordare a problemei, spuse Richard, dar nu am nicio imagine referitoare la felul în care vom comunica partea esenţială a mesajului – cum vom asocia fără echivoc reacţia nucleară în lanţ cu rachetele care se apropie.

— Michael şi cu mine vom lucra în acest sens, în vreme ce tu vei elabora animaţia primului segment. El spune că-şi aminteşte destul de bine noţiunile de fizică.

— Să nu faci prea multe presupuneri, o sfătui Richard. Trebuie să fim siguri că fiecare parte din mesaj este explicită în sine.

O'Toole nu se afla cu ei. După două ore de muncă intensă, ieşise în tunel ceva mai devreme. Absenţa sa începu să-i neliniştească.

— Poate că s-a dus la baie, opină Richard.

— Poate că s-a rătăcit, replică Nicole.

Richard se apropie de intrare şi strigă pe coridor:

— Hei, Michael O'Toole, eşti teafăr?

— Da, sosi răspunsul din direcţia scării centrale. Vreţi să veniţi amândoi pentru un minut până aici?

— Ce s-a întâmplat? se interesă Richard după câteva momente, ajungând împreună cu Nicole lângă general, la baza scării.

— Cine a construit adăpostul acesta? întrebă O'Toole cu privirea aţintită asupra tavanului înalt de deasupra. Şi, în primul rând, de ce credeţi că a fost construit?

— Nu ştim, răspunse nerăbdător Richard, şi nu cred că vom lămuri chestiunea în următoarele minute sau chiar ore. Între timp, avem altceva de făcut…

— Dă-mi voie, îl întrerupse ferm generalul. Trebuie să discutăm înainte de a continua.

Richard şi Nicole îl aşteptară să se explice.

— Ne grăbim din cale-afară să trimitem un avertisment inteligenţei care controlează acest vehicul. După cât se pare, procedăm astfel încât Rama să fie în stare să-şi ia măsuri de apărare. De unde ştim însă că procedăm bine? Dacă ne purtăm ca nişte trădători ai speciei umane?

Îşi desfăcu braţele, arătând imensa cavernă din jur.

— Trebuie să existe un motiv, un plan anume pentru toate astea. De ce au fost lăsate obiectele false în Camera Albă? De

ce ne-au invitat ramanii să comunicăm cu ei? Cine şi ce sunt octopăianjenii şi păsările? (Clătină din cap, frustrat de întrebările rămase fără răspuns.) Eram hotărât în privinţa mesajului de avertisment. Dacă Rama scapă de atacul nuclear datorită nouă, şi apoi distruge Terra?

— Asta-i foarte puţin probabil. Prima navă a străbătut sistemul solar...

— O clipă, Nicole. Nu te supăra, interveni delicat Richard, dar lasă-mă pe mine să-i răspund generalului.

Se apropie de acesta şi-l cuprinse de după umeri.

— Michael, ceea ce m-a impresionat cel mai puternic la tine, din clipa în care te-am întâlnit prima dată, a fost capacitatea de a înţelege diferenţa dintre răspunsurile date ca rezultat al deducţiei sau al metodei ştiinţifice, şi întrebările pentru care nu există nici măcar o abordare logică valabilă. În acest moment nu avem nicio posibilitate să înţelegem scopul lui Rama. Nu dispunem de date suficiente. E ca şi cum am încerca să rezolvăm un sistem de ecuaţii liniare, atunci când avem mai multe variabile decât condiţii.

O'Toole zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Ceea ce ştim, continuă Richard, este că se apropie mai multe rachete, dotate probabil cu focoase nucleare. Avem două opţiuni, să avertizăm sau nu, şi trebuie să alegem conform informaţiilor disponibile până în prezent.

Îşi scoase calculatorul portabil şi-l activă.

— Putem reprezenta întreaga problemă ca pe o matrice de tipul 3 x 2. Să considerăm că există trei variante ale navei ramane: niciodată ostilă, întotdeauna ostilă şi ostilă doar dacă este atacată. Să presupunem că aceste situaţii constituie liniile matricei. Acum să luăm în consideraţie decizia pe care trebuie s-o luăm. Putem să avertizăm nava, ori să n-o avertizăm. De observat că numai un avertisment încununat de succes contează. Aşadar matricea va avea două coloane, Rama avertizată şi Rama neavertizată.

Atât O'Toole cât şi Nicole priviseră cum Richard îşi construise matricea pe monitor.

— Dacă studiem rezultatele celor şase situaţii, reprezentate de elementele matricei, şi încercăm să le ataşăm anumite probabilităţi, atunci vom obţine informaţiile de care avem nevoie pentru a lua decizia. De acord?

O'Toole aprobă raţionamentul, impresionat de modul rapid şi concis în care inginerul le structurase dilema.

— Rezultatul liniei a doua este mereu acelaşi, opină Nicole. Dacă Rama este cu adevărat ostilă, atunci n-are nicio importanţă dacă o avertizăm sau nu, având în vedere tehnologia ei avansată. Mai devreme ori mai târziu, acest vehicul sau altul ne va distruge.

Richard se opri un moment, ca să se asigure că O'Toole le urmărea judecata.

— În mod similar, dacă Rama nu este niciodată ostilă, nu greşim avertizând-o. În niciunul dintre cazuri, Pământul nu se află în pericol. Iar dacă reuşim să le comunicăm despre rachetele nucleare, atunci un lucru extraordinar va fi salvat.

Generalul surâse şi rosti:

— Prin urmare, singura întrebare dificilă, „Neliniştea lui O'Toole" dacă pot s-o numesc aşa, apare atunci când Rama nu este iniţial ostilă, dar îşi schimbă opinia după ce află că Pământul a lansat un atac nuclear împotriva sa.

— Exact, încuviinţă Richard. Eu aş argumenta că mesajul nostru ar constitui în acest caz un factor pozitiv. La urma urmelor…

— Bine, bine, îl întrerupse celălalt bărbat. Înţeleg unde baţi. Dacă nu atribuim o probabilitate foarte mare cazului care mă îngrijorează pe mine, atunci întreaga analiză sugerează că rezultatul va fi mai bun dacă îi avertizăm pe ramani. Brusc, izbucni în râs. E bine că nu lucrezi pentru cartierul general, Richard. Cu logica ta m-ai fi convins să introduc codul…

— Mă îndoiesc, spuse Nicole. Nimeni n-ar fi putut prezenta argumente solide pentru tipul respectiv de paranoia.

— Mulţumesc, zâmbi generalul. Sunt satisfăcut. Ai fost foarte convingător.

Impulsionat de apropierea inexorabilă a rachetelor, grupul lucră neîntrerupt ore întregi. Nicole şi O'Toole concepură mesajul în două segmente distincte. Primul, destinat în principiu să stabilească tehnica de bază a comunicării, prezenta toate traiectoriile implicate, inclusiv orbita lui Rama după ce vehiculul pătrunsese în sistemul solar, cele două module *Newton* părăsind Pământul şi cuplându-se înainte de rendez-vous, manevrele ramane de schimbare a traiectoriei, şi în final cele şaisprezece

rachete lansate de pe Pământ pentru intercepţia navei extraterestre. Richard, ale cărui ore îndelungate de lucru cu tastatura şi ecranul negru dădeau acum rezultate, transforma evenimentele orbitale în animaţie, în vreme ce colegii lui se luptau cu complexitatea restului mesajului.

Al doilea segment se dovedi extrem de greu de alcătuit. În el, oamenii doreau să explice că rachetele transportau focoase nucleare, că puterea explozivă a bombelor era generată de o reacţie în lanţ, şi că şocul, căldura şi radiaţia cauzate de explozie erau extraordinar de puternice. Nu prezentarea generală a imaginilor punea probleme; obstacolul îl reprezenta cuantificarea puterii distructive în termeni inteligibili unei inteligenţe extraterestre.

— Este imposibil, exclamă exasperat Richard când Nicole şi O'Toole insistară amândoi că mesajul n-ar fi fost complet dacă nu indica temperatura exploziei, magnitudinea şocului şi a radiaţiilor. De ce nu menţionăm pur şi simplu cantitatea de material fisionabil? Ramanii trebuie să fie excepţionali la fizică. Pot calcula singuri dimensiunile exploziei şi ceilalţi parametri.

Timpul se scurgea şi toţi se simţeau din ce în ce mai obosiţi. În cele din urmă, O'Toole fu răpus de oboseală şi, la insistenţele lui Nicole, acceptă să se culce. Datele biometrice indicau că inima îi era supusă unui stres intens. Chiar şi Richard dormi vreo nouăzeci de minute. Femeia nu-şi permise însă luxul de a se odihni. Era hotărâtă să găsească o modalitate de a reprezenta grafic puterea distructivă a armelor.

Când bărbaţii se treziră, îi convinse să adauge celui de al doilea segment o scurtă secţiune suplimentară, care să prezinte ce s-ar întâmpla cu un oraş sau pădure de pe Pământ dacă o bombă de o megatonă ar exploda în apropierea lor. Pentru ca imaginile să aibă sens, Richard fu nevoit să-şi dezvolte glosarul iniţial, unde definise elementele chimice şi simbolurile lor, incluzând o serie de unităţi de măsură a mărimii.

— Dacă vor înţelege şi asta, mormăi în vreme ce desena gradaţile scalei plasată lângă copaci şi clădiri, atunci sunt mai deştepţi decât i-am crezut.

Finalmente, mesajul fu încheiat şi stocat în memorie. Revăzură încă o dată întregul avertisment şi făcură ultimele corecţii.

— Dintre comenzile pe care n-am reuşit să le înţeleg, există

cinci despre care bănuiesc că fac legătura cu un nivel superior, explică Richard. Desigur, este doar o presupunere, însă cred că-i logică. Voi transmite mesajul de cinci ori, folosind de fiecare dată una sau alta dintre comenzile speciale, în speranţa că va ajunge cumva la calculatorul central.

În timp ce introducea comenzile, Nicole şi O'Toole ieşiră să facă o plimbare. Urcară treptele şi hoinăriră printre zgârie-norii din New York.

— Tu chiar crezi că am fost meniţi să intrăm în Rama şi să descoperim Camera Albă, nu-i aşa?

— Da, răspunse Nicole.

— Dar în ce scop? întrebă generalul. Dacă ramanii doreau să ia contact cu noi, de ce au recurs la un procedeu atât de complicat? De ce riscă să le interpretăm greşit intenţia?

— Nu ştiu. Poate ne testează, într-un fel sau altul. Poate că vor să descopere cum suntem în realitate.

— Dumnezeule, ce idee groaznică! Am putea fi catalogaţi drept creaturile care lansează atacuri nucleare împotriva oaspeţilor.

— Exact.

Nicole îi arătă lui O'Toole hangarul cu puţuri, plasa din care salvase pasărea, poliedrele uluitoare şi intrările în celelalte adăposturi. Era foarte obosită, dar ştia că nu va dormi până nu se rezolva totul.

— Ne întoarcem? propuse generalul după ce verificaseră că ambarcaţiunea cu pânze rămăsese intactă la ţărmul Oceanului Cilindric.

— În regulă, răspunse Nicole epuizată.

Îşi verifică ceasul. Mai erau exact trei ore şi optsprezece minute până ce prima rachetă avea să lovească Rama.

62. ULTIMA ORĂ

Vreme de cinci minute, nimeni nu spuse nimic. Fiecare se cufundase în propria sa lume interioară, conştient că prima rachetă se găsea la mai puţin de o oră depărtare. Richard trecu grăbit în revistă imaginile luate de senzori, căutând zadarnic un semn că Rama îşi lua măsuri de protecţie.

— La naiba, murmură privind din nou cadrul radar ce arăta racheta din frunte apropiindu-se tot mai mult.

Se îndreptă spre colţul unde se ghemuise Nicole.

— Probabil am dat greş, spuse el calm. Nu s-a schimbat nimic.

Femeia îşi frecă ochii.

— Aş vrea să nu fi fost atât de obosită. Poate că atunci am fi făcut ceva mai interesant în ultimele noastre cincizeci de minute. Zâmbi amar. Acum ştiu cum trebuie să te simţi în celula condamnaţilor la moarte.

O'Toole se apropie din cealaltă parte a camerei. În mâna stângă ţinea două bile negre.

— Ştiţi, zise el, m-am întrebat adesea ce aş face dacă mi s-ar spune că mai am de trăit un timp finit şi scurt. Iată-mă în această situaţie acum, iar mintea mea se concentrează asupra unui singur lucru.

— Care anume? întrebă Nicole.

— A fost vreunul dintre voi botezat?

— Ce-e-e? exclamă Richard cu un hohot de râs.

— Am bănuit eu că nu. Dar tu, Nicole?

— Nu, Michael. Catolicismul tatei a fost mai degrabă o tradiţie decât un ceremonial religios.

— Ei bine, mă ofer să vă botez pe amândoi.

— Aici? Acum? exclamă electronistul uluit. Mă înşală urechile, Nikki, sau domnul acesta ne sugerează să ne petrecem ultima oră primind un botez?

— Nu ne va durea… începu O'Toole.

— De ce nu? îl întrerupse Nicole pe general şi se ridică zâmbind. Ce altceva avem de făcut? Şi, la naiba, e mult mai bine decât să stăm aici, cu figuri morbide, aşteptând mingea de foc.

Richard chicoti.

— Minunat! se entuziasmă el. Eu, Richard Wakefield, ateu convins, sunt pe cale să fiu botezat într-o navă spaţială extraterestră, în ultimele momente ale vieţii. Îmi place!

— Aminteşte-ţi ce a spus Pascal, îl tachină Nicole.

— Ah, da. O logică simplă aparţinând unuia dintre marii gânditori ai lumii: „S-ar putea ca Dumnezeu să existe sau nu; aş putea sau nu să cred în El. Singurul mod în care aş pierde ar fi ca El să existe, iar eu să nu cred. Prin urmare, voi crede pentru a-mi minimaliza riscul." Chicoti: Dar n-am fost de acord să cred în Dumnezeu, ci doar să fiu botezat.

— Aşadar, accepţi, rosti Nicole.

— De ce nu? Poate că aşa nu voi fi nevoit să rămân între două

lumi, alături de păgânii virtuoşi şi de copiii nebotezaţi.

Se uită la O'Toole şi surâse.

— În regulă, ai tăi suntem. Fă-ţi treaba.

— Ascultă cu atenţie, MB, spuse Richard. Eşti probabil singurul robot care a stat în buzunarul unui muritor primind botezul.

Nicole îl înghionti. O'Toole mai aşteptă răbdător câteva momente, apoi începu ceremonia.[45]

La insistenţele lui Richard, părăsiră adăpostul şi urcară în piaţă. Dorise să aibă „cerul lui Rama deasupra capului" şi nimeni nu avusese nimic de obiectat. Nicole merse la Oceanul Cilindric să umple un bidon cu apă, în vreme ce O'Toole îşi termina pregătirile. Generalul lua actul foarte în serios şi, aparent, zeflemelele lui Richard nu-l supărau.

Cei doi îngenunchează înaintea lui O'Toole, care îl stropi pe inginer cu apă pe cap.

— Richard Colin Wakefield, te botez în numele Tatălui, al Fiului şi Sfântului Duh.

După ce O'Toole termină botezul lui Nicole în acelaşi mod simplu, Richard se ridică în picioare şi zâmbi.

— Nu mă simt câtuşi de puţin diferit, declară el. Sunt exact ca mai înainte, speriat până-n măduva oaselor la gândul că peste treizeci de minute urmează să mor.

O'Toole nu se clintise.

— Richard, pot să te rog să mai îngenunchezi o dată? Aş vrea să rostesc o scurtă rugăciune.

— Ce-i asta? întâi botez, apoi rugăciune?

Nicole îi aruncă o privire, rugându-l din ochi să accepte.

— Bine, bine, mormăi el. Bănuiesc că trebuie să merg până la capăt.

— Dumnezeule Atotputernic, te rugăm, ascultă-ne, începu generalul cu voce puternică. Îngenunchease la rândul lui, cu ochii închişi şi mâinile împreunate. Ne-am adunat aici în ceea ce ar putea să fie ultima noastră oră de viaţă, să-Ţi aducem Ţie mulţumire. Te rugăm să ne luminezi pe noi, dacă va fi să trăim, iar dacă asta-i voia Ta, cruţă-ne de o moarte dureroasă şi oribilă. Dacă este să murim, Te rugăm să ne accepţi în regatul Tău ceresc. Amin.

---

[45] Blaise Pascal (1623-1662), scriitor, gânditor şi om de ştiinţă francez (n. trad.).

Se opri doar un moment, apoi începu să recite Tatăl Nostru. După ce rosti „Tatăl nostru, care eşti în ceruri, Sfinţească-se numele Tău…”, luminile din Rama se stinseră brusc. Se terminase încă o zi. Richard şi Nicole aşteptară respectuoşi ca prietenul lor să sfârşească rugăciunea, înainte de a-şi aprinde lanternele.

Nicole îi mulţumi generalului şi-l îmbrăţişă uşor.

— Ei bine, asta-i, zise Richard. Încă douăzeci şi şapte de minute, iar numărătoarea inversă continuă. Am avut un botez şi o rugăciune. Ce facem acum? Are cineva vreo idee pentru o ultimă, şi într-adevăr ultimă, distracţie? Să cântăm? Să dansăm? Să jucăm un joc anume?

— Eu prefer să rămân aici singur, să-mi întâmpin moartea în meditaţie şi rugăciune, declară generalul. Bănuiesc că şi voi doi vreţi să fiţi singuri.

— Bine, Nikki, o invită Richard, unde doreşti să împărţim ultimul sărut? Pe ţărmul Oceanului Cilindric sau în Camera Albă?

Nicole nu dormise de treizeci şi două de ore şi era absolut epuizată. Se rezemă de Richard şi închise ochii. În acelaşi moment, întunericul nopţii ramane fu străpuns de fulgere de lumină.

— Ce se întâmplă? întrebă neliniştit O’Toole.

— Trebuie să fie coamele, răspunse agitat Richard.

Haideţi să vedem.

Alergară spre marginea de sud a insulei şi priviră către structurile masive şi enigmatice ale Emisferei Sudice. Filamente de lumină ţâşneau între perechi diferite ale celor şase ace din jurul giganticului monolit central. Arcurile galbene păreau să sfârâie în văzduh, unduind lent înainte şi înapoi în zona de mijloc, în vreme ce la unul dintre capete rămâneau conectate de vârfurile mai mici. Pocnete îndepărtate însoţeau spectacolul uluitor.

— Extraordinar, spuse O’Toole copleşit. Absolut extraordinar.

— Aşadar Rama intenţionează să manevreze.

Richard abia dacă reuşi să se stăpânească. O îmbrăţişă pe Nicole, apoi pe O’Toole, pentru ca în final să o sărute pe Nicole pe buze.

— Ura! ţipă el.

— Dar nu-i prea târziu? strigă Nicole. Cum ar putea să evite rachetele într-un interval aşa de scurt?

Richard alergă înapoi spre colegii săi.

— Ai dreptate, spuse gâfâind. Şi blestematele alea de rachete trebuie să aibă oricum sisteme de ghidare finală.

Începu iarăşi să fugă, de astă dată îndreptându-se înapoi spre piaţă.

— Mă duc să mă uit pe radar.

Nicole aruncă o privire generalului.

— Vin, zise acesta, însă am alergat destul pentru o zi. Vreau să mai privesc câteva clipe spectacolul acesta. Luaţi-o înainte.

Femeia îl aşteptă. În timp ce mergeau grăbiţi spre piaţă, generalul îi mulţumi fiindcă îi îngăduise s-o boteze.

— Termină cu prostiile, eu sunt cea care-ţi mulţumeşte, replică ea.

Îi puse mâna pe umăr. Nu botezul în sine a fost atât de important, continuă să reflecteze. Era limpede că erai îngrijorat de soarta sufletelor noastre. Am fost de acord pentru a-ţi dovedi afecţiunea noastră. Zâmbi în sine. Cel puţin, acesta cred c-a fost motivul…

Terenul de sub picioare începu să se zguduie violent şi O'Toole se opri, înfricoşat pe moment.

— Se pare că la fel s-au petrecut lucrurile pe parcursul ultimei manevre, numai că atunci zăceam lipsită de cunoştinţă pe fundul puţului, spuse Nicole luându-l de mână şi menţinându-şi astfel echilibrul.

— Aşadar spectacolul de lumini n-a fost decât preludiul?

— Probabil. De aceea era Richard aşa de bine dispus.

Abia deschiseră capacul adăpostului, când Richard ţâşni pe scări în sus.

— Au făcut-o! exclamă el. Au reuşit!

O'Toole şi Nicole îl priviră ţintă, pe măsură ce inginerul îşi recăpăta răsuflarea.

— Au desfăşurat un soi de plasă – nu ştiu exact ce este – groasă de şase-şapte sute de metri, în jurul navei. Veniţi!

Se răsuci năpustindu-se în jos, sărind câte trei trepte o dată.

În ciuda oboselii, Nicole răspunse entuziasmului său cu un ultim şuvoi de adrenalină. Alergă pe trepte după Richard, către Camera Albă. Bărbatul stătea în faţa ecranului negru, comutând de la imaginea exterioară, care înfăţişa plasa din jurul vehiculului, la imaginea radar care indica apropierea rachetelor.

— Înseamnă că ne-au înţeles mesajul, îi spuse lui Nicole

ridicând-o în braţe şi rotind-o în aer. Am reuşit, scumpa mea! Mulţumesc, oh, mulţumesc!

Nicole era la rândul ei tulburată, dar încă nu fusese convinsă că acţiunea ramanilor avea să preîntâmpine distrugerea navei. După ce O'Toole intră, iar Richard îi explică ce se vedea pe ecran, mai rămăseseră doar două minute până la impact. Femeia simţea crampe cumplite în stomac. Solul continua să se zguduie, pe măsură ce Rama îşi continua manevra.

Rachetele nucleare erau dotate fără îndoială cu sisteme automate de ghidare deoarece, în pofida faptului că Rama îşi modifica în mod limpede traiectoria, ele continuau să se aproape în linie dreaptă. Radarul îi arăta pe cei şaisprezece atacatori împrăştiaţi pe o rază mare. Timpii de impact erau cuprinşi în mai puţin de o oră.

Activitatea frenetică a lui Richard spori în intensitate. Păşea ca turbat prin încăpere. La un moment dat, îl scoase pe MB din buzunar, îl aşeză pe podea şi începu să-i vorbească rapid, ca şi cum micul robot era prietenul său cel mai apropiat. Spusele abia dacă îi erau inteligibile. Acum îi cerea să se pregătească pentru explozie, o secundă mai târziu îi explica felul în care Rama va evita ca prin miracol impactul iminent.

O'Toole încerca să rămână calm, însă era imposibil cu Richard care zbura prin încăpere ca un diavol marsupial.

Începu să-i spună ceva, dar se răzgândi şi ieşi pe coridor în căutarea liniştii.

În timpul unuia dintre scurtele momente de nemişcare, Nicole se apropie de electronist şi-l prinse de mână.

— Dragul meu, relaxează-te. Noi nu putem face nimic.

Richard îşi privi o clipă prietena şi iubita, apoi o cuprinse în braţe. O sărută pătimaş, după care se aşeză pe podeaua care vibra, trăgând-o lângă el.

— Mi-e frică, Nicole, spuse tremurând. Mi-e frică cu adevărat. Nu suport gândul că nu pot face nimic.

— Şi mie mi-e teamă, replică ea blând, ţinându-l strâns de mână. La fel îi este lui Michael.

— Dar niciunul dintre voi nu vă purtaţi ca atare. Mă simt ca un idiot, învârtindu-mă aici ca Tigrişor din *Ursuleţul Winnie*[46].

— Fiecare înfruntă moartea în mod diferit, spuse Nicole.

---

[46] Carte pentru copii scrisă în 1926 de autorul englez Alexander Alan Milne (1882-1956) (n. red.).

Tuturor ne este teamă, numai că fiecare ne manifestăm altfel.

Richard se calma. Aruncă o privire monitorului, apoi îşi privi ceasul.

— Încă trei minute până la primul impact.

Nicole îl mângâie pe obraji şi-l sărută uşor pe buze.

— Te iubesc, Richard Wakefield, declară ea.

— Şi eu te iubesc.

Şedeau amândoi pe podea, ţinându-se liniştiţi de mâini şi privind ecranul negru, când prima rachetă atinse marginea reţelei compacte din jurul lui Rama. O'Toole se afla în spatele lor în uşă – revenise în încăpere cu treizeci de secunde în urmă. În momentul în care racheta făcu contact, reţeaua din punctul respectiv cedă, întinzându-se, atenuând lovitura şi permiţând rachetei să pătrundă mai adânc în plasă. Simultan, alte porţiuni ale reţelei se înfăşurară rapid în jurul ei, construind cu o viteză uimitoare un soi de cocon. Totul se sfârşi într-o fracţiune de secundă. Racheta se găsea la circa două sute de metri de învelişul exterior al lui Rama când focosul nuclear detonă. Pe ecran, reţeaua fu puţin deteriorată local, dar în interiorul Camerei Albe şocul de-abia se simţi.

— Pfui! exclamă Richard. Aţi văzut asta?

Sări în picioare şi se apropie de ecran.

— S-a întâmplat aşa de repede, comentă Nicole, venind lângă el.

Generalul murmură o scurtă rugăciune de mulţumire şi se alătură celor doi colegi în faţa monitorului.

— Cum crezi c-au procedat? întrebă Richard.

— Habar n-am. Însă, într-un fel sau altul, coconul a absorbit explozia. Materialul trebuie să fie fantastic.

Inginerul comută pe radar.

— S-o vedem pe următoarea mai îndeaproape. Ar trebui să apară peste…

Un fulger de lumină îi învălui, iar ecranul se întunecă. În mai puţin de o secundă, fură izbiţi de o forţă laterală puternică, care-i trânti pe jos. Luminile din cameră se stinseră, iar vibraţiile solului încetară.

— Sunteţi teferi? întrebă Richard, căutând mâna lui Nicole în întuneric.

— Aşa cred, replică O'Toole. M-am lovit de perete, dar numai cu spatele şi cotul.

— Sunt bine, răspunse şi Nicole. Ce s-a întâmplat?

— E clar că a explodat mai devreme, înainte să atingă plasa. Am fost izbiţi de unda de şoc.

— Nu-nţeleg, spuse O'Toole. Bomba a explodat în vid. De unde să apară undă de şoc?

— Din punct de vedere tehnic, n-a fost chiar o undă de şoc, replică Richard ridicându-se, în vreme ce luminile reveneau iar podeaua începea iarăşi să vibreze. Hei, ce ziceţi de asta! se întrerupse singur. Faimoasa redundanţă ramană a mai marcat un punct. Eşti bine? se adresă lui Nicole, care părea să se clatine când se ridică în picioare.

— M-am lovit la genunchi, dar nu-i ceva serios.

— Bomba a distrus ceea ce mai rămăsese din propria ei rachetă purtătoare, vaporizându-i fuselajul şi sfărâmând restul în bucăţi infime, îi răspunse Richard lui O'Toole, în timp ce căuta dispozitivele de rezervă pe lista senzorilor. Gazele şi fragmentele s-au deplasat cu viteze enorme, dând naştere la unda care ne-a lovit. Plasa a atenuat şocul.

Nicole se aşeză lângă un perete.

— Vreau să fiu pregătită pentru următoarea explozie, explică ea.

— Mă întreb câte lovituri poate suporta Rama, mormăi Richard.

O'Toole se aşeză alături de Nicole.

— Două au trecut şi au mai rămas paisprezece.

Zâmbiră cu toţii. Cel puţin, nu erau încă morţi.

Richard localiză senzorii de rezervă câteva minute mai târziu.

— Ah, ah, constată el urmărind punctele de pe ecran. Dacă nu mă-nşel cumva, ultima bombă a explodat la mai mulţi kilometri depărtare. Am avut noroc. Să sperăm că niciuna nu va detona chiar lângă plasă.

Trioul privi cum alte două rachete erau prinse şi învăluite de materialul din jurul navei. Richard se ridică în picioare.

— Vom avea o pauză scurtă. Până la următorul impact sunt circa trei minute – apoi vom primi patru rachete, una după alta.

Nicole se sculase la rândul ei. Îl observă pe general ţinându-se cu mâna de spate.

— Eşti sigur că te simţi bine, Michael?

Bărbatul încuviinţă din cap, cu ochii la ecran. Richard se

apropie de Nicole şi o luă de mână. Un minut mai târziu, se aşezară împreună lângă perete, pregătindu-se pentru impact.

Nu avură mult de aşteptat. O undă laterală, mult mai puternică decât prima, îi lovi peste douăzeci de secunde. Din nou se stinseră luminile, iar vibraţiile podelei încetară. Bioloaga îl auzea pe O'Toole respirând greu în întuneric.

— Michael, eşti rănit?

Neprimind niciun răspuns, începu să se târască în direcţia lui. Acţiunea fu o greşeală din partea ei. Nu se sprijinea de nimic când a treia explozie lovi Rama. Fu aruncată brutal de perete, lovindu-l cu capul.

O'Toole rămase lângă Nicole, cât timp Richard sui în New York, ca să inspecteze oraşul. Cei doi bărbaţi avură o scurtă convorbire imediat după întoarcerea lui Richard. Inginerul raportă doar avarii minore. La treizeci de minute după ce ultima rachetă fusese prinsă de plasă, luminile reveniră, iar solul începu din nou să vibreze.

— Vezi, spuse Richard cu un zâmbet tensionat, am zis că totul va fi bine. Ei fac întotdeauna lucrurile importante în triplet.

Nicole rămase inconştientă aproape o oră. Pe parcursul ultimelor minute, fusese vag conştientă atât de vibraţiile podelei, cât şi de conversaţia purtată în cealaltă parte a încăperii. Deschise ochii foarte încet.

— Efectul net, îl auzi pe Richard, este de a ne mări viteza pe o traiectorie hiperbolică. Aşa că vom traversa orbita terestră mult mai devreme decât s-a prevăzut.

— Cât de aproape vom ajunge de Pământ?

— Nu prea aproape. Depinde când se va termina manevra. Dacă s-ar opri acum, am trece pe lângă el la aproximativ un milion de kilometri, de peste două ori distanţa Pământ-Lună.

Nicole se ridică şi surâse.

— Bună dimineaţa.

Bărbaţii se apropiară de ea.

— Te simţi bine? întrebă Richard.

— Aşa cred, răspunse Nicole, pipăindu-şi cucuiul din creştet. Probabil capul mă va durea o bucată de timp. Îi privi pe cei doi. Dar tu, Michael? Parcă-mi aduc aminte că mă îngrijorase starea ta, chiar înainte de izbitură.

— A doua explozie mă terminase. Noroc că am fost mai bine

pregătit pentru a treia. Iar spatele nu mă mai doare acum.

Richard începu să relateze ce aflase de la senzorii exteriori ai lui Rama.

— Am auzit ultima parte, îl opri Nicole. Se pare că vom rata complet Pământul. Dar încotro ne îndreptăm?

Inginerul ridică din umeri.

— Nicio planetă sau asteroid nu se găseşte în apropierea orbitei actuale. Energia cinetică este în creştere. Dacă nu se schimbă nimic, vom părăsi complet sistemul solar.

— Devenind călători interstelari, completă Nicole.

— Dacă trăim atât de mult, adăugă generalul.

— Din partea mea, nu-mi fac griji despre ce se va întâmpla pe viitor, zâmbi şăgalnic Richard. Cel puţin, nu deocamdată. Planul meu este să sărbătorim eşecul falangei nucleare. Propun să mergem sus şi să-i facem cunoştinţă lui Michael cu unii dintre prietenii noştri. Începem cu păsările, sau cu octopăianjenii?

Nicole clătină din cap.

— Eşti incorigibil, Wakefield. Nu mă lăsa-n vreun fel să te împiedic…

— Nu cred în piedici puse de noroc / Unirii sufletelor mari… o întrerupse brusc MB.

Toţi trei pământenii tresăriră. Îl priviră pe robot şi izbucniră în râs.

— …*Iubire nu-i când face silei loc,*
Trădării răzbunând cu părăsirea.
Nu, ea e veşnic semn şi far străjer
Ce-ntâmpină furtuna şi nu cade…

Richard îl ridică pe MB şi-l opri. Nicole şi Michael încă râdeau. Inginerul îi îmbrăţişă pe fiecare în parte.

— Nu-mi pot închipui tovarăşi de drum mai buni decât noi trei, declară el ridicând robotul deasupra capului, oriunde ar fi să mergem.

POSTFAŢĂ

Profesiunea de scriitor este una solitară, dar, după câteva decenii, până şi cel mai egocentric dintre autori tânjeşte uneori după tovărăşie. Numai că orice colaborare la o operă de artă constituie o afacere riscantă şi, cu cât numărul celor implicaţi

este mai mare, cu atât scad şansele de succes. Vă puteţi imagina *Moby Dick* scrisă de Herman Melville şi Nathaniel Hawthorne? Ori *Război şi pace* de Lev Tolstoi şi Fiodor Dostoievski? Cu dialogurile asigurate de Ivan Turgheniev?

Cu siguranţă nu mi-am imaginat, până acum câţiva ani, că voi colabora vreodată cu alt scriitor la o operă de ficţiune. Altfel se pune problema în cazul lucrărilor de non-ficţiune – am participat la nu mai puţin de paisprezece asemenea proiecte (dintre care două cu editorii revistei *Life,* şi cu mai mulţi colaboratori sunt convins că nu se poate!). Dar la o operă de ficţiune – nicio şansă! Am fost aproape sigur că nu voi lăsa niciun străin să se amestece în reţeta mea specială de creativitate unică…

Ei bine, pe drumul către procesorul de text mi s-a întâmplat ceva nostim. Pe la începutul anului 1986, agentul meu literar Scott Meredith mi-a telefonat în stilul său propriu: „Nu-zice-nu-până-n-am-terminat". Se părea că exista un tânăr şi genial producător de film, hotărât să facă o peliculă după un roman al meu – oricare. Deşi nu auzisem niciodată de Peter Guber, vizionasem două dintre filmele sale *(Expresul de la miezul nopţii* şi *Adâncurile),* fiind extrem de impresionat. Şi mai impresionat am fost când Scott m-a anunţat că ultimul său film, *Culoarea purpurie,* fusese nominalizat pentru premiile Oscar la zece categorii.

Am oftat totuşi în sinea mea, atunci când Scott a continuat, spunându-mi că Peter avea un prieten cu o idee strălucită, din care ar fi dorit să scot un scenariu. Am oftat, deoarece nu există idei noi în science-fiction, iar dacă ar fi fost cu adevărat strălucită, m-aş fi gândit eu primul la ea. În plus, urăsc scenariile; sunt incredibil de plictisitoare, aproape de necitit şi, cel puţin în ceea ce mă priveşte, de nescris. Asemeni unor partituri, reprezintă totuşi o etapă obligatorie într-o producţie. Pentru a le scrie, este nevoie de însemnări cu totul speciale, însă rezultatul nu are valoare literară sau artistică proprie. (O partitură muzicală arată cel puţin frumos.)

Apoi Scott mi-a explicat cine era prietenul şi, brusc, părerea mi s-a schimbat ca prin farmec. Proiectul a devenit cu adevărat interesant din motive care n-aveau nicio legătură cu Peter Guber, dar foarte multe cu Stanley Kubrick.

Flashback. Cu douăzeci de ani în urmă, în filmul *2001: O odisee spaţială,* Stanley şi cu mine vizitasem sateliţii lui Jupiter,

nevisând vreodată că lumile acelea complet necunoscute aveau să fie cercetate de roboţi, cu mult înainte de data anticipată în filmul nostru. În martie şi iunie 1979, cele două sonde *Voyager* au dezvăluit că Io, Europa, Ganimede şi Calisto erau locuri mai stranii decât am fi îndrăznit vreodată să ne închipuim. Imaginile uimitoare ale giganţilor sateliţi jupiterieni au făcut posibil, sau mai degrabă imperativ pentru mine, să scriu *2010: A doua Odisee Spaţială.* De data aceasta, secvenţele lui Jupiter se puteau baza pe realitate şi nu pe imaginaţie; iar atunci când Peter Hyams a ecranizat cartea, în 1984, a avut posibilitatea să folosească fotografii reale, transmise de Voyager, ca fundal pentru o mare parte a acţiunii.

Chiar dacă rezultatele misiunii din 1979 au fost spectaculoase, în secret se spera ca ele să fie depăşite peste zece ani. *Voyager* zăbovise doar câteva ore în vecinătatea lui Jupiter, trecând în viteză pe lângă planeta gigant şi sateliţii ei, în drum spre Saturn. În mai 1986, NASA a decis să lanseze o sondă şi mai perfecţionată, *Galileo.* Ea trebuia să înfăptuiască nu o scurtă trecere prin faţa obiectivului, ci un adevărat rendez-vous; *Galileo* urma să petreacă acolo doi ani, începând cu decembrie 1988, ducând la capăt o cercetare amănunţită a lui Jupiter şi a principalilor săi sateliţi. Dacă totul se desfăşura conform planului, prin 1990 urma să primim un şuvoi atât de impresionant de informaţii despre lumile acelea exotice, încât a Treia Odisee ar fi devenit inevitabilă. Despre asta intenţionam să scriu; mă „ataşasem” atât de mult de Galileo, încât nu mă interesa câtuşi de puţin să acord atenţie ideilor unui scriitor de SF. Cum să-l refuz într-un mod politicos? încă reflectam, când Scott continuase în telefon:

— Peter Guber vrea să vină în Sri Lanka, numai pentru treizeci şi şase de ore, ca să ţi-l prezinte pe acest tip. Se numeşte Gentry Lee şi permite-mi să-ţi explic cine anume este. Lucrează la Jet Propulsion Laboratory şi este inginerul-şef al Proiectului Galileo. Ai auzit de proiectul ăsta?

— Da, am zis eu cu voce moale.

— Anterior a fost director pentru planificarea misiunilor în cadrul programului Viking, de la care am primit imaginile acelea minunate de pe Marte. Considerând că publicul nu apreciază corespunzător ce se întâmplă în spaţiu, a pus bazele unei companii alături de prietenul lui, Carl Sagan, ca să realizeze

Cosmos. El regizat întregul serial TV…

— De-ajuns! am strigat. Trebuie să-l văd neapărat pe acest om. Spune-i domnului Gabor să-l aducă imediat încoace.

— Numele lui e Guber, Peter Guber, a precizat Scott.

Ei bine, am stabilit ca ei doi să vină în Sri Lanka şi, dacă îmi plăcea ideea lui Gentry (şi, la fel de important, Gentry însuşi), acesta urma să schiţeze un proiect, probabil o duzină de pagini unde să creioneze nişte personaje, locuri, o intrigă şi toate elementele de bază cu ajutorul cărora orice scenarist competent ar fi putut să realizeze un scenariu.

Au sosit în Colombo pe 12 februarie 1986, exact la două săptămâni după dezastrul navetei Challenger. 1986 avea să fie Marele An Spaţial, dar în momentul acela NASA se găsea într-o confuzie totală. Printre altele, *Galileo* avea să fie amânată cu câţiva ani. Vom ajunge deja în 1995, înainte să obţinem ştiri noi despre sateliţii jupiterieni. Puteam să abandonez complet a treia Odisee Spaţială, la fel cum era nevoit Gentry să procedeze cu *Galileo*; doar să aducă proiectul înapoi de la Cape şi să-l pună la naftalină.

Din fericire, reuniunea la vârf Guber-Lee-Clarke a decurs bine şi, în următoarele câteva săptămâni, am umplut dischete întregi cu idei, personaje, locuri de desfăşurare a acţiunii, intrigi – orice ar fi putut să se dovedească folositor, într-o măsură oricât de mică, povestirii pe care hotărâsem s-o intitulăm *Leagănul (Craddle*). Odată, cineva a spus că scrierea unei opere de ficţiune constă în eliminarea alternativelor. Perfect adevărat; am calculat că dacă aş fi folosit toate elementele acelea, în toate combinaţiile posibile, am fi avut suficient material pentru un milion de povestiri Leagănul diferite.

I-am trimis lui Gentry varianta selectată în final – un rezumat de douăsprezece pagini. I-a plăcut şi a revenit în Sri Lanka ca să punem la punct detaliile. În timpul celor trei zile-maraton petrecute în munţii din jurul capitalei antice Kandy, în ciuda celui mai splendid peisaj pe care îl cunosc, am terminat o versiune demi-hemi-semi-finală, care a devenit astfel scheletul romanului. De aici încolo, am putut colabora prin telefon şi prin expedierea de nesfârşite fâşii de hârtie de imprimantă peste Pacific.

Scrierea cărţii ne-a luat cea mai mare parte a anului, deşi amândoi eram, fireşte, implicaţi şi în alte proiecte. Când am

descoperit că Gentry cunoştea mai bine ca mine literatura engleză şi franceză (deja în momentul acela eram imun la asemenea surprize), am rezistat eroic tentaţiilor de a-i impune propriul meu stil. Acest lucru i-a deranjat pe vechii cititori ai lui A.C.C., care, la apariţia romanului *Leagănul* semnat de amândoi, au menţionat o mulţime de pasaje pe care le-aş fi putut igieniza ceva mai mult. Dialogurile mai pământene, am explicat eu, reprezentau rezultatul anilor de muncă ai lui Gentry cu inginerii şi matematicienii hirsuţi şi beţivi din Divizia Astrodinamică a JPL din Pasadena, unde nu o dată poliţiştii sunt chemaţi să potolească încăierări aprinse, stârnite de funcţii Bessel sau ecuaţii diferenţiale.

Şi totuşi până acum, din câte ştiu, niciun consiliu şcolar n-a cerut scoaterea din biblioteci a romanului *Leagănul.* Menţionez aceasta întrucât, spre marea mea indignare, am descoperit că aşa s-a procedat cu *Pământul Imperial* în urmă cu zece ani. Ba mai mult, în locul acela lucrurile au mers atât de departe încât s-a interzis orice carte conţinând lucrări ale mele.

Aş fi vrut să ştiu asta la momentul respectiv. Mi-ar fi făcut plăcere să le spun învăţăceilor Ayatollahi că versiunea Braille a romanului ofensator fusese înregistrată de o doamnă foarte puţin dispusă să promoveze pornografia. Întâmplător, ea este măritată cu Primul Lord al Justiţiei britanice.

Deşi Leagănul a fost conceput iniţial ca un proiect de film pentru studiourile Warner, şansele de a mai ajunge pe ecrane sunt astăzi mici. Printr-un ghinion, un şir întreg de filme cu subiect submarin/extraterestru a fost lansat în perioada de apariţie a cărţii, iar majoritatea s-a scufundat fără să lase urme.

Sunt însă fericit să constat că Peter Guber a cunoscut un succes tot mai mare. Ultimele sale producţii – *Vrăjitoarele din Eastwick, Gorile în ceaţă* şi *Rainman* au fost foarte bine primite; chiar şi scurta enumerare de mai sus indică interesul lui faţă de proiecte neobişnuite, dar care merită osteneală. Poate totuşi va filma *Leagănul*, atunci când roata se va întoarce iarăşi, aşa cum inevitabil se va întâmpla. Există întotdeauna valuri în treburile oamenilor… şi ale filmelor.

Deşi mi-a făcut mare plăcere să lucrez cu Gentry, după ce am terminat *Leagănul* n-am mai avut planuri pentru altă colaborare – deoarece cometa Halley îmi domina acum viaţa, aşa cum nu reuşise nicicând cerul terestru. Mi-am dat seama că următoarea

ei apariţie, în 2061, va fi o ocazie splendidă pentru a treia Odisee Spaţială. (Dacă mult-întârziata sondă Galileo va realiza ceea ce se aştepta de la ea în 1995, trimiţând megaocteţi de date din sistemul jupiterian, s-ar putea să mai apară şi o Odisee Finală. Însă nu promit nimic.)

Prin vara lui 1987, 2061: A treia Odisee Spaţială avea destul succes de librărie, iar eu începeam să simt din nou sâcâitoarele mustrări de conştiinţă pe care le încearcă un autor când Nu Lucrează La Un Proiect. Brusc, am înţeles că exista unul care mă privea drept în ochi.

Cu cincisprezece ani în urmă, propoziţia finală din Rendez-vous cu Rama fusese: „Ramanii fac totul în triplet”. Ei bine, ele constituiau materializarea unei ultime corecturi pe care o făcusem cărţii. Nu intenţionasem să scriu în continuare; îmi dau cuvântul – pur şi simplu mi se păruse a fi sfârşitul corect şi deschis pentru un roman. (în viaţa de zi cu zi, bineînţeles, nicio poveste nu se termină vreodată.)

Mulţi cititori – şi recenzenţi – au tras concluzia pripită că planificasem o trilogie încă de la început. Lucrurile nu stăteau aşa, însă acum mi-am dat seama că era o idee splendidă. Iar Gentry constituia exact omul care-mi trebuia: avea toate cunoştinţele de mecanică celestă şi echipament spaţial pentru a face faţă următoarei apariţii ramane.

Am trecut rapid în revistă o întreagă gamă de posibilităţi, la fel cum am procedat cu *Leagănul,* şi într-un timp remarcabil de scurt s-a născut Rama II. După ea vor urma *Grădina lui Rama* şi *Rama dezvăluită,* în perioada 1989-91.

Aşadar Gentry Lee face din nou naveta peste Pacific pentru sesiunile noastre de lucru din munţii Sri Lanka, iar poştaşul se plânge iarăşi din cauza voluminoaselor pachete ce trebuie ţinute în echilibru pe bicicletă. Totuşi, de data asta tehnologia ne-a accelerat schimburile intercontinentale. Faxul permite să schimbăm idei aproape în timp real; este mult mai convenabil decât poşta electronică utilizată între mine şi Peter Hyams pe vremea când scriam scenariul la 2010 (a se vedea Dosarul Odiseei).

Se pot spune multe despre acest tip de colaborare la mare distanţă; dacă locuiesc prea aproape unul de celălalt, coautorii pierd timpul cu banalităţi. Până şi un scriitor solitar se poate gândi la scuze nesfârşite ca să nu lucreze; în cazul a doi scriitori,

posibilităţile sunt ridicate la pătrat.

Oricum, nu există nicio modalitate de a se demonstra că un scriitor îşi neglijează munca; chiar şi atunci când sforăiturile sale asurzesc, subconştientul îi lucrează din plin. Iar Gentry şi cu mine ştiam că divagaţiile noastre în literatură, ştiinţă, artă sau istorie puteau produce elemente folositoare intrigii romanului.

De exemplu, în timp ce scriam Rama II, a devenit evident că Gentry era îndrăgostit de Aliénor de Aquitania (nu vă faceţi griji, individa a murit acum 785 de ani), iar eu a trebuit să dau dovadă de mult tact pentru a-l împiedica să dedice pagini întregi uluitoarei cariere a franţuzoaicei. (Dacă vă întrebaţi ce legătură, oricât de firavă, ar putea să fie între A. De A. Şi aventurile interstelare, să ştiţi că vă aşteaptă o surpriză.)

Cu siguranţă, am învăţat multe lucruri despre istoria Angliei şi a Franţei pe care nu mi le-a predat nimeni la şcoală. Momentul în care regina Aliénor îşi ceartă fiul, curajosul rege-războinic Richard Inimă de Leu, în faţa trupelor, pentru a nu fi reuşit să-şi asigure un moştenitor la tron, reprezintă probabil una dintre cele mai picante situaţii din istoria militară britanică. Vai, nu exista nicio modalitate de a-l introduce în acţiune pe acest galant dar homosexual Corleone, adesea Naş dar niciodată Tată… complet altfel decât Gentry, al cărui al cincilea fiu s-a născut spre sfârşitul colaborării noastre la Rama II.

În schimb veţi întâlni creaţia cea mai dragă lui Gentry, Sfântul Michael din Siena, cel care-urmează-a-se-naşte. Sunt sigur că într-o bună zi îl veţi întâlni din nou, în cărţile pe care Gentry le va publica sub propriul său nume, cu un minim de ajutor sau oprelişte din partea mea.

În timp ce scriu aceste cuvinte, tocmai am ajuns la mijlocul parteneriatului nostru de patru romane. Şi, deşi credeam că ştim ce se va întâmpla în continuare, sunt convins că ramanii ne-au păstrat încă multe surprize…

Arthur C. Clarke

MULŢUMIRI

La apariţia acestui roman şi-au adus contribuţia multe persoane; prin intermediul a numeroase conversaţii purtate pe durata a doi ani. Printre cei ale căror comentarii pertinente s-au dovedit cu totul speciale se numără Bebe Barden, Paul Chodas, Clayton Frohman, Michael Classman, Bruce Jakosky, Roland

Joffe, Gerry Snyder şi Ian Stewart.

Lou Aronica, Malcom Edwards şi Russ Galen au avut fiecare contribuţii importante. Remarcile lor au fost esenţiale în elaborarea structurii a volumului.

Mulţumiri speciale se aduc Părintelui Martin Slaught, al cărui discernământ religios s-a dovedit indispensabil în creionarea generalului O'Toole, şi lui Peter Guber, care a făcut posibilă prima întâlnire dintre autori.

În sfârşit, mulţumirile n-ar fi complete fără a fi adresate şi familiei domnului Lee. Soţia sa, Stacey, şi cei cinci fii, Cooper, Austin, Robert, Patrick şi Michael, i-au permis în mod generos să întreprindă călătoriile necesare în Sri Lanka şi i-au asigurat timpul necesar pentru finalizarea acestui roman.

În 2197, omenirea știa deja că obiectul care străbătea sistemul solar și se apropia de planetele centrale era a doua navă spațială extraterestră. Agenția Spațială Internațională își concentră resursele în vederea pregătirii unei misiuni, capabilă să intercepteze intrusul în interiorul orbitei venusiene, la sfârșitul lui februarie 2200. Umanitatea privi iarăși spre stele, iar problemele filozofice profunde ridicate de prima navă Rama își reluară locul în dezbaterile pământenilor. Când noul vizitator se apropie și caracteristicile sale fizice fură stabilite mai precis de senzorii îndreptați în direcția lui, se confirmă faptul că nava era identică predecesoarei – cel puțin în privința exteriorului.

Rama revenise!

OMENIREA SE AFLA LA A DOUA ÎNTÂLNIRE CU **DESTINUL.**

ISBN 973-8372-08-9